OPAL

LUX 3

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

DEX

1

Beni neyin uyandırdığından emin değildim. Yılın ilk harbi kar fırtınasında uğuldayan rüzgâr dün gece yatışmıştı ve odam sessizdi. Huzurluydu. Yan taralıma döndüm, gözlerimi kırpıştırdım.

Çiy kaplı yaprakların rengindeki gözler, gözlerime dikilmişti. Tüyler ürpertici şekilde tanıdık ama sevdiklerime kıyasla donuktu bu gözler.

Dawson.

Battaniyeyi göğsüme bastırarak yavaşça doğruldum ve karmakarışık saçlarını yüzümden çektim. Belki de hâlâ uykudaydım çünkü Dawson'ın, çılgınca, sırılsıklam ve büyük ihtimalle delicesine âşık olduğum oğlanın ikiz kardeşinin, neden yatağımın kenarına tünemiş olduğunu gerçekten hiç bilmiyordum.

"Şey, her şey... her şey yolunda mı?" Boğazımı temizledim ama sesim rahatsız edici çıktı, seksi olmaya çalışırmış da acınası biçimde beceremezmiş gibiydim. Annemin psikopat erkek arkadaşı Michaels beni ambardaki kafese kilitlediğinde attığım tüm o çığlıkların sesim üstündeki etkisi, bir hafta sonra bile hâlâ sürüyordu.

Dawson bakışlarını yere indirdi. Gür, kömür karası kirpikleri, olması gerekenden daha solgun, çıkık ve keskin hatlı el-

macık kemiklerine yayıldı. Dawson hakkında öğrendiğim tek şey, delolu mal olduğuydu.

Saate göz attım. Sabahın altısıydı neredeyse. "Nasıl girdin buraya?"

"Kendim girdim. Annen evde yok."

Başka birisi olsa ödüm kopardı ama Dawson'dan korkmuyordum. "Winchester'da kardan mahsur kaldı."

Başını öne salladı. "Uyuyamadım. Uyumadım."

"Hiç mi?"

"Evet. Dee'yle Daemon da etkilendiler." Bana, sanki kelimelere dökemediğini anlatmak istercesine bakıyordu. Kahretsin. Dawson, Lux hapishanesinden kaçtığı için üçüzler düpedüz iğne üstünde oturuyordu çünkü günler birbirini kovaladıkça, Savunma Departmanı'nın ortaya çıkmasını bekliyorduk. Dee, erkek arkadaşı Adam'ın ölümünü ve sevgili erkek kardeşinin yeniden ortaya çıkışını hazmetmeye çalışıyordu hâlâ. Daemon, erkek kardeşinin yanından ayrılmamaya, onlara göz kulak olmaya çalışıyordu. Fırtına birlikleri daha evimize dalmamıştı ancak hiçbirimizin içi rahat etmiyordu.

Her şey gereğinden kolay gözüküyordu ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

Bazen... bazen sanki bir tuzak kurulmuş da hepimiz dörtnala koşup tuzağa düşmüşüz gibi geliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Yürüyüş yaptım," dedi, pencereden dışarı bakarak. "Buraya geri döneceğim aklımın ucundan geçmemişti."

Dawson'ın maruz kaldığı, ona zorla yaptırılan şeyi düşünmesi bile kanımı donduruyordu. Göğsüme derin bir acı çöreklendi. Aklıma getirmemeye çalışıyordum çünkü düşününce Daemon'ı aynı pozisyonda hayal ediyor ve buna dayanamıyordum.

Ama Dawson... Onun birine ihtiyacı vardı. Uzandım, obsi-

diyen kolyemi kavradım. "Biraz konuşmak ister misin?"

Tekrar başını iki yana sallayınca kabarık saç tutamları gözlerini kısmen örttü. Saçları Daemon'inkilerden daha uzun, daha kıvırcıktı ve muhtemelen uçlarından biraz almak gerekiyordu. Dawson'la Daemon tıpatıp aynıydılar, ne var ki şu anda hiç de benzemiyorlardı ve bunun tek nedeni de saçları değildi. "Bana onu hatırlatıyorsun. Yani Beth'i."

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Dawson da Beth'i, benim Daemon'ı sevdiğim kadar seviyorsa... "Yaşadığını biliyorsun. Onu gördüm."

Dawson'la göz göze geldik. Gözlerinin derinliklerinde büyük bir mutsuzluk ve sırlar vardı. "Biliyorum ama o eski Beth değil artık." Durakladı, başını eğdi. Daemon'ın saçının hep alnına düşen tutamı, Dawson'ın da alnına düştü. "Erkek kardeşimi... seviyor musun?"

Sesindeki keder içimi burkmuştu; sanki tekrar sevmeyi beklemiyor, hatta artık buna inanmıyordu bile. "Evet."

"Üzgünüm."

Irkilip geriye sıçradım, battaniye elimden kayıp aşağı düştü. "Neden özür dileyesin ki?"

Dawson başını kaldırıp nefesini bezgin bir şekilde salıverdi. Sonra, hayal bile edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek parmaklarını tenimde, kelepçelerle boğuşmaktan oluşmuş, her iki bileğimi çevreleyen soluk pembe izlerde gezdirdi.

O lekelerden nefret ediyor, tamamen kaybolacakları günü iple çekiyordum. Onları ne zaman görecek olsam, onlara etime gömülürken çektiğim acıyı anımsıyordum. Sesimin nasıl zarar gördüğünü anneme açıklamak kolay olmamıştı. Dawson'ın aniden ortaya çıkışından söz etmiyorum bile. Kar fırtınasından önce Dawson'ı, Daemon'la birlikte görünce annemin yüzündeki ifade görmeye değerdi ama "kaçak kardeşin" eve dönmesine sevinmiş

gibiydi. Uzun kollu gömleklerle gizlemek zorunda olduğum şu beneklere gelince... Soğuk aylarda bu yöntem işe yarıyordu ama yazın ne yapacağıma akıl sır erdiremiyordum.

"Beth'i gördüğümde onda da böyle izler vardı," dedi Dawson sessizce. Elini geri çekti. "Kaçma işinde gerçekten uzmanlaşmıştı ama onu her defasında yakalıyorlardı. Hep bu izlerden vardı ama genelde boynunun etrafında oluyordu."

Başım döndü, midem bulandı; yutkundum. Boynunun etrafında mı? Ben... "Beth'i... Beth'i sık görüyor muydun?" SD tesislerinde hapisken en azından bir ziyarete izin verdiklerini biliyordum.

"Bilmiyorum. Zaman kavramım alt üst olmuştu. Başlangıçta bana getirdikleri insanlar sayesinde zamanı takip ediyordum. Onları iyileştiriyordum ve genellikle eğer... yaşarlarsa günleri sayabiliyordum, ta ki her şey dağılana kadar. Dört gün." Pencereden dışarıya bakmak için geri döndü. Açık perdelerden tek görebildiğim kapkara gökyüzü ve kar kaplı dallardı. "Her şeyin dağılmasından nefret ediyorlardı."

Tahmin edebiliyordum. SD ya da güya SD'nin içindeki bir grup olan Daidalos insanları başarılı bir şekilde mutasyona uğratmak için Luxenleri kullanmayı görev edinmişti. Bazen bu işe yarıyordu.

Bazense yaramıyordu.

Daemon'la Dee'nin, Dawson hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışarak onu izliyordum. Dawson kibar, komik ve etkileyiciydi, Dee'nin erkek versiyonuydu ve Daemon'a hiç mi hiç benzemiyordu.

Ama bu Dawson farklıydı. asık suratlı ve soğuktu. Erkek kardeşiyle konuşmaması bir yana, bildiğim kadarıyla başına gelenlerle ilgili hiç kimseye tek kelime etmemişti. Gayri resmi velileri Matthew, üstüne kimsenin gitmemesinin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Dawson nasıl kaçtığını bile hiç kimseye anlatmamıştı. Doktor Michaels, o cığeri beş para etmez yalancı pıç, sözümona Dawson'ı "serbest bıraktırma" adına bizi oradan oraya koşturmuş, böylece Dodge'dan kaçıp gidecek zamanı bulmuştu. Bu, mantıklı gelen tek açıklamaydı.

Diğer tahminimse çok ama çok daha karanlık ve daha çirkindi.

Dawson bakışlarını ellerine indirdi. "Daemon da... seni seviyor mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kendime geldim. "Evet. Galiba."

"Sana söyledi mi?"

Bu kadar çok sözcükle değil. "Tam olarak *değil*. Ama bence o da seviyor."

"Söylemeli. Hem de her gün." Dawson başını geriye atıp gözlerini yumdu. "Kar görmeyeli o kadar zaman olmuştu ki," dedi, neredeyse özlem dolu bir şekilde.

Esneyerek pencereden dışarı baktım. Herkesin dört gözle beklediği o koca fırtına dünyanın bu küçücük noktasına çullanmış, Grant County'yi hafta sonu boyunca cehenneme çevirmişti. Okul, Pazartesi ve bugün tatil edilmişti; dün gecekı haberlerde insanları mahsur kaldıkları yerlerden çıkarmanın hafta sonunu bulacağı söylenmişti. Kar fırtınası tam zamanında gelmişti. En azından Dawson konusunda ne yapacağımıza karar vermek için önümüzde bütün bir hafta vardı.

Okulda öyle gökten zembille inmiş gibi ortaya çıkamazdı ya.

"Karın böyle yağdığını hiç görmemiştim," dedim. Aslen Kuzey Florida'dandım ve daha önce birkaç acayip tipi görmüştüm ama hiç böyle beyaz, lapa lapa değildi.

Dudaklarında küçük, kederli bir gülümseme belirdi. "Güneş çıkınca harika olacak. Göreceksin."

Buna hiç şüphe yoktu. Her şey beyaz bir örtünün altındaydı.

Dawson havaya sıçradı ve anıden odanın diğer ucunda ortaya çıktı. Bir saniye sonra boynumda o sıcak karıncalanmayı hissettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Dawson başını çevirdi. "Erkek kardeşim geliyor."

Aradan daha on saniye geçmemişti ki Daemon, yatak odamın kapısında dikilmişti. Uykudan yeni kalktığı için saçları darmadağındı. Flanel pijama altı buruş buruştu. Üzerinde tişört yoktu. Dışarıda bir metre kar varken o hâlâ yarı çıplak geziyordu.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama bunun için gözlerimi, göğsünden . ve karnından ayırmam gerekiyordu. Cidden daha sık tişört giymeliydi.

Daemon, bakışlarını kardeşinden bana, sonra yine kardeşine yöneltti. "Hayrola? Pijama partisi mi veriyoruz? Ben davetli değil miyim peki?"

Dawson sessizce kardeşinin yanından geçti, koridora çıkıp gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra sokak kapısının kapandığını duydum.

"Tamam." Daemon iç çekti. "Birkaç gündür hayatım böyle işte."

Onun adına yüreğim sızladı. "Üzgünüm."

Başını yan yatırarak yatağa yürüdü. "Erkek kardeşimin yatak odanda ne aradığı hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Uyku tutmamış." Eğilip yatak örtüsünü çekmesini izledim. Fark etmeden örtüyü tekrar tuttum. Daemon bir kez daha çekti, ben de zorlamadan bıraktım. "Uyuyamaması canınızı sıkıyormuş."

Daemon örtünün altına girdi, yan tarafına dönüp bana baktı. "Canımızı falan sıktığı yok."

O varken yatağa sığmakta zorlanıyordum. Yedi ay önce – kahretsin, dört ay önce– bana okulun en seksi, en huysuz oğlanının yatağımda olacağını söyleseler kahkahayla gülerdim

Ama çok şey değişmişti. Hem yedi ay önce uzaylılara da inanmıyordum.

"Biliyorum," dedim, ben de yan döndüm. Bakışlarımı geniş elmacık kemiklerinde, dolgun alt dudaklarında ve o olağanüstü biçimde parlak yeşil gözlerinde gezdirdim. Daemon Noel kaktüsü gibi güzel ama dikenliydi. Aynı odada olup da birinci derece cinayet işleme isteğine yenik düşmeyecek hale gelmemiz epey zaman almıştı. Daemon, bana karşı hissettiklerinin gerçek olduğunu ispatlamak zorunda kalmıştı ve sonunda... bunu yapmıştı. İlk tanıştığımızda gezegendeki en kibar insan değildi ve daha sonra bunu cidden telafi etmesi gerekmişti. Annem beni hanım evladı olarak yetiştirmemişti. "Ona Bethany'yi hatırlattığımı söyledi."

Daemon'ın kaşları çatıldı. Gözlerimi devirdim. "Düşündüğün anlamda değil."

"Ne yalan söyleyeyim, kardeşimi ne kadar sevsem de yatak odanda olmasıyla ilgili ne düşüneceğimi bilemiyorum." Kaslı kolunu uzattı, parmaklarıyla birkaç tutam saçımı yanaklarımdan çekip kulağımın arkasına soktu. Titredim, o da gülümsedi. "Bölgemi işaretlemem gerektiğini hissediyorum."

"Kapa çeneni."

"Ah, şu patronluk taslaman yok mu, öldürüyor beni. Feci seksi."

"Hiç uslanmayacaksın."

Daemon usulca yaklaştı, baldırını baldırıma bastırdı. "Annenin başka yerde mahsur kalmasına sevindim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Niyeymiş o?"

Geniş omzunu silkti. "Şu anda bunu hiç hoş karşılamazdı."

"Karşılamazdı, haklısın."

Biraz daha kıpırdandıktan sonra bedenlerimiz arasında çok az bir mesafe kalmıştı. Vücudundan her zaman yayılan sıcak-

lık benim vücudumu sırılsıklam etmişti. "Annen, Will'le ilgili bir şey söyledi mi?"

İçim buz kesti. Gerçekliğe, korkutucu ve hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, kestirilemez gerçekliğe geri dönmüştüm. Yani Bay Michaels'a. "Geçen hafta söylediklerinden başka bir şey demedi. Yani Will'in bir konferans ve aile ziyareti için kasaba dışına çıktığını söylemişti, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Önceden her şeyi planlamış ki hiç kimse yokluğunu sorgulamasın."

Will'ın ortadan kaybolması gerekiyordu çünkü zorla yaptırdığı mutasyon hangi seviyede olursa olsun işe yaradıysa, biraz yalnız kalması gerekliydi. "Sence geri dönecek mi?"

Elinin tersini yanaklarımda gezdirirken, "Balataları sıyırmış olması lazım," dedi.

Pek sayılmaz, diye düşündüm, gözlerimi kapatarak. Daemon, Will'i iyileştirmek istememişti ama eli mahkûmdu. İyileştirme, bir insanı hücresel boyutta değiştirmek için yeterli seviyede değildi ve Will'in yaraları da ölümcül sayılmazdı. O yüzden mutasyon ya kalıcı olacaktı ya da kaybolup gidecekti. Kaybolursa da Will geri dönecekti. Buna kalıbımı basardım. Kendi çıkarı için SD'ye karşı komplo kurmuş olsa da, beni mutasyona uğratanın Daemon olduğunu bilmesi, SD için değerliydi, bu yüzden onu geri almak zorunda kalacaklardı. Will bir sorundu, hem de büyük bir sorun.

O yüzden bekliyorduk... Bütün kötülüklerin üst üste gelmesini bekliyorduk.

Gözlerimi açınca Daemon'ın gözlerini benden ayırmadığını gördüm. "Dawson konusunda..."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti, elinin tersini boynumdan aşağıya, göğsümün çıkıntısının üzerinde gezdire-

rek. Nefesim kesildi. "Benimle konuşmuyor. Dee de ağzından cımbızla laf alıyor. Çoğu zaman kendini yatak odasına kapatıyor ya da ormanda dolaşıyor. Onu takip ediyorum, o da bunun farkında." Daemon'ın eli kalçama geldi, oracıkta durdu. "Ama onun..."

"Zamana ihtiyacı var, değil mi?" Burnunun ucunu öptüm ve geri çekildim. "Çok şey yaşadı Daemon."

Parmaklarını sıktı. "Biliyorum. Her neyse." Daemon o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını fark edemedim, ta ki beni sırtüstü yatırana ve elleri yüzümün iki yanında tepemde dikilene dek. "Görevlerimi ihmal ettim."

Böylece, olan biten her şey, bütün endişelerimiz, korkularımız ve cevaplanmamış sorularımız buhar olup uçuverdi. Daemon'ın böyle bir etkisi vardı işte. Başımı kaldırıp ona baktım, nefes almakta güçlük çekiyordum. "Görevlerinin" ne olduğundan yüzde yüz emin değildim ama hayal gücüm capcanlıydı.

"Seninle çok zaman geçiremedim." Dudaklarını önce sağ, sonra da sol şakağıma bastırdı. "Ama bu, seni düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Yüreğim ağzıma geldi. "Meşgul olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Dudaklarını kaşımda gezdirdi. Başımla onaylayınca kımıldadı, ağırlığını tek dirseğine verdi. Boştaki eliyle çenemi yakaladı, başımı geriye yatırdı. Gözlerini, gözlerime dikti. "Sen nasılsın peki?"

Sahip olduğum iradenin her bir gramını kullanarak dikkatimi söylediği şeye verdim. "Yuvarlanıp gidiyorum işte. Benim için endişelenmene gerek yok."

Pek inanmamış gibiydi. "Sesin."

Yüzümü buruşturdum ve boş yere tekrar boğazımı temizledim. "İyiye gidiyor."

Başparmağını çenemde dolaştırırken gözlerinin rengi koyulaştı. "Yeterli değil ama hoşuma gitmeye başlıyor."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

Daemon başıyla onayladı ve dudaklarını dudaklarıma getirdi. Öpücüğü tatlı ve yumuşaktı; etkisini her yanımda hissettim. "Çok seksi." Ağzı tekrar ağzımın üzerindeydi, öpücük giderek uzuyor, daha ateşli bir hal alıyordu. "Buğulu sesle konuşman çok seksi ama keşke..."

"Yapma." Ellerimi, yumuşak yanaklarına koydum. "Ben iyiyim. Ses tellerimden başka endişelenecek yeterince şeyimiz var zaten. Aslına bakarsan listenin üst sıralarında yer bulamaz bile."

Tek kaşını kaldırdı. Vay be, harbiden olgunca bir şeyler söylemiştim. Daemon'ın yüzünü görünce kıkırdadım, daha yeni edindiğim olgunluk tuzla buz oldu. "Seni özledim," diye itiraf ettim.

"Biliyorum. Bensiz yaşayamazsın."

"O kadar da uzun boylu değil."

"Hadi, kabul et."

"Al işte. O koca ego yine engel oluyor," diye takıldım.

Dudaklarını çenemin alt kısmına getirdi. "Neye engel oluyor?"

"Mükemmel ambalaja."

Kahkahayla güldüm.

"Sana söyleyeyim. Benim asıl mükemmel..."

"İğrençleşme." Ama titredim çünkü boyun çukurumu öpüşü kesinlikle kusursuzdu.

Bunu ona asla söylemezdim ama zaman zaman çirkin kafasını çıkaran *daha dikenli* tarafı bir yana, şimdiye kadar karşılaştığım, mükemmele en yakın şeydi.

Kıvranmama neden olan bilmiş bir kıkırdamayla elini, kolumdan aşağıya, oradan da belimin üzerine kaydırdı, baldırımı yakalayıp bacağımı kalçasına doladı. "Sen de amma fesatsın

Her açıdan mükemmel olduğumu söyleyecektim."

Gülerek kollarımı boynuna doladım. "Ben de inandım. Sırtından çıkmış ak kaşık seni."

"Ah, asla *o kadar* iyi olduğumu iddia etmedim." Vücudunun alt kısmı vücuduma iyice yapıştı ve kesik bir nefes aldım. "Ben senden daha..."

"Yaramaz mısın?" Yüzümü, boynuna bastırdım ve derin bir nefes aldım. Üzerinde hep, taze yaprak ve baharata benzeyen bir kır kokusu vardı. "Evet, biliyorum ama yaramazlığının altında iyi birisin. Seni bu yüzden seviyorum."

Daemon birden irkildi, sonra da donakaldı. Kalbim tekleyerek attı. Ardından yan dönüp bana sımsıkı sarıldı. Beni öyle sıkı sarmalamıştı ki, başımı kaldırmak için eğilip bükülmek zorunda kaldım.

"Daemon?"

"Yok bir şey." Sesi boğuklaşmıştı. Alnımı öptü. "Ben iyiyim. Daha... erken. Okul yok, annen de eve gelip tam adını bağırarak söylemeyecek. Bizi bekleyen o kaçığı da bir süreliğine aklımızdan çıkarabiliriz. Normal ergenler gibi uyuyakalabiliriz."

Normal ergenler gibi. "Hoşuma gitti."

"Benim de."

"Benim daha çok," diye mırıldandım, neredeyse tek vücut olana kadar ona sokuldum. Kalbinin benimkiyle eş zamanlı atışını hissedebiliyordum. Mükemmeldi. İhtiyacımız olan buydu, yani normal olmanın sessiz anları. Sadece Daemon ve ben.

Beyaz ve büyük bir şey çarpınca on avluya bakan pencere paramparça oldu, cam kırıkları ve kar içeri döküldü.

Daemon yuvarlanıp ayağa fırlayarak asıl Luxen formuna bürünürken, dehşet dolu çığlığım yarıda kesildi. Daemon ışıktan bir insan şeklindeydi ve öyle parlıyordu ki ona sadece birkaç değerli saniye boyunca bakabildim.

Vay canına, dedi Daemon'ın sesi, kendi düşüncelerimden süzülerek

Daemon birisine sinirlenip kafayı sıyırmadığından dizlerimin üzerine kalkım ve yatağın kenarından baktım.

"Vay canına," dedim yüksek sesle.

Normal olduğumuz değerli anlar, yatak odamın zemininde yatan bir cesetle sona ermişti.

KAKTÜS TEAM

2

Başımı eğip Hoth sistemindeki asilere katılmaya hazır gibi giyinmiş ölü adama baktım. Düşüncelerim ilk başta bulanıktı, bu yüzden kardan ayırt edilemeyecek şekilde giyinmiş olduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Tabii başından akan kanı saymazsak...

Zaten hızlı olan kalp atışlarım tavan yapmıştı. "Daemon?.."

Bir kolunu belime dolayıp beni cesetten uzaklaştırırken kendi ekseni etrafında döndü ve insan formuna geri döndü.

"O bi-bir memur," diye kekeledim, kurtulmak için kollarına vurarak. "O, şeyle..."

Dawson anıden kapıda ortaya çıktı, gözleri tıpkı Daemon'inkiler gibi parlıyordu. Cilalı elmaslar gibi iki parlak beyaz ışıktan ibaretti gözleri. "Ağaç hattının orada gizlice etrafta dolanıyordu."

Daemon kolunu gevşetti. "Bunu... bunu sen mi yaptın?"

Kardeşinin gözleri hızla cesede yöneldi. O şey –çünkü *bunun* bir insan olduğunu düşünemiyordum– buruşup katlanmış, doğal olmayan bir yığın halinde yatıyordu. "Evi gözetliyor, fotoğraf çekiyordu." Dawson erimiş bir fotoğraf makinesine benzeyen bir şeyi kaldırdı. "Onu durdurdum."

Evet, Dawson onu tam yatak odamın penceresinde durdurmuştu. Beni bırakan Daemon cesedin yanına gitti. Çömeldi ve beyaz kar paltosunu geriye çekti. Adamın duman tüten göğsünde alaylanmış bir nokta vardı. Havaya yanık et kokusu yayıldı.

Kusmaya başlarsam diye elimi ağzıma bastırarak yataktan indim. Daemon'ın daha önce Kaynak'la –yani ışığa dayalı güçlerini kullanarak– bir insanı vurduğunu görmüştüm. Geriye küllerden başka hiçbir şey kalmamıştı ama bunun göğsünde yanık bir delik vardı.

"Iskalamışsın, kardeşim." Daemon ceketi bıraktı, sırtındaki kaslar gerginlikle kabarmıştı. "Pencere mi?"

Dawson'ın bakışları pencereye yöneldi. "Hamlamışım."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Hamlamış mı? Adamı yakıp kül etmek yerine havaya fırlatıp penceremden içeri göndermişti. Onu öldürmüş olmasından bahsetmiyorum bile. Hayır, bunu düşünmemeliydim.

"Annem beni öldürecek," dedim, kendimi uyuşmuş hissederek. "Beni cidden öldürecek."

Kırık pencere önemsiz bir şey de olsa, hiç değilse dikkatimi yerde yatan şeyden alıkoyacak bir başka meseleydi.

Daemon yavaşça ayağa kalktı, gözleri görünmüyordu, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Bakışlarını kardeşinden ayırmıyordu. İfadesi boş bir maske gibiydi. Dawson'a döndüm, bakışlarımız karşılaştı ve ilk kez ondan korktum.

Hızlı bir şekilde üstümü değiştirip banyoya girdikten sonra günlerdir ilk kez etrafımda uzaylılarla oturma odasında duruyordum. Galiba ışıktan meydana gelmiş olmanın avantajı, göz açıp kapayana kadar neredeyse her yere gidebilmekti.

Adam'ın ölümünden beri herkes benden köşe bucak kaçıyordu, o yüzden neler olacağından emin değildim. Belki de

beni linç edeceklerdi. Sevdiğim birinin ölümünden sorumlu olan kişiyi linç etmek isteyeceğimi biliyordum.

Dawson elleri cebinde ve sırtı odaya dönük olarak, alnını bir zamanlar Noel ağacının durduğu yerdeki pencereye dayamıştı. Yarasa sinyali gönderilip uzaylılar koşarak geldiğinden beri *hiçbir* şey söylememişti.

Dee kanepeye tünemiş, gözlerini kardeşinin sırtına dikmişti. Gergin gibiydi, yanakları öfkeden kızarmıştı. Galiba bu evde olmak canını sıkıyordu. Ya da sadece benimi yanımda olmak... Olanlardan... sonra gerçekten konuşma şansımız olmamıştı.

Bakışlarım diğerlerine kaydı. Kötücül ama harika ikizler Ash'le Andrew, Dee'nin yanında oturuyorlardı, bakışları, kardeşleri Adam'in en son durduğu... ve öldüğü yere kilitlenmişti.

Bir yanım bu oturma odasında olmaktan nefret ediyordu çünkü bana, Blake'in gerçek yüzünü sonunda ortaya çıkardığında olanları hatırlatıyordu. Buraya gelmek zorunda kaldığımda, ki bu pek sık olmuyordu çünkü bütün kitaplarımı oturma odasından taşımıştım, şehpanın altındaki kilimin solundaki tam o noktaya bakıyordum. Ahşap zemin artık boş ve parlaktı ama yılbaşı gecesi Matthew'yla birlikte temizlediğim mavimsi sıvının oluşturduğu havuzu hâlâ görebiliyordum.

Titrememi kontrol altına almak için kollarımı belime sardım.

İki ayak sesinin basamaklardan indiğini duydum ve dönünce Daemon'la velisi Matthew'yu gördüm. Daha önce bölgeyi çabucak kolaçan edip ormanın derinliklerinde... o şeyi yakıp kül ederek yok etmişlerdi.

Yanıma gelen Daemon kapüşonlu sweatshirt'ümün kenarını çekiştirdi. "İcabına bakıldı."

Matthew'yla Daemon muşamba, çekiç ve bir avuç çivi ile birlikte yukarıya çıkalı daha on dakika bile olmamıştı. "Teşekkür ederim."

Bakışları erkek kardeşine kayarken başını öne salladı. "Araba bulanınız oldu mu?"

"Bağlantı yolunda bir Expedition vardı," dedi Andrew, gözlerini kırpıştırarak. "Onu yakın."

Televizyon koltuğunun kenarında oturan Matthew biraz liköre ihtiyacı varmış gibi gözüküyordu. "İyi ama çok da iyi değil."

"Hadi ya," diye çıkıştı Ash. Dikkatli bakınca, bugün o kusursuz buzlar prensesi görüntüsünden çok uzaktı. Saçları yüzünün etrafına gelişigüzel dökülmüştü. Onu daha önce hiç eşofmanlı gördüğümü anımsamıyorum. "*Başka bir* ölü SD memuru daha. Kaç etti? Iki mi?"

Şey, aslında dört etmişti ama bunu bilmeleri gerekmiyordu.

Saçını geriye attı, kırılmış tırnaklarını yanaklarına bastırdı. "Nerede olduklarını merak edecekler, biliyorsunuz, değil mi? İnsanlar öylece ortadan yok olmaz."

"İnsanlar her zaman ortadan kaybolur," dedi Dawson sessizce. Sonra arkasını döndü. Sözcükleri havadaki tüm oksijeni emmişti.

Ash parlak safir rengi gözlerini Dawson'a çevirdi. Neredeyse tüm gözler Dawson'ın üzerindeydi çünkü toplandığımızdan beri ilk kez ağzını açmıştı. Ash başını iki yana salladı ama akıllı davranarak sessiz kaldı.

"Fotoğraf makinesinden ne haber?" diye sordu Matthew.

Erimiş şeyi alıp ters çevirdim. Hâlâ sıcaklık yayıyordu. "Resimler vardıysa da artık yok."

Dawson arkasına döndü. "Bu evi izliyordu."

"Biliyoruz," dedi Daemon, bana sokularak.

Erkek kardeşi başını yana yatırdı, konuştuğunda sesi ifadesizdi. "Fotoğraf makinesinde ne olduğunun bir önemi var mı? Seni, *bizi* izliyorlardı. Hepimizi."

İçimi tekrar bir titreme kapladı. Söylediği şeyden çok sesinin tonu etkilemişti beni.

"Ama bir dahaki sefere önce... ne bileyim, konuşmamız, sonra insanları pencereden içeri fırlatmamız gerek." Daemon kollarını kavuşturdu. "Öylesini deneyebilir miyiz?"

"Bir de katillerin gitmesine izin verebilir miyiz?" dedi Dee, sesi titreyerek; rengi koyulaşan gözleri hiddetle parlıyordu. "Çünkü görünüşe göre olması gereken bu. Yani, o memur içimizden birini öldürebilirdi ve sen onun öylece çekip gitmesine izin verirdin."

Eyvah. Midemin altı üstüne gelmişti.

"Dee," dedi Daemon, öne adım atarak. "Biliyorum..."

"Bana 'Biliyorum, Dee' falan deme." Alt dudağı titriyordu. "Blake'in gitmesine izin verdin." Bakışları bana yönelince mideme tekme yemiş gibi oldum. "İkiniz de Blake'in gitmesine izin verdiniz."

Daemon kollarını çözerken başını iki yana salladı. "Dee, o gece yeterince insan öldürmüştüm. Yeterince ölüm olmuştu."

Dee, sanki Daemon ona sözleriyle vurmuş gibi tepki verdi, kendini korumak için kollarını beline doladı.

"Adam bunu istemezdi," dedi Ash sessizce, kanepeye yaslanarak. "Başkaları da ölsün istemezdi. Öyle barışseverdi ki."

"Konuya dair gerçek fikrini ona soramamamız ne kadar da kötü, değil mi?" Dee, konuşmakta güçlük çekiyormuşçasına kaskatı oldu. "O öldü."

Özür sözcükleri dilimin ucuna kadar gelmişti ancak onlar ağzımdan çıkamadan Andrew lafa karıştı. "Blake'in gitmesine izin vermekle kalmadınız, bir de bize yalan söylediniz. Kızdan..." Beni işaret etti. "Sadakat falan beklemiyorum. Peki ya senden Daemon? Bizden her şeyi sakladın ve Adam öldü."

Hızla arkamı döndüm. "Adam'ın ölümü Daemon'ın hatası değildi. Bunu ona yüklemeyin."

"Kat.."

"Kimindi o zaman?" Dee gözlerimin içine baktı. "Senin mi?"

Kesik bir nefes aldım. "Evet, benim."

Daemon'ın vücudu yanımda kaskatı kesildi, sonra da her zamanki hakem Matthew araya daldı. "Pekâlâ, çocuklar, bu kadar yeter. Kavga etmenin ve suçlamanın kimseye bir faydası yok."

"Kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlıyor," diye mırıldandı Ash, gözlerini kapatarak.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engelledim ve masanın kenarına oturdum; ağlamama ramak kalması bile beni kızdırmıştı çünkü bu gözyaşlarına hakkım yoktu. Onların hakkıydı ağlamak. Parmaklarım yumuşak kumaşa gömülene dek dizlerimi sıktım. Nefesimi saliverdim.

"Şu anda iyi geçinmemiz gerek," diye devam etti Matthew. "Zaten gereğinden fazla şey yıtirdik."

Bir duraklama oldu, sonra da, "Beth'in peşinden gideceğim," dedi Dawson.

Odadaki herkes tekrar Dawson'a döndü. Dawson'un ifadesinde zerre kadar değişiklik olmamıştı. Hiç duygu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sonra herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Daemon'ın sesi bu karmaşanın üzerinde gürledi. "Kesinlikle olmaz, Dawson, imkânsız."

"Bu çok fazla tehlikeli." Dee ayağa kalkıp ellerini kenetledi. "Yakalanırsın, ben de bunu kaldıramam. Tekrar olmasına izin veremem."

Arkadaşlarının ya da ailesinin dedikleri onun için önemli değilmiş gibi, Dawson'ın yüzü ifadesiz kaldı. "Onu geri getirmek zorundayım. Üzgünüm."

Ash'in başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Muhtemelen ben de aynı böyle gözüküyordum. "Aklını kaçırmış bu," diye fısıldadı Ash. "Kafayı sıyırmış."

Dawson omuz silkti.

Matthew öne eğildi. "Dawson, Beth'in senin için çok önemli olduğunu biliyorum, hepimiz biliyoruz ama ona ulaşmak mümkün değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar olmaz."

Dawson'ın gözlerinde duygu kıvılcımları çaktı ve gözleri orman yeşiline döndü. Bu duygunun öfke olduğunu fark ettim. Dawson'da gördüğüm ilk duygu öfkeydi. "Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum ben. Ona ne yaptıklarını da biliyorum."

Daemon öne doğru yürüdü. Bacaklarını iyice açtı, kollarını yine kavuşturdu ve kavgaya hazır durumda erkek kardeşinin önünde durdu. Onları böyle birlikte görmek gerçeküstüydü. Dawson'ın daha ince olan vücut yapısı ve daha kabarık saçları dışında tıpatıp aynıydılar.

"Yapmana izin veremem," dedi Daemon, sesi o kadar alçaktı ki onu zar zor duyuyordum. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama hayatta olmaz."

Dawson yerinden kıpırdamadı. "Bunu söylemene gerek yok. Hiçbir zaman onaylamadın zaten."

En azından konuşuyorlardı. Bu da iyi bir şeydi, değil mi? Her nasılsa bu iki erkek kardeşin zıtlaşmasının üzücü olduğu kadar garip bir şekilde rahatlatıcı olduğunu biliyordum. Daemon'la Dee'nin bir daha asla yaşayamayacaklarını sandıkları bir şeydi bu.

Göz ucuyla Dee'nin onlara doğru gittiğini gördüm ama Andrew uzandı, onu yakalayıp gitmesine engel oldu.

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum Dawson. Mesele asla bu değildi ama cehennemden daha yeni döndün. Seni daha yeni kavuştuk."

"Ben hâlâ cehennemdeyim," diye cevap verdi Dawson. "Yoluma çıkarsan seni de kendimle birlikte aşağıya çekerim."

Daemon'ın yüzünde acı dolu bir ifade geçip kayboldu. "Dawson..."

Daemon'ın yanıtına düşünmeden tepki vererek ayağa fırladım. Bilinmeyen bir dürtü beni bunu yapmaya sevk etmişti. Galiba bu dürtü sevgiydi çünkü yüzünde beliren acı hiç hoşuma gitmemişti. Şimdi annemin, tehdit altında olduğumu ya da üzüldüğümü düşündüğünde neden bazen Anne Ayıcık'a dönüştüğünü anlıyordum.

Oturma odasında rüzgâr esti ve perdeleri kıpırdatıp annemin dergilerinin sayfalarını çevirdi. Kızların gözlerini üzerime diktiklerini ve şaşkınlıklarını hissediyordum ama tüm dikkatim Daemon'daydı.

"Pekâlâ, uzaylı testosteron seviyesi şu anda biraz fazla ve kırık camla camdan giren cesedin üstüne evimde bir de uzaylı kavgası istemiyorum." Nefes aldım. "Ama ikiniz buna bir son vermezseniz canınıza okurum."

Şimdi herkes bana bakıyordu. "Ne var?" diye sordum yanaklarım alev alev yanarken.

Daemon'ın dudakları haylaz bir tebessümle ağır ağır kıvrıldı. "Sakın ol Kedicik, yoksa sana oynaman için yumak yün bulurum."

İçimin derinliklerini bir öfke kapladı. "Benimle dalga geçme, eşek herif."

Dikkatini kardeşine verirken pis pis güldü.

Onun yanındaki Dawson biraz... eğlenmiş gibi gözüküyordu. Ya da acı çekiyor gibi... İkisinden biriydi çünkü gerçekte ne gülümsüyor ne de somurtuyordu. Derken, tek kelime etmeden ağır adımlarla oturma odasından çıktı ve sokak kapısı arkasından hızla kapandı.

Daemon bana göz attı, ben başımı öne salladım. Daemon derin bir iç çekerek erkek kardeşinin peşinden gitti çünkü

Dawson'ın ne yapacağı ya da nereye gideceği hiç belli olmazdı.

Ondan sonra uzaylı toplantısı dağıldı. Onları kapıya kadar geçirdim, dikkatim Dee'nin üzerindeydi. Kesinlikle konuşmamız gerekiyordu. Her şeyden önce bir yığın şey için ondan özür dilemem, sonra da açıklamalar yapmam gerekiyordu. Beni affetmesini beklemiyordum ama konuşmayı denemeliydim.

Eklemlerin beyazlayıncaya dek kapı kolunu sıkıca kavradım. "Dee?.."

Sırtı bana dönük bir şekilde verandada durdu. Yüzünü bana dönmedi. "Hazır değilim."

Bunu söyledikten sonra sokak kapısının tokmağı elimden kurtulup hızla kapandı.

KAKTÜS TEAM

3

Annemle aramız zaten limoni olduğundan, bu akşam beni kontrol etmek için aradığında ona pencere olayından hiç söz etmemeyi aklıma koymuştum. Yollar annem eve gelmeden önce açılır da eve pencereyi tamir edecek birini getirirım umuduyla yanıp tutuşuyor, bunun için dualar ediyordum. Ama anneme yalan söylemekten nefret ediyordum. Son zamanlarda tek yaptığım ona yalan söylemekti ve ona her şeyi, özellikle de sözde erkek arkadaşı Will hakkındaki gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. İyi de, böyle bir şey nasıl söylenirdi ki? *Hey, anne, komşularımız uzaylı. İçlerinden biri beni kazara mutasyona uğrattı, Will de psikopatın teki. Soracak sorun var mı?*

Evet, bunu hayatta yapamazdım.

Telefonu kapatmadan hemen önce annem sesim için doktora görünmem için ısrar etti. Ona bunun basit bir soğuk algınlığı olduğunu söylemek şimdilik işe yaramıştı ama bir iki hafta sonra ne diyecektim? Tanrım, o zamana kadar sesimin iyileşmesini umuyordum ama bir yanım bu durumun kalıcı olabileceğini biliyordu. Her şeyi... hatırlatan başka bir şey daha.

Anneme gerçeği söylemeliydim.

Bir paket hazır makarnayla peynir alıp mikrodalga fırında

ısıtmaya başladım ama sonra kaşlarımı çatarak başımı eğip ellerime baktım. Ellerimin, Dee'yle Daemon'ınki gibi mikrodalga güçleri var mıydı? Omuz silkerek kaseyi ters çevirdim. Bu riske giremeyecek kadar acıkmıştım.

Isıyı kontrol etmek bana göre değildi. Blake, Kaynak'ı kontrol etmem için beni eğitip nasıl ısı, yani ateş meydana getirileceğini bana öğretmeye çalışırken mum yerine ellerimi tutuşturmuştum.

Makarnayı beklerken lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyordum. Artık güneş çıktığı için dışarısı gerçekten çok güzeldi. Kar, yerleri ve dalları kaplamıştı. Karaağaçlardan buz saçakları sarkıyordu. Şu anda, güneş battıktan sonra bile dışarıda güzel, beyaz bir dünya vardı. Dışarı çıkıp oynamak istiyordum.

Mikrodalga çınladı ve sağlıksız yemeğimi ayakta yedim, bu şekilde en azından kalori yakarım diye düşünüyordum. Daemon beni insan-uzaylı kırması bir ucubeye dönüştürdüğünden beri iştahım kontrolden çıkmıştı. Neredeyse evdeki her şeyi silip süpürüyordum.

Yemeğimi bitirdiğimde hemen dizüstü bilgisayarımı aldım, mutfak masasına geçtim. Geçen hafta aklım çok dağınıktı ve unutmadan bir şeye bakmak istiyordum. Bir kez daha.

Google'ı açtım, DAIDALOS yazıp enter tuşuna bastım. Wikipedia ilk bağlantıdaydı ve zaten "Daidalos'a hoş geldiniz: Gizli Hükumet Organizasyonu" şeklinde bir internet sitesi beklemediğimden, buna tıkladım.

Böylece Yunan mitleri hakkında epey bilgi sahibi oldum.

Bir sürü şeyin yanı sıra, Minotauros'un yaşadığı labirenti yaratan kişi olan Daidalos bir mucit sayılıyordu. Ayrıca kendisi, Ikaros'un, yani Daidalos'un şekillendirdiği kanatlarla güneşe çok fazla yakın uçan, sonra da boğulan çocuğun babasıydı. Ikaros'un uçmaktan başı dönmüştü ve tanrıları bıldığım için

bu muhtemelen İkaros'un kanatlarını kaybetmesiyle sonuçlanan pasif bir cezaydı. Bu, oğlunu tanrısal bir uçma yeteneği veren bir mekanizmayla donatan Daidalos için de bir cezaydı.

Güzel bir tarih dersiydi ama anlamı neydi? SD ne diye insan mutasyonunu yöneten bir organizasyona adamın birinin ismini versindi ki?

Sonra jetonum düştü.

Daidalos insanı geliştiren her türlü şeyi yapmıştı ve bütün bu tanrısal kabiliyetlerse Luxenler tarafından mutasyona uğratılan insanlara denk düşüyordu. Tamam, mantıksız olmasına mantıksızdı ama hükümet de o denli kibirliydi ki bir kurumuna Yunan efsanesinin ismini koyabilmişti.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım ve kendimi dışarı çıkmak için ceketimi alırken buldum. Nedenini cidden bilmiyordum. Etrafta sinsice dolaşan başka memurlar olup olmadığını kim bilebilirdi? Aşırı çalışan hayal gücüm sayesinde, zihnimde ağaçta gizlenen bir keskin nişancı ve alnımda beliren kırmızı bir nokta canlandı. Ne hoş.

İç çekerek ceketimin ceplerinden eldivenlerimi çıkardım ve kar kümelerine bata çıka ilerledim. Beynimin sürekli çalışmasını engellemek için bir tür fiziksel aktiviteye ihtiyaç duyduğumdan ön verandada bir kartopu yuvarlamaya başladım. Her şey birkaç ay içinde değişmiş, sonra da birkaç saniye içinde tekrar değişmişti. Utangaç, kitap hastası Katy'den imkânsız bir varlığa dönüşmüştüm; değişimi hücre seviyesiyle sınırlı kalmayan birisine. Artık dünyayı siyah ve beyazdan ibaret görmüyordum ve derinlerde bir yerde artık temel sosyal normlara göre hareket etmediğimi biliyordum.

Öldürmeyeceksin falan gibi kurallara.

Brian Vaughn'ı, yani Will'in beni Daidalos'a değil de ona teslim etmesi için para verdiği memuru öldüren ben değildim

ancak bunu istemiştim ve Daemon benden önce davranmasaydı, yapacaktım da. Will'in bundaki amacı, Daemon'ın onu hemen oracıkta öldürmek yerine mutasyona uğratması için beni koz olarak kullanmaktı.

Birini öldürmek konusunda tamamen rahattım.

Her nedense, iki kötücül uzaylıyı, yani Arumları öldürmek, bir insanı öldürme konusunda içimin rahat olması kadar etkilememişti beni. Bu nasıl biri olduğumu gösteriyordu bilemiyordum, çünkü Daemon'ın bir keresinde söylediği gibi, hayat hayattı ama 'öldürmeye itiraz etmez' cümlesini kitap blog'umun özgeçmiş kısmına nasıl ekleyeceğimi bilmiyordum.

İlk topu bitirip ikinci kartopuna başladığımda pamuklu eldivenlerim sırılsıklam olmuştu. Bütün bu fiziksel çaba, yanaklarımın dondurucu, kar kokan havada yanmasından başka bir işe yaramıyordu. Boşa kürek çekiyordum.

İşimi bitirdiğimde kardan adamım üç kısımdan oluşuyordu ama kolları ya da yüzü yoktu. Bir bakıma kendimi nasıl hissettiğimi yansıtıyordu. Uzuvlarımın çoğu vardı ama beni gerçek yapacak hayati parçalar eksikti.

Artık kim olduğumu bilmiyordum.

Geri çekilip kolumu alnımda gezdirdim ve güçlükle nefes verdim. Kaslarım yanıyor, tenim acıyordu ama ay, yoğun bulutların arkasından çıkıp tamamlanmamış eserimin üzerine gümüş rengi bir ışık dilimi gönderene dek orada durdum.

Bu sabah yatak odamda bir ceset vardı.

Ön verandamızın ortasına, tam soğuk kar yığınının içine oturdum. Bir ceset, başka bir ceset daha, araba yolunun yanına düşen Vaughn'ın cesedi gibi ya da Adam'in oturma odasında yatan cesedi gibi. Görmezden gelmeye çalıştığım başka bir düşünce solucan gibi kıvrılıp bükülerek savunma duvarlarımı aştı. Adam, beni korumaya çalışırken ölmüştü.

Islak, soğuk hava gözlerimi yakıyordu.

Dürüst davranıp da, açıklık alanda Baruck'la dövüştüğümüz gece ve sonrasında olanları Dee'ye en başından başlayarak anlatsaydım, o ve Adam evime ansızın girme konusunda daha temkinli davranırlardı. Blake'in de benim gibi olduğunu, gelişmiş uzaylı seviyesinde dövüşebildiğini bilirlerdi.

Blake.

Daemon'ı dinlemeliydim. Onun yerine, kendimi kanıtlamak istemiştim. Daemon, oğlanda ters bir şeyler olduğunu sezinlediğinde bile Blake'in iyi niyetli olduğuna inanmak istemiştim. Blake kafama bıçak fırlattığında ve beni bir Arumla yalnız bıraktığında bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım.

Peki Blake deli miydi? Bana kalırsa değildi. Çaresizdi. Arkadaşı Chris'i hayatta tutmak için çılgına dönmüş ve dönüştüğü şey yüzünden kapana kısılıp kalmıştı. Blake, Chris'e bir zarar gelmesin diye her şeyi yapardı. Hayatı o Luxen'in yaşamasına bağlı olduğu için değil, arkadaşına değer verdiği için yapardı bunu. Belki de o yüzden onu öldürmemiştim çünkü her şeyin katıksız kaos olduğu o anlarda bile Blake'de kendimden bir parça görmüştüm.

Arkadaşlarımı korumak için amcasını öldürmekte hiçbir sorun görmemiştim.

Blake de kendi arkadaşını korumak için benim arkadaşımı öldürmüştü.

Kim haklıydı? Haklı olan var mıydı?

Düşüncelerime öylesine gömülmüştüm ki boynumdan aşağıya kayan sıcaklığa pek dikkat etmemiştim. Daemon'ın sesini duyunca yerimden fırladım.

"Kedıcık, ne yapıyorsun?"

Arkamı dönüp başımı kaldırdım. Arkamda duruyordu, üzerinde ince bir kazakla kot pantolonu vardı. Gözleri, gür kaşlarının altında ışık saçıyordu.

"Kardan adam yapıyordum."

Bakışlarını benim üzerime kaydırdı. "Görüyorum. Bazı parçaları eksik."

"Evet," dedim somurtkan bir şekilde.

Daemon kaşlarını çattı. "Karda oturma nedenin bu olamaz. Kot pantolonun sırılsıklam olmuştur." Bir duraklama oldu ve dudaklarının şekli bir anda değişti. "Bekle. Bu durumda, poponu muhtemelen daha iyi görebileceğim."

Güldüm. En ciddi anda bile işi sulandırmak tam Daemon'a göreydi.

Sanki karlar onun için yoldan çekilmiş gibi öne doğru süzüldü, yanıma oturup bağdaş kurdu. Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik, sonra öne eğildi, omzuyla beni dürttü.

"Cidden, burada ne işin var?" diye sordu.

Ondan hiçbir şey saklayamıyordum ama onunla oraya gitmeye cidden hazır değildim. "Dawson'dan ne haber? Daha kaçmadı mı?"

Daemon bir an için ağzımdan laf almaya çalışacak gibi göründüyse de sadece başını iki yana salladı. "Daha değil çünkü bugün bebek bakıcısı gibi peşinden ayrılmadım. Boynuna çan takmayı düşünüyorum."

Hafifçe güldüm. "Bunun, Dawson'ın hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum."

"Umurumda değil." Sesinde hafif bir öfke belirdi. "Beth'in peşinden gitmesinin sonu iyiye varmaz. Hepimiz biliyoruz bunu."

Buna hiç şüphe yoktu. "Daemon, sen..."

"Ne?"

Düşündüklerimi kelimelere dökmek güçtü çünkü bir kez söyledim mi gerçek oluyorlardı. "Neden Dawson'ın peşinden gelmediler? Burada olduğunu biliyorlardır. Kaçsa ilk geleceği

yer burası olur. Hem bizi izledikleri de belli." Evimi işaret ettim. "Neden onun için gelmediler? Bizim için mi?"

Daemon kardan adama göz attı, birkaç saniye sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Şey, bazı şüphelerim var."

Yutkunarak, boğazımda büyüyen korku dolu düğümden kurtuldum. "Neymiş onlar?"

"Duymak istiyor musun?" Başımla onaylayınca tekrar kardan adama bakmaya koyuldu. "Bence SD, Will'in planlarının farkındaydı. Dawson'ın serbest bırakılmasını ayarlayacağını biliyorlardı ve buna bile bile göz yumdular."

Yerden bir avuç kar alırken kesik bir nefes çektim ciğerlerime. "Ben de öyle düşünüyorum."

Bana göz attı, gözleri kirpiklerinin altında saklıydı. "Ama büyük soru, neden."

"Sorunun yanıtı iyi olamaz." Karın çoğunun eldivenli parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. "Bu bir tuzak. Öyle olmalı."

"Hazır olacağız," dedi birkaç saniye sonra. "Endişelenme, Kat."

"Endişelenmiyorum." Kuyruklu yalandı ama bu durumda söylenecek doğru bir söz gibi gözükmüştü. "Fakat bir şekilde onlardan bir adım önde olmalıyız."

"Doğru." Daemon uzun bacaklarını uzattı. Kot pantolonunun alt kısmı artık daha koyu bir mavi olmuştu. "İnsanların gözüne nasıl çarpmadığımızı biliyor musun?"

"Onları sinir edip kendinizi soyutlayarak mı?" Ona arsız arsız sırıttım.

"Ha. Ha. Hayır. Rol yapıyoruz. Sanki farklı değilmişiz ve hiçbir şey olmuyormuş gibi yapıyoruz."

"Anlamıyorum."

Kendini sırtüstü yere bıraktı, siyah saçları beyaz zemine yayıldı. "Dawson'ın serbest bırakılması yanımıza kâr kalmış gibi, şüp-

hali bir durum olduğunu düşünmüyormuşuz gibi ya da yeteneklerimizin farkında olduklarını bilmiyormuşuz gibi yaparsak bu bize ne yaptıklarını anlamak için zaman kazandırır."

Kollarını iki yana açmasını izledim. "Sence o zaman hata yaparlar mı?"

"Bilmem. Yüzde yüz diyemem fakat bize avantaj sağlıyor. Şu an elimizden gelenin en iyisi bu."

Şu an elimizdekiler berbattı.

Daemon bu dünyada hiç tasası yokmuş gibi sırıtarak kollarıyla bacaklarını karın içinde kaydırmaya, cam silecekleri gibi hareket ettirmeye başladı.

Gülmeye başlamıştım ki birden içim sımsıcak oldu, gülüşüm dudaklarımda donup kaldı. Daemon'ın kar meleği yapacak bir tip olduğuna söyleseler inanmazdım. Her nedense bu bana huzur veriyordu.

"Sen de denesene," dedi tatlı tatlı, gözlerini aralamadan. "İnsanın ufkunu açıyor."

Herhangi bir konuda ufkumu açacağından şüpheliydim ama yanına uzanıp aynısını yaptım. "Google'da Daidalos'u araştırdım."

"Öyle mi? Ne buldun?"

Ona miti ve şüphelerimi anlattım. Daemon da pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bu beni şaşırtmazdı, yani arkasındaki ego."

"Ne demezsin," dedim.

"Heh heh."

Kocaman gülümsedim. "Aklıma gelmişken, bu ufkumu nasıl açacakmış?"

Kıkırdadı. "Birkaç saniye daha bekle."

Öyle yaptım. Daemon durup doğrulunca uzandı, elimi tuttu ve beni kendisiyle birlikte yukarı çekti. Birbirimizin üzerindeki karları temizledik; Daemon belirli bölgelerde bunu gereğinden

biraz daha uzun sürе yaptı. Bitirince kar meleklerimize döndük.

Benimki, onunkinden çok daha küçük ve daha az düzgündü, üst kısmı biraz hantal olmuştu. Onunkiyse mükemmeldi, fecî fıyakalıydı. Ellerimi belime doladım. "Aydınlanmanın gerçekleşmesini bekliyorum."

"Yok ki." Ağır kolunu omzuma koydu, eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları öylesine sıcaktı ki. "Ama eğlenceliydi, değil mi? Şimdi..." Beni geri kardan adama götürdü. "Kardan adamını bitirelim. Böyle eksik bırakılmaz. Ben buradayken olmaz."

Kalbim tekledi. Kaç kez Daemon acaba zihin okuyabiliyor mu diye merak etmiştim. İstediğinde tam on ikiden vurabiliyordu. Başımı omzundayken yukarı kaldırdım, öküzlerin başıyken... beni hâlâ sinir eden ancak bir yandan da devamlı şaşırtan ve kendine hayran bırakan adama nasıl dönüştüğünü merak ettim.

Delicesine âşık olduğum bu adama.

4

Kar küreme makineleri gelip de kasabanın ortasında ve arka yollarda bir patika açar açmaz, Matthew son saniyede bir cam tamircisi getirdi. Adamlar annemin Cuma günü eve gelmesine dakikalar kala işlerini bitirip gittiler. Annem geldiğinde benekli hastane önlüğünü hiç çıkarmadan yemek yemiş, uyumuş ve hayat kurtarmış gibiydi.

Bana sarıldı, beni neredeyse yere devirmiyordu. "Bebeğim, seni özledim!"

Ben de ona aynı şekilde sımsıkı sarıldım. "Ben de. Ben de." Onu bıraktım, gözlerimi kırpıştırarak sıcak gözyaşlarımı engelledim. Başımı çevirip boğazımı temizledim. "Geçtiğimiz hafta hiç duş aldın mı?"

"Hayır." Beni tekrar kucaklamaya çalıştı ama ben geriye sıçradım. Güldü ama mutfağa dönmeden hemen önce gözlerinde bir keder pırıltısı gördüm. "Şaka şaka. Hastanede duşlar var, tatlım. Temizim. Yeminle!"

Peşinden mutfağa gittim, annem doğruca yağmalanmış buzdolabına gidince yüzümü buruşturdum. Annem buzdolabının kapısını açtı, sonra bir adım geriledi, dönüp bana baktı. Topuzundan sarı saç tutamları dökülüyordu.

Zarifçe kıvrılmış kaşlarını indirdi ve neşeli küçük burnunu kırıştırdı. "Katy? "

"Üzgünüm." Omuz silktim. "Kardan içeride mahsur kalınca acıktım. Hem de çok."

"Belli oluyor." Buzdolabının kapısını kapattı. "Sorun değil. Sonra markete giderim. Yollar şu anda fena değil." Durakladı, kaşını ovuşturdu. "Bazı yollara girmek için kar arabasına gerek varmış gibi duruyor ama kasabaya gidebilirim."

Bu durumda Pazartesi okul mokul olmazdı. Yuh. "Seninle geleyim mi?"

"İyi olur tatlım. Tabii eğer alışveriş arabasına öteberi koymayı ve ben onları arabadan çıkarınca kriz geçirmeyi planlamıyorsan."

Aval aval baktım. "Yaşım iki değil."

Esnemesi şımarık gülümsemesini kesti. "Neredeyse başımı kaşıyacak zamanım olmadı. Hemşirelerin çoğu fırtınadan hastaneye gelemedi. Acil servise, doğum öncesi koğuşuna ve en sevdiğim bölüme baktım," dedi bir şişe su alarak, "yani detoks katına."

"Berbatmış." Yine peşinden gittim, anneme inanılmaz derecede ihtiyaç duyuyordum.

"Ah bir de bana sor." Merdivenlerin başında durup suyundan bir yudum aldı. "Üstüm başım kan içinde kaldı, üstüme işeyenler, kusanlar oldu. Hem her zaman bu sırayla da değil." Bazen bu sırayla bazen değil."

"Iyy," derken aklımın bir köşesine şunu yazıyordum: Artık okul yöneticiliğinin yanı sıra hemşireliği de Hayatta Yapmayacağım Meslekler listesine eklemiştim.

"Ay!" Basamakları çıkmaya başlamıştı ki yarı yolda arkasını döndü ve basamağın kenarında sendeledi. Aman Tanrım. "Aklımdayken, önümüzdeki hafta vardiyamı değiştiriyorum. Hafta sonları Grant'ta çalışmak yerine Winchester'da olacağım. Şehir

daha yoğun ve hafta sonlarındaki vardiya buradakinden daha hareketli oluyor, hem zaten Will hafta sonları çalışıyor, o yüzden böylesi daha iyi."

Bu aynı zamanda annemin daha fazla evden uzakta olması anlamına geliyordu... Ne? Kalbim tekledi ve dönerek düştüğüm hissine kapıldım. "Pardon, duyamadım?"

Annem kaşlarını çattı. "Tatlım, sesine ne olmuş böyle? Cidden, boğazına bakmak istiyorum. Tamam mı? Ya da Will'e bir baktıralım. Eminim onun için sorun olmaz."

Donakaldım. "Sen... sen Will'le haberleşiyor musun?"

"Evet, İç Hastalıkları Tıp Konferansı'na katılmak için bataydıken konuştuk." Yavaşça gülümsedi. "İyi misin sen?"

Hayır, iyi falan değildim.

"Hadi," dedi. "Yukarı gel de şu boğazına bir bakayım..."

"Will'le... Will'le ne zaman konuştun?"

Annemin güzel yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Birkaç gün önce. Tatlım, sesin..."

"Sesimin bir şeyi yok!" Ama tabii ki sözün yarısında sesim çatladı ve annem bana, onu anneanne yapmayı düşünüyormuşum gibi baktı. Gerçeği söylemenin tam sırasıydı.

Bir basamak çıktım ve durdum. Bütün sözcükler, yani gerçek, ses tellerimle dudaklarımın arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Gerçekleri anneme anlatma konusunu hiç kimseye açmamış, onların onayını almamıştım. Peki, bana inanır mıydı? Ama en kötüsü, annem... Will'e âşıktı. Âşık olduğunu biliyordum.

Mideme kramplar girerken sesimdeki paniği belli etmemek için kendimi zorladım. "Will eve ne zaman dönüyor?"

Annem dudaklarını inecik bir çizgi halinde bastırarak beni dikkatle izliyordu. "Bir hafta sonra ama Katy... Asıl söylemek istediğin bu muydu?"

Will gerçekten geri dönüyor muydu? Annemle konuştuysa bunun anlamı, mutasyondan başarılı bir şekilde geçtiği ve Daemon'la benim artık onunla bağlı olduğumuz muydu? Yoksa mutasyon kaybolup gitmiş miydi?

Daemon'la konuşmalıydım. Hem de hemen.

Ağzım o kadar kuruydu ki yutkunamıyordum. "Evet. Üzgünüm. Gitmem gerek..."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Daemon'ı görmeye." Çark edip botlarımı almaya gittim.

"Katy." Ben durana kadar bekledi. "Will bana söyledi."

Yavaşça arkamı dönerken damarlarım buz kesti. "Neyi söyledi?"

"Bana Daemon'la seni, yani çıkmaya başlamaya karar verdiğinizi söyledi." Durakladı ve o *anne* bakışını takındı. Hani şu, *beni çok hayal kırıklığına uğrattın*, bakışı. "Bundan senin bahsettiğini söyledi. Ah, tatlım, ona değil de bana söyleseydin ya. Kızımın erkek arkadaşını başkasından öğrenmeyi istemezdim."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Başka bir şey daha söyledi ve galiba başımı öne salladım. Ne yalan söyleyeyim, artık onu duymuyordum. Aşağı sokakta Thor ile Loki'nin kıran kırana dövüştüğünü anlatıyor da olabilirdi. Neyin peşindeydi bu Will?

Annem nihayet benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçince aceleyle botlarımı giyip soluğu Daemon'ın evinde aldım. Kapı açıldığında açanın Daemon olmadığını biliyordum. O acayip uzaylı bağını, yani Daemon ne zaman yakınlarda olsa boynumda oluşan sıcaklığı hissetmemiştim.

Ama Andrew'nun bariz okyanus rengi gözlerini görmeyi beklemiyordum.

"Sen," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Evet, sen, Katy'de olduğu gibi, küçük insan-uzaylı-melez bebek."

"Şey, tamam. Daemon'ı görmem gerek." İçeri girmeye davrandım ama çabucak hareket edip önümü kesti. "Andrew."

"Daemon burada değil." Gülümsedi ve gülümsemesinde bir nebze bile sıcaklık yoktu.

Kollarımı kavuşturdum ve gerilemeyi reddettim. Andrew benden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Aslında genel olarak insanlardan hoşlanmadığını düşünüyordum. Köpek yavrularından da. Jambondan da.

Andrew dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Bana o kadar yaklaşmıştı ki botlarının burnu benimkilere değiyordu. "Daemon sabah çıktı. Galiba Yağmur Adam'in peşine takıldı."

İçimi büyük bir korku sardı. "Dawson'ın bir şeyi yok."

"Öyle mi?" Andrew tek kaşını kaldırdı. "Galiba günde üç tane anlamlı cümle kurabiliyor, hepsi bu kadar."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Hafif bir esinti saçlarımı savurdu ve omuzlarımdaki bukleler kıpırdadı. Ona vurmak için içimde öyle kuvvetli bir istek vardı ki. "Tanrı bilir neler yaşıyor. Azıcık anlayışlı davransana, salak. Her neyse, niye seninle konuşuyorum ki zaten? Dee nerede?"

Yüzündeki sırıtış kayboldu, yerini soğuk, sert bir nefret aldı. "Dee burada."

Biraz daha fazla ayrıntı vermesini bekledim. "Evet, o kadarını anladım." Yine cevap gelmeyince ona küçük insan-uzaylı-melez bebeğin neler yapabileceğine göstermeme ramak kalmıştı. "Senin burada ne işin var?"

"Çünkü davet edildim." Eğildi, benimle neredeyse öpüşecek kadar yaklaşınca geriye bir adım atmaktan başka çarem kalmadı. O da öne bir adım attı. "Ama sen edilmedin."

Off. Tamam, bu acıtmıştı. Ben daha ne oluyor diyemeden

sırtımı parmaklığa vurdum ve kapana kısıldım. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu ve Andrew yerinden kıpırdamıyordu. Kaynak'ın, yani Luxen'lerin –ve şu anda benim– kullanabildiği saf enerjinin içimde oluştuğunu ve tenimde statik enerji gibi yayıldığını hissettim.

Andrew'yu itebilirdim.

Andrew gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü alaycı bir şekilde güldü. "Sakın o numarayı bana çekmeye kalkışma. Yaparsan ne mi olur? Hemen karşılığını yapıştırırım. Yaptım diye de vicdanım rahatsız olmaz."

Ona bir tane indirmek isteyen bedenimle mücadele etmek en zor şeydi. İnsan yanım ve artık neyin nesiyse diğer yanım, o güce erişip kullanmak, sömürmek istiyordu. Kullanılmayan bir adalenin kasılması gibiydi. Baş döndürücü güç akınını ve gevşemeyi hatırladım.

Bir yanım, küçücük bir yanım bundan hoşlanmıştı ve bu da benim ödümü koparmıştı.

Andrew'nun şansı vardı çünkü içimde büyüyen korku, öfkemi silip götürmüştü. "Niye benden neden nefret ediyorsun?" diye sordum ona.

Andrew başını yana yatırdı. "Beth'ten neden nefret ediyorsam ondan. Her şey yolundaydı ama sonra o ortaya çıktı. Dawson'ı kaybettik ve sen de çok iyi biliyorsun ki onu geri almadık, aslında öyle bir şey olmadı. Şimdi aynısı Daemon'da oluyor ama bu kez Adam gümbürtüye gitti. Onu kaybettik."

İlk kez kristalleşmiş gözlerinde kibirli bir küçümsemeden başka bir şey gördüm. Acı. Yakından tanıdığım türden bir ıstıraptı bu. Babam kanserden öldükten sonra takındığım aynı paramparça olmuş, umutsuz ifadeydi bu.

"Kaybettiğimiz tek kişi o olmayacak," diye devam etti Andrew, boğuk bir sesle. "Bunu sen de biliyorsun ama umurunda

mı? Hayır. Nihayetinde insanlık gelmiş geçmiş en hercai yaşam formudur. Sakın diğerlerinden daha iyiymişsin gibi yapma. Öyle olsaydın daha başında Dee'den uzak dururdun. O zaman hiç saldırıya uğramazdın ve Daemon da seni iyileştirmek zorunda kalmazdı. Bu senin suçun. Hepsinin sorumlusu sensin."

Evet, günümün geri kalanı berbattı. Dawson'ın, Daemon'ın bütün gün onun peşinden koşturmasını gerektirecek ne yaptığını merak ediyor, kaygılanıyordum; ayrıca, SD hepimizi ensseleyecek diye de endişe içindeydim. Bir de bunların üstüne, Will'in neyin peşinde olduğunu düşünüp kafayı sıyırıyordum ve Andrew'la yaptığımız konuşmadan sonra yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordum.

Bir saat kadar battaniyemin altına sığındım. Kendime acımamın hep bir zaman sınırı oluyordu çünkü genellikle kendime gıcık oluyordum.

Başımı gömdüğüm yerden çıkarıp dizüstü bilgisayarımı açtım ve birkaç inceleme yapmaya başladım. Karda mahsur kaldığımdan, Daemon da çoğunlukla Dawson'la meşgul olduğundan dört kitap bitirmiştim. Gelmiş geçmiş en yüksek skorum değildi ama tanıtım yazılarını aksattığım düşünülürse hiç de yabana atılmazdı.

Sevdiğim bir kitaba inceleme yazısı yazmak iyi geliyordu ve daha çekici hale getirmek için tuhaf resimler bularak elimden geleni yaptım. Sevimli kedi yavrularını ve lamaları tercih ettim. Bir de Dean Winchester'ı. 'Yazıyı yayınla' düğmesine basınca yüzümde bir gülümseme belirdi.

Biri gitti, kaldı üç.

Günün geri kalanını birbiri ardına inceleme yazısı yazarak, sonra da sevdiğim birkaç blog yazarını takip ederek geçirdim. İçlerinden birinin öyle bir blog başlığı vardı ki onun uğruna

korkunç şeyler yapabilirdim. Web tasarımında hiç o kadar iyi değildim, sayfamın arka planının bu kadar vasat olmasının sebebi de buydu.

Annemle çabucak markete gidip geldikten ve akşam yemeğini yedikten sonra Daemon için insan avı başlatmak üzereydim ki boynumda sıcak bir karıncalanma hissettim.

Mutfaktan fırladım, ürkmüş olan annemin neredeyse içinden hızla geçecektim. Kapıyı, Daemon çaldıktan bir saniye sonra hızla açtım ve kendimi bunu hiç beklemeyen kollarına resmen attım.

Saldırıma hazırlıksız yakalanan Daemon sendeleyerek geriye doğru bir adım attı. Ama sonra başımın üzerinde gür bir kahkaha patlatıp bana sarıldı. Ayrılmadım, omuzlarını var gücümle sıktım. Birbirimize o kadar sıkı sarılmıştık ki kalbinin, benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum.

"Kedicik," diye mırıldandı. "Bana bu şekilde merhaba demeni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Boynuyla omzu arasında baharat ve erkek gibi kokan boşluğa kafam gömülü bir şekilde anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım.

Daemon beni havaya kaldırdı. "Beni merak ettin, değil mi?"

"Hı hım." Sonra bütün gün ne kadar çok endişelendiğimi hatırladım. Ondan ayrılıp göğsüne vurdum. Hem de çok ama çok sert bir şekilde.

"Off!" Ama göğsünü ovuştururken kocaman gülümsedi. "Ne içindi bu?"

Kollarımı kavuşturdum ve alçak sesle konuşmaya çalıştım. "Cep telefonu diye bir şey duydun mu sen?"

Kaşını kaldırdı. "Şey, evet, hani bütün şu havalı uygulamaları olan küçük ş.."

"O zaman neden bugün yanında değildi?" diye sözünü kestim.

Eğildi, konuşurken dudakları yanağıma değiyor, titrememe

neden oluyordu. Bu hiç adil değildi. "Bütün gün gerçek formuna girip çıkmak elektronik cihazların canına okuyor."

Yo. Tüh. bu hiç aklıma gelmemişti. "Ama haber vermen gerektirdi. Sandım ki..."

"Ne sandın?"

Ona *Bunu gerçekten açıklamama gerek var mı?* bakışı fırlattım.

Daemon'ın gözlerindeki parıltı söndü. Ellerini yanaklarıma koyup dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni tatlı bir şekilde öptü. "Kedicik, bana hiçbir şey olmayacak. Uğrunda endişelenmen gereken son kişi benim."

Gözlerimi kapatıp sıcaklığını içime çektim. "İşte bu muhtemelen söylediğin en aptalca şey."

"Cidden mi? Ben bir sürü aptalca şey söylerim."

"Biliyorum. O yüzden dediğimi yabana atma." Nefes aldım. "Şu takıntılı kız arkadaşlar gibi davranmaya çalışmıyorum ama işler... işler bizim için farklı."

Bir duraklama oldu, sonra da dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Haklısın."

Olacak şey değildi. Hangi dağda kurt ölmüştü böyle? "Bir daha söylesene!"

"Haklısın. Bir yerlerden haber vermeliydim. Özür dilerim."

Dünya yuvarlak değil düzdü. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Daemon'a göre o neredeyse her zaman haklıydı. Vay canına.

"Dilin tutuldu." Kıkırdadı. "Bunu seviyorum. Bir de levri tavrını seviyorum. Bana tekrar vurmak ister misin?"

Güldüm. "Sen var ya..."

Kapıyı arkamdan açan annem boğazını temizledi ve "İkinizin şu veranda düşkünlüğü nedir bilmiyorum ama içeri gelin; dışarısı buz gibi."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve Daemon'ı durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Beni bıraktı, içeriye girdi ve annemi

öyle bir iltifat yağmuruna tuttu ki, kadıncağızın içinin yağları oracıkta erıyıverdi.

Daemon, annemin yeni saç kesimine bayılmıştı. Annem saçını mı kestırmıştı yani? Galiba saçı farklı gözüküyordu. Yıkamış falan gibiydi. Daemon ona, elmas küpelerinin güzel olduğunu söyledi. Merdivenlerin altındaki kılim çok hoştu ve gizemli akşam yemeğinin kokusu –çünkü hâlâ annemin bana yemek diye ne yedirdiğini çözememiştim– muhteşemdi. Bütün dünyadaki hemşirelere hayrandı ve bu noktada gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Daemon gülünç davranıyordu.

Daemon'ın kolunu tuttum ve onu merdivenlere doğru çektim. "Tamam, şey, bu çok hoş..."

Annem kollarını kavuşturdu. "Katy, yatak odası konusunda sana ne demiştim?"

Burada yüzümün daha fazla kızaramayacağını düşündüm. "Anne..." Daemon'ın kolunu çekiştirdim. Kıpırdamadı.

Annemin yüz ifadesi aynı kaldı.

İç çektim. "Anne, sen evdeyken seks yapacak değiliz herhalde."

"Öyle mi tatlım? Seksi sadece ben evde yokken yaptığınızı bilmek güzel."

Daemon gülmemek için uğraşırken öksürdü. "Burada kalabiliriz..."

Daemon'a ölümcül bir bakış fırlattım ve ite kaka bir basamak çıkmasını sağladım. "An-ne." Iyice mızmızlanmaya başlamıştım.

Annem sonunda pes etti. "Kapıyı açık bırakın bari."

Gülümsedim. "Teşekkürler!" Kendi etrafımda döndüm ve Daemon'ı, annemi hayran kızlar grubuna katmadan önce odama sürükledim. Onu içeriye itip başımı iki yana salladım. "Korkunçsun."

"Sen de yaramazsın." Ağzı kulaklarında gerildi. "Annen kapıyı açık bırak dememiş miydi sana?"

"Açık zaten." Arkamı işaret ettim. "Aralık. Yani açık."

"Ayrıntılar," dedi. Yatağa oturdu, tek kolunu kaldırıp parmaklarını bana doğru kıvırdı. Gözlerinin yeşili hınzır bir gülümsemeyle koyulaştı. "Hadi... yanıma gel."

Yerimde kaldım. "Buraya sevişelim diye çağırmadım seni."

"Hadi ya, tüh." Elini kucağına indirdi.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum çünkü bu onu teşvik etmekten başka işe yaramazdı. O yüzden lafı sadede getirmeye karar verdim. "Konuşmamız gerek." Alçak sesle konuşmak için yatağa yaklaştım. "Will annemle konuşuyormuş."

Gözlerini kıstı. "Detaylar."

Yanına oturup bacaklarımı göğsüme çektim. Annemin bana söylediklerini ona anlatırken çenesindeki kas, kalp atışı gibi seğirmeye başladı. Haber hoşuna gitmemişti ve hiçbirimizin, Will'e sormak dışında mutasyonun kalıcı olup olmadığını ya da Will'in neyin peşinde olduğunu öğrenmemizin yolu yoktu, evet, aynen öyleydi.

"Buraya geri dönemez," dedim, şakaklarımı ovuşturarak; şakaklarımda, Daemon'ın çenesindeki kasla uyumlu bir zonklama vardı. "Mutasyon kalıcı olmadıysa onu öldüreceğini biliyor. Olduysa da..."

"Üstünlük onda," diye kabul etti Daemon.

Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. "Tanrım, bu düpedüz bir karmaşa, eşi benzeri görülmemişinden hem de." Sanki her yandan köşeye sıkıştırılmıştım. "Geri dönerse onun anneme yaklaşmasına izin veremem. Anneme gerçeği söylemeliyim."

Daemon bir şey demeden yatakta kıpırdadı ve sonunda yatak başlığına yaslandı. "Annene bir şey söylemeni istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim, gözlerine baktım

"Ona söylemem gerek. Tehlikede."

"Asıl ona söylersen tehlikede olur." Kollarını kavuşturdu. "Neden söylemek istediğini ve bunun gerektiğini anlıyorum ama gerçeği bilirse tehlikede demektir."

Bir yanım bunu anlıyordu. Gerçeği bilen bütün insanlar tehlikedeydi. "Ama hiçbir şey bilmemesi daha kötü Daemon." Doğruldum ve dizlerimin üstünde durarak ona döndüm. "Will psikopatın teki. Ya geri gelir de bıraktığı yerden devam ederse?" Genzimden safra tadı yükseliyordu. "Buna izin veremem."

Daemon elini saçlarında gezdirdi, bu hareketiyle uzun kollu tişörtünün ince kumaşı pazısının üstünde gerildi. Derin derin ve sert bir şekilde soluk verdi. "Öncelikle Will'in gerçekten dönmeye niyeti olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Huzursuzluğum zirveye tırmanmıştı. "Peki, bunu nasıl yapacağımıza dair önerin var mı?"

"Daha düşünmedim." Daemon'ın yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. "Elbet bir yolunu bulacağım."

Sinirim bozulmuş bir halde doğruldum. Mantıken zamanımız vardı. Sonsuz değildi gerçi; birkaç gün, şanslıysak da bir hafta ama zaman vardı. Sadece annemin her şeyden habersiz kalması fikri hoşuma gitmiyordu.

"Bütün gün ne yaptın? Dawson'ı mı kovaladın?" diye sordum, konuyu şimdilik kapatarak. Başıyla onaylayınca onun için üzüldüm. "Ne yapıyordu?"

"Sadece etrafta dolanıyordu ama o iş hanına geri gitmek için beni atlatmayı istediğini biliyorum. Şayet takip etmemiş olsaydım, giderdi de. İçim rahat bir şekilde yalnız bırakmamın nedeni, Dee'nin onu kıstırmış olması." Durakladı, başını çevirdi. Omuzları, sanki üzerlerinde korkunç bir ağırlık varmışçasına kaskatı kesildi. "Dawson... kendini yine yakalatacak."

5

Daemon Cumartesi akşamüstü uğrayıp dışarı çıkmak isteyince ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Kar kaplı yollara göğüs gerecek, normal bir şeyler yapacaktık. Bir randevu. Sanki böyle bir şey yapma lüksümüz varmış gibi. Elimde olmadan, yatağındayken ve sonuna kadar gitmesi için tamamen hazırken bana söyledikleri aklıma geldi.

Her şeyi doğru yapmak istiyordu. Randevular. Sinema.

Dee şu anda Dawson'a bebek bakıcılığı yapıyordu ve Daemon, Dawson'ı ona gönül rahatlığıyla emanet etmişti.

Siyah kot pantolonumla balıkçı yaka kırmızı kazağımı giydim. Makyajım için fazladan birkaç dakika harcadıktan sonra hoplaya zıplaya merdivenlerden indim. Daemon'ı annemden uzaklaştırmam yaklaşık yarım saatimi aldı.

Belki de Will hakkında annemden endişe etmeme gerek yoktu. Belki de annemden, Daemon konusunda endişe etme liydim. Çapkın kadın.

Daemon'ın arabası Dolly'nin, konforlu koltuğuna oturunc Daemon kaloriferi açıp bana güldü. "Tamam. Randevumuzl ilgili bazı kurallar var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet." Dolly'yi yavaş yavaş hareket ettirdi ve kalın ve siyah buz parçalarına çarpmamaya çalışarak araba yolunda gitmeye başladı. "Birinci kural, SD'yle ilgili hiçbir şey konuşmayacağız."

"Tamam." Dudağımı ısırdım.

Sanki aptal âşık gülüşüme engel olmaya çalıştığımı biliyormuş gibi bana yan yan baktı. "İkinci kuralsa, Dawson ya da Will hakkında konuşmayacağız. Üçüncü kurala gelince, benim muhteşemliğime odaklanacağız."

Tamam. Artık kendimi tutamadım, ağzım kulaklarıma vardı. "Galiba bu kurallarla başa çıkabilirim."

"İyi edersin çünkü bu kuralları çiğneyene ceza var."

"Ne cezasıymış bu?"

Kıkırdadı. "Muhtemelen hoşuna gidecek türden."

Yanaklarıma ve damarlarıma sıcaklık yayıldı. Buna cevap vermemeye karar verdim. Onun yerine, Daemon'la aynı anda radyoya uzandım. Parmaklarımız değince statik elektrik kolumdan aşağıya hızla inip onun tenine yayıldı. Geriye sıçradım, o yine güldü ama sesi kısıktı ve geniş mi geniş arazi aracı bir anda küçücük kalmıştı.

Daemon bir rock kanalında karar kıldıysa da sesini açmadı. Kasabaya yolculuk olaysız ama eğlenceliydi... çünkü çılgınca hiçbir şey olmadı. Bir İtalyan restoranı seçti, titreşen mumlarla aydınlatılmış küçük bir masaya oturduk. Etrafıma bakındım. Diğer masaların hiçbirisinde mum yoktu. Dandik kırmızı beyaz kareli altlıklarla kaplanmışlardı.

Ama bizim tahta masamız bu mumlar ve suyla dolu iki şarap bardağı dışında boştu. Peçeteler bile gerçek ketene benziyordu.

Otururken olasılıkları düşününce kalbim hop etti. "Sen mi?.."

Dirseklerini masaya yasladı ve öne doğru eğildi. Yumuşak gölgeler yüzünde dans ediyor, elmacıkkemiklerini ve dudaklarının kıvrımını vurguluyordu. "Ben mi ne?"

"Bunu sen mi ayarladın?" Elimle mumları işaret ettim.

Daemon omuz silkti. "Belki..."

Saçımı geriye atıp gülümsedim. "Teşekkürler. Bu çok..."

"Muhteşem mi?"

Güldüm. "Romantik, çok romantik ve muhteşem de."

"Bunun muhteşem olduğunu düşünüyorsan o zaman buna değerdi." Garson kız masamıza gelince Daemon başını kaldırıp baktı. Kızın yakasında RHONDA yazıyordu.

Kız, Daemon'ın siparişini almak için dönünce gözleri parladı; Bay Muhteşem'in yanında olmanın yaygın bir yan etkisiydi bu, öğreniyordum. "Ya sen tatlım?"

"Et soslu spagetti," dedim, mönüyü kapatıp kıza verdim.

Rhonda, Daemon'a göz attı ve galiba iç çekti. "Hamur çubuklarınızı hemen getiririm."

Baş başa kalınca erkek arkadaşıma kocaman gülümsedim. "Bence fazladan köfte alacağız."

Daemon güldü. "Kabul et, bazı konularda iyiyim."

"Birçok konuda iyisin." Bu sözcükler ağzımdan çıktığı an kıpkırmızı kesildim. Vay canına. Bu pek çok yoruma açık bir cümleydi.

Şaşırtıcı bir şekilde Daemon bunun üzerine gitmedi ve bana yatak odamda gördüğü bir kitapla ilgili takılmaya başladı. Bu bir aşk romanıydı. Üstü çıplak, karın kasları baklava gibi olan alışılagelmiş alfa erkek kapak modeli. *Dumanı tüten* hamur çubuklarımız geldiğinde, onu bu kitaplardan birine mükemmel bir kapak modeli olacağı konusunda ikna etmek üzereydim.

"Deri pantolon giymem ben," dedi, sarımsaklı ve tereyağlı ekmeği ısırarak.

Bu çok fenaydı. "Olsun. Onlardan neyin eksik?"

Gözlerini devirdi. "Beni sadece vücudum için seviyorsun. İtiraf et."

"Şey, evet..."

Kirpiklerini kaldırdı, gözleri mücevher gibi parladı. "Kendimi seks objesi gibi hissediyorum."

Bir kahkaha patlattım. Ama sonra beklemediğim bir soru sordum. "Üniversite konusunda ne yapacaksın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Üniversite mi? Arkama yaslandım, bakışlarımı küçük aleve indirdim. "Bilmiyorum. Yani, yakınında eşek yüküyle kuvars olan bir okula gitmediğim sürece pek mümkün değil."

"Hemen şimdi bir kuralı çiğnedin," diye hatırlattı bana, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi devirdim. "Sen peki? Sen üniversite konusunda ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Daha karar vermedim."

"Zamanın tükeniyor," dedim, her konuşmamızda bana bunu hatırlatmayı seven Carissa gibi konuşmuştum.

"Aslında ikimizin de zamanı tükendi, tabii eğer geç kabul almazsak."

"Tamam. Kuralları çiğnemeyi bir yana bırakırsak bu nasıl mümkün olacak? İnternetten ders mi alacağız?" Tekrar omuz silkince çatalımı gözüne saplayasım geldi. "Tabii eğer... uygun ortamı olan bir üniversite biliyorsan o başka."

Yemeklerimiz geldi, garson kız, Daemon'ın tabağına peynir rendelerken konuşmamız geçici olarak kesildi. Kız nihayet bana da biraz peynir rendeledi. Kız gider gitmez saldırıya geçtim. "Ee, biliyor musun?"

Çatal bıçağı elinde, kamyon büyüklüğündeki lazanyadan bir parça kesmeye başladı. "Flatiron Dağları."

"O ne ki?"

"Flatiron, Boulder, Colorado'nun hemen dışındaki bir dağdır." Yemeğini küçük parçalara ayırdı. Ben spagettimi tabağıma

dökup saçarken Daemon'ın böyle nazik yemek yeme alışkanlıkları vardı. "Orası kuvars dolu. Bazı yerler kadar iyi bilinmiyor ya da göze görünür değil ama metrelerce tortul tabakanın altındalar."

"Tamam." Spagettimi daha nazik lokmalar halinde yemeye çalışıyordum. "İyi de, konuyla ne alakası var?"

Kömür karası kirpiklerinin arasından baktı. "Colorado Üniversitesi, oradan yaklaşık üç kilometre uzaklıkta."

"Ya." Lokmamı yavaşça çiğnedim, sonra aniden iştahım kaçtı. "Okula... okula oraya mı gitmek istiyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Colorado fena bir yer değil. Bence orayı seversin."

Ona bakarken yemeği unuttum. Aklımdan geçen şeyi mi ima ediyordu? Kestirme sonuçlara varmak istemiyordum ve soramayacak kadar çok korkuyordum çünkü orada... onunla yaşamak yerine, ziyaret etmekten hoşlanacağım bir yer olduğunu kastediyor olabilirdi ve öylesi çok küçük düşürücü olurdu.

Ellerim buz kesmiş bir halde çatalımı indirdim. Ya Daemon giderse? Her nedense Daemon'ın buradan gitmeyeceği varsayımıyla hareket ediyordum. Hem de hiçbir zaman. Ben ise bilinçaltı seviyede burada tıkılıp kalmayı kabul etmiştim ve bunun ana nedeni Arumlardan korunan başka bir yer bulmayı düşünmemiş olmamdı.

Bakışlarımı tabağıma indirdim. Burada kalmayı Daemon yüzünden mi kabul etmiştim? Bu doğru muydu? *Sana, seni sevdiğini hiç söylemedi*, diye fısıldadı sinsi ve sinir bozucu bir ses. *Sen ona bunu söyledikten sonra bile.*

Ah, bu aptal sesin hakkı vardı.

Birdenbire bir hamur çubuğu burnumun üzerine çarptı. Başımı aniden yukarı kaldırdım. Sarımsaklı tuz tanecikleri yağmur gibi yağdı.

Daemon, kaşlarını kaldırmış, çubuğu iki parmağının arasında tutuyordu. "Ne düşünüyordun demin?"

Kırıntıları silkeledim. Mideme kramp girmişti. Zoraki gülümsedim. "Bence... bence Colorado çok hoş olur."

Yüzündeki ifade *yalancı* diyordu ama Daemon yemeğine geri döndü. Aramızda gergin bir sessizlik oldu. Bu bir ilkti. Kendimi yemeğin tadını çıkarmak için zorladım ve olabilecek en garip şey oldu. Daemon'ın takılmaları ve hayaletle ilgili her şeye olan saplantısı gibi farklı konuların açılmasıyla yeniden *eğleniyordum*.

"Hayaletlere inanıyor musun?" diye sordum, spagettilerimin sona kalanlarını kovalayarak.

Tabağını bitirdi, arkasına yaslandı ve bardağından bir yudum aldı. "Bence hayaletler var."

Afallayıp kalmıştım. "Hadi canım? Ben de o hayalet dizilerini eğlencesine izliyorsun sanıyordum."

"Öyle. Beş saniyede bir 'Ahbap! Birader!' diye bağıran adamın olduğu dizıyi seviyorum." Ben gülünce gülümsedi. "Ama ciddi konuşmak gerekirse, olanaksız değil. Açıklanamayan olaylara tanıklık etmiş çok fazla insan var."

"Uzaylı ya da UFO gören çok fazla insan olması gibi." Kocaman gülümsedim.

"Aynen öyle." Bardağını masaya bıraktı. "Gerçi UFO'lar tamamen zırvalık. UFO'lardan hükümet sorumlu."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Neden şaşırıyordum ki?

Rhonda elinde bizim hesapla geri döndü ama gitmek istemiyordum. Bütün bu randevu olayı, ikimizin de feci halde eksikliğini hissettiğimiz normalliğin çok kısa sürmüş haliydi. Restoranın ön tarafına giderken elini tutmak ve parmaklarını parmaklarına kenetlemek istedim ama kendimi frenledim. Da-

emon topluluk içinde bir sürü çılgınca şey yapıyordu, peki ya el ele tutuşmak?

Bu hiç de ona göre değildi.

Okuldan birkaç çocuk kapının orada oturuyordu. Bizi görünce gözleri yuvalarından fırladı. Daemon'la aramda yıl boyu süren nefret ilişkisini düşününce, şaşırmalarına hak veriyordum.

Biz içerideyken kar atıştırmaya başlamış, otoparkı ve arabaları ince bir kar örtüsü kaplamıştı. Kar hâlâ yağıyordu. Yolcu tarafında durup başımı geriye attım ve ağzımı açıp dilimin ucuyla küçük bir kar tanesi yakaladım.

Daemon gözlerini kısarak bana baktı ve bakışlarındaki yoğunluk yüzünden midemde gergin bir çırpınma oldu. İçimde ilerleyip, aramızdaki mesafeyi kapatma isteği oluştu ama kıpırdayamadım. Ayaklarım yere çivilenmişti, ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı.

"Ne?" diye fısıldadım.

Dudaklarını araladı. "Sinemayı düşünüyordum."

"Tamam." Kar yağmasına rağmen sıcak basmıştı. "Ve?"

"Ama kuralları çiğnedin Kedicik. Hem de birçok kez. Cezayı hak ettin."

Kalbim hop etti. "Ben kuralları çiğnemek için doğmuşum."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Doğru."

Ben ağzımı açamadan şimşek hızında hareket eden Daemon önümde bitti. Yanaklarımı ellerinin arasına aldı, başımı geriye yatırıp başını indirdi. Dudakları dudaklarıma değince ürpердim. İlk dokunuş tüy gibi yumuşak, yürek parçalayıcı bir şekilde nazikti. Sonra dudaklarının ikinci dokunuşunda her şey değişti ve dudaklarım aralanarak onunkilere kucak açtı.

Böyle cezaya can kurbandı

Daemon ellerini kalçalarıma indirdi ve beni kendine doğru

çekti, bir yandan da geri geri gidiyorduk. Sırtım arabasının – onun arabası olduğunu umursamıyordum– soğuk ve nemli metaline çarpınca durduk. Ben olsam bir çılgın şu anda bizim yapıklarımızı benim arabamın üzerinde yapmasını istemezdim herhalde.

Çünkü öpüşüyorduk, gerçekten öpüşüyorduk ve vücutlarımız arasında bir santim bile boşluk yoktu. Kollarımı beyzuna doladım, parmaklarımı hafif karla kaplanmış ipeksi bukleler arasında kaydırdım. Vücudumuzun her noktası temas halindeydi.

"Sinema?" diye mırıldandı Dermot, beni tekrar öperek. "Peki ya sonra Kedicik?"

Onun tadından, bana yaşattığı hislerden başka şey düşünemez haldeydim. Parmakları kazağımın altına girip çıplak tenimin üstünde dolanırken kalbim adeta havalı bir matkap gibiydi. Çıplak, çırılçıplak ve onunla, daima onunla olmak istiyordum. "Peki ya sonra" kısmının ne olduğunu biliyordu. Her şeyi doğru yapmak... yüce Tanrım, o doğru şeyleri hemen şimdi yapmak istiyordum.

Kendimden geçiren öpücüklerinin arasında ağzımı kullanamadığımdan, söyleme-göster seçeneğinde karar kıldım ve ellerimi kızıla örtülü kalçalarına kaydırdım. Parmaklarımı kemer köprüsüne geçirip onu kendime çektim.

Dermot inledi ve kalbim hızla atmaya başladı. Evet, anlamıştı. Ellerini yukarıya kaydırdı, parmak uçlarını dantele ve

Cep telefonu cebinde yangın alarmı gibi yüksek ve tiz bir sesle çalmaya başladı. Küçük bir an için bunu duymazdan geleceğini sandım ama nefes nefese geri çekildi. "Bir saniye."

Beni hızla öptü, telefonunu çıkarırken diğer elini bulunduğu yerde tutmaya devam etti. Çabuk çabuk nefes alarak yüzünü göğsüme gömdüm. Duyularımı kontrolden çıkmış, nefes bir karmaşa halinde bırakmıştı.

Daemon konuştuğunda sesi boğuktu. "Gerçekten önemli olsa iyi olur."

Kaskatı kesildiğini, kalp atışlarının iyiye işaret etmediğini hissettim ve anında kötü bir şey olduğunu anladım. Geri çekilip ona baktım. "Ne olmuş?"

"Tamam," dedi telefona, gözbebeklerim ışık saçarak. "Sen merak etme Dee. Ben halledeceğim. Söz."

Korku içimdeki ateşi söndürmüştü. Daemon telefonu kapatıp geri cebine sokarken yüreğim ağzıma geldi. "Ne olmuş?" diye sordum tekrar.

Vücudundaki her bir adale kasılmıştı. "Dawson kaçmış."

KAKTÜS TEAM

6

Daemon'a bakıyor, bir yandan da onu yanlış anlamış olmak için dua ediyordum ama ultra parlak gözlerindeki keskin umutsuzluk ve öfke, bana yanlış anlamadığımı söylüyordu.

"Kusura bakma," dedi.

"Hayır. Kesinlikle sorun değil." Saçımı arkaya attım. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gitmem gerek," dedi, anahtarlarını cebinden çıkarıp elime koyarak. "Demek istediğim, cidden çok hızlı gitmem gerek. Sen de eve gidip orada kal." Sonra cep telefonunu bana verdi. "Bunu arabada tut. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Eve gitmek mi? "Daemon, sana yardım edebilirim. Ben.."

"Lütfen." Tekrar yüzümü avuçlarının içine aldı, artık soğumuş yanaklarımdaki elleri sıcaktı. Beni, yarı arzulu, yarı öfkeli bir şekilde öptü. Sonra uzaklaştı. "Eve git."

Sonra insan gözünün göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde gitti. Dakikalarca orada durdum. Her şey mahvolmadan önce bir, bilemedin iki saat mi geçirmiştik? Ellerimle anahtarı sıktım. Keskin metal etime gömüldü.

Rezil olmuş bir randevu problemlerimin en küçüğüydü.

"Lanet olsun." Hızla arkamı döndüm, arabanın etrafından

dolaştım. Binip koltuğu Godzilla seviyesinden normal seviyeye ayarladım ki ayaklarım pedallara yetişebilsin.

Eve git.

Dawson iki yerden birine giderdi. Dün Daemon, Dawson'ın en son tutulduğu yer olan iş hanına gitmeye çalıştığını söylemişti. Burası mantıken Daemon'ın bakacağı ilk yerdi.

Eve git ve orada kal.

Direksiyonu sıkıca tutarak otoparktan çıktım. Eve gidip küçük iyi bir kız gibi beklersem kanepeye kıvrılıp kitap okuyabilirdim. İnceleme yazısı yazıp mısır patlatabilirdim. Sonra da Daemon geri geldiğinde korkunç bir şey olmamışsa kendimi yine onun kollarına atabilirdim.

Sola yerine sağa dönerek yüksek sesle güldüm. Harap olmuş ses tellerim ve endişem yüzünden, çıkan ses gırtlaktan ve boğuktu.

Eve gitmenin canı cehenneme. 1950'lerde yaşamıyorduk ya. Çıkarıldımın tekı değildim. Daemon'ın ilk başta tanıdığı Katy olmadığım da kesindi. Buna razı olacaktı artık.

Mavi üniformalıların bu gece trafiği gözetlemekten başka şeylerle meşgul olduklarını umarak gaz abandım. Daemon'a yetişmemin imkânı yoktu ancak başlarına bir dert açılırsa dikkat falan dağıtabilir, bir şeyler yapabilirdim. *Bir şeyler* yapabilirdim.

Oraya giderken göz ucuyla, otoyol boyunca sıralanan ağaç hattının derinliklerinde beyaz bir ışık çakması yakaladım. Sonra tekrar geldi; kırmızıya çalan beyaz bir ışıktı bu.

Frenlere asılıp direksiyonu sağa kaydırdım, bu sırada arabanın kıçı savruldu ve sonunda yol kenarındaki bankette eğri bir şekilde durdu. Kalbim hızla atarak dörtlüleri yaktım ve kapıyı açtım. İki şeritli otoyolun karşısına fırladım, ayağım hafifçe kaydı, derken diğer bankete basıp tutundum. Kaynak'a ve

içimdeki her neyse ona erişip hızımı arttırdım ve o kadar hızlı koşmaya başladım ki ayağım neredeyse yere değmiyordu.

Aşağı sarkan dallar saçlarıma takılıyordu. Daha önce basılmamış olan toprakları bozarak kalın gövdeli bir ağacın etrafından dolaşırken kar parçaları düştü. Solumda benden hızla uzaklaşan bulanık, kahverengi bir şey vardı. Çok büyük ihtimalle bir geyik ya da şansımı bildiğimden çupakabraydı.

Ileride yatay bir şimşeğe benzeyen, beyaza çalan mavi bir ışık parladı. Kesinlikle Luxen kaynaklı bir güçtü ama Daemon'ın değildi, onunki kırmızımsıydı. Dawson ya da...

Karı tekmeleyerek iri kaya parçalarının etrafından hızla geçtim; öldürücü buz saçakları etrafıma düşüp parçalanıyordu. Ağaçların oluşturduğu labirentin arasından uçarak geçerken, hızla sağa saptım ve...

Ateşböceği modunda iki Luxenli oradaydı ve... *O da nesi?* Kayarak durdum, nefes almaya çalıştım.

Bir tanesinin boyu daha uzundu ve kenarları kırmızıya boyanmış bembeyazdı. Diğeriyse ince, uzun ve belli belirsiz mavimsi bir parıltıydı. Daemon olduğunu bildiğim daha büyük olanı, diğerini boyunduruğa almıştı. Daha önce Amerikan güreşi maçlarında gördüğüm türden, parlak, insan biçimli bir boyunduruk.

Resmen her şeyi görmüştüm.

Diğerinin Dawson olduğunu varsaydım; Daemon'ın erkek kardeşi epey kavgacıydı. Daemon'dan kurtulup onu bir adım geriye itti. Ama Daemon kollarını ışığın merkezinin etrafına doladı, havaya kaldırdı ve o kadar sert bir şekilde vücudunu kaldırıp yere vurdu ki, etrafımızdaki ağaçlardan aşağı buz saçakları yağdı.

Dawson'ın ışığı nabız gibi atmaya başladı ve mavi ışık şeritleri ağaçlardan sekip ikisine doğru fırladı, sıyırıp geçti. Daw-

son. Daemon'ı yere yuvarlamaya çalıştı; en azından öyle görünüyordu ama üstünlük Daemon'daydı.

Fırlayarak kollarımı kavuşturdum. "Ciddi olamazsınız." İki uzaylı delikanlı şaşkın şaşkın donakaldı. Gidip gerçekten ikisinin de kıçına tekmeyi basmak istiyordum. Bir saniye sonra ışıkları söndü. Daemon hâlâ parlayan gözlerini gözlerime dikti.

"Eve gidip orada kalmanı tembihlemedim mi ben sana?" dedi. Beni ikaz eden sesi incelmişti.

"Yanlış anımsamıyorsam nereye gidip nerede kalacağımı senden öğrenecek değilim." Gözlerinin parlama şeklini görmezden gelerek öne bir adım attım. "Bak, endişelenmiştim. Gelip yardım edebilirim diye düşündüm."

Dudakları gerildi. "Nasıl yardım edecektin peki?"

"Bence ettim bile. Siz iki aptalın kavgasına bir son verdim."

Bana bir süre daha baktı ve bakışları daha sonra başıma bir sürü iş açılacağını söylüyordu. Cezayla atlatılır cinstendi belki. Off, bakışları hiç de eğlenceli şeyler vaat etmiyordu.

"Bırak da kalkayım, kardeşim."

Daemon aşağıya baktı. "Bilmiyorum. Muhtemelen kaçacaksın ve beni yine peşinden koşturacaksın."

"Beni durduramazsın," dedi Dawson, sesi insanı ürkütecek kadar duygusuzdu.

Daemon'ın kazağının altındaki adaleleri şişti. "Durdurabilirim, durduracağım da. Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim. O."

"O ne? Buna değmez mi?"

"Bunu yapmanı istemezdi," dedi ölkeli bu şekilde. "Onun durumunda sen olsaydın bunu yapmasını istemezdin."

Dawson dizlerinin üstünde doğruldu ve aralarında ayağa kalkmasına yetecek kadar boşluk bırakmayı başardı. İkisi de ayaktaydı ve tedirgin duruyorlardı. "Katy onların elinde olsaydı

"Bunu ağzına bile alma." Daemon ellerini sıkıp güçlü birer yumruk yapmıştı.

Kardeşi oralı olmadı. "Katy onların elinde olsaydı sen de aynısını yapardın. Yalan söyleme."

Daemon ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Yapacaklarını ve hiç kimsenin onu durduramayacağını hepimiz biliyorduk. Bunu bile bile Dawson'ı nasıl durdurabilirdik? Durduramazdık.

Daemon'ın tam olarak bunu fark ettiği anı anladım çünkü geri çekildi ve ellerini rüzgârın dağıttığı saçlarının arasına soktu. Doğru olanla yapılması gereken arasında kalmıştı.

Öne adım attım. Daemon'ın taşıdığı yükü sanki benim yükümmüş gibi hissettiğime yemin edebilirdim. "Seni durduramayız. Haklısın."

Dawson bana doğru sıçradı, gözleri parlak yeşildi. "O zaman bırakın da gideyim."

"Ama bunu da yapamayız." Cesaretimi toplayıp Daemon'a baktım. Yüzündeki ifade ser verip sır vermiyordu. "Dee'yle erkek kardeşin geçen yılı senin öldüğüne inanarak geçirdiler. Bu onları öldürdü. Hiç bilmiyorsun."

"Sen de benim yaşadıklarımı hiç bilmiyorsun." Bakışlarını indirdi. "Tamam, belki biraz biliyorsun. Sana yapılanlar Beth'e bin kez yapılıyor. Kardeşlerimi seviyorum ama onu da aklımdan çıkaramıyorum."

Daemon'ın kesik bir nefes alışını duydum. Dawson döndüğünden beri ilk kez ailesiyle ilgili hislerinden bahsediyordu. Fırsatı görüp değerlendirdim. "Onlar da bunu biliyor. Kimse senin Beth'i unutmanı beklemiyor ama kaçmanın ve kendini yakalatmanın kimseye bir faydası yok."

Vay canına. Ben ne zaman mantığın sesi olmuştum?

"Alternatifler ne?" diye sordu Dawson. Başını yana yatırdı.

Erkek kardeşininkine çok benziyordu bu hareketi.

Sorun buydu işte. Dawson durmayacaktı. Daemon da içten içe bunu biliyordu, nedenini anlıyordu ve o da olsa aynısını yapardı. Başka birisinden aksini yapmasını beklemek ikiyüzlülük olurdu. Bir orta yol olmalıydı.

Vardı da. "Sana yardım edelim."

"Ne?" diye sordu Daemon.

Onu duymazdan geldim. "SD'ye saldırmanın işe yaramayacağını biliyorsun. Beth'i hâlâ orada tutuyorlarsa bile nerede olduğunu öğrenmeli ve ona ulaşmak için bir plan yapmalıyız. Çok iyi düşünülmüş, başarısızlık riski düşük bir plan."

İki kardeş de bana bakıyordu. Nefesimi tuttum. Olay buydu. Daemon sonsuza dek kardeşinin başında nöbet tutamazdı. Hem bunu yapabileceğini düşünmek haksızlıktı.

Dawson arkasını döndü, sırtı dümdüzdü. Rüzgâr ağaçların arasından dalları kırbaç gibi şaklatarak, karları döndürerek eserken birkaç saniye geçti. "Beth'in onların elinde olması fikrine katlanamıyorum. Bunu düşünmek bile canımı acıtıyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Dalların arasında mehtap şeritleri süzülüp Daemon'ın yüzüne sert bir ışık halinde vuruyordu. Sus pus olmuştu, her yanından öfke yayılıyordu. Gerçekten de Dawson'ın peşinden koşmaya devam edebileceğini mi sanıyordu? Eğer öyleyse, aklını kaçırmıştı.

Dawson nihayet başını öne salladı. "Kabul."

İçime tatlı bir rahatlama yayıldı ve dizlerimin bağı çözüldü. "Ama bize zaman tanıyacağına söz vermelisin." Her şey gelip, üzerinde hiçbir hakkımız olmayan zamana çatıyordu. "Sabrını yitirip kaçmak yok. Yemin et."

Bana döndü, birden titredi ve tüm kavgacı tavrını yitirdi. Oracıkta dururken tüm gerilimi boşaldı ve kolları iki yana gevşek bir

şekilde düştü. "Yemin ederim. Bana yardım ederseniz yapmam."

"Anlaştık."

Bir an sessizlik oldu, sanki yaban doğa Dawson'ın sözünü ve benim anlaşmamı içine çekiyor, hafızaya kazıyordu. Sonra üçümüz arabaya geri gittik, ortam sessiz ve gergindi. Anahtarları Daemon'a verirken parmaklarım çubuklu dondurma gibiydi.

Dawson arkaya oturup başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. Ikide bir Daemon'a bakıyor, bir şey, herhangi bir şey demesini bekliyordum ama Daemon bütün dikkatini yola vermişti ve sessizliği, geri sayan saatli bomba gibiydi.

Koltuğun üzerinden Dawson'a baktım. Ince aralıkların arasından Daemon'ı izliyordu. "Dawson, ne diyeceğim?.."

Bakışları bana kaydı. "Evet?"

"Okula geri dönmek ister misin?" Biz Beth'e ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken okul onu meşgul ederdi. Hem bu, Daemon'ın, SD'yi atlatmışız gibi davranma planına uyuyordu: bu arada da Dawson'ın sözünden dönme ihtimaline karşı gözümüz onun üzerinde olurdu. "Yani, yapabileceğinden eminim. Herkese kaçtığını söyleyebilirsin. Böyle şeyler olur."

"Herkes onun öldüğünü sanıyor," dedi Daemon.

"Bütün ülkede bazı kaçakların öldüğünün sanıldığından ama öyle olmadığından eminim," diye karşı çıktım.

Dawson bunu düşünüyor gibiydi. "Onlara Beth'le ilgili ne diyeceğim peki?"

"Bu iyi bir soru." Daemon'ın sesinden meydan okuma akıyordu.

Parmağımı çiğnemeyi bıraktım. "Ikinizin birlikte kaçtığınızı ve senin eve dönmeye karar verdiğini söylersin. O dönmemiş olur."

Öne eğilen Dawson çenesini avuçlarına dayadı. "Oturup her şeyi düşünmekten iyidir."

Kesinlikle haklıydı. Öyle yaparsa kalayı yerdi.

"Derslere kayıt yaptırması gerek," dedi Daemon, parmaklarını hafif hafif direksiyona vurarak. "Matthew ile konuşurum. Bunu halletmek için ne yapabileceğimize bakarız."

Daemon'ın nihayet bu meseleyi geride bırakmasıyla içimi coşku kapladı. Arkama yaslanıp gülümsedim. Kriz giderilmişti. Keşke her şeyi bu kadar kolay halledebilseydim.

Biz araba yoluna girerken Dee on verandada bekliyordu. Andrew da yanında nöbetteydi. Dawson arka koltuktan indi ve kız kardeşine yaklaştı. Duyamayacağım kadar alçak sesle birbirlerine bir şeyler söylediler, sonra da kucaklaştılar.

Bu şaşırtıcı bir sevgiydi. Annemle babamın arasındakinden farklı ama yine de güçlü ve kopmaz bir bağdı. Birbirlerine neler çektirirlerse çektirsinler bu değişmiyordu.

"Sana eve gitmeni söylememiş miydim ben?"

Daemon'ın sesi yüzümdeki gülümsemeyi silene kadar, gülümsediğimin farkında bile değildim. Ona bakınca yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim. Evet, daha önce vaat ettiği bela buradaydı işte. "Yardım etmeye mecburdum."

Ön camdan dışarı baktı. "Karşına çıkan Dawson olmasaydı, ben SD'yle ya da diğer lanet grup hangisiyse onunla dövüşüyor olsaydım?"

"Daidalos," dedim. "Onlar olsaydı yine de yardım ederdim."

"Evet, işte benim bununla sorunum var." Arabadan çıktı, arkasından bakakaldım.

Canım sıkkın bir şekilde nefes alıp arabadan indim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tampona dayanmış duruyordu. Yanına geldim fakat bana bakmadı. "Benim için endişelendiğinden kızdığını biliyorum ama evde oturup kahramanın kötü adamları yok etmesini bekleyen kızlardan olmayacağım."

"Bu bir kitap değil," diye çıkıştı.

"Şey, ben..."

"Hayır. Anlamıyorsun." Hiddetle bana döndü. "Bu paranormal fantezi ya da okuduğun her ne halsa, ondan değil. Belirli bir olay örgüsü ya da bunların nereye varacağına dair net bir fikrim yok. Düşmanlar belli değil. Garanti edilmiş mutlu sonlar yok ve sen..." Başını eğince gözlerimiz aynı hizaya geldi. "Sen de süper kahraman değilsin, yapabildiklerinin bir önemi yok."

Vay canına. Cidden blog'umu takip ediyordu. Ama konu bu değildi. "Bunun kitap olmadığını biliyorum, Daemon. Aptal değilim."

"Değil misin?" Neşesiz bir şekilde güldü. "Çünkü zeki olmak benim arkamdan koşmak değildir."

"Senin için de aynısı söylenebilir." Artık ben de onun kadar sinirliydim. "Sen de neyin içine karıştığını bilmeden Dawson'ın arkasından koştun."

"Hadi ya. Ama ben Kaynak'ı canımın dilediği gibi kontrol edebiliyorum. Yapabileceklerimi biliyorum. Sen bilmiyorsun."

"Ben de yapabileceklerimi biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Öfkeden yanakları kızarmıştı. "Etrafım insan memurlarla çevrili olsaydı onları etkisiz hale getirebilecek miydin? Ondan sonra bununla yaşayabilecek miydin?"

Midemi bir huzursuzluk kapladı, dumanısı dokunaçlarıyla beni sarmaladı. Yalnızken ve ortalık sessizken bir insanın canını almaya bu kadar istekli olmuş olmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

Geriye bir adım atıp başını iki yana salladı. "Lanet olsun, Kat, bunu yaşamanı istemiyorum." Yüz ifadesi kontrolsüz duygularla doluydu. "Öldürmek zor değil. Asıl zor olan, sonradan gelen kısmı, yani suçluluk duygusu. Bununla uğraşmanı istemiyorum. Anlamıyor musun? Hayatın öyle geçsin istemiyorum."

"Ama benim hayatım zaten böyle. Dünyadaki hiçbir umut, dilek ya da iyi niyet bunu değiştiremez."

Gerçek onu daha da hiddetlendirmişe benziyordu. "Bunu bir kenara bırakırsak Dawson'a verdiğin söz inanılmazdı."

"Ne?" Kollarım iki yanıma düştü.

"Beth'i bulması için ona yardım mı edeceğiz? Nasıl becereceğiz peki?"

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Bilmiyorum ama bir yolunu buluruz."

"Aman ne güzel Kat. Onu nasıl bulacağımızı bilmiyoruz ama yardım edeceğiz. Muhteşem bir plan."

Omurgamdan yukarıya hızla bir sıcaklık yayıldı. Ah, bu harikaydı. "Amma ikiyüzlüsün! Dün bana Will'in neyin peşinde olduğunu bulacağımızı söyledin ama bunu nasıl yapacağımıza dair en ufak bir fikrin yok. Daidalos konusunda da aynısı geçerli!" Daemon ağzını açtı ama onu gafil avlandığını biliyordum. "Dawson sana, ben ellerinde olsaydım ne yapacağını sorduğunda ona yalan söyleyemedin. Düşüncesiz ve aptalca kararlar veren bir sen değilsin."

Ağzını sımsıkı kapattı. "Konu bu değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Geçersiz argüman."

Daemon hızla öne fırladı, sesi sertti. "*Kardeşime* böyle sözler vermeye hakkın yok. O *senin* ailenden değil."

Ürküp bir adım geriledim. Yumruk yesem bu kadar kötü olmazdım. Ben hiç değilse Dawson'ı konuşarak uçurumun kenarından döndürdüğümü düşünüyordum. Kabul, Beth'i bulmaya yardım etmeye söz vermek yapılacakların en ideali değildi ama uyuşturucu bağımlısı gibi koşmaktan iyiydi.

Öfkemi ve hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışıyordum çünkü öfkesinin çoğunun nereden kaynaklandığını biliyordum. Daemon zarar görmemi istemiyor ve kardeşi hakkında

endişelenmiyordu ama doğuştan gelen, neredeyse takıntıya dönüşmüş korumacılığı onun dangalaklığını mazur göstermezdi.

"Dawson senin sorunun olduğu için benim de sorunum," dedim. "Bu işte birlikteyiz."

Daemon gözlerime baktı. "Her şeyde değil, Kat. Üzgünüm. Bu iş böyle."

Genzim yandı ve göğsümün çok acımasına rağmen gözyaşı dökmeyi reddederek gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Her şeyde beraber değilsek o zaman nasıl birlikte olabiliriz?" Sesim çatallaştı. "Çünkü ben bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Gözleri iri iri açıldı. "Kat..."

Başımı iki yana salladım, bu konuşmanın nereye gideceğini biliyordum. Beni narin bir porselenden farksız görmekten vazgeçmezse sonumuz kötüydü.

Daemon'dan uzaklaşıp gitmek yaptığım en kötü şeydi. Beni durdurmaya çalışmaması buna tuz biber ekiyordu çünkü bu onun tarzı değildi ama derinlerde bir yerde, sadece doğruları söyleyen bir yerde durdurmasını beklemiyordum. Ama bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ve o beni durdurmadı.

7

Beklendiği gibi okul pazartesi günü yeniden başladı. Hesapta olmayan bir tatilden sonra geri dönmekten ve bütün öğretmenlerin kaybedilen zamanı telafi etmek için vızıldamalarından daha kötü bir şey yoktu. Üstüne üstlük, büyük kavgamızdan sonra Daemon'la barışmamıştık ve pazartesi günleri her zaman berbattı.

Sırama oturup devasa trigonometri kitabımı çıkardım.

Carissa koyu turuncu çerçeveli gözlüklerinin üzerinden beni süzdü. Gözlüğü yeniydi. Yine. "Geri döndüğüne ne kadar da seviniyorsun öyle."

"Yaşasın," dedim isteksiz bir şekilde.

Yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı. "Dee.. Dee nasıl? Onu birkaç kez aramayı denedim ama beni geri aramadı."

"Beni de," diye ekledi Lesa, Carissa'nın önüne oturarak.

Lesa'yla Carissa, Adam'ın aslında bir araba kazasında ölmediğini bilmiyorlardı ve onlara gerçeği söyleyemezdik. "Aslında şu anda hiç kimseyle konuşmuyor." Yani, Andrew dışında ve bu o kadar acayipti ki düşünemiyordum bile.

Carissa iç çekti. "Keşke burada onun için bir cenaze düzenlenseydi. Taziyelerimi sunmak isterdim, anlıyor musun?"

Görünüşe göre Luxenler cenaze töreni yapmıyorlardı. Bu yüzden cenazenin şehir dışında olacağı ve sadece ailenin katılabileceği bahanesini uydurmuştuk.

"Ne kötü," dedi, Lesa'ya göz atarak. "Belki bu hafta okuldan sonra sinemaya gidebiliriz diye düşünmüştüm. Dee'nin kafasını dağıtmak için."

Başımla onayladım. Kulağa hoş geliyordu ama Dee'yle pek aşama kaydedebileceğimiz, sanmıyordum. Hem A planını, yani Dawson'ı yeniden insan içine çıkarma planını uygulamaya koyma zamanıydı. Her ne kadar erkek kardeşinin kara listesinde olsam da, Dawson dün uğrayıp Matthew'nun rıza gösterdiğini söylemişti. Bu muhtemelen hafta ortasına kadar olmayacaktı ama yeşil ışık yakmış demekti.

"Ama bu hafta hiçbir şey yapamayabilir," dedim.

"Neden?" Lesa'nın siyah gözleri merakla parladı. Kızı seviyordum ama tam bir dedikoducuydu. Aslında bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

İnsanlar Dawson'ın geri döneceğini bilirlerse bu gerçekleştiği zaman o kadar da büyük bir sürpriz olmazdı. Lesa bu haberin yayılmasını garantilerdi.

"Buna inanmayacaksınız ama... Dawson eve döndü."

Carissa'nın rengi birkaç ton attı ve Lesa bağırarak *hadi oradan* gibi bir söz söyledi. Alçak sesle konuşuyordum ama tepkileri bütün dikkatleri üstümüzde toplamıştı. "Evet, görünüşe göre hayattaymış. Kaçmış ve sonunda eve dönmeye karar vermiş."

"Hadi canım," diye soluk aldı Carissa, gözleri gözlüğünün arkasında fal taşı gibi açılmıştı. "Buna inanamıyorum. Yani, bu harika bir haber ama herkes sanıyordu ki... şey, biliyorsun işte."

Lesa aynı onun gibi apışıp kalmıştı. "Herkes onun öldüğünü sanıyordu." Kayıtsız bir şekilde omuz silkmek için kendimi zorladım. "Ama hayattaymış."

"Vay canına." Lesa yüzünden sert buklelerini çekti. "Bunu algılayamıyorum bile. Beynim resmen durdu. Bu bir ilk."

Carissa muhtemelen herkesin aklına gelecek soruyu sordu "Beth de geldi mi peki?"

Yüzümün ifadesiz olmasına dikkat ederek başımı ıkı yana salladım. "Görünüşe göre birlikte kaçmışlar ama Dawson eve dönmek istemiş. Beth istememiş. Dawson onun nerede olduğunu bilmiyor."

Lesa saçıyla oynarken Carissa bana bakıyordu. "Bu... çok tuhaf." Durakladı, dikkatini defterine çevirdi. Yüzünde tuhaf, çözemediğim bir ifade belirdi ama iyi de bu zaten insanı dumur eden türden bir haberdi. "Beth belki de Nevada'ya gitmiştir. Oralı değil miydi? Galiba annesiyle babası oraya geri taşınmıştı."

"Belki de," diye mırıldandım. Beth'i kurtarırsak ne yaparız diye düşünüyordum. Onu burada tutamazdık tabii. Evet, artık on sekiz yaşındaydı ve yasal olarak bir yetişkindi ama ailesi farklı bir zamandandı.

Boynuma bir sıcaklık yayıldı ve sınıfın ön tarafına baktım. Birkaç saniye sonra Daemon içeri girdi. Mideme kramp saplandı, kendimi yere bakmamak için zorladım. Eğer kötü şeylerin üstesinden gelebileceğimi iddia ediyorsam, tartışık diye erkek arkadaşımdan saklanamazdım.

Daemon yanımdan geçerken tek kaşını kaldırdı ve arkamdaki yerine oturdu. Arkadaşlarım, Daemon'a Dawson'la ilgili sorularıyla sözel olarak hücum etmeden önce ona döndüm.

"Selam," dedim, sonra da kıpkırmızı oldum çünkü selam demekten daha berbat bir şey yoktu.

O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi ve dudağının kendine has sırıtışıyla kıvrılması bunu belli etti. Seksi miydi? Evet. Sinir bozucu muydu? Ah, hem de nasıl. Ne diyeceğini merak ediyordum.

Dün Dawson'la konuştuğum için bana bağıracak mıydı? Özür mü dileyecekti? Çünkü eğer özür dilerse tam burada, sınıfta kucağına kıvrılıverirdim. Yoksa beylik "özel konuşalım" teklifini mi getirecekti? Daemon şov yapmaya bayılırdı ama aslında dünyaya gösterdiğinin kendisi olmadığını biliyordum ve eğer içini iyice açacaksa buna başkalarının tanıklık etmesini istemezdi.

"Saçın böyle hoşuma gitti," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Tamam. Bunu beklemiyordum işte. Kollarımı kaldırıp ellerimle saçlarımı aşağıya doğru düzeltttim. Her zamankinden farklı yaptığım tek şey saçlarımı ortadan ayırmaktı. İlginç bir şey yoktu yani. "Şey, teşekkürler?.."

Biz birbirimize bakmaya devam ederken sırıtış yüzünde asılı kaldı ve saniyeler geçtikçe sinirim daha da bozuldu. Ciddi miydi bu ya?

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Öne eğildi, dirseklerini sıranın üstünde kaydırdı. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Söylememi istediğin bir şey var mı?"

Derin bir nefes aldım. "Bir sürü şey..."

Gür kirpiklerini indirdi ve sesi saten gibi yumuşaktı. "Bundan eminim."

Flört ettiğimi mi sanıyordu? Sonra yeniden konuştu. "Benim, senin söylemeni istediğim bir şey var. 'Cumartesi günü için üzgünüm' mesela?"

Suratının orta yerine bir tane çakmak istedim. Dağları ben yarattım havasındaydı. Ters bir laf etmektense ona pis bir bakış fırlattım ve önüme döndüm. Dersin geri kalanında onu yok saydım ve hatta sınıftan ona hiçbir şey söylemeden çıktım.

Tabii ki koridorda iki adım gerimdeydi. Bütün sırtım bakışlarının altında karıncalanıyordu ve aklı başında olmasam bütün bunların onu eğlendirdiğini düşünecektim.

Sabahki dersler bitmek bilmemişti. Biyoloji dersi tuhaftı çünkü artık yanımdaki sıra boştu. Lesa bunu fark edince kaşları çatıldı. "Noel tatili bittiğinden beri Blake'i görmedim."

Matthew'nun aşağıya çektiği projektöre dikkatle bakarak omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir zamanlar yapışık geziyordunuz ama artık nerede olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, öyle mi?" diye sordu şüpheci bir ses tonuyla.

Şüpheleri mantıklıydı. Petersburg, ergenler için Bermuda Şeytan Üçgeni gibiydi. Bir yığın ergen geliyordu. Bazılarını kimse bir daha görmüyordu, diğerleriyse tavşan deliğinden tekrar yukarı çıkıyorlardı. O anda kendimi sık sık yapmayı istediğim gibi baklayı ağzımdan çıkarmayı isterken buldum. Bu kadar çok sır saklamak beni öldürüyordu.

"Bilmiyorum. California'daki ailesini ziyaret etmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Belki de kalmaya karar vermiştir." Tanrım, yalan söyleme konusunda korkutucu bir şekilde ustalaşmaya başlamıştım. "Petersburg sıkıcı bir yer."

"Ona ne şüphe." Durakladı. "Ama sana geri gelip gelmeyeceğini söylemedi mi?"

Dudağımı ısırdım. "Şey, Daemon'la çıkmaya başladığımdan beri Blake'le konuşmadım."

"Ha." Yüzü bilmiş bir gülümsemeyle değişti. "Daemon sahiplenici tiplerden. Başka bir erkeğin çok yakın davranması hiç hoşuna gitmeyecektir."

Yanaklarım al al oldu. "Yo, normal erkek arkadaşlarımla bir alıp veremediği yok..." Sadece arkadaşlarını öldürenlerle vardı. İç çekerek kaşımı ovuşturdum. "Her neyse, Chad nasıl?"

"Erkek oyuncağım mı?" Kıkırdadı. "Harika."

Konuşmayı Chad ve o işi yapmaya ne kadar yaklaştıkları konusunda tutmayı başardım. Tabii ki Lesa Daemon'la benim

yaptıklarımızı merak ediyordu ama ben konuyu oraya getirmeyi reddedince çok bozuldu.

Biyoloji dersinden sonra her zamanki gibi dolabımın önünde durdum ve işi ağırdan alarak kitapları değiştirdim. Dee'nin yüzümü görmek isteyeceğini hiç zannetmiyordum. Kafeteryadaki oturma düzeni çok acayip olacaktı ve Daemon'a hâlâ bozuktum. Kitaplarımı almayı bitirdiğimde koridor boşalmış, konuşmaların uğultusu uzaklaşmıştı.

Dolabı kapattım, yarım döndüm ve annemin bana Noel hediyesi olarak aldığı postacı çantasının kapağını kapattım. Biraz önce boş olan koridorun ucunda bir şey hareket etti, sanki birden yerden bitmiş gibiydi. Koridorun ucundaki ince ve uzun kişinin ilk bakışta erkek olduğu anlaşılıyordu. Oğlan, beysbol şapkası giyiyordu ve bu tuhaftı çünkü okulun kıyafet kurallarına aykırıydı. Erkeklerin bir zamanlar havalı bulduğu o iğrenç şapkalardan biriydi.

Koyu siyah harflerle SERSERİ yazıyordu ve sözcüklerin arkasında... sörf tahtasına benzeyen oval bir şekil vardı.

Nabzım ikiye katlandı, geriye bir adım atarak gözlerimi kırpıştırdım. Oğlan gitmişti ama soldaki kapı yavaşça kapanıyordu.

Hayır... hayır, mümkün olamazdı bu. Buraya gelmek için çıldırmış olması gerekirdi ama... Çantamı sıkıca yan tarafımda tutarak yürümeye başladım, sonra birden kendimi koşarken buldum. Kapıya vurup açtım. Hızla parmaklıklara gittim ve üzerinden baktım. Gizemli oğlan en alt kattaydı ve sanki kapıda bekliyor gibiydi.

Beysbolcu şapkasını daha net görebiliyordum. Üstündeki kesinlikle sörf tahtasıydı.

Blake, California'da yaşarken çok hevesli bir sörfçüydü.

Sonra adeta hayatını güneşin altında geçirmiş birine ait olan bronz bir el, gümüş rengi kapı kolunu kavradı ve güçlü

bir aşinalık duygusu kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Lanet olsun.

Beynimin bir kısmı iptal olmuştu. Basamakları üçer üçer indim, nefesim kesilmişti. İnsanlar kafeteryaya gidiyor oldukları için birinci kat daha kalabalıktı. Carissa'nın adımı seslendiğini duydum ama spor salonuna ve otoparklara açılan arka girişe doğru hareket eden kamyon şapkasının tepesine odaklanmıştım.

Koridorun ortasında resmen yiyişen çiftin yanından hızla geçtim, laflayan arkadaşların arasından sıyrıldım ve şapka bir saniye için gözden kayboldu. *Kahretsin.* Cümbür cemaat herkes yoluma çıkıyordu. Birisine çarptım, mırıldanarak özür diledim ve yoluma devam ettim. Koridorun sonuna vardım; gidebileceği tek yer kapının arkasıydı. Hiç tereddüt etmedim. Çift kanatlı kapıyı iterek dışarı çıktım. Kapalı gökyüzü her şeyi kasvetli ve soğuk bir hale dönüştürmüştü ve gözlerimle ortak alanı ve ötesindeki otoparkları tararken oğlanın gittiğini fark ettim.

Bu dünyada yalnızca iki şey bu kadar hızlı hareket edebilirdi: uzaylılar ve uzaylılar tarafından mutasyona uğratılan insanlar.

Blake'i gördüğüme dair en ufak şüphem yoktu ve Blake onu görmemi istemişti.

8

Daemon'ı bulmak hiç zor olmadı. Kafeteryadaki okul maskotumuzun duvara çizilmiş resmine yaslanmış, trigonometri sınıfımızdaki Billy Crump'la konuşuyordu. Bir elinde süt kutusu, diğerindeyse bir dilim pizza vardı. Ne kadar iğrenç bir kombinasyondu.

"Konuşmamız gerek," dedim, erkek arkadaşlarına ayırdığı zamanı keserek.

Daemon pizzasından bir ısırık aldı, Billy ise başını eğip bana baktı. Bakışlarımdan bir şeyler sezmiş olmalıydı çünkü gülümsemesi kayboldu, ellerini kaldırıp yavaşça geriledi.

"Tamam, şey, sonra konuşuruz, Daemon."

Daemon gözlerini benden ayırmadan başını öne salladı. "Hayrola, Kedicik? Özür dilemeye mi geldin?"

Gözlerimi kıstım ve bir an için onu kaldırıp kafeteryanın zeminine çarpmak aklımdan geçti. "Yo, hayır, özür mözür dilemeye gelmedim. Asıl *senin benden* özür dilemen gerekir."

"Nedenmiş o?" Sütünden bir yudum aldı, masumiyetini takınarak.

"Şey, her şeyden önce, öküzlük eden ben değilim. Sensin."

Yan tarafa bakarken kıkırdadı. "Bu iyi bir başlangıç."

"Hem Dawson'ı hizaya getirdim." O gözlerini kısarken muzaffer bir edayla gülümsedim. "Bir de... Dur. Bu önemli bile değil. Tanrım, sen bunu hep yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?" Zerre kadar öfke içermeyen bakışları tekrar bana döndü. Gözlerinde keyif ve okul yemekhanesinde olduğumuz göz önüne alınırsa, çok yakışıksız başka şeyler daha vardı. Yüce Tanrım.

"Manasız şeylerle dikkatimi dağıtıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsan söyleyeyim, aptalca demek... dikkatimi aptalca şeylerle dağıtıyorsun hep."

Pizzasını bitirdi. "*Manasızın* anlamını biliyorum."

"Ah, çok şaşırdım," diye cevabı yapıştırdım.

Kuş-kafese-girdi gülüşüyle dudakları yukarı kıvrıldı. "Cidden dikkatini dağıtıyor olmalıyım çünkü hâlâ bana hangi konuda konuşmak istediğini söylemedin."

Lanet olsun. Haklıydı. Öff. Derin bir nefes alarak dikkatimi topladım. "Birini gördüm..."

Daemon dirseğimi tuttu, arkamı döndürdü ve koridorda yürümeye başladık. "Daha az kalabalık bir yere gidelim."

Dirseğimi hızla çekip kurtarmaya çalıştım. Bana He-Man'lik taslamasından ve emirler yağdırmasından gerçekten nefret ediyordum. "Beni sürüklemeyi kes, Daemon. Kendi başıma yürüyebilirim, ahmak."

"Hı hı." Beni koridorda yürüttü ve spor salonunun kapısında durdurdu. Ellerini başımın iki yanına koyup başımı ellerinin arasında hapsetti ve bana doğru eğildi. Alnı alnıma değdi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımla onayladım.

"Böyle fevri davrandığında seni akıl almaz derecede çekici buluyorum." Dudaklarını şakağımda gezdirdi. "Bu muhtemelen kaçık olduğum anlamına geliyor. Ama hoşuma gidiyor işte."

Bu yanlıştı ama ne zaman kötü bir şey olsa beni hemen savunmaya geçmesi .. çok seksiydi.

Yakınlığı haştan çıkarıcıydı, özellikle de nefesi kışkırtıcı şekilde sıcak ve dudaklarıma bu kadar yakınken. İrademi göreve çağırıp ellerimi göğsüne koydum ve hafifçe ittim. "Dikkatini topla," dedim, onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin olamadan. "Hangi rahatsız edici şeylerin seni tahrik ettiğinden daha önemli bir şey söyleyeceğim sana."

Dudakları seğirerek kıvrıldı, sırıttı. "Tamam, gördüğün kişiye geri dönelim. Dikkatimi topladım. Gözüm kulağım sende."

Sessizce güldüm ama hemen kendime geldim. Daemon'ın buna tepkisi hiç de iyi olmayacaktı. "Bugün Blake'i gördüğümden çok eminim."

Daemon başını yana eğdi. "Ne dedin sen?"

"Galiba daha birkaç dakika önce Blake'i gördüm."

"Bundan ne kadar eminsin? Onu, yüzünü gördün mü?" Artık tamamen ciddileşmişti, gözleri bir şahininki kadar keskindi ve yüzünde derin çizgiler belirmişti.

"Evet, gördüm..." Yüzünü görmemiştim. Dudağımı ısırarak koridora göz attım. Öğrenciler birbirlerini iterek ve gülerek kafeteryadan çıkıyorlardı. Yutkundum. "Yüzünü görmedim."

Uzun bir soluk verdi. "Tamam. Ne gördün?"

"Bir şapka, beysbol şapkası." Tanrım, kulağa berbat geliyordu. "Üzerinde sörf tahtası vardı. Bir de elini gördüm..." Bu daha da berbattı.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Dur da şunu doğru anlayayım. Bir şapkayla bir el mi gördün?"

"Evet." Omuzlarım anıden düştü, iç çektim.

Daemon yüz ifadesini düzeltti, sonra kolunu tüm ağırlığıyla omzuma attı. "Blake olduğundan gerçekten emin misin? Çünkü değilse sorun değil. Çok fazla stres altındasın."

Kaşlarımı çattım. "Bana daha önce böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum. Hani ne olduğunuzu benden saklamaya çalıştığında. Evet, bunu hatırlıyorum."

"Bak, Kedicik, bunun farklı olduğunu biliyorsun." Omuzlarımı sıktı. "Emin misin, Kat? Emin değilsen herkesin ödünü patlatmak istemiyorum."

Yaşadıklarım Blake'in gerçek görüntüsünden öte bir histi. Burada bir ton oğlanın kılık kıyafet kurallarını beysbol şapkası gibi iğrençliklerle çiğnediğini herkes biliyordu. Olay şuydu, yüzünü görmemiştim ve tekrar düşününce onun Blake olduğundan yüzde yüz emin değildim.

Daemon'ın parlak gözlerine baktım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Gözlerinde eleştiri yoktu. Daha çok anlayış gibiydi. Her şeyin baskısı altında çökküntüye uğradığımı düşünüyordu. Belki de hayal görüyordum.

"Emin değilim," dedim sonunda, gözlerimi yere indirerek.

Ve bu sözler mideme taş gibi oturdu.

O gece daha geç saatlerde Daemon'la bebek bakıcılığı görevi yapıyorduk. Dawson kendi başına arama ve kurtarma çalışması yapmayacağına söz vermiş olmasına rağmen Daemon'ın onu yalnız bırakma konusunda rahat olmadığını biliyordum ve Dee bu gece sinemaya falan gitmek için dışarı çıkmak istiyordu.

Ben davet edilmemiştim.

Onun yerine, Daemon'la Dawson'ın arasında oturmuş, kucağımda patlamış mısır kâsesi ve göğsümde duran bir defterle dört saattir George Romero'nun zombi filmlerini arka arkaya izliyordum. Beth'i aramak için planlar yapıyorduk, hatta bildiğimiz iki yeri listeye yazmış, nasıl korunduklarını öğrenmek için haftasonu keşif gezisine çıkma kararı almıştık. Ölüler Ülkesi'ne geldiğimizde zombiler daha çok çirkinleşmiş ve akıllanmışlardı

İyi vakit geçirmiyordum.

"Zombi hayranı olduğunu hiç bilmiyordum." Daemon bir avuç patlamış mısır aldı. "Hangisi, kan ve bağırsaklar mı yoksa yüzüne şamar gibi inen gizli sosyal mesajlar mı?"

Güldüm. "Çoğunlukla kan ve bağırsaklar."

"Bir kız arkadaşa hiç yakışmıyor," dedi Daemon, zombinin bir duvarı kırmak için satır kullanmaya başlayınca kaşlarını çattı. "Ne desem bilemiyorum. Daha kaç saatimiz kaldı?"

Dawson kolunu kaldırdı ve iki DVD hızla eline uçtu. "Şey, Ölülerin Günlüğü ve Ölülerin Kurtuluşu var."

"Harika," diye mırıldandı Daemon.

Gözlerimi devirdim. "Ödlek."

"Neyse ne." Bana dirsek attı ve bir mısır tanesini göğsümle defterimin arasına düşürdü. İç çektim. "Senin için onu almamı ister misin?" diye sordu.

Ona bir bakış fırlattım, sonra da mısır tanesini suratına attım. "Zombi kıyameti olduğunda minnettar olacaksın çünkü ben zombi fetişim yüzünden ne yapmam gerektiğini bileceğim."

İnanmamış gibiydi. "Daha iyi fetişler vardır Kedicik. Sana birkaç tanesini gösterebilirim."

"Şey, hayır, teşekkürler." Ama rengim pancar gibi oldu. Aniden beynimi kirleten bir sürü imge belirdi.

"En yakın Costco'ya falan gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu Dawson, DVD'lerin sehpaya geri gitmelerine izin vererek.

Daemon yüzünde şaşkın bir ifadeyle yavaşça ikizine döndü. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Dawson omuz silkti. "*Zombi Saldırısından Kurtulma Rehberi*'nde var."

"Evet." Hevesli bir şekilde başımı öne salladım. "Costco'da her şey var, kalın duvarlardan tut da yiyecek ve stoklara kadar. Hatta silah ve cephane bile satıyorlar. Oraya sığınıp zombiler

seni hapur hupur yemeden yıllarca yaşayabilirsin."

Daemon'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı.

"Ne var?" Ağzım kulaklarıma vardı. "Zombiler de yemek yemeli, bilirsin işte."

"Costco konusunda çok haklısın." Dawson tek bir tane patlamış mısır aldı ve ağzına attı. "Ama zombileri havaya uçurabiliriz. O zaman rahat ederiz"

"Ah, iyi dedin." Kâsede yarı patlamış mısır tanesi aradım, çok severdim.

"Ucubelerin arasında kaldım," dedi Daemon; başını iki yana sallarken şaşkına dönmüş gibi gözüküyordu ama ben içten içe neşelendiğini biliyordum.

Her şeyden önce, vücudu benim vücudumun yanında tümüyle gevşemişti ve bu, Dawson'ın... normal davrandığı çok nadir zamanlardan biriydi. Evet, zombilerden bahsetmek muhtemelen insanlığın gördüğü en büyük adım değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Ekrandaki zombi, bir adamın kolundan bir parça kopardı. "Bu ne ya?" diye yakındı Daemon. "Adam öylece orada dikiliyordu. Merhaba. Her yerde zombi var. Arkana baksana, geri zekâlı."

Kıkırdadım.

"Zombi filmleri bana bu yüzden mantıksız geliyor," diye devam etti. "Tamam. Diyelim ki dünyanın sonu zombilerle geldi. İki tane çalışan beyin hücresi olan herkesin yapacağı son şey zombilerin ona sessizce yaklaşmalarını beklemek için bir binanın yanında dikilmektir."

Dawson gülümsedi.

"Kapa çeneni de filmi izle," dedim.

Bunu duymazdan geldi. "Yani şimdi cidden bir zombi felaketinin üstesinden geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Kesin senin kıçını kurtarırdım."

"Hadı ya?" Ekrana göz attı. Sonra kayboldu ve başka... başka bir şey onun yerini aldı.

Çığlık atarak Dawson'a doğru sıçradım. "Aman Tanrım..."

Daemon'ın teni iğrenç bir griydi ve yüzünden sarkıyordu. Çürümekte olan kahverengi teni elmacıkkemiklerini kaplıyordu. Gözlerinden biri sadece... bir delikten ibaretti. Diğeriyse şeffaf bir tabakayla kaplıydı ve süt beyazıydı. Saçları yer yer dökülmüştü.

Zombi Daemon çürük dişlerini göstererek sırıttı. "Kıçımı mı kurtarırsın? İşte bundan şüpheliyim."

Gözümü dikip bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Dawson gerçekten güldü. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildim: bu mu yoksa yanımda oturan zombi mi?

Formu söndü, sonra da Daemon, güzel, çıkık elmacıkkemikleri ve bütün saçlarıyla birlikte geri döndü. Tanrıya şükürler olsun. "Bence zombi felaketinde hiçbir halt edemezdin sen."

"Sen... sen hastasın," diye mırıldandım, dikkatli bir şekilde yanına yerleşerek.

Ukala bir sırıtışla kâseye uzandı ve eli boşta kaldı. Patlamış mısırların bir kısmı yerde olmalıydı. Bakışları üzerimde hissederek Dawson'a göz attım.

Dawson bize bakıyordu ama bizi gördüğünden bile emin değildim. Gözlerinde geçmişi hatırlayan, biraz huzunlu ve başka bir şeyle de yüklü bir ifade vardı. Kararlılık mıydı? Gerçekten bilmiyordum ama bir saniye için yeşil renk aydınlandı, artık donuk ya da kayıtsız değildi ve o anda Dawson, Daemon'a o kadar çok benziyordu ki nefesim kesildi.

Sonra başını hafifçe iki yana sallayıp çevirdi.

Daemon'a göz attım ve fark ettiğini anladım. Omuz silkti. "Biraz daha patlamış mısır isteyen var mı?" diye sordu. "Gıda

boyamız var. İsterseniz kırmızı patlamış mısır yapabilirim."

"Patlamış mısır isterim ama gıda boyası olması, lütfen." Daemon kaseyi alıp ayağa kalkınca kardeşine gizlice rahatlamış bir bakış atışını yakaladım. "Filmi durdurmamı ister misin?"

Daemon'ın bakışları bana hayır dedi ve tekrar kıkırdadım. Daemon odadan çıkarken kapıda durdu ve zombilerin suyu aşmalarını izledi. Sonra tekrar başını iki yana sallayıp gitti. Beni kandıramazdı.

"Bence içten içe zombi filmlerini seviyor," dedi Dawson, bana bakarak.

Ona gülümsedim. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Hayalet filmlerini sevdiğine göre öyle olmalı."

Dawson başıyla onayladı. "Eskiden o dizileri kaydeder. Cumartesi günleri bütün gün izlerdik. Kulağa berbat geliyor ama eğlenceliydi." Durakladı ve bakışları tekrar televizyona kaydı. "O günleri özlüyorum."

Daemon'la onun için üzüldüm. Alt dudağımı çiğneyerek ekrana göz attım. "Hâlâ yapabilirsiniz, biliyorsun."

Yanıt vermedi.

Sorunun, Dawson'ın Daemon'la yalnız kalmaktan huzursuz olup olmadığını merak ettim. İkisinin arasında bir sürü şey olduğundan emindim. "Binaları kontrol etmeden önce bu Cumartesi birkaçını izlemek isterim."

Dawson bir şey söylemedi, bagdaş kurdu. Cevap vermeyeceğinden, teklifimi duymazdan geleceğinden kesinlikle emindim ama bunu sorun etmiyordum. Küçük adımlarla ilerlemek gerekti.

Derken konuştu. "Evet, bu güzel olur. Ben... ben bunu yapabilirim."

Şaşkın bir halde başımı hızla Dawson'a çevirdim. "Ciddi misin?"

"Evet." Gülümsedi. Cılız bir gülümsemeydi ama gülümsemeydi.

Buna sevinip başımı öne salladım, sonra da dikkatimi tekrar kan revan içindeki filme verdim. Ama Daemon'ı oturma odasının hemen dışında gördüm. Bakışlarımız birleşti ve güçlükle bir nefes aldım.

Her şeyi duymuştu.

Her yanından rahatlama ve minnettarlık akıyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Bakışlarıyla ve patlamış mısır kâsesini hafifçe çevirmesiyle teşekkür ediyordu zaten. Odaya girip oturdu ve kâseyi kucağıma koydu. Sonra uzandı, elimi tuttu gecenin geri kalanında öyle el ele oturduk.

Birkaç gün sonra Pazartesi günü muhtemelen küçük bir sinir krizi geçirdiğimi kabul etmeye başladım. Artık cehennemden gelen beysbol şapkası görüntüleri falan yoktu ve sonra Perşembe günü Blake olayı düşünmeye bile gerek kalmayan bir konu olmuştu.

Dawson, Petersburg Lisesi'ne geri dönmüştü.

"Onu bu sabah gördüm," dedi Lesa trigonometri dersinde, bütün vücudu heyecandan resmen zangır zangır titriyordu. "Ya da en azından gördüğümü sanıyorum. Aslında Daemon olabilirdi ama o çocuk daha zayıftı."

Bana göre iki kardeşi birbirinden ayırmak kolaydı. "Dawson'dı."

"Amma da acayip." Heyecanının bir kısmı kayboldu. "Dawson'la ben hiç kanka olmadık ama hep sıcakkanlıydı. Yanına gittim ama sanki beni görmemiş gibi yürümeye devam etti. Hem beni görmemek zordur. Cıvıl cıvıl kişiliğim adeta bağırırcasına dikkati üzerine çeker."

Güldüm. "Çok doğru."

Lesa'nın ağzı kulaklarına vardı. "Ama cidden, onda... onda garip bir şeyler vardı."

"Ya?" Nabzım hızla atmaya başladı. Dawson'da insanların

sezinleyebildiği bir şey mi vardı yoksa? "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem." Sınıfın ön tarafına baktı, gözlerini tahtaya yazılmış soluk formüllerde gezdirdi. Bukleleri omuzlarına döküldü. "Açıklaması zor."

Ne demek istediğini kurcalayacak pek zaman yoktu. Sınıfa önce Carissa, sonra da Daemon geldi. Daemon sıramın üzerine mocha latte koydu. Havaya tarçın kokusu yayıldı.

"Teşekkürler." Sıcak bardağı tuttum. "Seninki nerede?"

"Bu sabah susamadım," dedi, kalemini çevirerek. Omzumun üzerinden baktı. "Selam Lesa."

Lesa iç çekti. "Benim de bir Daemon'ım olmalı."

Sırıtmamı gizlemeyi başaramayarak ona döndüm. "Senin Chad'in var."

Gözlerini devirdi. "O bana latte getirmiyor."

Daemon kıkırdadı. "Herkes benim kadar muhteşem olamaz."

Şimdi de ben gözlerimi devirdim. "Egonu kontrol et Daemon, egonu kontrol et."

Sınıfın diğer ucundaki Carissa gözlüğüyle oynuyordu. Daemon'a bakarken gözleri ciddi ve ağırbaşlıydı. "Sadece Dawson sağ salim geri döndüğü için sevindiğimi söylemek istemiştim." Yanakları al al oldu. "İnanılmaz rahatlamış olmalısınız."

Daemon başıyla onayladı. "Öyle."

Erkek kardeşiyle ilgili konuşma burada sona erdi. Carissa önüne döndü. Lesa ara sıra bazı konularda ona pas atsa da, konuşmamıza katılmadı. Ama dersten sonra Daemon'la ben koridorda yürürken insanlar neredeyse oldukları yere mıhlanmıştı.

Herkes Daemon'a bakıyordu ve bir sürü fısıldaşma vardı. Bazıları seslerini duyurmamaya çalışıyordu. Diğerleriyse umursamıyor gibiydi.

"Gördün mü?"

"Yine ikisi bir arada..."

"Beth olmadan geri dönmesi çok tuhaf..."

"Beth nerede?.."

"Belki de Adam yüzünden dönmüştür..."

Okulda tam gaz dedikodu döndüğünü fark ettim.

Hâlâ sıcak olan mocha'mdan bir yudum aldım ve göz ucuyla Daemon'a baktım. Dişlerini sıkmıştı. "Şey, belki de bu iyi bir fikir değildi."

Merdivene açılan kapıyı tutarken elini sırtıma koydu. "Böyle düşünmene sebep ne?"

Alaycılığını görmezden geldim. "Okula dönmeseydi ne yapacaktı ki?"

İkinci kata giderken Daemon yanımda kaldı; sıkışık yerin çoğunu kaplıyordu. Çocuklar ona sürtünerek geçmek zorunda kalıyorlardı. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dersi birinci kattaydı.

Eğildi ve alçak sesle konuştu. "Hem iyi, hem kötü bir fikirdi. Yeniden hayata karışması gerek. Yan etkileri olacak tabii ama buna değer."

Başımla onayladım. Doğru söylüyordu. İngilizce sınıfımın kapısında mocha'mdan bir yudum aldı ve bana geri verdi.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi, beni kısacık öptü, sonra da dönüp gitti.

Kara kafasının gözden kayboluşunu izlerken dudaklarım karıncalandı, sonra da sınıfa girdim. Bu kadar çok şey olup biterken konsantre olmak kesinlikle imkansızdı. Öğretmen bir ara bana seslendi ama ben fark etmedim. Ama bütün sınıf fark etti. Tuhaftı.

Dawson biyoloji sınıfındaydı ve bütün gözler oğlanın üzerindeydi. Yanlarından geçerken Kimmy'nin yanında oturdu. Başıyla selam verdi, sonra da ders kitabının sayfalarını çevirmeye devam etti. Sıra arkadaşının gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Burada yokken hiç eğitim almış mıydı acaba? Önemi yoktu gerçi. Luxenler zihinsel olarak insanlardan çok daha hızlı gelişiyorlardı. Okulda bir yıl kaybetmek muhtemelen onun için hiç sorun değildi.

"Gördün mü?" Lesa, arkasına oturduğum an bana döndü.

"Neyi gördüm mü?"

"Dawson'ı," diye fısıldadı. "Bu benim hatırladığım Dawson değil. Eskiden hep konuşup gülerdi. Asla *biyoloji* ders kitabı okumazdı."

Omuz silktim. "Muhtemelen çılgınca şeyler yaşamıştır." Yalan değildi. "Hem, *herkes* gözünü dikip ona bakarken buraya geri dönmek muhtemelen rahatsız edicidir." Bu da yalan değildi.

"Bilmiyorum." Dawson'ın sırasına göz atarken sırt çantasını çekiştirdi. "Eskiden Daemon'ın olduğundan daha suratsız."

"Daemon suratsız mıydı?" dedim biraz kuru kuru.

"Şey, sadece sıcakkanlı değildi. Önceden içe dönüktü." Omuz silkti. "Ah! Aklıma gelmişken, Dee neden Sürtük Takımı'yla takılıyor ya?"

Sürtük Takımı, Petersburg Lisesi'ne ilk başladığımda Lesa'nın Ash'le Andrew'a taktığı kod adıydı. Bir zamanlar Daemon'ın da bu grubun bir parçası olduğundan emindim.

"Ah," dedim, aniden *kendi* biyoloji ders kitabımı okumayı isteyerek. Dee'yi her düşündüğümde ağlamak istiyordum. Arkadaşlığımız bir anda mahvolmuştu. "Bilmem. Adam'dan beri... değişti."

"Hayır. Kahretsin. "Dee'nin yas tutma süreci korkutucu. Dün dolabının orada onunla konuşmaya çalıştım ama bana baktı, hiçbir şey söylemedi, sonra da basıp gitti."

"Off."

"Evet, gerçekten bozuldum."

"Ben de aynı şeyleri..."

Zil çalarken sınıfın kapısı açıldı ve ilk fark ettiğim şey, gri bir üçlüğün üstüne giyilmiş nostaljik Nintendo tişörtüydü. Bütün bu eski tarz tişörtleri severdim. Sonra da dağınık, bronz rengi saçları ve ela gözleri gördüm.

Kalbim durdu; kulaklarımda önce bir uğultu başladı, sonra da bir gürlemeye dönüştü. Odada hiç hava kalmamıştı. Will'in geri dönmesini bekliyordum... *onun* değil.

"Ah. Bak kim geldi," dedi Lesa, ellerini defterinde gezdirerek. "Blake."

KAKTÜS TEAM

9

Rüya görüyor olmalıydım çünkü bu gerçek olamazdı. İmkânsızdı. Kesinlikle olamazdı. Sanki sıradan bir günmüş gibi elini kolunu sallayarak sınıfa giren kişi Blake değildi. Matthew da notlarını düşürmemişti. Dawson'a bir bakış fırlattım, derken onun hiçbir şey bilmediği aklıma geldi. Blake'i hiç görmemişti o.

"İyi misin, Katy? Biraz balatayı sıyırmış gibi gözüküyorsun," dedi Lesa.

Gözlerimi çılgın gibi hızla ona çevirdim. "Ben..."

Bir saniye sonra Blake sırasına, yani yanımdaki yerine oturuyordu. Sınıfın geriye kalanı bulanıklaştı. Yeniden ortaya çıkışıyla aptallaşmıştım.

Kitabını masaya koydu ve arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bana yan bir bakış atıp göz kırptı.

Bu da neydi öyle?..

Söylediğim şeyi bitirmemi beklemekten vazgeçen Lesa arkasını döndü ve başını iki yana salladı. "Ne tuhaf arkadaşlarım var," diye mırıldandı.

Matthew dağılmış kâğıtlarını toplarken Blake hiçbir şey söylemedi. Kalbim şu anda o kadar hızlı atıyordu ki her an kalp krizi geçirebilirdim.

İnsanlar gözümü dikmiş bakıyordu ama ben gözlerimi Blake'in üstünden çekemiyordum. Sonunda konuşabildim. "Ne... yapıyorsun sen?"

Bana baktı, bakışlarında yeşil beneklerin arasında bin tane sır saklıydı. "Derse devam ediyorum."

"Sen..." Sözün bittiği yerdi. Sonra yaşadığım şok etkisini yitirdi ve yerini o kadar güçlü ve kavurucu bir öfke aldı ki statik elektriğin tenime hızla yayıldığını hissettim.

"Gözlerin," diye fısıldadı Blake, dudaklarında bir tebessüm oynaşarak, "parlamaya başlıyor."

Gözlerimi kapatarak içimde kabaran duyguları kontrol altına almaya çabaladım. Maymun gibi üstüne atlayıp boynunu kırmayacağımdan yüzde 40 emin olunca gözlerimi yeniden açtım. "Burada olmaman gerek."

"Ama buradayım."

Kaçamak yorumlar yapma zamanı değildi. Sınıfın ön tarafına göz attım ve beti benzi atmış Matthew'nun tahtaya bir şeyler yazdığını gördüm. Konuşuyordu ama hiçbir şey duymuyordum.

Saçımı kulağımın arkasına soktum ve elimi orada tuttum. Blake'e vurmamı engelleyecek herhangi bir şey çünkü bunu yapmam büyük bir olasılıktı. "Sana bir şans verdik." Alçak sesle konuşuyordum. "Bunu tekrar yapmayız."

"Ama bence yapacaksınız." Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı, aşırı yakınıma gelip adalelerimin kasılmasına yol açtı. "Önereceğim şeyi bir duyun da."

Gözlerimi Matthew'dan ayırmadan bakarken gırtlağımdan çılgınca bir kahkaha yükseldi. "Sen ölüsün oğlum."

Lesa sorgular bir biçimde omzunun üzerinden baktı. Zorla gülümsedim.

"Ölülerden söz açılmışken," diye mırıldandı, Lesa arkasını

dönünce. "Epeydir kayıp olan ikizin geri döndüğünü görüyorum." Kalemini alıp yazmaya başladı. "Bahse varım Daemon acayip mutlu olmuştur. Ah, bak aklıma gelmişken, seni mutasyona uğratanın o olduğundan çok eminim."

Ona en yakındaki elimi sıkıp yumruk yaptım. Soluk beyaz bir ışık eklemlerimin üzerinde gezindi, mum ateşi gibi titreşiyordu. Beni kimin mutasyona uğrattığının bilinmesi tehlikeliydi. Bu bilgi, Luxen toplumunda yayılırsa Daemon'ın karşılaşacağı yaptırımların yanı sıra SD bunu bize karşı kullanabilirdi. Tıpkı Dawson'la Bethany'ye yaptıkları gibi.

"Dikkat et," dedi. "Hâlâ öfken üzerinde çalışman gerektiğini görebiliyorum."

Ona karanlık ve tehditkâr bir bakış fırlattım. "Neden buradasın? Gerçekten?"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Şşt. Şeyleri öğrenmem gerek..." Gözlerini konsantre olmuş bir şekilde kısarak tahtaya baktı. "Farklı türdeki organizmaları. Çok bayıcı."

Dersin sonuna kadar sınıfta oturmak için irademin son damlasına kadar kullanmam gerekti. Matthew bile sorun yaşıyor, iki dakikada bir konuşmasının neresinde kaldığını unutuyor gibiydi. Dawson'la bir kez göz göze geldik ve onunla iletişim kurabilmeyi istedim...

Bir dakika. Daemon'la iletişim kuramaz mıydım? Daha önce yapmıştık ama yaptığımızda o hep Luxen formundaydı. Kesik bir nefes alarak bakışlarımı defterimdeki bulanık satırlara indirdim ve elimden geldiği kadar çok konsantre oldum.

Daemon?

Kulaklarımın arasındaki boşluk, sesi kısılmış bir televizyon gibi uğulduyordu. Fark edilebilir bir ses değil, sadece yüksek frekanslı bir uğultu vardı. *Daemon?* Bekledim ama cevap gelmedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oflayıp puflayıp Daemon'a, Blake'in geri döndüğünü, yani gerçekten geri döndüğünü ve okulda olduğunu haber vermenin bir yolunu bulmalıydım. Dawson'ın ona haber uçurabileceğini düşündüm ama tuvalete gitmek için ayağa kalksam ve yanımdaki pisliğin Blake olduğunu Dawson'a söylesem nasıl hareket edeceğini bilemezdim.

Sözü geçen pisliğe baktım. Blake'in yakışıklı olduğuna hiç şüphe yoktu. Karmakarışık saçları ve altın rengi sörfçü çocuk cildiyle ortalığı yıkıyordu. Fakat o şen şakrak gülümsemesinin altında bir canî gizleniyordu.

Zil çaldığı an eşyalarımı topladım ve Matthew'ya bir bakış atarak kapıya doğru gittim. Her nasılsa anlamış gibiydi çünkü Dawson'ın yolunu kesti. Blake'in kim olduğunu Dawson'a söylediğinde Dawson'ın herkesin önünde Blake'i pencereden dışarı fırlatmasını engelleyeceğini umuyordum. Öğle arasına daha vardı ama cep telefonumu postacı çantamdan çıkardım.

Daha üç adım atmıştım ki Blake koridorda peşimde bitti ve dirseğimi tuttu. "Konuşmamız lazım," dedi.

Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım. "Senin de beni bırakman lazım."

"Yoksa ne olur? Bunun için bir şey mi yapacaksın?" Başını bana doğru eğdi ve tıraş sonrası losyonunun tanıdık kokusunu aldım. "Hayır. Çünkü ifşa olma riskinin ne olduğunu biliyorsun."

Dişlerimi gıcırdattım. "Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak." Beni boş bir sınıfa götürdü. İçeri girdik, o kapıyı kilitlerken kolumu çekip kurtardım. "Bak..."

İçgüdülerimle hareket ederek çantamı yere bıraktım ve Kaynağın içimde hızla yükselmesine izin verdim. Beyazımsı kırmızı ışık kollarıma yayıldı ve havada çatırdadı. Avucumun yukarısında softball topu büyüklüğünde, beyaz ışıktan oluşan bir top oluştu.

Blake gözlerini devirdi. "Katy, sadece konuşmak istiyorum. Bunu yapmana gerek..."

Enerjiyi serbest bıraktı. Işık hızla odanın karşısına fırladı. Blake hemen ışığın yolundan çekildi ve ışık, tahtaya çarptı. Işığın yoğunluğu, yeşil yazı tahtasının ortasını eritti ve havayı ozon kokusu doldurdu.

İçimde yeniden Kaynak oluştu ve bu kez iskalamayacaktım. Kollarımdan aşağıya inip parmak uçlarıma ulaştı. O anda, Blake'i öldürecek kadar mı, yoksa sadece ciddi zarar verecek kadar mı güçlü, gerçekten bilmiyordum. Ya da belki biliyordum ama itiraf etmek istemiyordum.

Hızla kocaman, meşe bir sıranın arkasına geçen Blake elini kaldırdı. Solumdaki bütün sandalyeler sağa uçup bacağıma çarptı ve etrafıma yığıldı. İskaladım ve enerji topu Blake'in kafasının üzerinde hızla havaya fırlayarak tahtanın yukarısındaki yuvarlak saate çarptı. Saat patladı ve yüzlerce parlak plastik ve cam parçası yağmaya başladı.

Sonra da parçalar sanki görünmez iplere tutturulmuş gibi havada asılı kaldı. Altlarında Blake doğruldu, gözleri parlıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, bakışlarımı hızla kapıya yönelttim. Oraya ulaşmamın imkânı yoktu ve Blake o parçaları dondurduysa büyük ihtimalle her şey donmuştu. Kapı. Odanın dışındaki insanlar, diye düşündüm.

"Bitti mi?" Blake'in sesi kulaklarımı tırmalıyordu. "Çünkü birkaç saniye içinde pestilin çıkacak."

Hakkı vardı. Mutasyona uğrayan insanların, Luxenler gibi enerji depoları yoktu. O yüzden yeteneklerini kullandıklarında çok çabuk yoruluyorlardı. Ayrıca, her şeyin tepetaklak olduğu gece her ne kadar Blake'in hakkından geldiysem de Daemon oradaydı ve birbirimizden faydalanıyorduk.

Ama orada öylece durup Blake'in planladığı her neyse onu

yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu bu.

Öne bir adım attım ve sandalyeler savunma amacıyla tepki verdi. Hızla havaya fırladılar, beni gerilettip üst üste dizilerek, tavana kadar yükselen bir çember oluşturdular. Ellerimi kaldırarak kolçaklı sandalyelerin etrafa saçıldıklarını kafamda canlandırdım. Eşyaları hareket ettirmek artık benim için kolaydı, o yüzden teoride bu bebeklerin, Blake'e kurşun gibi çarpması gerekirdi. Kolçaklı sandalyeler titremeye ve kayarak benden uzaklaşmaya başladı.

Blake hızla geri çekildi ve sandalye duvarı sallandı ama hareket etmedi. Onların benden uzaklaştığı hayaline sıkı sıkı sarılıp, içimdeki statik enerjiyi topladım, fakat müthiş bir zonklama şakaklarıma bıçak gibi saplandı. Kollarımı iki yana indirene kadar da ağrı devam etti. Hızla arkamı döndüğümde kalbim tekledi. Lanet olası sandalye yığınının arasında mahsur kalmış, kapana kısılmıştım.

"Galiba hiç pratik yapmamışsın?" Sandalyelerin arasındaki boşluklardan Blake'in sıraların etrafından dolaştığını gördüm. "Canını yakmak istemiyorum."

Küçük bir daire çizdim, derin derin nefes aldım. Bacaklarım jöle gibi, tenim ise kuru ve hassastı. "Sen Adam'ı öldürdün."

"İstemeden oldu. Birine zarar vermek, istediğim son şeydi, buna inanmak zorundasın."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. "Beni ele verecektin! Ayrıca birileri zarar gördü Blake."

"Biliyorum. Bu yüzden kendimi ne kadar berbat hissettiğimi bilemezsin." Peşimden duvarın öbür yanına geldi.. "Adam iyi biriydi..."

"Onun adını ağzına alma!" Durdum, ellerimi sıkıp zayıf, işe yaramaz iki yumruk yaptım. "Geri dönmemeliydin."

Blake başını yana yatırdı. "Neden? Daemon beni öldürecek diye mi?"

Onun hareketlerinin aynısını yaptım. "*Ben* seni öldürecegim diye."

Tek kaşını kaldırdı ve yüzünde merak ifadesi belirdi. "Elime fırsat geçmişti, Katy. Öldürmek senin doğanda yok."

"Ama seninkinde var, değil mi?" Geriye adım attım, sandalyeleri kontrol ettim. Biraz sallanıyorlardı. Blake'in bu işte daha fazla deneyimi olabilirdi ama o da yoruluyordu. "Arkadaşını korumak için her şeyi yapar mısın?"

Uzun bir soluk aldı. "Evet."

"Ben de benimkini korumak için her şeyi yaparım."

Bir duraklama oldu. O an saatin kırık parçaları düştü. İçimden küçük bir zafer dansı yaptım. "Sen değişmişsin," dedi sonunda.

Bir yanım gülmek istiyordu ama gülmem boğazıma takılıp kaldı. "Tahmin bile edemezsin."

Sandalyelerden uzaklaşarak elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Bu iyi çünkü belki sana teklif etmek üzere olduğum şeyin önemini anlarsın."

Gözlerimi kıstım. "Senin bana teklif edebileceğin hiçbir şey yok."

Dudaklarında, bir zamanlar öptüğüm o dudaklarda kuru bir gülümseme belirdi. Genzimde safranın acı tadını hissettim. "Hepinizi günlerdir izliyorum. İlk başta sadece ben değildim ama bunu biliyorsun. Ya da en azından yatak odası penceren biliyor."

Bütün dikkatimin üzerinde olduğunu görünce kollarını kavuşturdu. "Dawson'ın, Beth'i bulmaya çalıştığının farkındayım ama nereye bakması gerektiğini bilmiyor. Ben biliyorum. Beth, Chris'le birlikte tutuluyor."

Bir aşağı, bir yukarı gitmeyi bıraktım. "Orası neresi?"

Blake güldü. "Beni hayatta tutabilecek tek şeyi sana söyler mi-

yon biz.' Chris'i kurtarmama yardım etmeyi kabul edin, ben de Dawson'ın Beth'e ulaşmasını engelleyeyim. Bunun sırası bu."

Dilim ansızın bir şekilde gözlerimin karşısından. Okul bana her seyden sonra yardımımızı mı istiyordu? O çılgınca kahkahalar yine gökyüzünde, bu kez gerilimden ve alçak sesle çıktı. "Sen kahrı yenmişsin."

Yüzündeki ifade somurtmaya dönüşte. "SD, onların mükemmel kuçak nerelerden olduğunu düşünüyor. Luzern topluluğu ve başka birkaç daha muamyona uğramanın olasılığı yüzünden burada kalmayı istedim. Sizi onların tutulduğu tesise götürebilirim. Nerede olduklarını, hangi katta ve hücrede olduklarını biliyorum. Daha da önemlisi, zayıf noktalarını biliyorum."

Ceketi olmasaydı. Tepedeki sandalyeler titredi. O lanet şeylerin altında ezilmeyi ramak kaldığını biliyordum.

"Beth'i benimz asla bulamazsınız, tek yapacağınız doğruca Dandelion'un kucağına düşmek olacak." Bir adım daha gerileti. Arkasına baktığında havanın dalgalandığını gördüm. Öyle bir güç yayıyordu ki.

"Bana ihtiyacınız var," dedi. "Kabul, benim de size ihtiyacım var. Chris'e tek başıma ulaşamam."

Tamam, açık sözlü davranıyordu. "Sana ne diye güvenelim?"

"Başka seçeneğimiz yok." Boğazını temizledi ve sandalyeler zangırdadı. Bakışlarımı yere indirdim. Tepedeki sandalyelerin bacaklarının ona doğru eğilmişti. "Beth'i asla bulamayacaksınız ve Dawson ortalıkta çılgınca bir şey yapacak."

"Şansımızı deneyeceğiz."

"Bunu söylemenden korkuyordum." Blake çantamı aldı ve öğretmen kürsüsünün üzerine koydu. "Ya hepiniz bana yardım edersiniz ya da Nancy Husher'a gidip ne kadar güçlü olduğunu söylerim." Kadının adını duyunca keskin bir nefes aldım. Nancy,

SD ve büyük ihtimalle Daedalos için çalışıyordu. "Ona asla bildirmedim. Will Machaels'la çalıştığı için Vaughn da bildirmemiştir," diye devam etti. "Kadın, senin mutasyonunun etkisinden geçtiğini sanıyor ve bu tür bir bilgiyi vermek karşılığında kurtarabilir. Kurtarmayabilir de ama her iki şekilde de artık senin peşine düşecekler. Benden kurtulmakla bu sorunu çözeceğini düşünmeden önce şunu söyleyeyim. Bana bir şey olursa Nancy Hursher'a iletilmek üzere bir mesajım var, mesajda yapabildiklerim ve Daemon'ın seni mutasyona uğratan kişi olduğu yazıyor. Evet, her şeyi düşündüm."

İçimde büyük bir öfke alevlendi ve sandalyeler gerçekten sallanmaya başladı. Sahip olduğum gücü sanıyeler içinde elimden alıvermiş, beni elim kolum bağlı bırakmıştı. "Seni aşağılık herif."

"Üzgünüm." Artık kapıdaydı ve yüce Tanrım, ben aptalın tekiydim çünkü sesi de görüntüsü de samimi gözüküyordu. "İşin buraya varmasını istemezdim ama anlıyorsun, değil mi? Kendi ağzınla söyledin. Arkadaşlarını korumak için her şeyi yaparsın. Aslında çok da farklı değiliz, Katy."

Sonra kapıyı açtı ve dışarıya süzüldü. Sandalyelerden oluşan duvar çöktü ve yerlere saçıldı. Birbirlerinin üstüne düşmeleri ne kadar da tuhaftı, tıpkı kendi içine çöken hayatımı anımsatıyordu.

10

Harabeye dönmüş sınıftan sersemlemiş bir halde çıktım ve koridorun yarısını geçmiştim ki merdivenlere açılan kapı hızla açıldı ve Daemon dışarı fırladı.

Gözleri beni bulduğunda inanılmaz derecede parlak bir yeşildi ve koca koca dört adımda önüme çıkıp omuzlarıma yapıştı. Arkasında Matthew ve hafifçe şaşırmış Dawson vardı ama Daemon... onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, bunun mutlaka bir nedeni vardı.

"Her yerde seni arıyorduk," dedi, dişlerini sıkarak.

Matthew yanımıza geldi. "Onun nereye gittiğini gördün mü? Yani Blake'in?"

Sanki açıklamaya ihtiyacım vardı. Sonra onunla birlikte olduğumu bilmediklerini fark ettim. O odada ne kadar kalmıştık? Saatler gibi gelmişti ama sadece dakikalar sürmüş olabilirdi. Blake bu odanın dışındaki her şeyi dondurmuş olsaydı diğer Luxenler bunu bilirdi çünkü onları etkilemezdi. O yüzden Blake odanın dışındaki hiçbir şeyi etkilememiş olmalıydı.

Daemon'ın tepkisinin çok büyük olacağını bilerek yutkundum. "Evet, o... konuşmak istedi."

Daemon'ın kaşları kesildi. "Ne?"

Gergin bir şekilde Matthew'ya göz attım. Daemon'ın gözlerinden fışkıran öfkeye nazaran Matthew'nın ifadesi sakindi. "Bizi izliyordu. Bence buradan hiç gitmedi."

Daemon ellerini indirdi ve gerileyip parmaklarını ellerinde gezdirdi. "Burada olduğuna inanamıyorum. Canına susamış."

Dawson, ikizine yavaşça yaklaşırken yüzündeki şaşkınlık kayboldu, yerini merak aldı. "Bizi neden izliyordu?"

İşte şimdi bomba geliyor, diye düşündüm. "Chris'e ulaşması için ona yardım etmemizi istiyor."

Daemon o kadar hızlı döndü ki insan olsaydı bir kasını yırtardı. "Ne dedin sen?"

Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde onlara Blake'in söylediklerini anlattım ama Daemon'la beni Nancy'ye ihbar etme kısmını atladım. Bunu ikimiz yalnızken söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm. İyi düşünmüşüm çünkü Daemon neredeyse orada tamamen Luxen formuna girecekti.

Matthew başını ıkı yana salladı. "Ona... ona güveneceğimizi düşünüyor olamaz."

"Güvenip güvenmeyeceğimizi umursadığını sanmıyorum," dedim, saçlarımı geriye atarak. Tek yapmak istediğim oturup bir kutu şekerli kurabiye yemekti çünkü yorgunluktan ellerim titremeye başlıyordu.

"Ama gerçekten Beth'i tuttukları yeri biliyor mu?" Dawson'ın gözleri alev alev yanıyordu.

"Bilmiyorum." Bir dolaba yaslandım. "O söz konusu olunca söylemek mümkün değil." Dawson hızla öne atıldı ve anıden burun buruna geldik. "Beth'ı bulmak için kullanabileceğimiz bir şey, herhangi bir şey söyledi mi?" Bu anı hareketine şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır. Pek sayılmaz. Ben..."

"Düşün," diye emretti, başını eğerek "Bir şey söylemiş olmalı Katy."

Daemon, kardeşinin omzunu tuttu ve benden uzaklaştırdı. "Geri çekil Dawson. Ciddiyim."

Omzunu silkip Daemon'ın elini uzaklaştırdı, vücudu ip gibi gerilmişti. "Eğer o çocuk biliyorsa..."

"Oraya gitme," diye Daemon, onun sözünü kesti. "SD, onu buraya Katy'nin uygun bir denek olup olmadığına karar vermek için gönderdi. Beth'e yaptıklarını Katy'ye yapmak için. O, Adam'ı öldürdü Dawson. Onunla çalışmayacağız..."

Bacaklarım titremeye başladı ve hafifçe sola doğru sallandım. Daha Daemon'ın nasıl anladığını düşünmeye bile başlayamamışken ve ben daha doğrulamadan Daemon bana doğru hızla döndü. Güçlü kollarını belime doladı ve beni yanına çekti.

Daemon'ın kaşları, gözlerinin üstünde bir çift kara yarık gibiydi. "Neyin var?"

Yanaklarım yanıyordu. "İyiyim ben. Gerçekten."

"Yalan söylüyorsun." Sesini tehlikeli biçimde alçaltı. "Onunla dövüştün mü?" Sonra sesi daha da alçaldı ve tüylerim diken diken oldu. "Sana zarar vermeye çalıştı mı? Çünkü yemin ederim şu anda bu eyalette taş taş üstünde bırakmam..."

"Ben iyiyim." Eğilip bükülerek kurtulmaya çalıştım ama kolu mengene gibiydi. "Daha çok, önce saldır, sonra soru sor yöntemini kullandım. Kendimi yordum ama bana zarar vermedi."

Daemon ikna olmuşa benzemiyordu ama dikkatini tekrar kardeşine çevirdi. "Blake'in bize bir şekilde yardım edebileceğine inanmak istediğini biliyorum fakat ona güvenemeyiz."

Dawson başını çevirdi, çenesinde bir kas seğirdi. Etrafına buram buram öfke yayıyordu.

"Daemon haklı." Matthew ellerini kalçalarına koydu. Koridorun sonunda kapı açıldı ve iki öğretmen, ellerinde buharı tüten fincanlar ve kâğıtlarla içeri girdi. "Ama bunları tartışmanın yeri değil burası. Okuldan sonra sizin evde buluşuruz."

Bunu söyledikten sonra diğer tarafa döndü ve yürüyüp gitti.

"Ne diyeceğinizi biliyorum," dedi Dawson sertçe. "Düşüncesizce bir şey yapmayacağım. Ikinize de söz verdim ve verdiğim sözü tutuyorum. Siz de kendinizinkini tutsanız iyi edersiniz."

Daemon, Dawson'ın diğer tarafa gidişini izlerken rahatlamış gözükmüyordu. "Bu hiç iyi değil," dedi.

"Tahmininden de kötü." Başımı kaldırıp ona baktım ve öğretmenlerin sınıflara girmelerini bekledim. "Blake'e güvenmek yaş tahtaya basmak gibi."

Dönerken gözlerini kıstı, beni koruyormuş gibi vücudunu eğdi. "Ne diyorsun sen?"

Öfkeden gözünün dönmemesi için dua ettim. "Blake, Will'in söylediklerini doğruladı. SD ve Daidalos, mutasyonumun etkisinin geçtiğine inanıyor. İyi haber, değil mi? Ama Blake çaresiz, fark ettiğimizden daha çok hem de. Ona yardım etmeyi kabul etmezsek bizi ele vermeye niyetli."

Daemon'ın tepkisi beklediğim gibiydi. Yanımızdaki dolapta artık yumruk büyüklüğünde bir çukur vardı; öğretmenler gürültünün kaynağını araştırmaya başlamadan önce Daemon'ı kolundan tutup yakındaki merdiven boşluğuna sürükledim.

Çaresiz öfke havaya yayıldı ve Daemon'ın üstünü battaniye gibi örttü. Henüz söylemeye istekli olmadığım şeyi biliyordu. Will'le olduğu gibi bize yine şantaj yapılıyordu, yine kapana kısılmıştık, elimizden ne gelirdi? Blake'in dediklerini kabul etmeyip ele mi verilecektik? Ya da güvenimize layık olmadığını çoktan ispat etmiş birine mi güvenecektik?

Tanrım, harbiden ayvayı fena yemiştik.

Daemon'ın okulu asıp bütün ülkeyi araştırmak istediğini görebiliyordum ama beni yalnız bırakmak da işine gelmiyordu... onu, en güvende olduğum yerin okul olduğuna ne kadar ikna etmeye çalıştıysam da durum düşündüğü gibiydi. Çünkü

görünüşe göre. Blake geri dönmüşken ve sıradan bir öğrenci gibi davranıyorken güvende değildim. Blake, insanların arasında kaldığı sürece ona bir şey yapamayacağımızı biliyordu.

Günün geri kalanında Blake'i tekrar görmeyi umdum ama görmedim. Nihayet zil çaldığında Daemon'ın beni dolabımın yanında karşılamasına hiç şaşırmadım. "Eve senin arabanla gidiyoruz," dedi.

"Tabii." Bunu tartışmanın anlamı yoktu. "Ama Dolly nasıl eve gidecek?"

Gülümsedi, arabasına aptal ismiyle hitap etmem hoşuna gidiyordu. "Bu sabah Dee'yle geldim. Andrew'yla Ash onunla gidecekler."

Duyduğumu hazmetmeye çalıştım. Dee'nin onlarla hangi arada bu denli yakınlaştığını merak ediyordum. Hiçbir zaman onların ve insanlardan nefret etme eğilimlerinin büyük bir hayranı olmamıştı. O kadar çok şey değişmişti ki daha tamamını görmemiştim bile.

"Sence bizi gerçekten ele verir mi?" diye sordum küçük sedan otomobilime binince. Dışarıda otoparkı çevreleyen çıplak ağaçlar binlerce kuru kemik gibi zangırdıyordu.

"Umutsuz olduğu belli." Daemon homurdanarak uzun bacaklarını esnetmeye çalıştı. "Blake, arkadaşını korumak için daha şimdiden birini öldürdü ve arkadaşının güvende olmasını sağlamasının tek yolu ya asıl gönderiliş amacına uygun şekilde seni ihbar etmek ya da bizim ona yardım etmemiz. Yani, evet, bunu yapacağına inanıyorum."

Direksiyonu sıkıca kavradım, lav gibi yanan öfkenin tenimi kapladığını hissettim. Blake'in gitmesine biz izin vermiştik, gidebildiği kadar uzağa gitmesi için ona bir şans vermiştik ve o da bizi kullanmak için geri dönmüştü. Nasıl bir nankörlüktü bu böyle?

Daemon'a göz attım. "Ne yapacağız?"

Dişlerini sıktı. "İki seçeneğimiz var: onunla birlikte çalışmak ya da onu öldürmek."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Bunu yapacak olan da sensin, öyle mi? Bu doğru değil. Bunu yapan hep sen olmamalısın. Dövüşebilen tek Luxen sen değilsin."

"Biliyorum ama başka birisinin bu yükü taşımasını bekleyemem." Bana baktı.

"Senden Harika Kadın olup olmayacağına dair başka bir tartışma başlatacak değilim ama kardeşlerimden de bunu yapmalarını asla beklemem. Senin... kendini ya da bizi savunmak için bunu yapacağını biliyorum, Kat ama böylesi bir suçun omuzlarına yüklenmesini istemiyorum. Tamam mı?"

Başımla onayladım. Halihazırda hissettiklerimin katlanarak arttığını hayal etmek içimi bulandırıyordu. "Mecbur kalmasaydım... bununla başa çıkabilirdim."

Bir saniye sonra elini yanağımda hissettim. Bir anlığına gözlerimi yoldan çektim. Hafifçe gülümsedi. "Göz alıcısın, en azından benim için öylesin. Bununla başa çıkabileceğini de biliyorum, ne var ki en son istediğim şey ışığının bu denli karanlık bir şeyle lekelenmesi."

Kızlara özgü aptal gözyaşları, gözlerimi yaktı ve yol biraz bulanıklaştı. Gözyaşlarımın akmasına izin veremezdim çünkü tatlı sözler söylediği için ağlamanın "Var mı benden iyisi" imajına pek de katkısı olmazdı. Ama ona ıslak gözlerle gülümsedim, galiba beni anladı.

Ekibin geri kalanı oraya varmadan arabayı bizim evin araba yoluna çektim. Gergin bir enerjiyle dolu halde Daemon'ın peşinden içeri girdim ve bir şişe su alıp oturma odasına geri döndüm. Ben sinirle volta atıp halıyı eskitmeye başlamadan Daemon elimi yakaladı ve beni kendine doğru çekip kucağına oturttu.

Bana sarılıp yüzünü boynuma gömdü. "Yapmak zorunda olduğumuz şeyi biliyorsun," dedi halifçe.

Şişeyi yanımıza koyup kollarımı boynuna doladım. "Blake'i öldürmek zorundayız."

Kahkahası yarıda kaldı. "Hayır Kedicik. Onu öldürmeyeceğiz."

Şaşırmıştım. "Öyle mi?"

Geri çekilip sorgulayan gözlerime baktı. "Onun istediğini yapmak zorunda kalmayacağız."

Tamam, biraz şaşırmıştım. Biraz demek az gelir, küçük dilimi yutacaktım. "Ama...ama...ama..."

Dudaklarında hınzırca bir sırıtış belirdi. "Sözcüklerini kullan Kedicik."

Sersemliğimi üstümden attım. "Ama ona güvenemeyiz. Büyük ihtimalle bu bir tuzak!"

"Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık." Kıpırdandı, ellerini sırtımda gezdirdi. "Ama bu konuyu biraz düşündüm."

"Ne zaman? Eve kadarki on dakikalık yolda mı?"

"Bence evime *ev* demen çok hoş." Gülümsemesi gözlerine yayıldı, gözlerinin açık rengi koyulaştı. "Aklıma gelmişken, burası benim evim. Tapuda benim adım yazıyor."

"Daemon," dedim iç çekerek. "Bunu bilmek güzel ama şu anda önemli değil."

"Doğru ama bilmen iyi olur. Her neyse, konudan tamamen uzaklaştığın için..."

"Ne?" Bunu da nerden çıkarmıştı? "Esas sen..."

"Kardeşimi tanırım. Biz kabul etmezsek Dawson, Blake'e gidecektir." Bir anda bütün keyfi kaçmıştı. "Yerinde olsam ben öyle yapardım ve biz Blake'i ondan daha iyi tanıyoruz."

"Bilmiyorum Daemon."

Omuz silkti. "Onun seni ele vermesine izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Seni de ele verecek. Hem ailene ne olacak? Blake'in teklifini kabul etmek tehlikeli...ve aptalca olur."

"Olası sonuçları düşününce bu riske girmeye değer."

"Beni çok şaşırtıyorsun," diye itiraf ettim, kollarımı boynundan çekerek. "Blake'e güvenmediğin için onunla çalışmamı istemiyordun. Üstelik bu, onun katil olduğunu öğrenmemizden önceydi."

"Ama onun neler yapabileceğini artık ikimiz de biliyoruz. Gözlerimizi dört açtık."

"Çok saçma." Kapanan araba kapılarının sesini duyunca pencereden baktım. "Sırf Dawson ve benim için onunla çalışacaksın. Bu şimdiye dek verdiğin en akıllıca karar değil."

"Belki de değildir." Hızla hareket edip ellerini yanaklarıma koydu, bana ateşli bir öpücük verdi, sonra da beni güm diye yanındaki yastığın üstüne bıraktı. "Kararımı verdim bir kere. Kendini hazırlasan iyi edersin. Hoş bir toplantı olmayacak bu."

Divana serilmiş vaziyette kalakaldım. Evet, hoş olmayacağı su götürmezdi. Bacağımın altındaki su şişesini çektim, uzaylı kamp ekibi içeri girerken doğruldum.

Dee hemen televizyonun önünde volta atmaya başladı. Upuzun, dalgalı siyah saçları arkasında süzülüyordu. Yeşil gözlerinde hiç tanımadığım, öfkeli bir ışıltı vardı. "Blake geri mi dönmüş?"

"Evet." Daemon öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı, kız kardeşini seyre koyuldu.

Dee bana şöyle bir baktı, sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Blake elbette onunla hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmiştir. Çok sıkı fıkıydılar."

Bu sıkı fıkı muhabbeti de nereden çıkmıştı? Öfkelenmiştim fakat kendime hâkim oldum. "Çok da dostane bir sohbet değildi."

"O zaman ne yapıyoruz?" diye ordu Ash. Sarı saçlarını arka-

dan toplayıp küçücük bir atkuyruğu yapmıştı. Başkası olsa çok ciddi gözükürdü ancak onda röportaj veren bir manken havası uyandırıyordu.

"Onu gebertece*ğ*iz," dedi Dee sehpanın önüne dikilip.

İlkin şaka yapıyor sandım, çünkü karşımdaki *Dee*'ydi. Yazın bir kez onun karıncalarla dolu bir toprak topağını alıp malcın altında boğulmasınlar diye tarhın dışına taşıdığına tanık olmuştum. Ama ona bakarken, tüm oda koca gözlerle ona bakarken, Dee'nun çok ciddi olduğu kafama dank etti.

Ağzım açık kaldı. "Dee?.."

Omuzlarını dikleştirdi. "Sakın ağzını açma. Onu öldürmeye karşısın, değil mi? Bunu biliyorum zaten. Blake'i sağ bırakması için erkek kardeşimi sen ikna ettin."

"Beni o ikna etmedi," dedi Daemon, çenesinin altındaki parmaklarını kıvırıp.

O sözünü sürdüremeden araya girdim. Sürekli beni savunmak ona düşmezdi. "Ben onu hiçbir şey yapmaya ikna etmedim Dee. İkimiz de o gece yeterince insanın öldüğüne kanaat getirdik. Geri geleceğini düşünmemiştik."

"O kadarla kalmıyor," dedi Matthew. "Blake bir başka Luxen'e bağlı. O ölürse arkadaşı da ölür. Sadece Blake'i değil, masum birini de öldürmüş olursunuz."

"Katy ile Daemon gibi mi?" diye sordu Ash, sesinde her zamanki zehirden eser yoktu. Herhalde cadılığını bir ara Dee'ye satmış olmalıydı.

Bu düşüncenin aklımdan geçmesiyle, feci bir pişmanlık hissine kapılmam bir oldu. Huzurum kaçmıştı, kotumun yıpranmış bir yerini çekiştirmeye başladım.

Bu adil değildi. Dee ile Adam'in ilişkilerinin uzun bir geçmişi vardı, bu zamanı aralarındaki duyguları görmezden gelerek geçirmişlerdi. Aşkı ve şefkati. Tam birbirlerini iyiden iyiye

tanımaya başladıklarında. Adam elinden alınıvermişti Dee'nin

Ash, Dawson'a baktı. "Yoksa seninle Beth gibi mi?" İki oğlan da başını öne sallayınca Ash geriye yaslandı, sesi çıkmayan Matthew'a baktı. "Masum bir Luxen'in öleceğini bile bile Blake'i öldüremeyiz. Bunun Katy'yi öldürmekten, onunla birlikte Daemon'ın da ölmesinden hiçbir farkı yok."

Kaşımı çattım, bunun üzerine Daemon dizıyle beni dürttü.

"Katy'yi ya da Beth'i öldürelim demiyorum," diye hatırlattı Dee herkese. "Bu diğer Luxen'ın kim olduğunu bilmiyoruz. Pekâlâ SD ile ya da o diğer grup her neyse, onunla çalışıyor olabilir. Blake... o, Adam'ı öldürdü Ash."

"Biliyorum," diye patladı Ash. Gözleri parıl parıl bir mavıydı. "O benim erkek kardeşimdi."

Dee şöyle bir dikleşti. "Benim de erkek arkadaşım," dedi.

Eyvah, eyvah... Herhalde bugün herkes yatağın ters tarafından kalkmıştı. Şaşalayıp başımı ıkı yana salladım. "O grubun adı Daidalos."

Sanki Dee'nin çok umurundaymış gibi Matthew'a baktı. "Birilerinin canı yanmadan harekete geçmeliyiz."

Matthew da aynı derecede şoke olmuştu. "Dee, bizler..."

"Katil değiliz mi diyecektin?" Dee'nin yüzü önce kıpkırmızı kesildi, sonra beti benzi attı. "Kendimizi savunmak için daha önce de öldürdük! Sürekli Arum öldürüp duruyoruz. Daemon SD memurlarını öldürdü!"

Daemon ırkıldı, ben de bundan alındım. Öldürmenin kendisini ne kadar olumsuz etkilediğini göstermemeye çalışıyordu ancak etkilendiğini biliyordum. "Dee," dedim ve çok şaşırtıcı ama dönüp bana baktı. "Canının yandığını biliyorum ama kendinde değilsin."

Hızla bir nefes aldı, arkasındaki televizyonun görüntüsü gidip geldi. "Beni tanımıyorsun. Hiçbir halt bildiğin yok."

insan ucubesinin –neyin nesiyse– burada olma sebebi ağabeyimin sana yaptıkları. Teoride, sen buraya gelmiş olmasaydın bunlardan hiçbiri olmayacaktı. Adam..." Sesi çatladı. "Adam yaşıyor olacaktı."

Yanımda oturan Daemon kaskatı kesildi. "Bu kadarı yeter artık Dee. Olanlar Katy'nin suçu değildi."

"Sorun değil." Arkama yaslandım; sanki duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Daha birkaç gün önce Andrew aynı şeyi söylemişti. Bunu ondan duymak da berbattı fakat aynı sözleri Dee'nin ağzından işitmek içimi paramparça etmişti. Bir yanım Dee'nin söylediklerine inanamıyordu. Tatlı ve güzel Tinker Bell Dee'ye hiç yakışmıyordu bunlar. Yaz aylarında hayatıma fırtına gibi giren, en azından benim kadar yalnız olan Dee'ye. Karşımdaki, en iyi arkadaşım değildi.

Bir anda kafama dank etti.

Dee artık en iyi arkadaşım değildi.

Tanrı aşkına, bunun farkına varmak diğer her şeyden daha çok oturmuştu içime. Evet, olayların geneline bakınca bu yaptığım saçmalıktı ancak Dee benim için çok önemliydi ve onu hüsrana uğratmıştım.

Diğer yanımda oturan Dawson öne kaykıldı. "Eğer Katy buraya gelmiş olmasaydı asla özgür kalamayacaktım. Dünya böyle."

Dee hiç böyle düşünmemiş gibiydi. Döndü, saçının bir tutamıyla oynamaya başladı. Sinirlendiğinde yaptığı bir şeydi bu. Kolu birkaç saniyeliğine ortadan kayboldu, sonra Dee bize sırtını dönüp sehpaya oturdu.

Kanepenin koluna oturan Andrew içini çekti. Ona ne zaman baksam gözü Dee'nin üzerindeydi. "Öldürme fikri hoşumuza gitsin ya da gitmesin, bir şeyler yapmalıyız."

"Doğru," diye ona katıldı Daemon. Bana şöyle bir bakış

fırlattıktan sonra gruba döndü. "Blake'le ne yapacağımız konusunda tartışmak havanda su dövmekten farksız. Eğer onun Chris'i kurtarmasına yardım edip karşılığında Beth'i almazsak, Kat ile beni ele verecek."

"Vay canına," diye mırıldandı Matthew ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Sonra o güne kadar hiç tanık olmadığım bir şeyi yapıp küfretti.

Dee tekrar ayağa kalktı. Hareketleri hızlı ve kesik kesikti. "Öyle mi dedi?"

"Ciddi olduğundan şüphem yok," dedim. Hepsinin benim yüzümden bu halde olmasından nefret ediyordum. Ah, keşke Daemon'ın sözünü başında dinleseydim. O kadar çok acaba ve keşke vardı ki. "Chris'i kurtarmak için yapmayacağı şey yok."

"O zaman tamam," dedi Dawson. Rahatlamış gibiydi. "Biz ona yardım ederiz, o da bize."

Dee fırıldak gibi dönüverdi. "Sizler kafayı mı yediniz! Adam'ın katiline yardım mı edeceğiz!"

"Başka önerin var mı?" diye sordu Matthew. "Bırakalım da erkek kardeşinle Katy'yi ihbar mı etsin?"

Dee gözlerini devirdi. "Hayır. Dediğim gibi, onu öldürelim. O zaman bir şey yapamaz."

Başımı iki yana salladım. Dee'nin sesindeki vahşiliğe şaşırıp kalmıştım. Ben de Blake'in ölmesi gerektiğini düşünüyordum. Adam ölmüşken o niye yaşasındı ki? Fakat Dee'nin böyle konuştuğunu duymak kör bıçak gibi saplanıyordu bana.

Daemon ayağa kalktı, derin bir nefes aldı. "Blake'i öldürmeyeceğiz."

Kız kardeşi ellerini yumruk yaptı. "Kendi adına konuş."

"Ona yardım edecek ve gözümüzü üstünden ayırmayacağız. "Hiçbirimiz de onu öldürmeyeceğiz."

"Hadi oradan," diye tısladı Dee.

Andrew ayağa kalktı, Dee'ye doğru yürüdü. "Dee, oturup bu konuyu etraflıca bir düşünmen lazım. Sen daha önce hiç kimseyi öldürmedin. Tek bir Arum'un bile canını almadın."

Dee zarif kollarını göğsünde kavuşturdu, başını kaldırdı. "Her şeyin bir ilki vardır."

Gözleri büyüyen Ash, şimdi hapı yuttuk dercesine bir bakış attı bana. Keşke yapacak, söyleyecek bir şeyim olsaydı ama yoktu.

Sabrı taşan Daemon kalkıp kız kardeşinin karşısına dikildi. "Bu konu tartışmaya açık değil Dee."

Dee'nin sınırden titreyen bedeninin etrafını hafif, beyaz bir ışık sarmalamıştı. "Haklısın. Söyleyeceğin hiçbir şey beni, Blake'in sağ kalması gerektiğine ikna edemez."

"Seçeneğimiz yok. Blake başına bir şey gelirse Nancy'nin Katy ile beni öğrenmesi için bir plan yapmış. Onu öldüremeyiz."

Dee yılmamıştı. "O zaman kimle konuştuğunu, kimle çalıştığını öğrenir, onların da icabına bakarız!"

Daemon'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Sen ciddi misin ya?"

"Ciddiyim!"

Daemon döndü. Kontrolünü yitirmesine çok az kalmıştı. Midem ağzıma geldi. Her şey o kadar yanlıştı ki.

Yanımdaki Dawson öne eğildi, az önce Daemon'ın durduğu gibi durdu. "Senin için intikam alma arzusu, Beth'i bulup ona yapılanları durdurmaktan daha mı önemli?"

Dee bakışlarını kaçırmadı ancak dudakları ipince bir çizgi halini almıştı.

Tüm gözler Dawson'a dönmüştü. "Çünkü küçük kız kardeşim, sana şunu söyleyeyim ki Adam'ın başına gelenler Beth'in yaşadıklarının yanında hafif kalır. Öyle şeyler gördüm ki..." Dawson lafın gerisini getiremedi, gözlerini yere dikti. "Söyle-

diklerimden şüphen varsa Katy'ye sor. Onların yöntemlerinin tadına biraz baktı ama haykırmaktan hâlâ doğru düzgün konuşamıyor."

Dee'nin rengi soldu. Onunla yılbaşı arifesinden bu yana konuşmamıştık. Kısacık tutsaklığımdan ya da Will'in bana boyun eğdirmek için kullandığı yöntemlerden haberi var mıydı, bilemiyordum. Bakışlarını bana çevirdi, sonra hızla kaçırdı.

"Çok şey istiyorsun," dedi boğuk bir sesle. Alt dudağı titriyordu. Omuzları çöktü, sonra dönüp kapının yolunu tuttu. Tek laf etmeden çıkıp gitti.

Andrew onun peşinden kalkmıştı bile. Daemon'a baktı. "Ben ona göz kulak olurum," dedi.

"Sağ ol," dedi Daemon, eliyle çenesini sıvazlayarak. "Çok hareketli bir toplantı oldu."

"Gerçekten bunu anlayışla karşılamamızı bekliyor muydun?" diye sordu Ash.

Daemon alaycı bir ifadeyle güldü. "Hayır. Ama kız kardeşimin öldürmeye bu kadar meraklı olması bir sorun."

"Ben bunu..." sözün gerisini getiremedim. İşin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum ancak Ash'le Andrew'un seri katile dönüşmesini beklemiştim; Dee'nin değil.

Matthew konuyu tekrar şu ana döndürdü. "Blake'le nasıl temasa geçeceğiz? Onunla sınıfta konuşabileceğim ya da konuşmak isteyeceğim bir konu değil bu."

Herkes bana bakıyordu... Daemon hariç. "Ne var?"

"Numarası sende var, değil mi?" dedi Ash ojesiz tırnaklarına bakarak. "Mesaj at. Ara. Ne yaparsan yap. Ona acayip salak olduğumuzu ve ona yardım etmeyi planladığımızı söyle."

Yüzümü astım ama çantama uzanıp cep telefonumu da çıkardım. Blake'e hızla bir mesaj yazıp yolladım, içimi çektim. Anında yanıt verdi. Midem berbat olmuştu. "Yarın akşam

Cumartesi." Sesim cılızdı. "Yarın akşam herkese açık bir yerde, Smoke Hole'da buluşmak istiyor."

Daemon başıyla telefonu işaret etti.

Parmaklarım isyan etmek istiyordu ama hemen *tamam* yazıp gönderdim, sonra patlamaya hazır bir bomba varmış gibi telefonumu çantama fırlattım. "Halloldu."

Hiç kimse rahatlamış görünmüyordu. Dawson dâhil. Onun elimize yüzümüze bulaşması büyük olasılıktı. Fakat seçeneklerimiz de sınırlıydı. Daemon'ın daha önce dediği gibi, biz bunu yapsak da yapmasak da Dawson, Blake'e gidecekti. Tanıdığımız bir düşmanla işbirliği yapmak, tanımadığımız bir düşmanla yapmaktan iyiydi.

Fakat göğsümde soğuk ve yapış yapış bir şey büyüyor gibiydi.

Blake'e razı olacağımız için değil; Dee, Blake'in ölmesini istediği için değil. Derinlerde bir yerde, deri, adale ve kemik katmanlarının altında, herkesten, hatta Daemon'dan bile gizli bir yerde, Blake'in ölmesini ben de arzuluyordum. Işın ucunda masum bir Luxen olsun ya da olmasın... Vicdanım bundan hiç rahatsız olmuyordu. Bunda çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

11

Dee geri gelir de onunla konuşabilirim umuduyla evlerinde takıldım ancak herkes gitmeye başlamıştı ve Dee ile Andrew dönmemişti.

Ön verandada durup Ash ile Matthew'nun arabayla uzaklaşmalarını izlerken yüreğim pişmanlığın ve daha bin bir şeyin altında eziliyordu. Daemon'ın yanıma geldiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Beni arkadan saran kollarının gücünü ve sıcaklığını sevinçle karşıladım.

Göğsüne yaslandım, gözlerimi yumdum. Çenesini başımın üstüne dayadı, uzaktan gelen yalnız bir kuşun cıvıltısı ve korna sesi haricinde hiçbir ses duyulmadan birkaç dakika geçti. Sırtıma yaslanan kalbi güçlü ve düzenli atıyordu.

"Üzgünüm," diyerek beni gafil avladı.

"Ne için?"

Derin derin nefes aldı. "Geçen hafta Dawson meselesinden ötürü sana çatmamalıydım. Yardım edeceğiz demekle en doğrusunu yaptın. Yoksa şimdiye kim bilir neler yapardı." Duraklayıp başımı öptü, ben de sırıttım. Affedilmişti. "Dawson konusunda yaptığın her şey için teşekkür ederim. Cumartesi günümüz mahvolacak ama Dawson... O zombi gecesinden bu yana değişti. Hâlâ eski Dawson değil ama ona yakın."

Dudağımı ısırdım. "Teşekküre hiç gerek yok. Rica ederim. Gerçekten."

"Hayır, var. Çok da ciddiyim."

"Peki." Biraz zaman geçti. "Sence Blake'i o gece salıvermekle hata mı ettik?"

Kolları daha bir sıkı kavradı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"İyi niyetli davrandık, değil mi? Galiba ona bir şans tanımak istedik." Sonra güldüm.

"Ne?"

Gözlerim açıldı. "İyi niyetin sonu böyle oluyor işte. Onu haklamalıydık."

Daemon başını eğdi, çenesini omzuma dayadı. "Senden önce öyle bir şey yapabilirdim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Anlamadım."

"Sen gelmeden önce olsa, Blake'i yaptıkları yüzünden öldürür, sonra da kendimi rezil hissederdim ama yine de yapardım." Nabzımın hızla attığı boynuma bir öpücük kondurdu. "Aslında bir şekilde beni sen ikna ettin. Dee'nin düşündüğü şekilde değil, ancak orada Blake'i öldürebilecekken öldürmedin."

O geceyle ilgili her şey gerçekdışı ve kaotik görünüyordu şimdi. Adam'ın cansız bedeni, saldıran Arum... Vaughn ve tabanca... Blake'in kaçışı.. "Bilemiyorum."

"Ben biliyorum," dedi ve yanağımdaki dudakları bir tebessümle aralandı. "Sayende, harekete geçmeden önce düşünmeye başladım. Sayende daha iyi bir insan –Luxen– ya da her neyse, ondan olmayı istiyorum."

Yüzümü ona dönüp baktım. "Sen *gerçekten* çok iyi bir insansın." Daemon güldü, gözleri ışıl ışıldı. "Kedicik, ikimiz de biliyoruz ki bu bulunmaz Hint kumaşı gibi bir şey."

"Hayır..."

Bir parmağını dudaklarımın üstüne koydu. "Korkunç kararlar veriyorum. Bazen ahmaklık ediyorum ve bunu bile bile yapıyorum. İstediğimi yaptırmak için insanlara zorbalık taslıyorum. Dawson'un başına gelenlerinse bu... şey, kişilik özelliklerini daha da abartmasına göz yumdum. Ama..." Parmağını çekti, dişlerini göstererek güldü. "Ama senin yüzünden değişmek istiyorum. O yüzden öldürmedim Blake'i. O yüzden bu seçimleri senin yapmanı ya da bu seçimleri ben yapacaksam eleştirmende bulunmanı istemiyorum."

İtiraf ettikleri karşısında öyle şaşırmıştım ki diyecek laf bulamıyordum. Daemon sokularak beni öptü ve işte, karşınızdaki kişi akıllara zarar güzellikte bir şeyler söylediğinde yanıt vermeye ihtiyaç olmadığını o anda öğrendim. Sözleri, söylenebilecek her şeyi söylemişti zaten.

Cumartesi sabahı annemleydik. IHOP restoranında insanın damarlarını tıkayacak cinsten, yağlı bir kahvaltı ettik, sonra ucuz dükkânlarda birkaç saat alışveriş yaptık. Genelde oralarda dolanmaktansa saçımı başımı yolmayı yeğlerdim ama onunla zaman geçirmek istiyordum.

Bu gece Daemon ve ben, Blake'le buluşacaktık. Blake, sadece ikimizin gelmesini istemişti. Matthew ile Andrew ise takviye kuvveti olarak otoparkta nöbet tutacaktı. Dee ile Dawson'ın farklı nedenlerden ötürü, oraya bir kilometreden fazla yaklaşmaları yasaklanmıştı.

Bununla birlikte neler olacağını önceden kestirmenin imkânı yoktu. Bu, hayatımın son Cumartesi günü, annemle geçirdiğim *son gün* olabilirdi. O yüzden de, birlikte geçirdiğimiz zamanın hem acı hem tatlı bir yanı vardı. Kahvaltı sırasında ve arabada, ona olup bitenleri anlatmayı defalarca istedim ama yapamadım. Yapabilseydim bile sözcükler ağzımdan dökülmezdi

zaten. Çok eğleniyordu, benimle zaman geçirmek onu havalara uçurmuştu ve buna gölge düşüremezdim.

Fakat "acaba"lar peşimi bırakmıyordu. Acaba bir tuzak mıydı bu? Acaba SD ya da Daidalos bizi ele mi geçirecekti? Acaba Beth'e dönüşecek miydim, annem bir daha sesimi duyabilecek miydi? Annem anılarımı geride bırakmak için Gainesville'e mi taşınacaktı?

Eve vardığımızda, kusmak üzere olduğumdan emindim. Midem çalkalanıp duruyordu. O kadar berbattı ki, annem vardiyası başlamadan önce biraz kestirirken ben de uzandım.

Bir saat boyunca duvara baktıktan sonra Daemon'dan mesaj geldi, ben de içeri gelmesini söyledim. Mesajı göndermemle ensemde sıcaklık hissetmem bir oldu, kapıya doğru döndüm.

Daemon odamın kapısını sessizce açıp içeri süzüldü. Gözlerinde haylaz bir ışıltı vardı. "Annen uyuyor mu?"

Başımla onayladım.

Bakışları yüzümde dolaştı, sonra Daemon kapıyı arkasından kapattı. Göz açıp kapayana kadar yanıma oturmuş, kaşlarını çatmıştı. "Bir şeye üzülmüşsün."

Nereden anladığını bilmiyordum. Ona üzülmediğimi söylemeye koyuldum çünkü beni düşünüp strese girmesini ya da zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum ancak şu anda güçlü olmak da istemiyordum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı, *onu* istiyordum. "Evet, biraz."

Güldü. "Her şey yolunda gidecek. Ne olursa olsun, sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Daemon parmak uçlarını yanağımdan aşağı kaydırdı. O anda, ikisine birden sahip olabileceğimi anladım. Hem içten içe kaygılanıp ona ihtiyaç duymak hem de saat altıda kalkıp kaderimizle yüzleşecek kadar cesur olmak mümkündü. İkisini de yapabilirdim.

Tanrı aşkına, ikisine de ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey demeden kaydım, ona yer açtım. Daemon örtünün altına girip koca kolunu belime doladı. Ona sokulup kıvrıldım, başımı çenesinin altına soktum, ellerimi göğsünde kavuşturdum. Parmağımla kalbinin üstünde kalp işareti yaptım, kıkır kıkır güldü.

Öylece birkaç saat yattık. Bazen konuşuyor, sessizce gülüyor ve annemin uyanmaması için çaba gösteriyorduk. Kâh sızıyor kâh uyanıyor, kendimi onun kol ve bacaklarına dolanmış buluyordum. Bazen de öpüşüyorduk ve öpüşmelerimiz... zamanımızın çoğunu alıyordu.

Bu konuda inanılmazdı.

Dudaklarım şişmişti ama Daemon bana gülüyordu. Gözleri kapalı olsa da, kirpiklerin ardındaki gözlerin çiylı bahar çimenlerinin renginde olduğu görülüyordu. Saçları ensesinde kıvrılmıştı. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye, kıvırcık buklelerini çekip düzleştirmeye bayılıyordum; hemen eski hallerini alıyorlardı. O da saçlarıyla oynamamdan hoşlanıyordu. Gözlerini kapatıyor, daha rahat erişebilmem için başını yana eğiyor, sevilmeyi isteyen bir kedi gibi bekliyordu.

Ah, şu hayattaki ufacık şeyler.

Daemon elimi, boynundaki kalın adalelerin üstünde yakaladı. Avucumu dudaklarına götürdü. Kalbim yine pır pır etti ve bunun üzerine Daemon beni öptü... tekrar tekrar. Elini belime koydu, parmaklarıyla kumaşı çekiştirdi, sonra elini tişörtümün altından soktu ve nabzım deli gibi atmaya başladı. Yuvarlanıp üstüme çıktı. Ağırlığı, karnımda çılgınca şeyler olmasına yol açıyordu.

Eli yukarı çıkınca sırtımı geriye büktüm. "Daemon..."

Söyleyeceklerimi ağzıyla susturdu, beynimi boşalıverdi. Sadece o ve ben vardık. İlerleyen saatlerde yapacaklarımız, kaygı

radarımdan çıkıp gitmişti. Hareket ettim, bacağımı bacağının üstüne attım ve .

Holdeki ayak seslerini duydum.

Üstümdeki Daemon kayboldu, çalışma masamın iskemlesinde tekrar belirdi. Ben üstüme çekiduzen verirken o da eline bir kitap alıp arsız arsız güldü.

"Kitabı ters tutuyorsun," diye takılıp elimle saçlarımı düzeltim.

Hıyık altından gülüp kitabı ters çevirdi, kapağını açtı. Birkaç saniye geçmeden annem önce kapıyı tıklattı, sonra açtı. Gözleri önce yatağa, oradan da sandalyeye gitti.

"Merhaba Bayan Swartz," dedi Daemon. "Dinlenmiş görünüyorsunuz."

Daemon'a bir bakış fırlattım, sonra gülmemek için elimle ağzımı kapattım. Kapağında patlamak üzere olan korselerin, adaleli göğüslerin bulunduğu tarihi aşk romanlarından birini seçmişti.

Annem tek kaşını kaldırdı. Yüz ifadesi *neler dönüyor burada* der gibiydi, az daha kendimi koyuverip gülecektim. "İyi akşamlar Daemon," dedi, gözlerini kısıp bana baktı.

Dudaklarını hareket ettirerek *ahlak polisi* dedi Daemon ve gözlerini devirdi.

"Odanın kapısı Katy." Annem kapıya yöneldi. "Kuralları biliyorsun."

"Kusura bakma. Seni uyandırmak istemedik."

"Ne kadar da ince. Ama kapı açık kalacak."

Annemin ayak sesleri uzaklaşınca Daemon kitabı kafama fırlattı. Elimi kaldırıp kitabı havada durdurdum, sonra yakaladım. "Ne güzel şeyler okuyorsun sen öyle."

Gözlerini kıstı. "Kapa çeneni."

Kıkırdadım.

Saat altıya birkaç dakika kala Smoke Hole Restoranı'nın otoparkına yanaştığımızda gülmüyorduk. Dönüp baktığımda arka kısımda Matthew'nun arazi aracını gördüm. Umarım o ve Andrew tenhadır diye düşündüm.

"SD baskın falan düzenlemez buraya," dedi Daemon, anahtarı çıkarıp. "Herkesin ortasında yapmazlar."

"Fakat Blake tüm mekânı dondurabiliyor."

"Ben de öyle."

"Ya? Hiç yaptığını görmedim."

Gözlerini devirdi. "Gördün tabii. Kamyonu dondurmuştum, unuttun mu? Hani hayatını falan kurtarmıştım ya?"

"Doğru ya." Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Öyle bir şeyler yapmıştın."

Uzandı, çenemin altına küçücük bir fiske attı. "Evet, unutmasan iyi olur. Hem gösteriş budalası değilim ben."

Kapıyı açarken güldüm. "Sen mi gösteriş budalası değilsin? Tamam."

"Ne?" Kapıyı açıp aracın ön tarafına giderken yapmacık bir öfkeye büründü. "Çok alçakgönüllüyümdür."

"Yanılmıyorsam alçakgönüllülüğün ermişler ve ezikler için olduğunu söylemiştin." Ona takılmak gerginliğimi almıştı. "*Alçakgönüllü* seni tarif etmekte kullanacağım bir sözcük değil."

"Yalancı."

İçeri girerken Daemon bana sırıttı. Restoranda Blake'i aradım, bakışlarımı bölmelerin yanından, zeminden çıkan doğal taş kümelerinde gezindi ancak daha gelmemişti. Görevli bizi restoranın arka tarafında, harıl harıl yanan şömineye yakın, sıcak bir bölmeye oturttu. Kâğıt peçeteyi parçalarına ayırarak zaman öldürmeye başladım.

"Onu yiyecek misin, yoksa el yapımı hamster yatağı mı o?" diye sordu.

Güldüm. "Aslını istersen, organik kedi kumu," dedim.

"Güzelmiş."

Parıl parıl gülümseyen kızıl saçlı bir kadın garson geldi. "Daemon, nasılsın? Seni görmeyeli ne kadar zaman oldu," dedi.

"İyiyim. Sen nasılsın Jocelyn?"

Birbirlerini ismen tanıdıklarından kıza daha bir dikkatli baktım. Kıskançlıktan falan değil. Ya, tabii. Jocelyn bizden yaşça büyüktü ama çok da değil. Belki yirmilerinin başındaydı. Ancak porselen rengi cildini bukleler halinde sarmalayan kıpkırmızı saçıyla nefes kesecek kadar güzeldi.

Doğruya doğru, çok ama çok güzeldi... Bir Luxen kadar güzeldi.

Daha bir dik oturdum.

"İyiyim," dedi kız. "Çocuklar doğduktan sonra yöneticiliği bıraktım. Artık yarı zamanlı çalışıyorum, çünkü onlarla uğraşmak gerekiyor. Ailenle birlikte bize uğrasan ne güzel olur, özellikle de..." Bana ilk defa baktı ve gülümsemesi silindi. "Dawson geri döndüğüne göre. Roland ikinizi de gördüğüne çok sevinecek."

Tam bir uzaylı, diye geçirdim içimden.

"Çok iyi olur." Daemon bana bakıp hınzırca göz kırptı. "Bu arada seni kız arkadaşımla tanıştırayım Jocelyn. Bu Katy."

Elimi uzatırken içimde büyük bir keyif dalgası kapladı. "Selam."

Jocelyn gözlerini kırpıştırdı, yemin ederim ki suratı daha da beyazladı. "Kız arkadaşın mı?"

"Kız arkadaşım," diye tekrarladı Daemon.

Jocelyn kendini hızla toparlayıp elimi sıktı. Teninden tenime belli belirsiz bir kıvılcım atladı, ben de fark etmemiş gibi yaptım. Elimi hemen bırakıp "Şey... tanıştığımıza çok sevindim," dedi. "Ne istersiniz?"

"İki kola," dedi Daemon.

Jocelyn apar topar kalkıp gitti, ben de Daemon'a bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Jocelyn?.."

Kâğıt yığınımın üstüne bir peçete daha koydu. "Kıskandın mı Kedicik?"

"Hıh. Neyse." Peçete yırtmayı bıraktım. "Tamam, belki ilk başta biraz ama sonra onun UYP'nin bir parçası olduğunu anladım."

"UYP mi?" Kalkıp yanıma geldi. "Yana kay," dedi.

Kaydım. "Uzaylı Yerleştirme Programı."

"Hah." Kolunu bölmenin arkasına atıp bacaklarını uzattı. "Evet, iyi birdir."

Jocelyn içeceklerimizi getirdi, sipariş vermeden önce arkadaşımızı bekleyip beklemeyeceğimizi sordu. Yanıt kocaman bir hayırdı. Daemon kendine etli bir sandviç istedi, ben de onun siparişinin yarısını yemeye karar verdim. Başka bir şeyler daha yiyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Patates kızartmasıyla patates püresi arasında seçim yaparken bana doğru döndü (patates kızartması galip gelmişti). "Kötü bir şey olmayacak," dedi alçak sesle. "Tamam mı?"

Cesur bir ifade takınıp başımı öne salladım, restoranı kolaçan ettim. "Sadece bir an önce bitsin istiyorum."

Bir dakika bile geçmemişti ki kapının üstündeki ziller şıngırdadı, ben daha başımı kaldıramadan yanımdaki Daemon'ın gerildiğini hissettim. O anda anladım. Midem yerinden fırlayıp ağzıma geldi.

Dik dik, uçları sararmış saçlar –bu karman çorman saçlar bir ton jöleyle şekillendirilmişti– görüş alanıma girdi, sonra ela gözler masamıza kilitlendi.

Blake gelmişti.

12

Masamıza yürüyen Blake'in kendinden emin bir havası vardı ancak Daemon'in ölümcül, fiyakalı yürüyüşünün ya da o an yüzündeki soğuk ve küstah gülümsemenin yanından bile geçemezdi. Resmen bir yırtıcı hayvan gibi bakıyordu Daemon. Bir anda, halka açık bir yerde buluşmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm.

Daemon sesleri uzata uzata "Bart," dedi. Parmakları bölmenin sırtıma gelen kısmında davul çalıyordu. "Görüşmeyeli çok oldu."

"Görüyorum ki hâlâ adımı öğrenememişsin." Blake karşımıza oturdu. Bakışlarını önce yırtık peçete dağına, sonra bana çevirdi. "N'aber Katy?"

Daemon öne eğildi. Hâlâ gülümsüyordu ancak ağzından çıkanlar kutup rüzgârı gibiydi. "Onunla konuşmayacaksın. Tek sözcük bile etmeyeceksin."

İçindeki He-Man açığa çıktı mı, onu durdurmanın olanağı yoktu. Yine de masanın altından bir çimdik attım. Daemon duymazdan geldi.

"Sadece seninle konuşacaksam sohbetimiz epey tartışmalı geçecek."

"Umurumda mı sence?" dedi Daemon, diğer elini de masaya koyarak.

Ağır ağır soludum. "Tamam. Sadede gelelim. Beth ile Chris neredeler Blake?"

Blake'in bakışları tekrar bana takıldı. "Ben..."

Daemon'ın elinden fırlayan bir elektrik akımı Blake'i çarptı. Blake dişlerini sıkıp elini geri kaçırdı, Daemon'a ters ters baktı.

Daemon güldü.

"Bak, bu sefer beni korkutamazsın." Blake'in sesinden aşağılama akıyordu. "O yüzden hem zamanını boşa harcıyor, hem de beni kızdırıyorsun."

"Orasını göreceğiz."

Jocelyn, Daemon'ın devasa siparişini getirdi, Blake'in siparişini aldı. Tıpkı benim gibi, o da sadece bir içecekle yetindi. Tekrar yalnız kaldığımızda, gözlerimi Blake'e diktim.

"Neredeler?"

"Size söylersem ikinizin ve başkalarının bana çimento banyosu yaptırmayacağından emin olmalıyım."

Bu mafya göndermesi karşısında gözlerimi yuvarladım. "Güven dediğin karşılıklıdır."

"Ve sana güvenmiyoruz," diye ekleyiverdi Daemon.

Blake derin derin nefes aldı. "Sizi suçlayamam. Daidalos'a mutasyonun ne kadar iyi gittiğini söylememem haricinde, güveninizi kazanacak hiçbir şey yapmadım."

"İddiaya girerim beni ele vermene ya amcan Vaughn engel olmuştur ya da onun işini yaptığını sanıyordun," diye karşı çıktım. Amcası ona ihanet ettiğinde Blake'in yüzünde beliren korkuyu anımsamamaya çalışıyordum. Sempatimi hak etmiyordu. "Fakat para için seni sattı."

Blake dişlerini sıktı. "Evet, sattı. Chris'ı de tehlikeye attı. Ama onları ikna etmek için epey dil döktüm. Casusluk yap-

maktan mutlu olduğumu, işin tadını alıp bırakamadığımı sanıyorlar."

Daemon burun kıvırdı. "İddiaya girerim postumu kurtarmak içindir."

Blake bu yorumu duymazdan geldi. "Işın aslı, Daidalos senin değerli bir denek olduğunu düşünmüyor."

"Nereden biliyorsun?" Daemon çatalını sımsıkı kavradı.

Blake ona *salak* dercesine baktı. "Bu meselede önceden tahmin edilemeyen tek şey var, o da Will. Belli ki bunu biliyordu ve çıkarına kullandı."

"Will şu an en büyük ya da en can sıkıcı sorunumuz değil." Daemon bir lokma aldı, ağır ağır çiğnedi. "Ya akıl almaz derecede cesursun ya da inanılmaz derecede aptalsın. Oyum, inanılmaz derecede aptal olduğundan yana."

Blake alaycı bir şekilde güldü. "Evet. Tabii."

Daemon'ın yüzünde tehlikeli bir bakış belirdi ve bir an, Jocelyn elinde Blake'in içeceğiyle dönerken hiç kimse kıpırdamadı. Jocelyn girdiği an Daemon öne eğildi. Kirpiklerinin ardından gözleri ışık saçmaya başlamıştı. "İçimizden birini öldürdükten sonra sana bir şans tanıdık ama buraya döndün. Arkanı kollaman, dikkat etmen gereken tek kişi ben miyim sanıyorsun? Öyleyse çok yanılıyorsun."

Blake'in fildir fildir gözlerinde nihayet bir nebze korku belirmişti ama sesi ifadesizdi. "Aynısı senin için de geçerli ahbap."

Daemon geriye yaslandı, gözleri gölgelerdeydi. "Aynı takımda olduğumuz sürece."

"Daidalos'a dönelim," dedim. "Dawson'ı takip ettiklerini nereden biliyorsun?"

"Sizleri gözetliyordum, onların da civarda takıldığını gördüm." Sırtını bölmenin duvarına verip kollarını kavuşturdu. "Will'in onu serbest bıraktırmak için ne kadar uğraştığını bile-

mem ancak bu işi herkesten habersiz kovrdığını sanmıyorum Dawson, onlar öyle istediği için özgür."

Daemon'a baktım. Blake'in şüpheleri bizimkilerle aynıydı ancak görünen o ki bu sorunların halledilmesi başka güne kalacaktı

Blake gözlerini bardağına dikti. "Anlaşmamız şöyle Ben Beth'i ve Chris'i nerede tuttuklarını biliyorum Oraya hiç gitmedim ama gitmiş ve bize tesisin güvenlik kodlarını verebilecek olan birini tanıyorum."

"Dur bir saniye," dedim başımı iki yana sallayarak "Yani aslında bizi içeriye sokamıyorsun. Başkası mı sokacak?"

"Al işte," diye gevrek bir kahkaha attı Daemon "Biff hiçbir işe yaramıyormuş."

Blake'in dudakları iyice gerildi. "Hangi katta ve hücrede tutulduklarını ben biliyorum, o yüzden ben olmazsam tesiste yakalanmak için yalvarıp dolanırsınız."

"Yumruğum da suratına yapışmak için yalvarıyor," diye lafı yapıştırdı Daemon.

Gözlerimi devirdim. "Sadece sana değil, bir de bir başkasına güvenmemizi istiyorsun, öyle mi?"

"O başkası dediğin tıpkı bizim gibi biri Katy." Blake dirseklerini masaya indirince bardağı sallandı. "O da bir melez, ancak Daidalos'un elinden kurtulmuş. Tahmin edebileceğin gibi onlardan nefret ediyor ve en çok sevdiği şey de işlerine çomak sokmak. Bizi yüzüstü bırakmayacaktır."

Hiçbiri hoşuma gitmemişti. "Peki, Daidalos'un 'elinden kurtulmak' nasıl oluyor?"

Blake'in gülümsemesinde sıcaklıktan eser yoktu. "Kaybolarak."

Aman ne kadar da içim rahatlamıştı. Saçlarımı iki yandan geriye attım, kendimi kapana kısılmış hissediyordum. "Hadi,

diyelim ki bunu yaptık. Onunla nasıl bağlantı kuracaksın?"

"Kendi gözünüzle görmediğiniz hiçbir şeye inanmayacaksınız." Bu konuda haklıydı. "Luc'u nerede bulacağımı biliyorum."

Daemon dudaklarını büzdü. "Adı Luc muymuş?"

Blake başını öne salladı. "Ona cep telefonuyla ya da e-postayla erişmek mümkün değil. Hükümetin cep telefonlarını ve bilgisayarları dinlediği konusunda paranoyak. Ayağına gitmemiz lazım."

"Orası neresiymiş peki?" diye sordu Daemon.

"Her Çarşamba gecesi, Martinsburg'un birkaç kilometre dışında bir kulüpte takılıyor," diye açıkladı Blake. "Bu Çarşamba orada olacak."

Daemon güldü, neyi bu kadar komik bulduğunu merak ettim. "Batı Virginia'nın o kısmında striptiz kulübünden başka şey yoktur."

"Sana kalırsa öyle." Blake'in yüzünde kibirli bir ifade vardı. "Ama bu bildiğin kulüplerden değil." Bana baktı. "Kadınlar oraya kot pantolon ve kazakla giremiyor."

Daemon'ın tabağından bir patates kızartması aşırırken Blake'e boş boş baktım. "Ne giyip gidiyorlar peki? Çıplaklar mı yoksa?"

"Onun gibi bir şey." Şu anda gülümsemesi samimiydi ve gözlerindeki yeşil benekler parlıyor, bana ilk tanıştığım günkü Blake'i anımsatıyordu. "Senin için berbat ama benim için bayram."

"Gerçekten canına susadın, değil mi?" dedi Daemon.

"Bazen öyle düşünüyorum." Bir an duraksadı, omuzlarını çevirdi. "Neyse, ona gideceğiz, o da kodları alacak ve başlayacağız. İçeri gireceğiz, siz istediğinizi alacaksanız ben de istediğimi. Sonra beni bir daha görmeyeceksiniz."

"Şu ana kadar söylediklerin arasından bir tek bu hoşuma gitti." Daemon'ın ters bakışları Blake'e odaklandı. "Sorun şu ki sana inanmakta güçlük çekiyorum. Bu melezin Martinsburg'da

olduğunu söyledin, değil mi? O civarda hiç beta kuvars yoktur. Nasıl olmuş da bugüne kadar bir Arum'a çerez olmamış?"

Blake'in gözlerinde gizemli bir ışıltı belirdi. "Luc kendi başının çaresine bakabilir."

Bu işte bir bit yeniği vardı. "Peki, ona bağlanan Luxen nerede?"

"Onunla birlikte," dedi Blake.

Soru yanıtlanmıştı ancak hiçbiri içime sinmemişti. Tamam, iş yaş görünüyordu ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Zaten diz boyu pisliğe batmıştık. Tamamen girmekten ne çıkardı? Babamın hep dediği gibi, ya yüzerdik ya batardık.

"Bak," dedi Blake, Daemon'dan gözlerini ayırmadan. "Adam'la böyle olsun istememiştim. Çok üzgünüm ama beni herkesten çok senin anlaman gerekiyor. Sen de Katy uğruna her şeyi yaparsın."

"Yaparım." Daemon hafifçe titredi. Statik elektrik biriktı, vücudumdaki tüm tüyler ayağa kalktı. "Bir an olsun bizi sattığın hissine kapılırsam, hiç tereddüt etmem. Üçüncü bir şansın olmayacak. Neler yapabileceğimi daha görmedin adamım."

"Peki," diye mırıldandı Blake gözlerini yere indirip. "Bu işte var mısınız?"

Bir milyonluk soru. Bunu gerçekten yapacak mıydık? Daemon'ın kalp atışları sakinleşmişti, göğsümde hissediyordum bunu. Kararını vermişti. Sadece beni korumak için değil, erkek kardeşi için de elinden geleni esirgemeyecekti.

Ya batacaktık ya yüzecektik.

Bakışlarımı kaldırdım, Blake'le göz göze geldim. "Varız."

Pazar gününün büyük kısmını Daemon'ın evinde, kardeşlerle *Hayalet Araştırmacıları* maratonu seyrederek ve Dee'nin gelmesini bekleyerek –yani kollayarak– geçirdim. İllaki eve dönecekti Daemon öyle demişti.

Dee geldiğinde alacakaranlık bastırmıştı. Yerimden fırladım, dört saat boyunca gece ortaya çıkan yaratıklar izledikten sonra sızmış olan Dawson da birden irkildi.

"Her şey yolunda mı?" Artık tamamen uyanmıştı.

Daemon gelip yerime oturdu. "Her şey yolunda."

Erkek kardeşi de uzunca bir süre ona baktı, sonra tekrar dikkatini televizyona verdi. Ne yapmak istediğimi daha ben söylemeden anlayan Daemon, başını öne salladı.

Dee tek kelime etmeden merdivene yöneldi. "Birkaç dakikan var mı?" diye sordum.

Arkasına bakmadan "Pek yok," deyip basamakları çıkmaya devam etti.

Dişimi sıkıp peşinden gittim. "Sadece tek bir dakikan varsa bile bana yeter."

Merdivenin başında durup döndü. Bir an için beni aşağı itecek sandım, öylesi telafi çabalarımı epey bir sekteye uğratırdı. "Pekâlâ," dedi ve sanki trigonometri formüllerini ezbere saymamı istenmiş gibi oflayıp pufladı. "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olur."

Konuşmaya böyle başlamayı planlamamıştım ama hiç değilse benimle konuşuyordu. Peşi sıra odasına girdim. Her zamanki gibi odadaki *pembe* fazlalığı karşısında hayrete düşmüştüm. Pembe duvarlar. Pembe yatak örtüleri. Pembe dizüstü bilgisayar. Pembe kilim. Pembe abajurlar.

Dee pencerenin kenarındaki koltuğa oturdu, incecik bacaklarını bilekten çaprazladı. "Ne istiyorsun Katy?"

Cesaretimi toplayıp yatağının ucuna iliştim. Tüm gün boyunca bu upuzun konuşmaya hazırlık yapmıştım ama şu anda ek istediğim ayaklarına kapanmaktı. En iyi arkadaşımı geri istiyordum. Zarif yüz hatlarındaki sabırsızlık ifadesini görünce midem yumruk yemiş gibi oldum.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye sessizce itiraf ettim.

Derin bir nefes aldı. "Bana aylardır neden yalan söylediğinle başlamaya ne dersin?"

Yüzümü buruşturdum ama hak etmiştim bu soruyu. "Açıklıktaki o gece, Baruck'la dövüştüğümüzde tam neler oldu bilmiyorum ancak onu Daemon öldürmedi."

"Sen mi öldürdün?" Pencereden dışarı bakıyor, kara bukleylerinden birini çekiştiriyordu.

"Evet... Daemon'la ve seninle bağlantı kurdum. Daha önce Daemon beni iyileştirdiği için oldu diye düşünüyoruz. Her nasılsa o iyileştirmeler bizi birbirimize bağladı." O geceden arta kalan korku yüzeye çıkmış, iç organlarımı sıkıştırıyordu. "Ama yaralanmıştım, sanırım durumum epey ağırdı ve Daemon sen gittikten sonra beni iyileştirdi."

Dee gerildi. "İlk yalan, ha? Bana senin iyi olduğunu söylemişti. Sözüne kanmakla aptallık etmişim. Durumun... çok kötü görünüyordu. Daemon gittikten sonra hareketlerin bir uhaltı. Bir şeyler olduğundan şüphelenmem gerekirdi." Başını hafifçe iki yana salladı. "Ne olursa olsun bana doğruyu söyleyebilirdin. Sana kızacak değildim ya."

"Biliyorum." Alelacele ona katıldım. "Ama neler döndüğünden emin değildik. Öğrenene kadar bir şey söylememenin iyi olacağını düşündük. Bir şekilde bağlandığımızı öğrendiğimizdeyse, her şey... başka şeyler başlamıştı."

"Blake mi?" Saçını bırakıp tükürürcesine söylemişti bu ismi.

"O... ve başka şeyler." Yanına oturmak istiyor ama çok da zorlamamam gerektiğini biliyordum. "Bana bir şeyler olmaya başladı. Bir bardak buzlu çay istesem dolapları bir bardak uçup geliyordu. Kontrol edemiyordum ve sizleri ifşa ederim diye korkuyordum."

Bunun üzerine bana baktı, gözleri yarı yarıya kapalıydı. "Ama Daemon'a söyledin."

Başımla onayladım. "Sırf beni iyileştiren o olduğu için bir şeyler biliyordur diye düşündüm. Sana daha az güvendiğim için değil."

Dee kirpiklerini kaldırdı. "Fakat benimle takılmaya da bir son verdin."

Yanaklarım utançtan al al olmuştu. O kadar yanlış kararlar vermiştim ki. "Öyle yapmam doğru olur diye düşünmüştüm. Yanınızdayken istemeden bir şeyleri hareket ettirirsem başınıza bela açılır diye korktum."

Kısa bir kahkaha attı. "Daemon'a çok benziyorsun. Hep kendi kararının en iyisi olduğunu düşünüyorsun." Yanıt vermeye yeltendim ama söze devam etti. "İşin komik yanı, sana yardım edebilirdim. Ama artık köprünün altından çok sular aktı."

"Özür dilerim." Keşke bu iki sözcükle, yaptığım her yanlışı geri alabilseydim. "Gerçekten..."

"Peki ya Blake?" Buz gibi bakışlarını gözüme dikti.

Ellerime baktım. "İlk başta onun ne olduğunu bilmiyordum. Ne yalan söyleyeyim, ondan normal olduğu için hoşlanmıştım. Daemon'a hiç benzemiyordu ve düşündüm ki... Blake'in neden benden hoşlandığını sorgulamam gerekmez diye düşündüm." Güldüm, sesim en az Dee'ninki kadar sert çıkmıştı. "Aptalın tekiymişim. Daemon'ın daha ilk bakışta Blake'i gözü tutmamıştı. Kıskanıyor ya da Daemon'lığını yapıyor diye düşünmüştüm. Fakat sonra, Blake'leyken restorana bir Arum girdi ve Blake'in ne olduğunu orada öğrendim."

Dee solarak kayboldu, elleri belinde, giysi dolabının önünde belirdi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir Arum gördün ancak bana ve diğerlerine söylemek aklının ucundan bile geçmedi, öyle mi?"

Ona doğru döndüm. "Geçti fakat Blake o Arum'u öldürdü ve Daemon'ın bundan haberi vardı. Onlara karşı gözümüzü dört açıyorduk..."

"Bana uyduruk bir bahane gibi geldi." Bahane miydi ki? Öyleydi çünkü onlara söylemem gerekiyordu. Boğazım aniden düğümlenince yutkundum. Dee'nin gözleri ışık saçıyordu. "Her şeyi başından beri senden saklamak ne kadar zor oldu bilemezsin! Sırf yanımızda olmakla zarar göreceksin diye nasıl da endişelenmiştim..." Dee durdu, gözlerini kapadı. "Daemon'ın bunları bana söylemediğine inanamıyorum."

"Daemon'a kızma. Buna bir son vermek için elinden geleni yaptı. Blake'in becerilerimi kontrol etmeme yardımcı olacağına asla inanmadı. Hatalı olan benim." Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Blake'in bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Güçlerimi kontrol altına alabilirsem dövüşebileceğimi, sizlere yardım edebileceğimi sanmıştım. Artık beni korumanız ya da benim için kaygılanmanız gerekmeyecekti. Sizin için sorun olmaktan çıkacaktım."

Gözlerini bir anda açtı. "Benim için asla bir sorun olmadın Katy! Sen benim en iyi arkadaşımdın, benim ilk ve tek gerçek arkadaşımdın. Tamam, arkadaşlık meselelerinde biraz yavaş olabilirim ama şunu biliyorum ki, arkadaşların birbirine güvenmesi gerekir. Ö yüzden seni asla zayıf ya da bir sorun olarak görmediğimi bilmen gerekirdi."

"Şey..." Kekeledim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Arkadaşlığımıza asla inanmadın." Gözleri ıslanmıştı, kendimi dünyanın en büyük hödüğü gibi hissediyordum. "Beni en çok yaralayan da bu ya zaten. En başından beri inanmadın bana."

"İnandım!" Ayağa kalkmak istedim ama donup kaldım. "Aptalca kararlar verdim Dee. Hatalar yaptım. Hatalarımın boyutunu anladığımda ise..."

"Çok geçti," diye fısıldadı. "Çok geçti, değil mi?"

"Evet." Bir nefes aldım ama gırtlağımda tıkandı kaldı. "Blake göründüğü gibi değildi ve her şey benim yüzümden oldu. Bunu biliyorum."

Dee ölçülü ve ağır adımlarla bana yaklaştı. "Beth ile Dawson'dan ne kadar zamandır haberin var peki?"

Bakışlarımı kaldırdım, göz göze geldik. Bir yanım yalan söylemek. Will'den duyana kadar böyle bir şey bilmediğimi anlatmak istiyordu ama yapamazdım bunu.

"Noel tatilinden önce Beth'i gördüm. Ardından Matthew. Beth hayattaysa Dawson'ın da sağ olması gerektiğini söyledi."

Çığlık atmamak için kendini zor tutup yumruklarını sıktı. "Buna... nasıl cüret edersin?"

Beni tokatlamak istediğini görebiliyordum ve o vurmasa da yanaklarım yanıyordu. Keşke vursaydı bana. "Onu bulup bulamayacağımızı, kurtarıp kurtaramayacağımızı bilmiyorduk. Seni boş yere umutlandırmak istemedik."

Dee beni tanımıyormuş gibi bakıyordu. "Hayatımda işittiğim en salakça şey bu. Dur tahmin edeyim, Daemon'ın başının altından mı çıktı? Çünkü onun fikirlerine benziyor. O da beni hem korumak hem de hem de engellemek isterken kırar."

"Daemon..."

"Sakın yapma," deyip başını kaçırdı. Sesi titriyordu. "Sakın onu savunma. Ben erkek kardeşimi tanıyorum. İyi niyetli olduğunu, ancak fikirlerinin birçoğunun berbat olduğunu biliyorum. Ama sen... Dawson'ı kaybetmenin ne kadar canımızı yaktığını bilemezsin. Bir şeyler kaybeden tek kişi Daemon değildi. Belki evi temelinden oynatmadım ama Dawson'ın öldüğünü duyduğum gün bir parçam öldü. Onun yaşadığını öğrendiğin an bunu bilmeyi *hak ediyordum*."

"Haklısın."

Vücudu bir an titreşti. "Tamam. Tamam... bunların hepsi bir yana. Bana Blake'le olanlardan söz etseydin Adam'la ben başımıza neler gelebileceğini bilirdik. Bilsek de yapardık, inan bana, sana yardım etmek için o eve yine de girerdik. Ama tehlikenin de farkında olurduk."

Boğazım tıkanmıştı. Ruhumda soğuk ve kapkara bir leke vardı. Adam'ın canına kıyan ben değildim fakat ölümünde benim de parmağım vardı. Bir tür suç ortağıydım. İnsanlar hep hata yapardı ancak bu hataların birçoğu birinin ölümüne yol açmazdı.

Benimkiyse açmıştı.

Yükün altında omuzlarım çöktü. Özür dilemek bu işi ne onun için kolaylaştıracaktı ne de benim için. Zamanı geriye alamazdım. Tek yapabileceğim devam etmek, telafi etmeye çalışmaktı.

Bana bakan Dee'den öfke yayılıyordu. Pencere kenarındaki koltuğuna döndü, bacaklarını göğsüne doğru çekti. Yanağını da dizlerine yasladı. "Şimdi bir hata daha yapıyorsunuz."

"Başka çıkar yolumuz yok," dedim. "Gerçekten."

"Evet, var. Blake'in ve bundan söz ettiği herkesin icabına bakabiliriz."

"Ya Dawson'a ne olacak?" diye sordum sessizce

Epey bir süre yanıt vermedi. "Onun uğruna Blake'e karşı öfkemi bir kenara bırakabilir miyim diye düşündüm ama olmuyor. Bu yanlış, biliyorum. Ama yapamıyorum."

Başımla onayladım. "Yapmanı da beklemiyorum ama aramız böyle olsun istemiyorum. Bir yolu olmalı..." Gururumu pencereden dışarı atmıştım. "Seni çok özledim Dee, bunca zamandır seninle konuşamamaktan, bana kızgın olmandan nefret ediyorum. Bunu geride bırakmak istiyorum."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı

Gözyaşları genzimi yakıyordu. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Düzeltemezsin. Ben de düzeltemem." Dee başını üzgünce iki yana salladı. "Adam'ın ölümünü düzeltemem. Senin ve Daemon'ın Blake'le işbirliğini iyi bir şey sanmanızı da düzeltemem. Arkadaşlığımızı da düzeltemem. Bazı şeyler kırıldığıyla kalır."

KAKTÜS TEAM

13

Lesa Salı günü okuldan sonra gelip ertesi günkü biyoloji sınavına çalışmama yardım etti. Çok berbattı çünkü aklımı bir türlü okula veremiyordum. Bir yanım Matthew'nun sınavı ertelemesini umuyordu çünkü yarın gece ne yapmak zorunda olduğumu o da biliyordu. Hatta Pazartesi günü dersten sonra ona bu teklifi götürmüştüm de ama hayır, değişiklik yoktu.

Bilgisayar iskemlesinde ileri geri sallanıyordum ama kucağımdaki biyoloji kitabını gözüm görmüyordu. Lesa kendi notlarını yüksek sesle okuyordu ve benim de dinlemem gerekiyordu, ancak Salı günü tanıtımı için, yeni çıkacak bir genç yetişkin romanının ön okuma kopyasını araladım.

Hızla bir yorum yazdım, yüzümde şeytanca bir gülümsemeyle kitaptan birkaç satır seçiverdim. *'Ben onun gizli kuzuydum. Ben başlangıçtım, o ise son. Birlikte her şeydik.'* Yolla tuşuna bastım, kitabın kehribar rengi güzel kapağını kapattım.

Doğrularak, "Dikkatini hiç vermiyorsun," dedi Lesa.

"Yoo veriyorum," dedim gülmemek için kendimi zor tutup dönerek. "Hücreler ve organizmalarla ilgili bir şey diyordun."

Tek kaşını kaldırdı. "Vay be, bütün işi kapmışsın sen," dedi.

"Sınavdan çakacağım." Başımı geriye yatırıp gözlerimi ka-

padım, esefle uzun uzun içimi çektim. "Bir türlü konsantre olamıyorum. Ilginç bir şeyler okumayı yeğlerim, şunun gibi." İlk olarak az önce hakkında yazı yazdığım kitabı, sonra koca bir kitap yığınının durduğu yeri işaret ettim. "Yarın gece de bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Ya! Ne yapacaksın? Daemon'la mı? Eğer öyleyse, lütfen yapacağın şeyin S harfiyle başlayıp bittiğini söyle."

Gözlerimi açıp kaşlarımı çattım. "Sen erkeklerden bile betersin ya."

Başını öne sallayınca bukleleri yaylandı. "Ha şunu bileydin."

Kalemimi ona fırlattım.

Gülüp defterini kapattı. "Ee, yarın ne yapacaksın da bu kadar dalgınsın?"

Ona diyebileceğim pek bir şey yoktu ama huzursuz bir enerjiyle doluydum ve konuşma ihtiyacıma karşı koyamıyordum. "Daemon'la birlikte, onun arkadaşlarını görmeye Martinsburg'da bir... kulübe gideceğim."

"Ne güzel işte."

Omuz silktim. Anneme sinemaya gideceğimi söylemiştim ve yarın gece çalışacağından sokağa çıkma yasağı falan da yoktu. Asıl sorun, ne giyeceğimi bilemeyişim ve Dee'yle konuştuklarımın moralimi bozmuş olmasıydı.

Yerimden kalkıp gardırobuma yürüdüm. "Seksi bir şeyler giymem gerekiyor ama hiç öyle kıyafetim yok."

Lesa peşimden geldi. "Illaki bir şeyler vardır."

Dolap kot pantolon ve kazakla dolup taşıyordu ancak Blake'in ima ettiği türden bir şey yoktu. Öfkem giderek büyüyordu. Blake okula dönünce her şey bir acayip olmuştu. O bir katıldı, laboratuvar partnerim bir canıydı. İçim kalktı, bir kot yığınını yana itti. "Hiç emin değilim."

Lesa beni yana itteledi. "Dur da ben bir bakayım. Seksi şey-

lerin kraliçesiyim ben. En azından Chad öyle diyor. Eh, hakkını yemeyeyim." Bana bir anlık, fettan bir gülümsemeyle yolladı. "Ağzımın tadını biliyor."

Duvara yaslandım. "O zaman ustalığını konuştur bakalım."

Beş dakika sonra Lesa'yla birlikte, yatağımın üstüne dizilmiş kıyafetlere onları giyen görünmez bir fahişe varmışçasına bakıyordum. Yanaklarım daha şimdiden kıpkırmızı olmuştu. "Şeyy..."

Lesa kıkırdadı. "Yüzünü bir görmelisin."

Başımı çaresizce iki yana salladım. "Normalde giydiklerimi bilmiyor musun? Bunlar bana göre değil."

"Kulüplere, özellikle de şehir dışındakilere gitmenin güzel yanı da bu ya zaten." Dudağını bükü. "Eh, buralarda hiç kulüp yok, her şey de kasabanın dışında. O yüzden başka birisi olmak zorundasın. Izın ver de içindeki striptizci dışarı çıksın ve dans etsin."

Kahkahalara boğuldum. "İçimdeki striptizci mi dedin?"

Başını öne salladı. "Hiç bara ya da kulübe gizlice girmedin mi?"

"Girdim tabii ama hepsi de kumsaldaydı ve insanlar yazlık giyinmişti. Şimdi yaz değil ki."

"Ne olmuş yani?"

Gözlerimi devirerek yatağa döndüm. Lesa geçen yıl internetten sipariş ettiğim ancak çok kısa olduğu için giymediğim kot eteği bulmuştu. Etek popomu zar zor örtecek kadar kısaydı, ben de tembelliğimden tadı etmemiştim. Kotun biraz yukarısında ise genelde kollu ya da kolsuz tişörtlerin üstüne giydiğim, kısa bir süveter vardı. Uzun kolluydu, o yüzden bileklerimdeki yaraları gizleyebilirdi, fakat başka bir şeyi örtmeye yetmezdi. Yerde ise geçen sene kış indirimlerinden aldığım diz üstü çizmeler duruyordu.

Hepsi buydu.

Evet, hepsi.

"İyi de göğüslerim ve kalçalarım görünecek."

Lesa iiraz etti. "Göğüslerin görünmez."

"Ama bütün göbeğim açıkta olacak!"

"Ne güzel göbeğin var, bırak açıkta dursun." Eteği alıp beline tuttu. "İşin bittiğinde bunu bana ödünç versene."

"Olur tabii." Sonra kaşlarımı çattım. "Nerede giyeceksin ki?"

"Okulda." Bakışımı görünce güldü. "Taytın üstüne giyeceğim, seni avanak."

Birden kafamda bir ışık yandı. "Tayt!" Dolabıma dönüp çorapları tarumar ettim. Sonra mat siyah bir tayt buldum. "A-ha! İşte bunu giyebilirim." Üstüne bir ceket... belki de bir maske.

Lesa taytı elimden kapıp odanın diğer ucuna fırlattı. "Tayt mayt giyemezsin."

Yüzüm düştü. "Giyemez miyim?"

"Olmaz." Omzumun üstünden baktı, sonra uzanıp başka bir şey çıkardı. "Ama bunu giyebilirsin."

Ağzım bir karış açık kaldı. Elinden yırtık bir tayt sallanıyordu. "Şey, Cadılar Bayramı kostümümün parçasıydı o."

"Mükemmel." Taytı yatağa koydu.

Kutsal Meryem aşkına... Yere oturup bağdaş kurdum. "Eh, en azından Daemon'ın hoşuna gidecek."

"Aynen öyle." Yere çöktü, gülümsemesi yüzünden silindi. "Sana bir şey soracağım ama dürüstçe yanıt vereceksin." Uyarı zilleri çalıyordu ama başımla onayladım. Derin bir nefes aldı. "Ciddiyim, Daemon nasıl opüşüyor? Yani tahminimce seni..."

"Lesa!"

"Ne var? Kızların böyle şeyleri bilmesi gerekir."

Alın al morum mor olmuştu. Dudağımı dişledim.

"Hadi canım, kız kıza konuşuyoruz işte."

"Şey... kendi susuzluktan ölüyormuş da ben suymuşum gibi

öpüşüyor." Ellerimi alev alev yanan yüzüme götürdüm. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Lesa kıkırdadı. "Okuduğun aşk romanlarına benziyor."

"Öyle." Ben de gülmeye başladım. "Ama Tanrı biliyor ya, hiç abartmıyorum. Beni öptüğünde eriyip bitiyorum. Çok utanç verici. 'Teşekkürler, bir tane daha alabilir miyim?' havasında oluyorum."

İkimiz de gülmeye başladık. Tuhaftı, çünkü gerginliğimin büyük kısmını alıp götürmüştü. Oğlanları çekiştirip gülmek şaşırtıcı derecede normaldi.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu nefes almaya fırsat bulunca.

"Seviyorum." İçimi çekip bacaklarımı uzattım. "Hem de çok. Peki ya senle Chad?"

Yataktan indi, sırtını yatağa yasladı. "Ondan çok hoşlanıyorum. Fakat farklı üniversitelere gideceğiz. O yüzen gerçekçi olmaya çalışıyorum."

"Üzüldüm."

"Üzülme. Chad'le çok eğleniyoruz. Hem tat almadıktan sonra hayatın ne anlamı var? İşte benim hayat düsturum." Durakladı, yaylanan bukleleriyle yüzünden uzaklaştırdı. "Bu sloganı Dee'ye de öğretsem iyi olacak. Nesi var onun ya? Hâlâ ne benimle konuşuyor ne de Carissa'yla."

Tüm keyfim kaçmıştı, gerginleştim. *Arkadaşlığımızı düzeltemem.* Düzeltmeye çalışmıştım, hem de çok. Fakat arkadaşlığımıza verdiğim zarar o kadar fazlaydı ki, tamiri olanaksızdı.

İçimi çektim. "Çok şey yaşadı. Önce Adam, sonra Dawson'ın dönüşü."

Lesa hemen üstüne atladı. "Çok tuhaf, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Sence de garip değil mi? O zamanlar sen burada değildin

ama Beth ile Dawson, Batı Virginia'nın Romeo'su ve Juliet'iydi. Dawson'ın onun yerini bilmediğine inanasım gelmiyor."

Bir huzursuzluk çöktü içime. "Bilmem. Sen ne düşünüyorsun?"

Lesa bakışlarını kaçırıp alt dudağını ısırdı. "Ne bileyim, tuhaf işte. Dawson da çok değişmiş. Bütün gün somurtup kara kara düşünüyor."

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. "Muhtemelen Beth'e hâlâ önem veriyor, bir şeyleri yürütemedikleri için üzülüyor ve Adam'ı özlüyor. Biliyorsun, çok şey oldu."

"Galiba." Bana yan gözle baktı. "İnsanlar konuşup duruyor."

İçgüdülerim uyandı. "Ne hakkında?"

"Olağan şüpheliler işte. Kimmy ve diğerleri. Ama buralarda o kadar çok gariplik oluyor ki." Ayağa kalktı, bukleelerini toplayıp gelişigüzel bir atkuyruğu yaptı. "Önce Beth ile Dawson yer yarıldı da içine girdi. Sonra geçen yaz Sarah Butler birden ölüverdi."

Buz kesmiştim. Sarah Butler yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Saldırıya uğradığım gece Daemon ortaya çıkmış, o Arum'u kaçırmıştı. Arum da gidip hıncını kızdan çıkarmış, onu öldürmüştü.

Lesa odayı arşınlamaya koyuldu. "Ardından Simon Cutters kayboldu. Hiç kimse ondan haber alamadı. Adam akıl almaz bir trafik kazasında öldü, sonra Dawson birden ortaya çıktı ama hayatının aşkı olmadan."

"Çok acayip," dedim ağır ağır. "Fakat tümüyle rastlantıdan ibaret."

"Öyle mi?" Koyu renk gözleri parlıyordu. Başını iki yana salladı. "Çocuklardan bazıları –Simon'ın arkadaşları– onun başına bir şey geldiğini düşünüyor."

Hayır, olamaz. "Ne gibi?"

"Bir cinayete kurban gittiğini." Yanıma oturdu, başkalarının duymasından korkarmış gibi sesini alçalttı. "Adam'ın da bununla bir ilgisinin olduğunu."

"Nee?" Eh, bunu hiç beklemiyordum işte.

Başını öne salladı. "Adam'ın ölmediğini düşünüyorlar. Cenazesi bile düzenlenmedi. Polis onun Simon'ı öldürdüğünü anlayamadan önce kaçıp gitti diyorlar."

Öylece bakakaldım. "İnan bana, Adam öldü. Gerçekten hem de."

Lesa dudaklarını büzdü. "Sana inanıyorum."

İnandığını hiç sanmıyordum. "Adam'ın Simon'la alıp veremediği ne olabilirdi ki?"

"Şey... insanlar Simon'ın sana bir şeyler yapmaya kalkıştığını biliyor. Daemon'da onu eşek sudan gelene kadar dövmüştü. Belki Dee'ye de bir şeyler yapmaya kalkıştı ve Adam'ın gözü döndü."

Güldüm ama şaşkınlıktan. "Adam öfkeden gözü dönecek bir tip değildi. Öyle biri değildi."

"Bence de öyle ama başkaları..." Geriye yaslandı. "Neyse, bunları bir kenara bırakalım. Yarın gece acayip seksi gözükeceksin."

Muhabbet sonunda ders çalışmaya döndü. Ama içimde kötü bir his vardı, bir şey deliyordu sanki midemi. Hani kötü bir şey yaptığınız ve yakalanacağınızı bildiğiniz zaman olur ya, işte öyle.

Eğer insanlar bu civarda olup biten tuhaflıkları gözden kaçırmıyorsa, ipuçlarının izini sürerek her şeyin kaynağına ulaşmaları daha ne kadar sürerdi? Yani Daemon'a, ailesine, ırkına ve bana.

14

Martinsburg aslında kasaba sayılmazdı, ancak şehir de denemezdi. En azından Gainesville standartlarına göre. Gelişimin tam ucundaydı, ülkenin başkentinden sadece bir saatlik mesafedeydi. İki dağın arasına yerleşmiş, tam da iki eyaletin arasına kurulmuştu. Hagerstown ve Baltimore gibi daha büyük şehirlere açılan kapıydı. Kasabanın güney kısmı çok gelişmişti. Alışveriş merkezleri, Petersburg'da da olması için en sevdiğim kitabımı gözümü kırpmadan verebileceğim restoranları ve ofis binaları vardı. Hatta bir Starbucks bile vardı ve uğramadan geçmek içime oturuyordu. Ama geç kalıyorduk. Yolculuğumuz berbat başlamıştı, bu da gecenin geri kalanının pek hayırlı geçmeyeceğine işaretti.

Blake ile Daemon daha Petersburg'dan çıkmadan birbirine girmişti. Eyaletin tencere sapı gibi uzanan doğusuna nasıl gideceğimizle ilgiliydi kavgaları. Blake güneyden gidelim diyordu, Daemon kuzeyden. Ardından feci bir tartışma çıkmıştı.

Arabayı kullanan o olduğu için Daemon galip gelmiş, Blake de arka koltukta somurtmuştu. Sonra Deep Creek civarında bir kar fırtınasına denk gelip yavaşladık ve Blake güneydeki yolların muhtemelen daha açık olduğunu belirtmeden edemedi.

Üstümde taşıdığım obsidiyenin fazlalığı ve kıyafetlerin azlığı da sinirimi bozuyordu. Lesa'nın kıyafet seçimine bağlı kalınca Daemon bayram etmişti. Eteğimin boyuyla ilgili bir yorum daha yaparsa canını yakacaktım.

Aynısını Blake yaparsa Daemon onu sakat bırakacaktı.

Ansızın bir Arum güruhu fırlayıp arabamızı yoldan çıkaracak diye korkuyordum fakat şu ana kadar, obsidiyen kolyem, bilekliğini ve çizmemin içine yerleştirilmiş bıçak –*Tanrı'ya çok şükür*– soğuk kalmıştı.

Martinsburg'a vardığımızda, kendimi hareket halindeki araçtan atacak haldeydim. Falling Waters çıkışına geldiğimizde, Daemon "Hangi yoldan gideceğiz?" diye sordu.

Blake dirseklerini koltuklarımızın arkasına yaslayıp öne başını uzattı. "Bir ilerideki*nden*, Spring Mills'ten. Çıkıştan Hedgesville'e ya da Back Creek'e dönüyormuş gibi yapıp sola sapacaksın."

Back Creek mi? Başımı iki yana salladım. Uygarlığa yaklaşıyorduk ama kasaba isimleri aksini söylüyordu.

Saptıktan üç kilometre kadar sonra Blake, "İlerideki eski benzin istasyonunu görüyor musun? Pompaları duruyor hani?" dedi.

Daemon gözlerini kıstı. "Evet."

"Oradan gir."

Daha iyi görmek için öne eğildim. Eski, kırık dökük pompaların etrafını yaban otları bürümüştü. Arkalarında ise bir bina, daha doğrusu bir kulübe vardı. "Kulüp benzinliğin içinde mi?" diye sordum.

Blake güldü. "Hayır. Binanın etrafından dolaş, toprak yoldan devam et."

Daemon, Dolly'nin kirleneceğine dair bir şeyler mırıldandıktan sonra Blake'in talimatlarına uydu. Toprak yol, daha çok binlerce lastiğin açtığı bir patika gibiydi. O kadar şüphe uyandı-

rıcıydı ki, geri dönelim demernek için kendimi zor tutuyordum.

"Yanılmıyorsam," dedim sonunda, "bunların hepsini *Texas Katliamı* filminde görmüştüm."

Daemon alaycı bir tavırla güldü. Arazi aracı engebeli yolda hoplaya zıplaya ilerliyordu. Birden diğer arabaları gördük. Her yer araba doluydu. Ağaçların yanına, bir tarlanın ortasına gelişigüzel park edilmişlerdi. Sonu gelmeyen araba sıralarının ötesinde, dışarıdan hiçbir aydınlatması olmayan dörtgen biçimli bir bina seçiliyordu.

"Tamam. Bunu da *Hostel* filminden hatırlıyorum galiba. Hem birincisinde hem ikincisinde."

"Tehlikede değilsin," dedi Blake. "Kimseler bulamasın diye gizlenmiş burası, her şeyden habersiz turistleri kaçırıp öldürmek için değil."

Buna itiraz hakkımı tümüyle saklı tutuyordum.

Daemon olabildiğince uzağa park etti. Belli ki Kocaayak'a yem olmamızdan çok, Dolly'nin altını vurmaktan çekiniyordu.

Bir grup aracın arasından sendeleyerek biri çıktı. Ay ışığı çivili tasmasından ve Mohawk kesimli yeşil saçlarından yansıyordu.

Belki de kaderde bir Gotik oğlana yem olmak vardı.

Kapıyı açıp indim, mantoma sımsıkı sarındım. "Nasıl bir yer burası?"

"Çok farklı bir yer," diye yanıtladı Blake. Arabanın kapısını sertçe kapatınca Daemon onu az daha öldürecekti. Blake gözlerini devirerek yanıma geldi. "Ceketini bırakman gerekiyor."

"Ne?" Ters ters baktım ona. "Dışarısı buz gibi. Nefesimi görmüyor musun?"

"Kapıya gidene kadar donup ölmezsin. Seni bu halinle içeri almazlar."

Çaresizce Daemon'a bakarken öfkeyle ayağımı yere vurma-

mak için kendimi zapt ediyordum. Tıpkı Blake gibi o da koyu renkli bir kot pantolon ve tişört giymişti. Evet, hepsi bundan ibaretti. Belli ki buradakiler *erkeklerin* giyim kuşamına pek dikkat etmiyordu.

"Hiç anlamıyorum," diye yakındım. Mantom son sığınağımdı. Yırtık tayın bacaklarımı örtmediği yetmezmiş gibi, bir de bu çıkmıştı. "Hiç adil değil."

Daemon cakalı adımlarla yanıma gelip elimi tuttu. Dalgalı saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşmüştü. "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz. Ciddiyim."

"Eğer yapmazsa zamanımızı boşuna harcadık demektir."

Daemon geriye bakıp "Kes sesini," diye hırladı, sonra bana döndü. "Ciddiyim ben. İstersen hemen eve döneriz. Başka yolu da olmalı."

Fakat başka yolu yoktu. Tanrı beni affetsin, Blake haklıydı. Zamanımı boşa harcıyordum. Başımı iki yana salladım, geri gidip mantomun düğmelerini çözdüm. "İyiyim ben. Altımda külotum falan var."

Zırhım gibi gördüğüm mantoyu çıkarışımı Daemon sessizce izledi. Ceketi çıkarıp yolcu koltuğuna fırlatırken bir ıslık çaldı. Dışarısı buz gibiydi ancak tenim adeta yanıyordu.

"Aman ya," dedi kalkan gibi önüme geçerek. "İyi mi ettik hiç bilemiyorum."

Arkasındaki Blake gözlerini koca koca açtı. "Vay anasını," dedi.

Daemon hızla dönüp kolunu savurdu ancak Blake hemen sola sıçrayıp Daemon'ın elinden kıl payı kurtuldu. Beyazımsı kırmızı kıvılcımlar uçuşup karanlık otoparkı havai fişek gibi aydınlattı.

Kısacık süveterin ve düşük belli mini eteğin açık bıraktığı çıplak karnımı kollarımla örttüm. Kendimi çıplak hissediyor-

dum ama aptalcaydı bu, çünkü mayo gibi bir şey vardı üstümde. Başımı ıkı yana sallayıp Daemon'ın yanından geçtim. "Hadi içeri girelim."

Blake, arkamdaki öfkeli uzaylının elinde ölmemek için bana sadece kısacık bir bakış fırlattı. Kafasını kırıp gözünü çıkarmamak için yanıp tutuşuyordum.

Hızla binanın köşesindeki çelik kapıya yürüdük. Pencere namına hiçbir şey yoktu fakat yaklaştıkça, içerideki gürültülü müzığın ritmını hıssetmeye başladık.

"Kapıyı mı çalacağız?"

Gölgelerin içinden devasa bır adam çıktı. Ağaç gövdesi kadar kalın kolları, giydığı yırtık tulum yüzünden iyice açığa çıkmıştı. Gömlek falan giymemişti çünkü burası herhalde 40 derece falan vardı. Kafası kazınmış, üç tutam saçına ise çivi şeklı verilmıştı. Saçları mordu.

Mora bayılıyordum.

Huzursuzca yutkundum.

Yüzünün her tarafında çiviler vardı: burnunda, dudaklarında, kaşlarında. Kulak memelerinde iki adet kalın cıvata takılıydı. Hiçbır şey demeden önümüze dikildi, kara gözleri Daemon'la Blake'in üzerinde dolaştı, sonra bana takıldı.

Bır adım gerıleyip Daemon'a tosladım. O da elını omuzuma attı.

Daemon adama, "Ne bakıın?" diye sordu.

Adam devasaydı, profesyonel güreşçiler gibiydi. Daemon'ı akşam yemeğinde yemeye hazırlanıyormuş gibi gülümsedi. Daemon'da muhtemelen aynısını yapıyordu. Büyük bır kavga çıkmadan buradan gitme olasılığımız düşüktü.

Blake araya girdi. "Partiye geldik, o kadar."

Profesyonel Güreşçi bır saniye hıçbır şey söylemedi, sonra kapıya uzandı. Gözlerini Daemon'dan ayırmadan kapıyı açtı.

müzik olunca gürültüsüyle bize çarptı. Adam, yapmacıktan bir reverans yaptı. "Müjdeci'ye hoş geldiniz. İyi eğlenceler."

Müjdeci'ye ha? Bir kulüp için ne kadar da hoş, üç rahatlatan bir isim.

Blake dönüp arkaya baktı. "Galiba senden hoşlandı Daemon," dedi.

"Kupa çenem," dedi Daemon.

Blake alçak sesle gülüp içeri girdi ve bacaklarımın beni götürdüğü daracık koridor ansızın apayrı bir dünyaya açıldı. Gölgede kalan bölmelerle, hızla yanıp sönen ışıklarla dolu bir dünyaydı burası ve sırf kokusu bile insanı afallatıyordu. Kötü bir koku değildi ama terin, parfümün ve birtakım şüpheli kokuların güçlü bir karışımıydı. Alkolün acı tadı, tutulacak kadar yoğundu.

Mavi, kırmızı ve beyaz ışık huzmeleri baş döndürücü aralıklarla, dalgalanan ergen güruhunun bedenleri üzerinde dolaşıp insanı sersemletiyordu. Epilepsi hastası olsam iki saniyede nöbet geçirirdim. Çoğu kadınlara ait olan çıplak bedenler, sırım sırım parlıyordu. Dans pisti hıncahınç doluydu, bedenlerin kimi ritme uygun sallanıyor, kimiyse sadece ileri geri gidiyordu. İleride, yüksek bir dans sahnesi vardı. Bunca hengâmenin orta yerinde upuzun, sarı saçlı bir kız dönüp duruyordu. İncecik bedeni uzun değildi fakat kız dönüp durdukça, bir dansçı gibi akıcı ve zarif hareket ediyordu.

Gözlerimi alamıyorum ondan. Dönmeyi bırakmıştı, gövdesinin alt kısmı hâlâ ritme uygun salınırken, ıslak saçlarını geriye attı. Yüzünden masumiyet akıyordu, gülüşü ışıl ışıl ve hankuladeydi. Yaşı küçüktü, böyle bir yerde olamayacak kadar hem de.

Gözlerim kalabalığı tarayınca, içeridekilerin birçoğunun, yaşı içki içmeye tutmayacak kadar genç olduğunu fark ettim.

Daha büyük olanlar da vardı ancak kalabalığın büyük kısmı yaşıtımız görünüyordu.

En ilginci ise sahnenin üstüydü. Tavandan sarkan kafeslerde yarı çıplak kızlar vardı. Annem olsa onlara *Go-go dansçısı* derdi. Bugünlerde onlara ne deniyordu bilmiyorum ama hatunların çizmeleri feci güzeldi. Yüzlerinin üst kısmını örten simli maskeler takmışlardı. Saçları gökkuşağının renklerindeydi.

Kot eteğimle kısa süveter arasındaki çıplak tenime baktım. Evet, daha çılgın davransam da olurdu.

Bundan da tuhafı, gözümün değdiği yerlerde ne bir masa ne de iskemle görmüş olmamdı. Karanlık köşelerde divanlar vardı ama beni hiç kimse onlara oturtamazdı.

Daemon elini sıkıca sırtıma koydu, kulağıma "Alışık olmadığın türden bir yer mi Kedicik?" diye sordu.

Daemon'ın bu kalabalığın içinde bile hâlâ fark edilir olması çok komikti. Çoğu kişiden en az bir baş uzundu ve ne onun gibi görünen biri vardı ne de onun gibi hareket eden. "Bence gözüne kalem çeksen iyi olurdu."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayatta olmaz."

Blake öne düştü, biz de dans pistinde onu takip ettik. Hızlı tekno ritim yavaşladı, bu sefer davulların ağırlıkta olduğu bir başkası başladı.

Herkes durdu.

Aniden tüm yumruklar havaya kalktı, ardından çığlıklar yükseldi ve gözlerim fal taşı gibi büyüdü. Acaba birbirlerini itip kakarak mı dans edeceklerdi? Bir yanım bunu denemek istiyordu. Öfkeli davulların bununla bir bağlantısı olabilirdi. Kafeslerdeki kızlar ellerini parmaklıklara vuruyordu. Sahnedeki sarışın güzel kaybolmuştu.

Daemon elini elime koyup sıktı. Onca bağırışın içinde şarkının sözlerini işitmek için kulak kabarttım. *Acıdan, gerçekten,*

seçimlerden ve diğer zehirli zebanilerden uzak. Haykırışlar yine yükseldi, davullar hariç her şeyi boğdu.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Bu kulüpte hiç ama hiç yolunda olmayan bir şeyler dönüyordu.

Barın etrafından dönüp daracık bir koridora saptık. İnsanlar duvara yaslanmışlardı, birbirlerine o kadar yakındılar ki kimin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek mümkün değildi. Adamın biri, öpmekle meşgul olduğu boyundan başını kaldırdı, ağır bir sürme çekilmiş gözleri benimkilerle buluştu.

Bana göz kırptı.

Gözlerimi derhal kaçırdı. Kendime de, kimseyle göz kontağı kurma diye bir not düştüm.

Bir anda kendimizi, üstünde SADECE PERSONEL İÇİNDİR yazılı bir kapının önünde bulduk. Fakat PERSONEL sözcüğünün üstü çizilmiş, birisi mürekkepli kalemle UCUBELER yazmıştı.

Aman ne hoş.

Blake kapıyı çalmak için elini kaldırdıysa da kapı kendiliğinden aralandı. Arkasında kimin olduğunu göremiyordum. Dönüp arkama baktım. Sürmeli Göz hâlâ bakıyordu. Iyyy.

"Luc'u görmeye geldik," dedi Blake.

Kapının ardındaki gizemli kişi nahoş bir şey söylemiş olacak ki, Blake baston yutmuş gibi oldu. "Blake'in geldiğini ve onun bana borcu olduğunu söyle." Bir duraksama oldu, Blake'in ensesi kıpkırmızı kesildi. "Neyle meşgul olduğu umurumda bile değil. Onu görmeye *mecburum*."

Vücudu kâh gevşeyip kâh kasılan Daemon, "Harika," diye mırıldandı. "Her zamanki gibi, tek dostu yok."

Yine duyulması güç bir yanıt geldi ve kapı biraz daha aralandı. Ardından Blake kükredi. "Kahretsin, bana borcu var. Bu insanlar güvenilir. İnan bana. Hiç köstebek yok."

Köstebek mi? Ha, casus için bir başka karşılık.

Nihayet Blake bize döndü, yüzü asıktı. "Önce benimle konuşmak istiyormuş. Yalnız."

Daemon dikilip endamını gösterdi. "Öyle bir şey olmayacak."

Blake geri adım atmadı. "O zaman bu iş buraya kadar. Ya istediğini yaparsınız ya da bunca yolu boşuna teptik demektir."

Daemon'ın hiç de sıcak bakmadığını anlayabiliyordum. O cehennemi araba yolculuğunu boşuna yapmamış, içimdeki striptizcıyı boşuna dışarı çıkarmamıştım. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim, sırtına yaslandım. "Dans edelim." Daemon ışıl ışıl gözlerle bana döndü. Elini tuttum. "Hadi."

Pes edip tamamen bana döndü, arkasından kapının açıldığını ve Blake'in girdiğini gördüm. İçimde berbat bir his vardı fakat artık buraya kadar gelmişken yapacağımız başka şey yoktu.

Davulların sesi azaldı, nispeten tanıdık bir şarkı başladı. Derin bir nefes alıp Daemon'ı piste çektim, kendimize bir boşluk bulana kadar bedenlerin arasından geçtik. Bir yer bulunca arkama döndüm.

Gerçekten bunu yapıyor muyuz? diye sorarcasına, merakla izliyordu beni. Yapıyorduk. Bu kadar çok şey, edinmeye geldiğimiz bilgiye bağlıyken dans etmek akıllı insanın yapacağı işe benzemiyordu. Fakat buraya geliş amacımızı bir kenara bıraktım. Gözlerimi yumup cesaretimi topladım, Daemon'a yaklaştım, bir kolumu boynuna atıp diğer elimi beline koydum.

Ona yaslandım, diğer dansçıların yaptığı gibi hareket etmeye başladım. Çünkü gerçekte de erkekler dans ettiklerinde aslında sadece yerlerinde duruyor, tüm işi kızlara bırakıyordu. Eğer Gainesville'den arkadaşlarımla gizlice girdiğim kulüplerde hatırladıklarım beni yanıltmıyorsa, dans eden bir erkeği güzel gösteren, kızlardı.

Şarkının ritmine ayak uydurup yakın zamanda kullanılmamış adalelerimi harekete geçirmem birkaç saniyeye mal oldu. Fakat bir kez uyduktan sonra müziğin ritmi önce kafamda, sonra vücudumda, ardından uzuvlarımda yankılanmaya başladı. Müzige uyarak fırıldak gibi döndüm, omuzlarım da kalçalarımla uyum içinde hareket etti. Daemon'ın kolu belime dolandı, çenesinin boynuma değdiğini hissettim.

"Tamam. Arkadaşı olmadığı için Blake'e teşekkür etmem gerekebilir," dedi kulağıma

Güldüm.

Ritim ve hareketlerim hızlanınca kolu daha bir sıkı sarıldı. "Galiba bunu sevdim."

Etrafımızdaki vücutlar yıllardır dans ediyormuşçasına, parıl parıl ve ıslaktı. Böyle yerlerde insan kendisini kaptırınca saatler geçtiği halde dakikalar geçmiş gibi geliyordu.

Daemon beni döndürerek kendine çekti, çizmelerimin ucuna basıp onunla burun buruna geldim. Başını indirdi, alnını alnıma yasladı, dudaklarımız birbirine değdi. Daemon'ın içinde kabaran güç tenime sıçradı ve çakıp duran ışıkların altında, bu dünyadan uçup gittik. Bedenlerimiz ritimle alçalıp yükseliyor, birbirine ahenkle uyuyordu; etrafımızdakiler ise adeta çırpınıyor, asla senkronize olamıyordu.

Daemon dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırınca açıldım, nefesim kesildiği halde ritmi yitirmedim. Kalbim, *kalplerimiz* birlikte çarpıyor, ellerimiz avuçluyor, kavrıyor, onun eli sırtımın kavsi boyunca aşağı iniyordu. Gözlerim kapalı olduğu halde, ufacık beyaz bir ışık gördüm.

Ellerimi yanaklarından aşağı indirip onu öptüm. Statik elektrik çağlıyor, hızla yanıp sönen ışıkların gizlediği kırmızımsı beyaz ışık huzmeleri şeklinde, vücutlarımızdan aşağı selale gibi akıyor, yerde elektrik dalgaları gibi geziniyordu. İn-

sanlar şokları duymazdan geliyor ya da onların etkisinden güç alarak dans ediyordu ama umurumda değildi. Daemon'ın ellen kalçalarımdaydı, beni kendine çekiyordu. Biz de koridordaki o sarmaş dolaş çiftlere benzeyecektik.

Müzik durmuş ya da değişmiş olabilirdi ancak biz hâlâ sımsıkı sarılmış, resmen birbirimizi yiyorduk. Yarın ya da haftaya utanabilirdim bundan ama şimdi değil.

Daemon'ın omzuna bir el kondu, dönüverdik. Daemon'ın koluna asıldım ve yumruğunu, Blake'in çenesine merhaba demesine ramak kala durdurdum.

Blake gülümsedi, yüksek sesli müzikte kendini duyurmak için bağırarak, "Siz dans mı ediyorsunuz, seks mi yapıyorsunuz?" dedi

Daemon öfkeyle bir şey deyince Blake ellerini kaldırıp bir adım geriledi. "Kusura bakma," diye bağırdı. "Yiyişmeyi bitirdiyseniz, Luc bizi bekliyor."

Blake o yumruğu er ya da geç yiyecekti.

Daemon'la tekrar el ele tutuştuk, yılan gibi kıvrılan bedenlerin arasından geçip kordora girdik. Kalbim hâlâ hızla çarpıyor, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Ah, o dans...

Sürmeli Göz gitmişti ve Blake tıklatınca kapı bu sefer ardına kadar açıldı. Yüzüm kızarmamıştır diye umarak peşlerinden yürüdüm.

Kapının ardında ne bulmayı ummuştum, emin değilim. Belki de güneş gözlüğü giymiş, eklemlerini çıtırdatan adamlarla dolu duman altı bir oda ya da tulum giymiş bir başka çam yarması. Fakat karşımdaki şey beni gafil avlamıştı.

Oda geniş, havası temizdi. Vanilya kokusu vardı. İçeride birkaç koltuk duruyordu. Birinde, omuzlarına dökülen kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış bir çocuk oturuyordu. Tıpkı dansçı kız gibi onun da yaşı küçüktü. Taş çatlasa on beşindeydi ve kot pantolonunda Mars gezegeni bü-

yüklüğünde delikler vardı. Bileğinde, tuhaf bir taşı çevreleyen gümüş bir bileklik vardı. Taş siyahtı ama obsidiyen değildi. Taşın merkezinde kırmızımsı turuncu bir ateş ve altında mavi yeşil noktacıklar vardı.

Her ne taşıysa, çok güzel ve çok da *pahalı* duruyordu.

Oğlan, oynamakta olduğu Nintendo DS'den başını kaldırıp baktı. Çocuksu güzelliği karşısında çarpılıp kalmıştım. Ametist rengi gözleri gözlerimle kısacık bir an için buluştu, sonra oğlan tekrar oyununa döndü. İleride nefes kesici bir yakışıklı olacaktı.

Sonra Daemon'ın irkildiğini ve deri koltukta oturan bir adama baktığını gördüm. Adamın oturduğu çalışma masasının üstü yüz dolarlık destelerle doluydu. Beyaza çalan sarı saçlı adam, gümüş rengi gözleri şaşkınlıktan büyümüş halde Daemon'a bakıyordu.

Adam muhtemelen otuzlu yaşlarının başında ve Tanrı biliyor ya, akıl almaz derecede yakışıklıydı.

Daemon öne yürüdü. Adam ayağa kalktı. Yüreğim hızlandı. En kötü korkularım orman yangını gibi yayıldı içime. "Neler oluyor?" diye sordum. Blake bile telaşlanmıştı.

Kanepedeki çocuk güldü, DS'i kapattı. "Uzaylılar. Birbirlerinin kokusunu almalarını sağlayan acayip bir içsel mekanizmaları var. Anlaşılan ikisi de karşılaşmayı beklemiyordu."

Ağır ağır oğlana döndüm.

Bacaklarını kanepeden indirip ayağa kalktı. Gözlerindeki keskin zekâ pırıltısı ve ağzının sert hatlarında hayat tecrübesinin belirtisi olmasa, bebek yüzlü diyebilirdim ona. "Ee, demek siz çılgınlar Daidalos kalesine girmek istiyorsunuz ve yardımıma ihtiyacınız var?"

Hayretten ağzım bir karış açık kalmıştı. Tanrı aşkına, Luc bir çocuktu.

15

Çocuğun bağırıp en yakındaki oyun parkına koşmasını bekledim, ancak saniyeler uzayıp gittikçe, kurtarıcımızın bir yeniyetme olduğunu kabullenmek zorunda kaldım.

Luc aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi. "Şaşırdın mı? Şaşırmasan iyi edersin. Hiçbir şeye şaşırma."

Ayağa kalktı, en az Daemon kadar uzun boylu olduğunu görünce afalladım. "Bisikletimi karşıdan hızla gelen bir taksiye doğru sürmeye karar verdiğimde yaşım altıydı. Hem dünyanın en havalı bisikletini kaybettim hem de bir sürü kan. Şansım varmış ki, çocukluk arkadaşım bir uzaylıymış."

"Sen... Daidalos'tan nasıl kurtuldun?" Hem de bu yaşta, diye eklemek istiyordum içimden.

Luc akıcı ve rahat hareketlerle masanın yanına geldi. "Ben yıldız öğrencileriydim." Pis pis, neredeyse rahatsız edici biçimde sırıtıyordu. "Başarılı olana asla güvenme. Değil mi Blake?"

Duvara yaslanan Blake şöyle bir omuz silkti. "Öyle de denilebilir."

"Neden mi?" Luc masanın kenarına oturdu. "Çünkü er ya da geç boynuz kulağı geçer ve benim öğretmenlerim çok ama çok akıllıydı." Ellerini birleştirdi. "Sen Daemon Black olmalısın."

Daemon, adını Luc'un bilmesine şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Ta kendisi."

Çocuğun akıllara zarar uzunluktaki kirpikleri aşağı indi. "Hakkında çok şey duydum. Blake senin büyük hayranın."

Blake orta parmağıyla işaret çekti.

Daemon soğuk bir sesle, "Fan kulübümün bu kadar yayıldığını bilmek güzel."

Luc başını hafifçe yana eğdi. "Hem de ne fan kulüp. Ah, kusuruma bakmayın, seni Luxen arkadaşınla tanıştırmadım. Bu adamın adı Paris. Neden mi? Bilmiyorum."

Paris elini Daemon'a uzatırken hafifçe gülümsedi. "Eski inanışlara ve gereksiz kurallara uymayan bir başkasıyla tanışmak daima güzel." Daemon onun elini sıktı. "Aynen. Onunla nasıl bir araya geldin?"

Luc güldü. "Başka gün anlatılacak uzun bir hikâye. Tabii başka gün olursa." Büyüleyici gözlerini bana çevirdi. "Tümüyle işlevsel bir melez olduğunu anlarlarsa sana neler yapacaklarını biliyor musun?" Sırıtarak başını yere eğdi. "Bizler çok ender görülen şeyleriz. Üçümüzün bir araya gelmesi müthiş bir şey."

"Hayal gücüm kuvvetlidir," dedim.

"Öyle mi?" Luc'un kaşları kalktı. "Blake'in sana yarısını bile anlattığını sanmıyorum. Kötü yarısını anlatmamıştır."

Blake'e baktım. Bakışları donuklaşmıştı. Beni üşüten buz gibi rüzgârın kıyafetsizliğimle bir alakası yoktu.

"Ama bunu biliyorsunuz." Luc ayağa kalktı, sobanın yanında gerinen bir kedi gibi gerindi. "Buna rağmen arı kovanına elini sokma riskini göze alıyorsunuz."

"Başka şansımız yok." Daemon, Blake'e ters ters baktı. "Bize kodları verecek misin vermeyecek misin?"

Luc omuz silkti, parmaklarını para yığının üstünde gezdirdi. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

Serçe nefesimi verdim. "Daidalos'u kızdırmanın haricinde sunabileceğimiz pek bir şey yok."

"Hımm, orası belli olmaz." Lastik bantla tutturulmuş bir deste yüzlük aldı. Bir saniye sonra banknotların uçları içe doğru kıvrıldı, kâğıt eridi, geride yanık kokusundan başka hiçbir şey kalmadı.

İmrenmiştim, ışığı ısı ve alev yerine kullanma olayı beni kesinlikle aşıyordu. "Senin için ne yapabiliriz?"

"Belli ki paranın bir önemi yok," dedi Daemon.

Luc'un dudakları seyirdi. "Paraya ihtiyacım yok." Parmaklarını kot pantolonuna sürdü. "Güce de. Aslını istersenız tek istediğim bir iyilik."

Blake duvardan uzaklaştı. "Luc.."

Luc gözlerini kıstı. "Tek istediğim, zamanını benim belirleyeceğim bir iyilik. Size istediğiniz her şeyi vereceğim, karşılığında bundan başka bir şey istemiyorum."

Eh, kulağa kolay geliyordu. "Tamam..."

"Bekle." Daemon sözümü kesti. "İyiliğin ne olduğunu bilmeden sana söz vermemizi mi istiyorsun?"

Luc başıyla onayladı. "Her şeyi bilirseniz riski kalır mı hiç?"

"Bilmezsek akıllı olduğumuzu söyleyebilir miyiz?" diye karşılık verdi Daemon.

Çocuk güldü. "Sizden hoşlandım. Hem de çok. Ancak sunduğum yardımın da kendince riski var."

"Tanrı aşkına, ergen mafyası gibi bir şeysin sen," diye mırıldandım.

"Öyle bir şey." Işıl ışıl gülümsedi. "Sizin –hiçbirinizin– anlamadığı şey, erkek kardeşin kız arkadaşından ya da arkadaştan ya da birisinin etkisi altında kalmaktan çok daha büyük şeyler var.. Bir değişim rüzgârı esiyor ve bu rüzgâr çok şiddetli olacak." Daemon'a baktı. "Hükümet Luxen'lerden korkuyor

çünkü onlar, insanlığın besin zincirinin en üstündeki yerini yitirdiğini anladılar. Bunu telafi etmek için Luxen'lerden çok daha kuvvetli bir şey yarattılar. Sıradan, küçük melezlerden de söz etmiyorum."

Ürperdim. "Neden söz ediyorsun?"

Mora çalan gözlerini gözlerime dikti ancak konuşmadı.

Paris kollarını kavuşturdu. "Kabalık etmek istemem ama anlaşmaya varmak istemiyorsanız işte kapı orada."

Daemon'la bakıştık. Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyordum. Gerçekten de mafyayla, tüyler ürperten bir çocuk mafya lideriyle pazarlığa oturmak gibiydi.

"Arkadaşlar," dedi Blake. "O bizim tek şansımız."

"Isa aşkına," diye mırıldandı Daemon. "Iyi o zaman. Sana bir iyilik borcumuz olsun."

Luc'un gözleri parladı. "Ya sen?"

İçimi çektim. "Tamam. Neden olmasın."

"Harika! Paris?" Elini uzattı. Paris eğildi, küçük bir MacBook Air çıkarıp ona uzattı. "Bana birkaç dakika verin."

Klavyeye basıp durmasını seyrettik, pür dikkat kesilmiş, kaşlarını çatmıştı. Biz beklerken odanın arkasında bir kapı aralandı, sahnedeki genç kız başını odaya uzattı.

Luc hemen başını kaldırdı. "Şimdi olmaz."

Kız allak bullak oldu ama kapıyı da kapadı. "Bu o kız..."

"Devam etmemi istiyorsan o cümleyi tamamlama. Hatta ondan söz etme bile. Işin doğrusu, onu hiç görmediniz," dedi Luc tekrar gözlerini ekrana dikerek. "Yoksa tüm anlaşma suya düşer."

Ikisinin nasıl kaçtığına, neredeyse hiç kimse tarafından korunmadan varlıklarını nasıl sürdürdüklerine dair binlerce sorum olduğu halde, çenemi sımsıkı kapadım.

Nihayet Luc bilgisayarı masanın üstüne bıraktı. Ekran dört

kısma ayrılmıştı ve görüntü tıpkı güvenlik kameralarının görüntüsü gibi karlıydı. Pencerelerin birinde ağaçlar görünüyordu. Diğerindeyse yüksek bir çit ve kapı. Bir diğerinde bir güvenlik kulübesi, sonuncusundaysa çitin önünde devriyeye çıkmış, üniformalı bir adam.

"Weather Dağı'na merhaba deyin. Federal Afet Yönetim Merkezi'ne ait ve güvenliği Ulusal Güvenlik tarafından sağlanıyor. Görkemli Blue Ridge Dağları'nın bağrında eğitim tesisi ve birisi bizi bombalarsa kıymetli yetkililere sığınak olarak kullanılıyor," dedi alaycı bir edayla. "Aynı zamanda SD ve Daidalos için bir tam bir paravan, çünkü yeraltında eğitim ve işkence amaçlı tam 55.500 metrekare alanı var."

Blake ekrana baktı. "Güvenlik sistemlerini mi ele geçirdin?"

Omuz silkti. "Demiştim ya, yıldız öğrenci, falan filan muhabbeti. Şu kısma bakın." Muhafızın tel örgü önünde nöbet tuttuğu ekranda, karlı arka plana neredeyse karışan bir noktayı işaret etti. "Burası aslında var olmayan 'gizli' giriş. Buradan haberdar olan çok az insan vardır, onlardan biri de bizim Blake."

Luc aralık çubuğuna basınca kamera sağa hareket etti. Görüş alanına bir kapı girdi. "İşte anlaşmamız. Pazar gecesi saat 21 en uygun zaman. Çünkü nöbet değişimi yapılıyor ve personel minimuma indirgeniyor. Kapıyı sadece iki muhafız koruyor olacak. Bilirsiniz işte, Pazar günü tatil olayı."

Paris bir kâğıt ve kalem çıkardı.

"Bu kapı karşınızdaki ilk engel. Muhafızları saf dışı bırakmanız gerekiyor ki, orası çocuk oyuncağı. Kameraların saat 21.00 ile 21.15 arasında devre dışı kalmasını sağlayacağım. Tam bir *Jurassic Park* numarası. İçeri girip arkadaşlarınızı kurtarmak ve tabanları yağlamak için on beş dakikanız olacak. O yüzden sakın bir tüküren ejderin sizi alaşağı etmesine izin vermeyin."

Daemon gülmemek için kendini tuttu.

"On beş dakika," diye mırıldanıp başını öne salladı Blake. "Yapılabilir. Tesise girince, girişten asansörlere bir yol var. Asansörlerle on kat aşağı inip dosdoğru hücrelere gidebiliriz."

"Harika." Luc parmağıyla ekranda görünen kapıya vurdu. "Bu kapının parolası *Ikaros*. Manzarayı çaktınız mı?" Güldü. "İçeri girince karşınıza yan yana üç kapı çıkacak."

Blake başını tekrar öne salladı. "Ortadaki kapı, biliyorum. Parolası ne?"

"Dur bir saniye, diğer kapılar nereye çıkıyor?" diye sordum

Luc, "Büyük Oz'a," dedi, kamera kapılara odaklanana kadar aralık tuşuna bastı. "Aslını istersen ilginç bir yerlere değil. Ofisler ve FEMA'nın asıl yerleri. Bu kapının parolasını tahmin etmek isteyen?"

"Daidalos mu?" diye sordum.

Sırıttı. "Yakın. Bu kapının kodu *Labirent*. Biliyorum, yazması güç ama siz siz olun, düzgün yazın. Parolaları yazmak için tek şansınız var. Yanlış yazarsanız bir çuval inciri berbat edersiniz. Blake'in dediği gibi, asansörle altıncı kata gidin, sonra parola olarak DAIDALOS girin. Hepsi büyük harfle. Voila!"

Daemon şüpheci bir tavırla başını iki yana salladı. "Hepsi bundan mı ibaret? Bu mu güvenlikleri?"

"Hah!" Luc birkaç düğmeye daha bastı, ekran karardı. "Size sadece kodları vermekle, kameraları iptal etmekle kalmıyorum, yeni en iyi arkadaşım. Onların göz tanıma yazılımlarını da devre dışı bırakıyorum. Günde on ila on beş dakika kapalı kalırsa farkına varmıyorlar."

"Ya biz oradayken tekrar çalışırsa?" diye sordum.

Luc ellerini havaya kaldırdı. "Şey, tıpkı düşmekte olan bir uçaktaki gibi. Başlarınızı dizlerinizin arasına sokup elveda deyin."

"Aman ne güzel," dedim. "Yani sen mutant hacker gibi bir şeysin, öyle mi?"

Göz kırptı. "Fakat dikkatli olun. Sonradan koymuş olabileceklen güvenlik önlemlerini kapatamam. Öylesi merak uyandırır."

"Dur bir saniye," dedi Daemon yüzünü asarak. "Başka ne güvenlik önlemleri olabilir?"

"Öğrendiğime göre kodları her iki günde bir değiştiriyorlar. Onun dışında sadece muhafızlar var ama zaten nöbet değişiminde gidiyoruz." Blake sırıttı. "Sorun çıkmayacak. Bu işi başaracağız."

Paris kodları yazdığı kâğıdı uzattı. Blake'ten önce davranan Daemon kâğıdı kaptığı gibi cebine soktu. "Sağ ol," dedi.

Luc DS'i alıp kendini kanepeye bıraktı, tüm gülümsemesi kayboldu. "Bana daha teşekkür etmeyin. Aslında bana hiç teşekkür etmeyin. Sizden bir iyilik isteyeceğim güne kadar ben yokum." Oyun konsolunun kapağını açtı. "Unutmayın, bu Pazar günü, saat 21.00'da. On beş dakikanız var, hepsi o kadar."

"Tamam," demeyi başarabildim. Blake'e bir bakış fırlattım. İkisinin nasıl tanıştığını bilmek isterdim doğrusu. "Şey, sanırım..."

Elimi tutup, "Biz artık gidiyoruz," diye sözümü tamamladı Daemon. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Neyse," dedi Luc. Parmakları oyun aletinin üstünde uçuşuyordu. Kapıya vardığımızda sesini duyup durduk. "Sizi neyin beklediğini tahmin edemezsiniz. Dikkatli olun. Hepiniz öldürülürseniz ya da daha beteri olursa... anlaşmamın tek taraflı kalmasını hiç istemem."

Ürperdim. Sohbeti ödümüzü patlatarak bitirmesi ne güzeldi.

Daemon diğer Luxen'e başıyla selam verdi, dışarı çıktık. Blake kapıyı ardından kapattı. Odanın ses geçirmez olduğunu o an anladım.

"Eh," dedi Blake gülümseyerek. "Çok da fena değildi, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "İçimde az önce şeytanla bir anlaşma imzaladık, o da ilk doğan çocuğumuzu isteyecekmiş gibi bir his var."

Daemon kaşlarını oynattı. "Çocuk mu istiyorsun? Bunun için önce..."

"Kapa çeneni." Başımı iki yana sallayıp yürümeye başladım.

Hâlâ balık istifi gibi dans pistinden dolanıp kulübün kapısına vardık. Galiba hepimiz çıkmaya hazırdık. Tam çıkacakken Daemon ile Blake'in arasından dans pistine baktım.

Bir yanım içlerinde hiç melez var mı, varsa kaç tane diye merak ediyordu. Sayıca azdık ama tıpkı ilk girişte hissettiğim gibi, burada bir şeyler dönüyordu. Luc denilen şu çocukta da bir acayiplik vardı.

Profesyonel Güreşçi bizi kapıda karşıladı. Muazzam kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sakın aklınızdan çıkarmayın," dedi. "Buraya hiç gelmediniz."

16

Martinsburg'dan eve döndüğümüzde saat geç olmuştu, dosdoğru yatağın yolunu tuttum. Daemon da benimle geldi ama sadece sarılıp uyuduk. İkimiz de olan bitenler yüzünden bitap düşmüştük ve onun yanımda olup da sürekli varlığıyla yıpranmış sinirlerimi rahatlatması, avutması çok güzeldi.

Perşembe günü zombi gibiydim ve biyoloji dersinde Blake'in iğrenç, neşeli tavrı yüzünden az daha kusacaktım.

"Yüzün gülmeli," diye fısıldadı ben hızla not tutarken. Dünkü sınavda rezil olmama şaşmamak gerekirdi. "Pazar gününden sonra hepsi bitecek."

Her şey bitecek. Yazmayı bıraktım. Boynumdaki bir adale gerildi. "Kolay olmayacak."

"Hayır, olacak. Sadece inanman lazım."

Gülüyordum az daha. Kime inanacaktım? Blake'e mi? Malya çocuğa mı? İkisine de zerre kadar güvenim yoktu. "Pazar'dan sonra geçmişte kalacaksın."

"Geçtiğimiz on yıl gibi," diye yanıtladı.

Dersten sonra eşyalarımı topladım, Lesa'nın söylediği bir şeylere güldüm, sonra Dawson'ın gelmesini bekledim. Onu Blake'le yalnız bırakmak istemiyordum. Hele ki Dawson onu

döverek ağzından bilgi almak istermiş gibi görünürken.

Blake sürtünerek yanımızdan geçti, kitapları diğer eline geçirirken sırıttı. Koridorda salına salına yürüdü, ona seslenen bir grup oğlana el salladı.

"Ondan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı Dawson.

"Sıraya gir." Koridorda ilerledik. "Ama Pazar'a kadar ona ihtiyacımız var."

Dawson dümdüz ileri bakıyordu. "Yine de sevmiyorum onu." Sonra bana, "Sana karşı bir şeyler hissediyordu, değil mi?" diye sordu.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Niye öyle düşünüyorsun?"

Küçük bir tebessüm belirdi yüzünde. "Ağabeyimin ona karşı duyduğu nefretin haddi hesabı yok."

"Eh, o Adam'ı öldürdü," dedim alçak sesle.

"Biliyorum, evet ama daha kişisel."

Kaşlarımı çattım. "Bundan daha kişiseli nasıl olabilir?"

"Olabilir." Dawson kapıyı itip açtı ve merdiven sahanlığında kıkırdayan çeteyle karşılaştık.

Başlarını Kimmy çekiyordu. "Vay be. Niye şaşırmadım ki?"

Dawson'ın önüne geçtim. "Acaba niye neden söz ettiğimi bilmiyorum ki?"

Arkamda, Dawson huzursuzca kıpırdanıp duruyordu.

"Eh, bal gibi ortada." Tırabzana yaslandı, sırt çantasını da tırabzanın üstüne yasladı. Etrafındaki kızlar kıkırdadı. "Kardeşlerden sadece biri sana yetmiyor."

Daha ben kıpırdayamadan Dawson önüme çıkıp, "Sen acınası, iğrenç bir şeysin," deyince Kimmy'nin gülümsemesi donup kaldı. Belki de eski Dawson asla böyle bir şey söylemeyeceği içindi çünkü Kimmy ile arkadaşları başlarından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi duruyordu. Zihnimin gerilerinde bir yerde gülmek istiyordum, ancak bunu yapamayacak kadar öfkeliydim, iki

kardeşle birden görüştüğüm iddiası beni tiksindirmişti.

O andan sonra neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bir enerji darbesi vücudumu terk etti ve Kimmy'nin o güzel pembe sırt çantası önce sallandı, sonra tırabzandan merdiven boşluğuna kaydı. Ağırlık Kimmy'nin dengesini bozmuştu. Topuklu ayakkabıları yerden kesilince neler olacağını anladım.

Merdiven boşluğundan aşağıya kafa üstü çakılacaktı.

Benim gırtlağımda başlayan çığlığı Kimmy tamamladı. Arkadaşlarının dehşet dolu bakışları sonsuza dek zihnime kazındı ve kalbim fırlayacak gibi çarpmaya başladı.

Dawson öne atıldı, kızı çırpınan kollarının birinden yakaladı. Daha Kimmy'nin çığlığı kulaklarımdan silinmeden onu alıp ayaklarının üstüne koymuştu. Şaşırtıcı derecede şefkatli bir sesle, "Seni yakaladım," dedi. Kimmy, Dawson'ın eline sarılmış, zorla yutkunuyordu. "Sakin, sakın."

Dawson dikkatlice kızın parmaklarını elinden kurtardı, geri çekildi. Arkadaşları hemen Kimmy'nin etrafını sardılar. Sonra Dawson karanlık bir bakışla bana döndü. Dirseğimden tuttuğu gibi beni hızla merdivenden aşağı indirdi.

Duyma mesafesinin dışına çıkar çıkmaz durup bana baktı. "Neydı bu?"

Nefesim kesildi, gözlerimi kaçırdım. Kafam karışmıştı, utanmıştım. Her şey o denli çabuk olup bitmişti ve o kadar öfkeliydim ki. Fakat bunu yapan bendim, bir yanım düşünmeden, bilmeden harekete geçmişti. Bir yanım, sırt çantasının ağırlığının Kimmy'yi merdivenden aşağı düşüreceğini biliyordu.

Öğle yemeğinde Daemon'a Kimmy ile sahanlıkta olan bitenleri anlatmadım, kendimi yanımızda Carissa ile Lesa olduğu için bu konuyu konuşamayacağımıza inandırdım. Bahaneden başka şey değildi ancak Kimmy'nin sözleri kadar iğrenç hisse-

diyordum kendimi. O gün daha ilerleyen saatlerde Daemon'ın evindeyken, tam kadro Pazar gününün planlarının gözden geçirirken de kendimi, bunun zamanı olmadığına ikna ettim.

Özellikle de Dee gitmeyi ister ve Daemon buna karşı çıkarken.

"Ash ile senin bir şey olursa diye Matthew ile kalmanız gerekiyor."

Dee kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne o? Sizlere ayak uyduramam diye mi düşünüyorsun? Ayağım takılır da kazayla Blake'i bıçaklayıp öldürürüm diye mi korkuyorsun?"

Erkek kardeşi, Dee'ye boş boş baktı. "Sen şimdi öyle deyince..."

Dee gözlerini devirdi. "Katy de seninle geliyor mu?"

Boynumu büktüm. İşte başlıyoruz.

Daemon'ın vücudu gerildi. "Istemi..."

"Evet." Ölümcül bir bakışla sözünü kestim. "Çünkü çoğumuzun başına bu çorabı ben ördüm ve Blake, Daemon ile ben olmadan bu işi yapmayı reddediyor."

Ash kanepenin üstünden alay edercesine güldü. Küllenmiş gönül ilişkilerini yeniden başlatmak istermiş gibi Daemon'a gözünü dikip bakmak haricinde pek bir şey yapmıyor ya da söylemiyordu. "Ne kadar da cesursun, Katy."

Onu duymazdan geldim. "Fakat içeride bir şeyler yolunda gitmezse diye, dışarıda birilerine ihtiyacımız var."

"Ne o?" diye sordu Andrew. "Blake'e güvenmiyor musunuz? Bak şu işe."

Daemon geriye yaslandı, iki elini saçlarında gezdirdi. "Neyse. Girip çıkacağız. Ardından her şey... her şey bitecek."

Erkek kardeşi ağır ağır gözlerini kırpıştırdı ve onun Beth'i düşündüğünü anladım. Belki de onu gözlerinin önünde canlandırıyordu. Ne kadardır görüşmediklerini merak ettim. Bunu sordum, ne ilginçtir ki, yanıtladı.

"Bilmiyorum. Orada zaman farklıydı. Haftalar mı oldu? Aylar mı?" Ayağa kalktı, omuzlarını çevirdi. "Ama aynı tesiste tutulduğumu sanmıyorum. Dışarı çıkarıldığımda hava hep sıcak ve kuruydu."

Dışarıya çıkarıldığında, tıpkı bir ev hayvanı gibi. O kadar yanlıştı ki.

Dawson kesik kesik nefesini verdi. "Dışarı çıkmam ya da hareket etmem lazım."

Hemen çevreme bakındım. Güneş bir süre önce batmıştı. Gerçi ihtiyaç duyacak da değildi. Daha hiç kimse bir şey diyemeden çıkıp gitmişti bile.

"Ben giderim." Bu sefer konuşan Dee'ydi.

Andrew ayağa kalktı. "Ben de."

"Ben de gidiyorum." Bunu diyen Ash'ti.

Matthew içini çekti. "Bir gün gelecek, her şeyi olaya dönüştürmeden halletmeyi öğreneceğiz."

Daemon bezgince güldü. "Daha çok beklersin."

Beş dakika içinde evde Daemon'dan başka kimsecikler kalmamıştı. Kimmy'nin boynunu az kalsın kıracak olduğumu itiraf etmek için harika bir zamandı, fakat Daemon'ın zümrüt rengi gözlerinde de bir pırıltı fark ediliyordu.

Ağzım kurumuştu. "Ne var?" diye sordum.

Daemon ayağa kalkıp gerindi, simsiki teni göründü. "Ortalık sessiz." Elini uzattı, tuttum. "Buralar hiç sessiz olmuyor artık."

Hakkı vardı. Beni çekip ayağa kaldırmasına izin verdim. "Çok uzun sürmeyecek."

"Sürmeyecek." Beni kendine çekti, bir saniye sonra kollarındaydım ve basamakları inanılmaz bir hızla çıkıyorduk. Kendi odasında beni indirdi. "Kabul et. Yolculuk yöntemimi seviyorsun."

Biraz başım dönüyordu, güldüm. "Gün gelecek senden hızlı olacağım."

-Rüya görmeye devam et."

"Öküz," diye yapıştırdım yanıtı.

Daemon'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Baş belası."

"Ya," deyip gözlerimi koca koca açtım. "Bu ağır kaçtı işte."

"Bu sessiz zamanın tadını çıkarmalıyız." Bana, avını gözüne kestirmiş bir yırtıcı hayvan gibi yaklaştı.

"Gerçekten mi?" Ansızın sıcaklamışım, geri geri yürürken yatağına çarptım.

"Gerçekten." Ayakkabılarını fırlatıp attı. "Bana kalırsa, birisi rahatımızı bozana kadar yarım saat zamanımız var."

Tişörtünü çıkarıp atınca gözlerimi yere çevirdim. Hızla bir nefes aldım. "Muhtemelen o kadar bile yok."

Dudaklarında haylaz bir tebessüm şekillendi. "Doğru. O zaman yirmi dakika, artı eksi beş dakikamız var diyelim." Önümde durduğunda gözleri görünmüyordu. "Yapmak istediğim şey için hiç yeterli bir zaman değil ama bir yolunu buluruz."

Damarlarıma bir sıcaklık yayıldı ve yine başım döndü. "Öyle mi?"

"Hı hı." Ellerini omuzlarıma koydu ve ben yatağın tam ucuna oturana kadar aşağıya doğru bastırdı. Ellerini yanaklarımda gezdirerek bacaklarımın arasında diz çöktü, böylece aynı göz hizasına geldik.

Daemon gözlerini yere indirince kirpikleri yanaklarına yayıldı. "Seni özledim."

Parmaklarımı bileklerine doladım. "Beni her gün görüyorsun."

"Yetmez," diye mırıldandı ve dudaklarını boynumda nabzımın güm güm attığı yere bastırdı. "Hem hiç yalnız kalamadık."

Tanrım, bu doğru değildi. En son kayda değer bir süre yalnız kaldığımızda ikimiz de uyumuştuk. O yüzden bu anlar değerli, kısa ve kaçamaktı.

Öperek çeneme doğru gelip dudaklarımın hemen aşağısın-

da dururken gülümsedim. "O zaman galiba bu süreyi konuşarak harcamamalıyız."

"Hı hı." Dudaklarımın kenarını öptü. "Konuşmak büyük zaman kaybı." Sonra da diğer kenarı öptü. "Hem konuşunca sonu genelde didişmeyle bitiyor."

Güldüm. "Her zaman değil."

Daemon geri çekilip kaşlarını kaldırdı. "Kedicik..."

"Tamam." Geriye doğru kaçtım ve peşimden gelip üstüme çıktı; kolları kocaman ve güçlüydü. Tanrım, bazen ona kendimi feci kaptırıyordum. "Haklı olabilirsin ama boşa zaman harcıyorsun."

"Ben daima haklıyımdır."

İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ki dudakları, dudaklarımın kontrolünü ele geçirdi ve öpücüğü benliğimin ta derinliklerine ulaşıp iliklerime işledi. Dili dilimin üstünde gezindi. Beni böyle öpmeye devam ettiği sürece istediği kadar haklı olabilirdi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, başını kaldırınca saçlarını çektim. Karşı çıkmaya çalıştım ama hırka üzerinden boynumu öpmeye girişmiş, çiçek şekilli küçük düğmelerden aşağı, daha da aşağılara inmişti, artık başını tutamıyordum. Nereye gittiğinin hesabını tutamadığım gibi.

Daemon çömeldi, botlarımı eline aldı. Birini çıkarıp omzundan geriye fırlattı. Hafif bir *pat* sesiyle bot duvardan sekti. "Ne derisi bu böyle? Tavşan mı?"

"Ne?" Güldüm. "Hayır. Suni kuzu derisi."

"Yumuşacıkmış." Diğerini de fırlattı, o da duvara çarptı. Sırada çoraplarım vardı. Ayağımın üstünü öpünce irkildim. "Ama bunun yumuşaklığı yanında solda sıfır kalır." Ağzı kulaklarında, başını yukarı kaldırdı. "Taytını çok sevdim bu arada."

"Öyle mı?" Bakışlarımı tavana dikmiştim ama aslında gö-

tüm hiçbir şey görmüyordu. Özellikle de elleri bacaklarımda öyle hareket ederken. "Acaba... kırmızı renk oldukları için mi?"

"Ondan." Yanağını dizimde hissettim ve titreyen elimi yatağa koydum. "Bir de çok ince oldukları için. Çok da seksiler ama bunu biliyorsun zaten."

Seksi mi? Yanıyordum. Elleri baldırlarıma gitti, kot eteğimin altına girdi, ağır ağır kumaşı yukarı çekti. Dudağımı ısırdım, o kadar şiddetli ısırmıştım ki ağzıma metalik bir tat geldi. Kumaş gerçekten inceydi, onun teniyle benimki arasında belli belirsiz bir bariyer gibiydi. Her dokunuşu hissedebiliyordum ve bu dokunuşların en hafifi bile binlerce volt elektrik yayıyordu.

"Kedicik..."

"Hımm?" Örtüleri avucumda sıktım.

"Hâlâ burada mısın diye emin olmak istedim de." Bacağımın yanını, dizimin hemen üstünü öptü. "Uyuyup kalayım falan deme."

Sanki uyumam mümkünmüş gibi.

Gözleri parladı. "Biliyorsun. Bana iki dakika ver, tüm gereken o."

"Neyse," dedim. "Geriye kalan on sekiz dakika boyunca ne yapacaksın peki?"

"Sarılıp yatarız."

Gülmeye başladım, ancak parmakları taytımın lastiğini bulmuştu ve aşağı çekti, tayt ayaklarıma dolanınca da sayıp sövdü.

Titrek bir sesle "Yardım gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hallettim," diye mırıldandı taytı buruşturup top yaparak. O da uçarak bir yerlere gitti.

Hiç olmadığı kadar ileriye gidiyordu işler. Gergindim ama durmak da istemiyordum. Çok meraklıydım, geriye dönüşü mümkün olmasa da güveniyordum ona. Derken tenimi dudak-

larından ya da ellerinden ayıran hiçbir şey kalmadı ve ben de düşünmeyi bıraktım; tutarlı düşünce oluşturma yeteneğimi yitirmiştim. Sadece o ve başyapıtını yaratan bir usta sanatçı gibi içimden çekip çıkardığı delice hisler vardı. Sonunda ben de ben olmaktan çıktım çünkü vücudum böyle sarsıla sarsıla titriyor olamazdı. Aşağı çekiliş bırakılan bir balon gibi uçuyordum ve duvarlarda Daemon'dan kaynaklanmayan yumuşak, beyaz bir ışık oynaşıyordu.

Tekrar aşağı indiğimde Daemon'ın gözleri parlak elmaslara benziyordu. Huşuya kapılmış gibiydi, bu ilginçti çünkü karşısında huşuya kapılan bendim.

"Etrafına ışık saçıyordun," dedi doğrularak. "Bunu yaptığını bir kez daha görmüştüm."

O geceyi hatırlıyor ancak şu anda düşünmek istemiyordum. Böyle uçmaktan memnundum. Güzeldi, hatta harikaydı ve konuşamıyordum. Beynim pelteye dönüşmüştü. Öyle olabileceğimi hiç bilmiyordum. Kahretsin, olduğu zaman şok geçirmiştim. Teşekkür falan etmem gerektiğini düşünüyorum.

Gülümsemesinde erkeklere özgü bir kibir ve küstahlık da vardı, sanki beynimi altüst ettiğini biliyordu. Yanıma uzandı, beni kendine çekti. Başını eğip beni hafifçe, şefkatli olduğu kadar da ateşli bir biçimde öptü.

"İki dakika bile sürmedi," dedi. "Demedim mi ben?"

Kalbim boğazımda bir yerlerdeydi. "Haklı çıktın."

"Daima."

17

Bir süre sonra, gerinmeye çalıştım ve konuştuğumda, göğsüne yaslandığım için sesim boğuk çıktı. "Kımıldayamıyorum."

Kollarını gevşetirken kahkahasını içimde hissettim. "İşte böyle sarılıp yatılır."

Esnedim, gitmek istemeye istemeye "Birazdan yan tarafa geçmeliyim," dedim. Öyle gevşemiştim ki ayak parmaklarımı hissetmiyordum. "Annem birazdan gelir."

"Hemen gitmen şart mı?"

Başımla onayladım. Aşağı yukarı bir saatimiz vardı. Anneme akşam yemeği hazırlamak istiyordum; o yüzden de zamanımız otuz, bilemedin kırk dakikaydı. Daemon bir parmağını çenemin altına koydu, başımı kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri gözlerimi araştırıyordu. "Sen gitmeden önce konuşmak istiyorum."

Biraz kaygılanmıştım. "Hangi konuda?"

"Pazar günü," deyince içimdeki endişe büsbütün çoğaldı. "Bizi bu işe bulaştırdığını hissediyorsun ama aslına bir suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Daemon..." Bu sohbetin gittiği yönü o kadar iyi biliyordum ki. "Bu noktaya verdiğim kararlar yüzünden..."

"Verdiğimiz," diye kibarca düzeltti beni. "*Birlikte* verdiğimiz kararlar yüzünden."

"Eğer sana kulak verseydim ve Blake'le antrenman yapmasaydım bu noktada olmayacaktık. Adam yaşıyor olacaktı. Dee benden ölesiye nefret etmeyecekti. Will ortalıkta dolanıp Tanrı bilir neler yapıyor olmayacaktı." Gözlerimi yumdum. "Bıraksan sabaha kadar sayarım. Sen mesajı aldın."

"O kararların hiçbirini vermeseydin Dawson aramızda olmayacaktı. Aptalca ama zekice bir hareketti."

Keyifsizce güldüm. "Orası doğru."

"Bu vicdan yükünü sırtlanamazsın Kat." Daemon tek dirseğinin üstünde doğrulunca yatak sallandı. "Sonun benim gibi olur."

Ona baktım. "Ne yani? Sırık boylu, rezil bir uzaylıya mı dönüşürüm?"

Güldü. "Rezillik kısmında haklısın, evet. Dawson'a olanlardan kendimi sorumlu tuttum. Bu değiştirdi beni. Hâlâ her şey olup bitmeden önceki halime dönemedim. Bari sen bunu kendine yapma."

Söylemesi kolaydı ama başımı öne salladım. İstediğim son şey, Daemon'ın gelecekteki terapi faturalarını konusunda kaygılanmasıydı. Lafı, istediğini bildiğim şeye getirmenin de tam sırasıydı. "Pazar günü gelmemi istemiyorsun."

Daemon derin bir nefes aldı. "Beni sonuna kadar dinle, olur mu?" Başımı öne sallayınca devam etti. "Yardım etmek istediğini de, edebileceğini de biliyorum. Neler yapabildiğini gördüm. Deliye döndüğünde çok korkunç olabiliyorsun."

Hayal bile edemezsin, diye düşündüm içimden.

"Fakat... işler sarpa sararsa sana bir zarar gelsin istemiyorum." Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Güvenli bir yere olmanı istiyorum."

Neyi kastettiğini biliyor, içini rahatlatmak istiyordum fakat geride kalmak yapabileceğim bir şey değildi. "Asıl ben *senin* karışmanı istemiyorum Daemon. Ben de *senin* güvenli bir yerlerde olmanı istiyorum ama olayın dışında kal demiyorum."

Kaşlarını çattı. "Orası farklı."

Kalkıp kazağımı düzelttim. "Neresi farklı? Ben erkek olduğum için farklı dersen canını yakarım, ona göre."

"Yapma Kedicik."

Gözlerimi kıstım.

İçini çekti. "Sadece o değil. Çünkü ben deneyimliyim. O kadar basit. Sen değilsin."

"Tamam, hakkın var ama ben o kafeslerden birinin *içinde* kaldım. İlk elden bilgi sahibi olduğumdan, kendimi yakalatmamak için senden çok nedenim var."

"Ben de tam bu yüzden bunu yapmanı istemiyorum işte." Gözleri yoğun bir yeşil renkle büyüdü. Koruyuculuktan güç alan bir huysuzluğa geçiş yapmasına ramak kaldığının şaşmaz bir işaretiydi bu. "Seni o kafeste gördüğümde aklımdan neler geçtiğini, sesinin hâlâ tırpü gibi çıktığını duyduğumda neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Çığlık atıyordun ta ki..."

"Hatırlatmana gerek yok," diye çıkıştım, sonra da sessizce sövdüm. Kendi sinirimi kontrol etmeye çalışıyordum. Elimi koluna koydum. "Sende sevdiğim şeylerden biri koruyucu olman ama bu beni aynı zamanda deli ediyor. Beni sonsuza dek koruyamazsın."

Bakışları bunu yapabileceğini ve deneyeceğini söylüyordu.

Sert bir şekilde nefes verdim. "Bunu yapmam gerek. Dawson'la Beth'e yardım etmeliyim."

"Blake'e de mi?" diye sordu.

"Ne?" Ona bakakaldım. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmem." Kolunu benden uzaklaştırdı. "Önemi yok. Ben..."

"Bekle. Önemi var. Yaptıklarından sonra ne diye Blake'e yardım etmek isteyeyim? Adam'ı öldürdü o! Onun ölmesini istedim. Yeni bir sayfa açan falan da sendin."

Bu sözcükler ağzımdan çıktığı an pişman oldum. Yüz ifadesi donup kaldı.

"Üzgünüm," dedim ve bunda ciddiydim de. "Blake'in... defterini neden dürmek istemediğini biliyorum ama bunu yapmak zorundayım. Bunun, neden olduklarımı aşmama faydası olacaktır. Telafi etmek falan gibi."

"Buna mecbur..."

"Mecburum."

Daemon dişlerini sıkarak yüzünü çevirdi. "Bunu benim için yapabilir misin? Lütfen?"

İçim sızladı çünkü Daemon lütfen dediğinde, ki bunu nadiren söylerdi, bir şeyin onu ne kadar rahatsız ettiğini bilirdim. "Yapamam."

Saniyeler geçti ve omuzları kaskatı oldu. "Bu çok aptalca. Bunu yapmaman gerekir. Tek endişem başına bir şey gelmesi."

"Gördün mü? Sorun da bu zaten! Her zaman başıma bir şey gelmesinden endişe edemezsin."

Kaşlarını aldırdı. "Ama *her zaman* başına bir şey geliyor."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Hiç de bile!"

Güldü. "Evet, bunu tekrar denesene."

Onu itim ama kaslardan oluşmuş kıpırdamayan bir duvardı. Öfkeyle üstüne tırmandım, gözlerindeki neşeli pırıltıyı görünce daha da çok öfkelendim. "Tanrım, beni delirtiyorsun."

"Şey, en azından seni..."

"Sakın o cümleyi bitirme!" Çoraplarımı ve taytımı aldım. Giyip tek ayağımın üstünde hoplamaya başladım. "Off, bazen senden nefret ediyorum."

Çevik bir hamleyle yataktan kalkıverdi. "Daha demin beni

çok ama çok sevmiyor muydun sen?"

"Kapa çeneni." Diğer bacağıma geçtim. "Pazar günü ben de sizinle geliyorum. O kadar. Bu mesele kapanmıştır."

Daemon ayağa kalktı. "Gelmeni istemiyorum."

Taytımı yukarı çekip ona ters ters baktım. "Ne yapıp yapmayacağımı sen söyleyemezsin Daemon." Botumun bir tekini, oraya kadar nasıl gittiğine hayret ederek aldım. "Ben kurtulmak için sana muhtaç, kırılgan, çaresiz bir kadın kahraman değilim."

"Bu bir kitap değil, Kat."

Asılıp botumun diğer tekini de ayağıma geçirdim. "Hadi ya? Tüh. Ben de kitabın sonuna bakmışsındır da neler olacağını bana söylersin diye umuyordum. Kitabın keyfini kaçıranlara bayılırım da."

Hızla döndüm, odadan çıkıp alt kata indim. Elbette devasa bir gölge halinde, bir adım gerimdeydi. Dışarıya çıktık, sonra beni durdurdu.

"Blake'le olan her şeyin ardından bana karşı güvensizlik etmeyeceğini söylemiştin," dedi. "Kararlarıma güvenecektin sözde ama yine aynısını yapıyorsun. Ne beni dinliyorsun ne sağduyunu. Her şeyi yine yüzüne gözüne bulaştırınca ne yapmam gerekiyor o zaman?"

Hızla bir nefes alıp geriledim. "Resmen... belden aşağı vurdun."

Ellerini beline dayadı. "Gerçek bu."

Gözyaşları gözümü yakıyordu ve birkaç saniye hiçbir şey diyemedim. "Niyetinin kötü olmadığını biliyorum ancak işleri nasıl berbat ettiğimi bana dostça hatırlatmana hiç gerek yoktu. Hiç aklımdan çıkmıyor ve telafi etmeye çalışıyorum."

"Kat, adilik yapmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum, hiç çalışmadan da oluyor zaten." Siste, yoldan

yaklaşan far ışıkları görüldü. Tekrar konuştuğumda, sesim iyice boğuklaşmıştı. "Gitmem gerekiyor. Annem geldi."

Basamaklardan aşağı hızla indim, çakılın ve donmuş sert toprağın üstünde yürüdüm. Kendi evimin verandasına ulaşamadan Daemon tekrar ortaya çıktı. Çarpmamak için zınk diye durdum, kekeleyerek, "Böyle yapmandan nefret ediyorum," dedim.

"Söylediklerimi bir düşün Kat." Bakışları arkama gitti. Annemin arabası gelmek üzereydi. "Kimseye bir şey ispatlaman gerekmiyor."

"Öyle mi?"

Daemon aksini söylüyordu ancak her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamı beklerken, bana hiç de öyle gelmiyordu.

Yatakta dönüp dursam da nafileydi, zihnim bir türlü kapanmak bilmiyordu. Ağaç dalını Blake'in önünde durdurduğum saniyeden Simon'ın kanlı kol saatini Blake'in kamyonetinde bulduğum ana kadar her şeyi baştan sona kafamda tekrar oynatmıştım. Söylediğinin aksine, sıradan biri olmadığının işaretleri ne kadardı? Çok fazlaydı. Peki, Daemon kaç kez önüme dikilip beni Blake'le antrenman yapmamam için uyarmıştı? Çok fazla

Sırt üstü döndüm, gözlerimi sımsıkı kapattım.

Blake konusunda dediği neydi peki? Gerçekten ona yardım etmek istediğimi mi sanıyordu? Eğer öyleyse hangi amaç uğruna? Hayatta en son isteğim Blake'le aynı havayı solumaktı. Daemon'ın kıskançlık yapması mümkün değildi. Hayır, hayır, hayır. Eğer öyle bir şey varsa uçan tekmeyi ağzının ortasına yapıştıracaktım. Sonra da oturup ağlayacaktım çünkü bana güveni yoksa...

Bunu aklıma bile getiremezdim.

Bu kargaşanın tek bir faydası olmuştu, o da Dawson'dı. Onun dışında her şey.. Eh, işte bu yüzden elim kolum bağlı oturamıyordum ya.

Yan döndüm, yastığa bir yumruk indirdim, gözlerimi kapalı tutmaya çabaladım.

Şafak sökerken, bana kısacık gelen bir süre için daldım ve bir dakika sonra, yatak odamın penceresinden sızan güneşle uyandım. Kendimi zorla yataktan kaldırıp duş aldım, üstümü başımı değiştirdim.

Gözlerimin arkasında donuk bir sızı vardı. Okula varıp da kitaplarımı dolabımdan çıkardığımda, başımın ağrısı sandığımın aksine kaybolmamıştı. Trigonometri dersine doğru ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm ve telefonuma dün geceden beri ilk defa baktım.

Hiç mesaj yoktu.

Telefonu tekrar çantama tıktım, çenemi ellerimin üstüne koydum. İçeri ilk giren Lesa oldu.

Beni görünce yüzünü buruşturdu. "Iyy, bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Sağ ol," diye mırıldandım.

"Bir şey değil. Carissa kuş gribine mi ne tutulmuş. Umarım sana da geçmemiştir."

Az daha gülecektim. Daemon beni iyileştirdiğinden bu yana öksürmamıştım bile. Will'e göre, bir kez mutasyona uğradın mı bir daha hasta olmuyordun, Daemon'ı kendisini mutasyona uğratmaya zorlamasının nedeni de tastamam buydu işte.

"Belki," dedim.

"Belki de gittiğin kulüp yüzündendir." Ürperdi.

Boynumda bir sıcaklık gezindi, Daemon arkamdaki sıraya otururken gözlerimi kaçırdım. Altmış iki saniye boyunca hiçbir şey demedi. Saniyeleri teker teker saydım.

Sonra emektar kalemiyle sırtımı dürttü.

Yüz ifademi değiştirmeden dönüp baktım. "Selam."

Tek kaşını kaldırdı. "Uykunu iyice almışa benziyorsun."

Diğer yandan o, gayet güzel bir uyku çekmiş gibiydi. Sa. nır bereket derecede mükemmeldi. "Uyumaktan gözlerim şişti Senden ne haber?"

Daemon kalemi kulağının arkasına yerleştirdi, öne eğildi. "Herhalde bir saat kadar kestirmişimdir."

Bakışlarımı yere indirdim. Onun da gecesinin berbat geçmesine sevinmemiştim ama en azından yaptığını düşündüğümü gösteriyordu. Sormaya niyetlendim ama başını iki yana salladı. "Ne var?" dedim.

"Fikrim değişmedi Kedicik. Seninki değişmiştir diye umuyordum."

"Hayır," dedim ve zil çaldı. Son bir kez imalı bakış attıktan sonra önüme döndüm. Lesa bana tuhaf tuhaf bakınca, omuz silktim. Bugün az heceli sözcüklerle konuşmamızın nedenini açıklayamazdım. Tuhaf bir sohbet olurdu.

Zil çalınca kapıya mı koşsam diye düşündüm fakat göz ucuyla, koi pantolonlu bir çift bacak gördüm. Ona kızgınken bile karnımda kelebekler uçuşmasını engelleyemiyordum.

Ezığın tekiydim.

Daemon sınıftan çıkıp ayrılırken hiçbir şey demedi ama her dersin ardından bir şekilde ortaya çıktı. Biyoloji dersinden önce de benimle aynı basamakları tırmandı; gözleri diğer öğrencilerin başları arasında dolanıyordu.

Nihayet bu sessizlikten sıkılıp, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Geniş omuzlarını silkti. "Seni dersine kadar geçirip centilmenlik yapayım demiştim."

"Hı hı."

Yanıt vermeyince dönüp ona baktım. Bayat bir şey yemiş gibi, gözlerini kısmış, dudaklarını büzmüştü. Parmak uçlarında yükseldim, sonra küfrü basmamak için kendime zor hâkim

ıldım. Blake kapının yanında duvara yaslanmış, yüzünde arsız bir gülümsemeyle başını bize doğru eğmişti.

"Ondan öyle nefret ediyorum ki," diye mırıldandı Daemon.

Blake kendini itip duvardan uzaklaştı, bin bir çalımla yanımıza geldi. "Cuma günü için çok şen şakrak görünüyorsunuz."

Daemon ders kitabını bacağına hafif hafif vurdu. "Burada durmanın bir nedeni var mı?"

"Benim dersim bu sınıfta." Başıyla açık kapıyı işaret etti. "Kay ile."

İleri bir adım çıkıp Blake'in burnunun dibine giren Daemon'dan etrafa ısı yayılıyordu. "Şansını zorlamayı çok seviyorsun, değil mi?"

Blake endişeli biçimde yutkundu. "Ne dediğini anlamıyorum."

Daemon güldü, gülünce tüylerim ürperdi. Ne kadar tehlikeli olabileceğini unutuyordum bazen. "Lütfen. Birçok şey olabilirim, hem de kötü şeyler Biff. Ama kör ve aptal olmak bunlar arasında yok."

"Tamam," dedim sesimi alçak tutarak. İnsanlar bize bakıyordu. "Uslu çocuk olun."

"Katılıyorum." Blake etrafa bakındı. "Ama burası oyun parkı değil."

Daemon tek kaşını kaldırdı. "Oyun oynamak istemiyor musun Barf? Çünkü o havalı dondurma numarasını yapıp hemen şuracıkta biraz oynayabiliriz."

Taşra bebekleri aşkına, bu çok lüzumsuzdu. Parmaklarımı Daemon'ın gergin koluna doladım. "Gel hadi," diye fısıldadım.

O saniye geçmek bilmedi ve statik elektrik Daemon'ın kolundan benimkine sıçradı. Ağır ağır bana baktı, sonra eğildi, dudaklarını dudaklarıma yasladı. Öpücüğü beklenmedikti, şiddetli ve kuvvetliydi. Alt dudağımı ısırıp geri çekilirken, şaşalamış halde öylece kalakaldım.

"Sana dayanamıyorum kardeşim." Sonra döndü, sağ eli Blake'in omzuna kondu, onu itip bir dolaba doğru devirdi. "Görüşürüz," dedi pis pis gülerek.

"Isa aşkına," diye mırıldandı Blake doğrulurken. "Ölmeme hâkim olamamış sorunu var resmen."

Bazı şeylerinkiyle bakan sırıtlar bulanıklaştı.

Blake gömleğini temizleyip yanımdan geçti. "Artık içeri girsek iyi olur."

Başımla onayladım ama zil çaldığında hâlâ elim dudağımda, orada öylece duruyordum.

18

Öğle yemeği saati geldiğinde Daemon'ın ruh hali düşünceli ile kötü niyetli arasında gidip geliyordu. Öğrencilerin yarısı onun yoluna çıkmaktan ya da aynı havayı solumaktan ölesiye korkuyordu. Neden böyle gözünün döndüğünü anlayamıyordum. Tartışmamızın etkisi bu kadar kötü olamazdı.

Daemon üçüncü defa süt almak için kalkınca Lesa arkasına yaslanıp alçak bir ıslık öttürdü. "Nesi var bunun ya?"

"Ne bileyim," dedim tabağımdaki etle oynayarak. "Herhalde muayyen zamanı geldi."

Chad kahkahayla güldü. "Lafı oraya getirmeyelim."

Lesa, erkek arkadaşına sırıttı. "Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan getirmezsin."

"Neymiş iyi olan?" diye sordu Daemon otururken.

"Hiç," dedik üçümüz birden.

Yüzünü astı.

Öğleden sonrası çok hızlı geçmişti ve ikide bir mideme sancılar giriyordu. Bir gün daha kalmıştı –Cumartesi– ondan sonra olanaksızı deneyecektik. Weather Dağı'nı basıp Beth'le Chris'i kurtaracaktık. Eğer başarırsak onlarla ne yapacaktık? Başarırsak değil, *başardığımızda*, diye çabucak düzeltiyor kendimi.

Dışarı çıkarken cep telefonum titreşti. Telefonuma hemen bakınca ağzımda acı bir tat kaldı. Keşke Blake telefon numarasını kaybetseydi.

Konuşmalıyız.

Dişlerimi gıcırdatarak cevap yazdım: *Neden?*

Hemen yanıt geldi: *Pazar günü hakkında.*

"Yüzündeki o korkutucu ifadenin nedeni kim?" diye sordu Daemon ansızın.

Ciyaklayarak yerimden sıçradım. "Yüce Tanrım, sen de nereden çıktın?"

Ağzı kulaklarına vardı, bütün gün hangi ruh halinde olduğu düşünülürse iyi bir şeydi bu, ancak sadece işkillenmemeyi açtığıyla kalmıştı. "Bir kedi gibi sessizimdir."

İç çekerek ona telefonumu gösterdim. "Blake. Pazar günü hakkında konuşmak istiyor."

Daemon gürledi. "Ne diye sana mesaj atıyor?"

"Muhtemelen ona fiziksel zarar vermeyi istediğini biliyordur."

"Sen istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Belli ki benden daha az korkuyor."

"Belki de bunu değiştirmemiz lazım, ne dersin?" Kolunu omuzlarıma atıp beni yan tarafına çekti ve dışarıda sert Şubat rüzgârı bizi karşıladı. "Ona yarın konuşacağımızı söyle."

Vücudum, vücuduna yaslanınca ısındı. "Nerede?"

"Benim evimde," diye yanıtladı kötücül bir gülümsemeyle. "Yiyorsa orada olur."

Yüzümü buruşturdum ama Blake'e cevap yazdım. "Neden bu gece değil?"

Daemon dudaklarını büzdü. "Birlikte kaliteli zaman geçirmemiz lazım." Dünkü kaliteli zaman gibi mi? Öylesine canım fedaydı ancak birkaç şeyi ayrıntılı bir şekilde konuşmalıydık. Konuyu açamadan Blake yanıt verdi ve yarın gece kesinleşti.

"Bugün arabayla yalnız mı geldin?" diye sordum.

Gözlerini ağaçlardan ayırmadan başını iki yana salladı. "Dee'yle geldim. Normal bir şeyler yapabiliriz diye umuyordum. Mesela öğleden sonra sinemaya gitmek gibi."

Bir yanım mutluluktan havaya uçtu. Daha sorumluluk sahibi olan diğer yanımsa öğretmen gözlüğünü taktı ve cetvelini çıkardı. Sinir bozucu, yetişkin Katy kazanmıştı. "Bu kulağa harika geliyor ama sence de dün gece hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Cömert kişiliğim hakkında mı?"

Yanaklarım kızardı. "Şey, hayır... Ondan sonrasını."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, bunu tahmin etmiştim. Bir anlaşma yapalım. Film izleriz, sonra da konuşuruz, tamam mı?"

İyi bir anlaşmaydı, o yüzden kabul ettim. Daemon'la, dışarıya çıkmak gibi normal şeyler yapmayı seviyordum. Nadiren oluyordu bu. Filmi seçmeme izin verdi ve tercihimi romantik komediden yana kullandım. İlginç bir şekilde şikâyet etmedi. Bunun, yağlı öpücüklerin arasında yüzümüzü kocaman bir patlamış mısır torbasına sokmamızla bir ilgisi olmalıydı.

Her şey o kadar harika bir şekilde normaldi ki.

Daemon'ın evine geldiğimiz anda, harika bir şekilde normal olan her şey sona erdi. Daemon gözlerini kısarak arabasından indi. Bütün ışıklar yanıyordu. Görünüşe göre Dee enerji tasarrufu yapmıyordu.

"Kat, galiba eve gitmen gerek."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak arabanın kapısını kapattım. "Konuşacağımızı sanıyordum? Bir de dondurma yiyecektik, bana dondurma sözün vardı."

Sessizce kükürdadı. "Biliyorum ama misafirim var."

Verandanın basamaklarının önünde durdum. "Ne tür bir misafir?"

"Luxen türünden," dedi, ellerini omuzlarıma koyarak. Ürkütücü biçimde parlak yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Büyükler."

Böylesi bir içsel sezgi mekanizmasına sahip olmak güzel şey olmalıydı doğrusu.

"İçeri gelemez miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bir kapının açıldığını duyduğumda Daemon o tarafa baktı. "Öyle bir seçeneğimiz olduğunu bile zannetmiyorum."

Dönüp baktım. Bir adam, dikkat çekici görünümlü bir adam duruyordu kapıda. Üç parçalı takım elbisesi ve şakaklardan kırlaşmış kömür karası saçları vardı. Büyükler'den olan bir Luxen'in nasıl görünmesi gerektiğini beklediğimi bilmiyordum. Belki de beyaz cübbeli ve kel kafalı bir adam görmeyi bekliyordum. Seneca'nın eteklerinde bir kolonide yaşıyorlardı.

Bu tamamen beklenmediktı.

Bundan daha da beklenmedik olan şeyse, Daemon'ın ellerini indirmemesi ve aramıza gerekli olan uzaylı-insan mesafesini koymamasıydı. Onun yerine, kendi dilinde bir şeyler fısıldadı ve yanımda durup elini sırtımdan aşağı indirdi.

"Ethan," dedi Daemon. "Seni beklemiyordum."

Adam ürkütücü menekşe rengi gözlerini bana kaydırdı. "Görebiliyorum. Erkek ve kız kardeşinin, hakkında beni nazikçe bilgilendirdikleri kız bu mu?

Daemon'ın yüzü gerilip kaskatı oldu. "Sana nazikçe söyledikleri şeylerin ne olduğuna bağlı."

Nefesim kesildi. Kendimle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, o yüzden orada durup elimden geldiğince bıhaber gözükmeye çalıştım. Takım elbiseli bir Luxen'ın insan olmadığını bilmem önemli bir meseleydi. Diğer Luxen'ler, sırlarını bildiği-

mı ya da benim bir melez olduğumu bilemezlerdi.

Ethan gülemedi. "Onunla görüştüğünü söylediler. Şaşırdım. Biz resmen bir aileyiz."

Konu bence Daemon'ın herkese mesaj yollayıp artık boşta olmadığını bildirmemesiyle değil de, Büyükler'ın ondan Ash'le minik uzaylı bebekler yapmasını istemesiyle alakalıydı.

"Beni bilirsin, Ethan; özel hayatımla ilgili konuşmayı sevmem." Başparmağıyla sırtımda tembel, rahatlatıcı bir daire çizdi. "Kat, bu Ethan. O daha çok bir..."

"Vaftiz babası gibi," dedim, sonra da kıpkırmızı kesildim çünkü bu söyleyebileceğim en aptalca şeydi.

Ama Ethan'ın ifadesinden bunun hoşuna gittiğini fark ettim. "Evet, vaftiz babası gibiyim." O tuhaf gözlerini üzerime dikti ve çenemi zorla biraz yukarı kaldırdım. "Buralı değilsin, değil mi Kat?"

"Hayır, efendim, Floridalıyım."

"Ya." Kara kaşlarını havaya kaldırdı. "Batı Virginia hoşuna gitti mi peki?"

Daemon'a göz attım. "Evet, güzel bir yer."

"Ne hoş." Ethan bir basamak indi. "Seninle tanışmak bir zevk." Elini uzattı.

Alışkanlıktan ben de elimi uzattım ama Daemon araya girdi ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Elimi dudaklarına götürdü ve avucumu öptü. Ethan bu hareketi biraz şaşkınlık ve adını koyamadığım bir tavırla karşıladı.

"Kat, birazdan gelirim ben." Elimi bıraktı ve ikimizin arasına girdi. "Yapmam gereken bir şey var, tamam mı?"

Başımla onayladım ve zorla Ethan'a gülümsedim. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Benim için de," dedi adam. "Tekrar karşılaşacağımızdan eminim."

Nedense bu sözcükler üzerimde soğuk duş etkisi yaptı. Daemon'a halsiz el salladım, sonra da aceleyle arabama gidip çantamı aldım. Daemon ve Dee'yle tanıştığımdan beri kolonideden bir Luxen'in evlerine geldiğini hiç görmemiştim.

Ethan'ın ortaya çıkışından dehşete düşmüş bir şekilde sırt çantamı koridora koydum ve bir bardak portakal suyu aldım. Annem uyuyordu, o yüzden koridorda parmak uçlarımda yürüdüm ve yatak odamın kapısını kapattım. Yatağa oturdum ve bardağı masaya koydum. Dizüstü bilgisayarıma yoğunlaşarak elimi kaldırdım.

Dizüstüm masadan havalandı ve doğruca elime geldi. Uzaylı yeteneklerini çok sık kullanmamaya çalışıyordum, belki günde bir iki kez, o da şey... işte *her neyse o* görlenmesin diyeydi. Gücümü kullandığımda hep o garip heyecan hissi oluyordu, hani hız treni bir tepenin zirvesine varır da saatte yüz otuz kilometre hızla aşağıya uçmaya hazırlanır ya, o anda insanın yüreği hop eder ve teni farkındalıkla karıncalanır. Farklı bir histi, kötü değildi, eğlenceli sayılırdı, hatta belki biraz bağımlılık bile yapıyordu.

Adam'ın öldüğü gece başvurduğum her neyse kendimi hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. O yüzden, evet, bu gücün insanı nasıl yoldan çıkaracağını görebiliyordum. Eğer mutasyon Will'de kalıcı olduysa nasıl çılgınca işler yaptığını Tanrı bilirdi.

Şu anda Will'e kafa yoramazdım, bu yüzden dizüstümü çalıştırdım ve yarım saat internette gezinip incelemeleri okudum, sonra da bilgisayarımı kapattım ve masama geri gönderdim. Bir kitap alıp yatağa kıvrıldım. Daemon gelmeden birkaç bölüm okumayı umuyordum ama daha üç sayfa okumuştum ki uykuya daldım.

Uyandığımda yatak odam kararmıştı ve biraz daha araştı-

ınca saatin dokuzu geçtiğini ve annemin işe gittiğini öğrendim. Daemon'ın uğramamasına şaşırarak botlarımı giydim ve onlara gittim.

Dawson bir elinde meşrubat kutusu, diğerinde tartla kapıyı açtı. "Şeker krizine girmişsin galiba," dedim, ağzım kulaklarımda.

Başını eğip baktı. "Evet, galiba bu aralar bana uyku yok."

Gözüne uyku girmemesi konusunda söylediklerini anımsadım ve bunun değiştiğini umut ettim. Ben daha soramadan o, "Daemon evde değil," dedi.

"Ya." Hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım. "Hâlâ Büyükler'den olan o adamla mı birlikte?"

"Tanrım, hayır. Ethan burada sadece yarım saat kaldı. Hiç keyfi yoktu. Ama Daemon Andrew'yla çıktı."

"Andrew'yla mı?" Beklenmedik bir şeydi.

Başıyla onayladı. "Evet, Andrew, Dee ve Ash bir şeyler yemek istedi. Ben gitmek istemedim."

"Ash mi?" diye fısıldadım. Tamam, bu daha da beklenmedikti. Ama beklendik olan, içimi bir anda dolduran ve beni çılgına döndürmeyi kafasına koymuş o mantıksız kıskançlık dalgasıydı.

"Evet," dedi, sonra da yüzünü buruşturdu. "İçeri gelmek ister misin?"

Divana oturup dizlerimi birbirine bastırana kadar peşinden içeriye girdiğimi fark etmemiştim. Daemon gerçekten de Ash ve diğerleriyle yemeğe mi gitmişti? "Ne zaman çıktılar?"

Dawson tartından bir ısırık aldı. "Şey, çok olmadı."

"Saat neredeyse gecenin onu." Luxen'ler inanılmaz iştahlılardı ama yok artık, gece yemeğe de çıkmazlardı. Bunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Koltuğa oturdu ve elindeki tatlıya baktı. "Ethan beş civarında gitti. Sonra da Andrew uğradı.." Dawson yüzünü buruşturarak

duvar saatine göz attı. "Andrew'yla Ash altı civarında geldiler."

Madem altı üst oldu. "Sonra da dördü birlikte bir şeyler yemeye mi çıktılar?"

Dawson başıyla onayladı, konuşmak çok garip olacakmış gibi.

Akşam yemeği için dört saat. Anıdan daha fazla yerinde oturamaz oldum. Hangi restorana gittiklerini bilmek istiyordum. Onu bulmak istiyordum. Kalkmaya davrandım ama genzimdeki korkunç yumruyu yutkunarak uzaklaştırmaya çalıştım.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Dawson sessizce.

Başımı hızla ona doğru çevirdim ve gözlerimdeki yaşları fark edince dehşete düştüm. İroni suratıma olanca şiddetiyle indirmişti şamarını. Blake'le öğle yemeğine, sonra da akşam yemeğine gittiğimi öğrendiğinde Daemon da böyle mi hissetmişti acaba? Ama o zaman birlikte değildik ki. O zaman ona karşı tonlarca sorumluluğum falan yoktu.

"Değil mi?" dedim çatallaşmış bir sesle.

Dawson tartını bıraktı. "Hayır. Bence bir süre için dışarı çıkmaya ihtiyaç duydu."

"Bensiz mi?"

Kozundan bir kaç şekerli kırıntıyı silkeledi. "Belki sensiz, belki değil. Kardeşim benim tanıdığım kişi değil artık. Onun bir insanla birlikte olacağı asla aklıma gelmezdi. Üstüne alınma."

"Alınmadım," diye fısıldadım. *Bensiz. Bensiz.* Bu sözcük sürekli zihnimden geçiyordu. Her zaman erkek arkadaşının yanında olmak zorunda olan, ilgi bekleyen kızlardan biri değildim ama canımı da yakmıyor değildi.

Dee'yle Andrew'nun bölmenin bir yanında, Daemon'la Ash'i diğer yanında otururken hayal edince bu batma sıcak, öfkeli bir bıçağa dönüştü çünkü yemeğe çıktıklarında böyle oturuyor olmalıydılar. Eski günlerdeki gibi. Daemon'la Ash'in çıktıkları günlerdeki gibi olacaktı.

Blake'le ben bir kez öpüşmüş olabilirdik ama uzun süreli bir ilişkimiz olmamıştı. Tanrım, muhtemelen şey bile yapmışlardı...

Kendimi tam orada kontrol ettim.

Dawson ayağa kalktı, sehpanın etrafından dolaştı ve yanıma oturdu. "Ethan onu sınırlendirdi. Daemon'ın seninle olan ilişkisinin kendi türüne olan görevlerini aksatmayacağından emin olmak istedi." Dawson öne eğilerek avuçlarını büktüğü dizlerine sürttü. "Şey, Daemon'ın cevabını tahmin edebilirsin."

Tahmin edebildiğimden pek o kadar emin değildim. "Ne dedi?"

Dawson, gözlerini Daemon'ın yaptığı gibi kısarak güldü. "Sadece, Daemon birlikte olduğu kişi yüzünden görevlerini aksatmadığını söyledi ama farklı sözcükler kullandı."

Biraz gülümsedim. "Kötü sözcükler mi?"

"Çok kötü hem de," dedi, bana bakarak. "Bunu ondan beklemiyorlardı. Hiç kimse beklemiyordu. Evet, şey, benden asla fazla beklentileri olmamıştı. Bunun esas nedeni onların ne düşündüğü umurumda değildi, gerçi Daemon'ın da değildi ama..."

"Biliyorum. O her zaman her şeyle ilgilenen kişiydi, değil mi? Bunun gibi sorunlar çıkarmazdı."

Başıyla onayladı. "Senin ne olduğunu bilmiyorlar ama Ethan'ın bu konunun kapanmasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Onu dışlayacaklar mı?" Dawson başıyla onaylayınca kafamı iki yana salladım. Bir Luxen dışlandı mı Luxen toplumlarının içine girmesine ya da yanına yaklaşmasına izin verilmezdi; bunun anlamı da koruyucu beta kuvars kitlelerinin yanında olamazdı. Bu durumda Arumlar'a karşı resmen bir başına kalırdı. "Ethan kimin nesi? Büyükler'den olduğunu biliyorum da ne olmuş yani?"

Dawson kaşlarını çattı. "Büyükler bizim toplumlarımızın belediye başkanı ve devlet başkanı gibidir. Ethan bizim devlet başkanımızdır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kulağa önemli geliyor."

"Kolonide yaşayan herkes onu dinleyecektir. Sosyal statülerini riske atmayacaklardır." Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "İnsanlarla karışanlar bile, mesela kolonimin dışında çalışanlar falan Büyükler'i kızdırmaktan korkarlar. Hiçbirimiz SD'nin izni olmadan öylece çekip gidemeyiz ama lanet olsun, Büyükler bizim gitmemizi isterlerse bunu yapmanın bir yolunu bulurlar."

"Bunu sana Beth yüzünden mi yaptılar?"

Yüzü gerildi. "Yaparlardı ama yeterli zamanları olmadı. Hiçbir şey için yeterli zaman olmadı."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Bu Pazar... Her şey bu Pazar gününe bağlı."

Yüreğim ağzıma geldi ve nabzım hızla atmaya başladı. "Orası nasıldı?"

Gözleri ince birer çizgi halinde açıldı. Cevap verene kadar birkaç saniye geçti. "İlk başta o kadar kötü değildi. Beth'le birbirimizi görmemize izin verdiler. Bizi, kendi güvenliğimiz için tuttuklarını söylediler. Bilirsin işte, 'insanlar, Beth'e yaptığım şeyi öğrenirlerse işler kötüleşir, o yüzden bizi korumaları gerek' hikâyesi. Daidalos bizim taraftaydı. Bir süre için gerçekten böyle gözüktü. Ben... ben neredeyse bu işten beraberce çıkabileceğimizi düşünmüştüm."

Onun ilk kez *Daidalos* dediğini duyuyordum. Onun ağzından çıkınca bu sözcük kulağa garip geliyordu.

"Buna inanmanın sonu, umutlar solunca ıstırap ve nihayetinde delilikten başka bir yere varmadı." Dudakları köşelerden yukarı doğru kıvrıldı. "Daidalos benden, Beth'e yaptığımın aynısını yapmamı istedi. Onun gibi daha çoğunu *yaratmamı* istedi. İnsanlığın iyiye gitmesine katkıda bulunmak falan filan. Bu kâr etmeyince işler... işler değişti."

Yerinde kıpırdandım. "Nasıl değişti?"

Dişlerini sıktı. "İlk başta, Beth'i görmeme izin vermediler, onlara çantada keklik gibi gözuken şeyde çuvalladığım için cezanı buydu. Onu nasıl iyileştirdiğimi ve değiştirdiğimi bilmediğimi anlamıyorlardı. O ölmekte olan insanları bana getiriyorlardı ve ben deniyordum, Katy, gerçekten deniyordum. Ne yaparsam yapayım ölüyorlardı."

İçimi bir bulantı kapladı ve keşke ne diyeceğimi bilseydim ama hiçbir şey söylememenin çok şey ifade ettiği o anlardan biriydi bu.

"Sonra sağlıklı insanlar getirip onlara bir şeyler yapmaya, zarar vermeye başladılar ve ben onları iyileştirdim. Bazıları... bazıları iyileşti. En azından bir süre için ve sanki onlarda açılan yaralar hınçla geri geliyordu. Diğerleri... diğerleriyse dengesizleştiler."

"Dengesizleştiler mi?"

Dawson ellerini baldırlarının üzerinde açıp kapattı. "Yeteneklerimizden bazılarını geliştiriyorlardı ama bir şeyler... bir şeyler ters gidiyordu. Bir kız vardı, bizden çok fazla büyük değildi ve iyi, çok iyi biriydi. Ona bir tür hap verdiler ve kız ölüyordu. Onu iyileştirdim. Onu gerçekten iyileştirmek istedim çünkü çok korkuyordu." Zümrüt gözlerini gözlerime dikti. "İşe yaradığını sanıyorduk. Bizi ilk oraya getirdiklerinde Beth'in hastalandığı gibi hastalandı. Sonra da bizim kadar hızlı hareket edebilmeye başladı. Hastalığı geçtikten bir gün sonra bir duvara çarptı."

Kaşlarımı çattım. "Bunun nesi kötü?"

Bakışlarını kaçırdı. "Biz kurşunlardan daha hızlı hareket edebiliriz, Katy. Duvara çarptı. Süpersonik bir hızda duvara çarpmak gibiydi."

"Aman Tanrım..."

"Sanki kendini durduramamıştı. Bazen acaba bilerek mi yaptı diye düşünüyorum. O kızdan sonra daha niceleri oldu. Ellerim üzerindeyken ölen insanlar. Onları iyileştirdikten son-

ra ölen insanlar. Mutasyona maruz kalmadan yaşayan ama bir daha hiç görünmeyen insanlar." Başını eğip aşağıya baktı. "Ellerimde o kadar çok kan var ki."

"Hayır." Başımı enerjik bir şekilde iki yana salladım. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Öyle mi?" Sesi öfkeyle pesleşti. "İyileştirme yeteneğim var ama doğru kullanamadım."

"Ama onları iyileştirmeyi istemek zorundaydın, içinden gelmeliydi. Oysa sen bunu yapmaya zorlandın."

"Bu, onca insanın öldüğü gerçeğini değiştirmiyor." Tekrar öne kaykıldı, huzursuzdu. "Bana yaptıklarını hak ettiğime inandığım bir dönem oldu ama Beth'e yaptıkları asla... asla adil değildi. O bunu hak etmemişti."

"Sen de hak etmemiştin, Dawson."

Bir an için bana baktı, sonra da bakışlarını kaçırdı. "Önce Beth'i aldılar, sonra yiyecek, sonra da suyu ve bu da işe yaramayınca yaratıcılıklarını kullandılar." Uzun bir nefes verdi. "Galiba aynısını Beth'e de yaptılar ama gerçekten bilmiyordum. Tek gördüğüm benim önümde yaptıklarıydı."

Midem koltuk minderine dönmüştü. Bununla ilgili cidden kötü bir his vardı içimde.

"Onu iyileştirebileyim ve süreci inceleyebilsinler diye ona zarar veriyorlardı." Dawson dişlerini sıktı. "Her defasında korkunun en kötüsünü yaşadım. Ya işe yaramasaydı? Ya Beth'i iyileştirmeyi başaramasaydım? Ben..." Rahatlamak istercesine boynunu hareket ettirdi.

Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Gözyaşlarım yine boğazımdan yukarıya tırmandı. Onun için, Beth için ama en çok bir zamanlar oldukları ama bir daha asla olamayacakları kişiler için ağlamak istedim.

19

Ondan sonra Dawson kendini kapattı. Havadan, futboldan, şirinlerden konuştu ama Daidalos'tan ya da ona ve Beth'e yaptıklarından hiç bahsetmedi. Bir yanım bunun için minnettardı. Bu her ne kadar kulağa bencilce gelse de bunların daha ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyordum.

Ama işin kötü yanı, ciddi meselelerden konuşmayı bıraktığımız an aklım yine Daemon'ın nerede olduğuna ve ne yaptığına gitti. Saat gece yarısına yaklaşınca ve Daemon hâlâ eve dönmeyince orada daha fazla oturamadım.

Hiçbir yerde oturamıyordum.

İyi geceler diledim, üşüyerek ve hızla bahçeden geçtim. İlk yaptığım şey cep telefonumu kontrol etmek oldu. Bekleyen mesajı görünce kalbim tekledi.

Bu gece için özür dilerim. Yarın konuşuruz.

Mesaj yaklaşık bir saat önce gelmişti. Demek ki hâlâ Ash'le, şey Andrew, Dee ve Ash'le birlikteydi.

Sanki bu, bir şekilde zamanı değiştirecekmiş gibi duvar saatine göz attım. Daemon'lardan koşarak gelmişim gibi kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Başımı eğip cep telefonuma baktım ve onu duvara fırlatma isteğime karşı koydum. Saçmaladı-

gımın farkındaydım. Daemon, Ash de dâhil onlarla arkadaştı. Ben olmadan onlarla takılabilirdi. Hem Dee'yle aram bozulduğundan beri, onunla çok zaman geçirmiyordu.

Saçma olsun ya da olmasın, duygularım incinmişti ve bundan, bu kadar aptalca bir şeyin beni üzmesinden nefret ediyordum.

Telefonumu yukarıya götürdüm, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım, sonra da pijamamı giydim; hâlâ ona cevap yazıp yazmamak konusunda kararsızdım. Ters bir yanıt yazmamak için gereken iradeye sahip olmak istiyordum ama olan bitenleri düşününce bu çok aptalcaydı.

Madalyonun öteki yüzünde buna müthiş öfkeliydim. O yüzden telefonu sehpamın üzerine koydum ve yorganın altına girip çeneme kadar çektim. Öylece durdum. Daemon'ın mesajına yanıt vermediğim için, Blake'le çıktığım için, onu öptüğüm için, uyumayıp yatakta kendime kızdığım için kendime kızdım. Sonunda beynim yeter artık deyip bu gecelik dükkânı kapattı.

Bir süre sonra rüya görüp görmediğimden emin değildim. Zihnin puslu olduğu, gerçekliğin bilinçaltıyla karıştığı o safhadaydım. Bir kısmı rüyaydı, o kadarını biliyordum çünkü Daemon'ı o binada görebiliyordum. Siyah saçları gözüme ilişiyordu ama sonra uzaklaşıp kayboluyordu. Odanın birinde oluyordu ve ben ona ulaşamadan başka bir odaya gidiyordu. Sonu olmayan bir labirentti burası ve Daemon sürekli hareket ediyor, ismini seslendiğimde bana hiç cevap vermiyordu.

İçimdeki hüsran büyüdü, göğsüm sancıdı. Onu kovalamak, asla zamanında yetişememek, onu kaybetmek... Bunun sonu yoktu.

Sonra yatak kaydı, bina soldu, duman ve karanlık hareler halinde buharlaşıp gitti. Yanıma ağır bir şey çöktü. Bir el saçımı yüzümden uzaklaştırdı, sanırım güldüm çünkü bu beni rahatlatmıştı. Tekrar derin uykuya daldım ancak artık Daemon'ı kovalamıyordum.

Sabah olduğunda Daemon'ı bulmayı umarak döndüm. Annem Cumartesi günleri sabahları geç saate kadar çalışıyordu ve Daemon da mümkün olduğu kadar kalmayı alışkanlık edinmişti ama yatağım boştu.

Elimi yatağa sürüp derin bir nefes aldım, onun kendine has kır kokusunu almayı bekliyordum ama burnuma belli belirsiz bir limon kokusundan başka şey gelmedi. Daemon'ın geldiğini rüyamda mı görmüştüm yoksa?

Tanrı aşkına, eğer öyleyse acınacak haldeydim.

Somurtup cep telefonumu aldım. Okunmamış bir mesaj vardı, sabahın ikisinde Daemon'dan gelmişti.

Kahvaltıda pastırma ve yumurta var. Uyanınca gel.

"Sabahın ikisinde mi atmış?" Telefona şaşkınlıkla baktım. O saate kadar onlarla dışarıda mıydı yani?

Kalbim tekrar hızla atmaya başlamıştı, kendimi yatağa geri bıraktım, inledim. Belli ki o kadar acınası haldeydim ve Daemon gece geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı ama benimle değil.

Kendimi güç bela yataktan kaldırıp duşa girdim, kazakla kot pantolon giydim. Saçımı kurutup üstünkörü toplarken, üstüme bir uyuşukluk çökmüştü. Yan evin yolunu tuttum ama kapısı kilitliydi.

Elimi kapının koluna koydum, kilidin kendiliğinden döndüğünü duyana kadar bekledim. Kapıyı açarken içimde bir huzursuzluk oldu. İnsanların evine girip çıkmak, bunlara benimki de dâhil, aşırı kolaydı.

Başımı iki yana sallayıp kapıyı kapadım, derin bir nefes aldım. Ev, mezar kadar sessizdi. Herkes hâlâ uyuyordu. Merdivenin en üstündeki gıcırdayan iki basamağa dikkat ederek üst kata çıktım. Dawson'la Dee'nin odalarının kapısı kapalıydı, fakat Daemon'ın odasından gelen hafif müzik sesini duyabiliyordum.

Kapıyı hafifçe aralayıp içeri sızdım. Bakışlarım doğruca yatağa gitti, yüreğimdeki çırpıntıyı istesem de durduramazdım.

Daemon sırt üstü uzanmış, bir elini yanına, diğerini çıplak karnına koymuştu. Yatak örtüsü dar kalçalarının etrafında toplanmıştı. Uyurken yüzü meleksiydi, adeta taşa oyulmuş yüz hatları yumuşamış, dudakları aralanmıştı. Gür kirpikleri yanaklarına yelpaze gibi yayılmıştı.

Uyurken çok daha genç duruyordu ama ilginç bir şekilde, beni aşıyor gibiydi. Erkeksi güzelliği dünya dışı ve ürkütücüydü. Bir tek okuduğum kitapların sayfaları arasında var olan bir şeydi.

Bazen kendimi, onun gerçek olduğuna inandırmakta zorlanıyordum.

Parmaklarımın ucunda ona yaklaştım, yatağın ucuna oturdum. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu uyandırmak da istemiyordum. O yüzden sapık gibi orada oturdum, göğsünün düzenli biçimde inip kalkmasını seyrettim. Gece onu rüyamda mı görmüştüm, yoksa beni kontrol etmek için uğramış mıydı, merak ediyordum. O çırpıntı hissi dönmüştü ve neredeyse dün geceki kaygımı unutacaktım. Neredeyse ama...

Daemon ansızın döndü, kolunu belime dolayıp beni yanına çekti. Dönmeye devam etti, yüzünü boynuma gömdü. "Günaydın," diye mırıldandı.

Elimi omzuna koyarken güldüm. Teni ateş gibiydi. "Günaydın."

Bacağını bacağıma sardı, daha da sokuldu. "Hani benim pastırmalı yumurtam?"

"Sen davet ettin sanıyordum."

"Yanlış anlamışsın. Çabuk mutfağa git kadın."

"Avucunu yalarsın." Yan döndüm, yüzüne baktım. Başını kaldırıp burnumu öptü, sonra başını yastığa gömdü. Güldüm.

"Daha çok erken," diye homurdandı.

"Saat on oldu sayılır."

"Olsun, çok erken."

Mideme adeta bir yumruk oturdu. Söylesem mi, söylemesem mi bilemeden dudağımı ısırdım.

Kolunu tembelce kalçama attı, yüzünü görebileceğim şekilde başını döndürdü. "Mesajıma yanıt vermedin."

Demek ki oraya *gidecektik*. "Uyuyakalmışım. Senin... meşgul olduğunu düşündüm."

Tek kaşını kaldırdı. "Meşgul değildim ki."

"Gece seni görmeye geldim, hatta biraz bekledim." Örtünün kenarıyla oynuyor, parmaklarıma doluyordum. "Geç saate kadar dışarıdaydın."

Tek gözünü araladı. "Yani mesajımı almıştın ve yanıt verecek zamanın vardı."

Kendi ağzımla yakalanmıştım.

Daemon içini çekti. "Beni niye görmezden geldin Kedicik? Duygularım incindi."

"Eminim Ash incinen duygularını benim yerime tamir etmiştir." Sözcükler ağzımdan döküldüğü anda kendime kızdım.

Artık iki gözünü de açmıştı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Ağzı kulaklarına vararak güldü. "Kıskanmışsın sen."

Bana kalırsa bunu öyle bir şekilde söylemişti ki, kulağa güzel bir şey gibi geliyordu. Doğrulmaya çalıştım ama koluyla beni aşağı bastırdı. "Kıskanmıyorum."

"Kedicik..."

Gözlerimi devirdim, sonra berbat bir şekilde çenem düştü. "Büyükler buraya gelince telaşlandım, dün gece konuşacaktık seninle. Gelmedin. Onun yerine Andrew, Dee ve Ash ile dışarı çıktın. Hani eski kız arkadaşın olan Ash'le. Peki, ben tüm bunları nereden öğrendim? Erkek kardeşinden. Peki, nasıl otur-

dunuz? Dee'yle Andrew bir yanda, sen ile Ash diğer yanda mı? Eminim çok rahat etmişsinizdir."

"Kedicik."

"Bana Kedıcık medicık deme sakın." Kaşlarımı çattım, devam ettim. "Akşam beşte falan çıktın, kaça kadar eve gırmedin? Sabahın ikisine mi? Ne yaptınız onca saat? Öyle pişmiş kelle gibi sırıtıp durma. Hiç komik değil."

Daemon gülümsemesini örtmeye çalıştı ama beceremedi. "Pençelerini çıkarmanı çok seviyorum."

"Öff, kapa çeneni." Tiksinmiştim, kolunu ittim. "Bırak gideyim. Sen Ash'i çağır da, pastırmanı yumurtanı o pışırsin. Ben gidiyorum."

Beni bırakmak yerine üstüme çıktı. Ağırlığını, omzumun iki yanına koyduğu dirseklerine vermişti. Sırıtıyordu, insanı çileden çıkaran o kendini beğenmiş gülüş vardı yüzünde. "Kıskançlığını itiraf etmeni istiyorum."

"Zaten söyledim ya, salak. Kıskanıyorum işte. Neden kıskanmayayım?"

Başını yana eğdi. "Ne bileyim. Belki de Ash'i hiç istemediğim, seni ise daha gördüğüm ilk andan itibaren istediğim içindir. Biliyorum, berbat şekilde gösterdim ama seni istediğimi biliyorsun. Bir tek seni. Seni kıskanmamak için insanın deli olması lazım."

"Öyle mi?" Öfkeden ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Siz birlikteydiniz."

"Eskiden birlikteydik."

"Muhtemelen hâlâ seni istiyor."

"Ben onu istemiyorum, o yüzden sorun değil."

Benim için sorundu. "O munken olacak kadar güzel."

"Sen daha da güzelsin."

"Sakın beni tatlı dille kandırmaya çalışma."

"Çalışmıyorum," dedi.

Arkasına bakıp dudağımı ısırdım. "Biliyor musun, ilk başta dün geceyi hak ettiğimi düşündüm. Ben Blake'le dışarı çıktığımda kendini nasıl hissettiğini artık biliyorum. Sanki karma bana ders veriyor ama aynı şey değil. O sıralar seninle birlikte değildim ve Blake'le böyle bir geçmişimiz yok."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın, aynı şey değil. Ben Ash'le dışarı çıkmadım. Andrew uğradı, Ethan hakkında konuşmaya başladık. Andrew açtı, o yüzden bir şeyler yiyelim dedik. Dee de peşimize takıldı, Ash de geldi. Biliyorsun, sonuçta o, Andrew'nun kız kardeşi."

Omzumu silktim. Doğru, hakkı vardı.

"Yemek yemeye dışarı da çıkmadık. Pizza ısmarlayıp Andrew'nun evine gittik ve Pazar günü hakkında konuştuk. Ash, Andrew'u da yitireceğinden ölesiye korkuyor. Dee ise hâlâ Blake'i öldürmeye niyetli. Onlarla bu konuyu *saatler boyu* konuştum. Senin davetli olmadığın bir parti falan değildi yani."

Ama ben hiç davet edilmedim, demek istedim fakat bunun aptalca olduğunu biliyordum. "En azından haber versen olmaz mıydı? Arayıp iki laf edebilirdin. O zaman hayal gücüm bana geceyi zehir etmezdi."

Bana bir an baktı, sonra doğrulup yanıma oturdu. "Eve geldiğimde uğramak istedim ama saat geç olmuştu."

Demek ki dün gece *gerçekten* bir rüyaydı. Ezikliğim resmen onaylanmıştı.

"Hiç aklıma gelmedi."

"Belli oluyor," diye mırıldandım.

Daemon kalbinin hemen üstünü ovuşturdu. "Ne yalan söyleyeyim, bu kadar üzüleceğini hiç düşünmemiştim. Akıl eder diye düşünmüştüm."

Hâlâ sırt üstü yatıyordum, kıpırdayamayacak kadar bitkindim. "Akıl eder diye mi?"

"Evet, Ash içeri anadan doğma çıplak dalsa bile onu yine sepetleyeceğimi, endişelenecek bir şey olmadığını bilir diye düşündüm."

"Bu sahneyi sonsuza dek zihnime kazıdığın için teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı, keyifsizce güldü. "Bana güvenmemen beni kızdırıyor Kedicik."

Ağzım hayretten açık kalmıştı. Fırladım, dizlerimin üstünde durdum. "Pardon? Bir tek senin mi güvenmemeye hakkın var?"

"Ne?" Kibirli kibirli sırıttı. "Neden sana güvenmeyeyim ki ben?"

"İyi soru, peki dün Blake'le okul koridorunda yaşadığına ne diyeceksin? Ya Blake'e yardım etmek istediğim konusundaki o aptalca soruya?"

Ağzını bile açamadı.

"Hah! Ben de öyle düşünmüştüm. Senin bana güvenmemen daha da aptalca. Istersen senin için bir daha söyleyeyim." Öfkem büyüdüğünde, Kaynak da güçleniyordu. Tenimin üstünde geziniyor gibiydi. "Blake'ten tiksiniyorum. Beni kullandı ve Daidalos'a teslim etmeye dünden razıydı. Adam'ı öldürdü. Benliğimin ancak ufacık bir kısmı ona katlanabiliyor. Nasıl olur da onu kıskanabilirsin?"

Daemon çenesini öne çıkarttı. "Seni istiyor da ondan."

"Öf, tanrı aşkına. Yok öyle bir şey."

"Sen öyle san. Ben erkeğim. Diğer erkeklerin aklından geçeni bilirim."

Ellerimi kaldırdım. "İstediyse bile fark etmez. Ondan nefret ediyorum."

Bakışlarını kaçırdı. "Tamam."

"Sen de Ash'ten nefret etmiyorsun. Bir yanın hâlâ onu sevi-

yor. Öyle olduğunu biliyorum, belki benim için hissettiklerini ona karşı hissetmiyorsun ama hâlâ bir şefkat söz konusu. Bir geçmişiniz var. Bundan rahatsız oluyorsam mazur gör."

Kendimi itip yataktan kalktım. Küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vurup ağlamak, belki de kendimi yere fırlatmak istiyordum. Böylece enerjimin bir kısmını boşaltabilirdim.

Daemon önüme dikildi, yaklaşıp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Tamam, sana hak veriyorum. Bir açıklama yapmam gerekirdi. Blake'le olan meseleye gelince... evet, o da aptalca."

"İyi." Kollarımı kavuşturdum.

Dudakları seyirdi. "Ama istediğimin sen olduğunu anlamalısın. Ash değil. Başkası da değil."

"Büyükler onun gibi biriyle olmanı istese bile mi?"

Başını eğdi, dudağını elmacıkkemiğime sürdü. "Ne istedikleri umurumda değil. Bu konuda inanılmaz derecede bencilim." Şakağımı öptü. "Tamam mı?"

Gözlerim kapandı. "Tamam."

"Barıştık mı yani?"

"Yarın gelmem konusunda sesini çıkarmayacaksan."

Alnını alnıma yasladı. "Çok pazarlıkçısın."

"Öyleyimdir."

"Gelmeni istemiyorum Kedicik." İçini çekti, kollarını bana doladı. "Ama seni durduramam. Yanımdan ayrılmayacağına söz ver."

Göğsü, tebessümümü gizliyordu. "Söz veriyorum."

Daemon başımın üstünü öptü. "Aklına koyduğunu yapıyorsun, değil mi?"

"Her zaman değil." Ellerimi beline sardım, sıcaklığını içime çektim. Eğer her aklıma koyduğumu yapabilseydim bunlar olmazdı. Fakat bu işler böyleydi. Aramızdan istediğini alabilen olacak mı diye merak ettim.

Beni daha sıkı sarmaladı, sarsılarak içini çektiğini hissettim. "Hadi, gel. Şu pastırmalı yumurtayı yapalım. Bugün kuvvetimi kullanmam gerekecek."

"Nedenmiş o?" Neyi kastettiğini anlayıp sustum. "Ha, evet... Blake."

"Evet." Beni nazikçe öptü. "Ona fiziksel bir hasar vermemek için çok uğraşmam gerekecek, biliyorsun, değil mi? O yüzden fazladan pastırma isterim."

KAKTÜS TEAM

20

Dee en alt basamağa kızılca kıyamet koparmaya hazır, kaçık bir peri gibi yerleşmişti. Saçını sımsıkı topuz yapmıştı, gözleri parlak ve ateşli bir yeşildi. Dudakları incecik bir çizgiden farksızdı. Dizlerini kavrayan parmakları, saplanmaya hazır bekleyen jilet keskinliğinde pençeler gibiydi.

"Geldi," dedi kapının yanındaki pencereden bakıp.

Daemon'a baktım. Yüzüne hınzırca bir gülümseme yayılmıştı. Kız kardeşinin cinayet eğilimleri umurunda bile değildi. Belki de Blake'i buraya çağırmakla hiç iyi etmemiştim.

Dee oturduğu yerden fırladı, kapıyı daha Blake çalmadan açtı. Hiç kimse onu durdurmadı, hatta yerinden kalkan bile olmadı.

Şaşıran Blake elini indirdi. "Şey, selam..."

Dee incecik kolunu geriye atıp yumruğu Blake'in çenesine yapıştırdı. Oğlan geriye doğru rahat bir metre uçtu.

Ağzım açık kalmıştı.

Andrew güldü.

Dee döndü, tuttuğu nefesini verdi. "Tamam, benim işim bitti."

Onun koltuğa gidip oturmasını, yumruğu vuran elini sallamasını izledim.

"Ona sıkı bir yumruk sözü vermiştim," dedi kıs kıs gülen Daemon. "Artık uslu davranacak."

Hayretler içinde ona baktım.

Blake çenesini ovuşturarak içeri doğru sendeledi. "Tamam," dedi yüzünü buruşturup. "Bunu hak ettim."

"Çok daha beterini hak ettin," dedi Andrew. "Sakın bunu aklından çıkarma."

Blake başını öne salladı, odaya baktı. İçeride altı Luxen ve bir de bebek melez ona bakıyordu. Endişelenmiş, hatta korkmuş görünmeyi akıl edecek kadar zekiydi. Odada ona karşı düşmanca hisler neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu.

Blake gerileyip sırtını duvara verdi. Akıllıydı. Ağır ağır elini pantolonunun arka cebine atıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bir an önce şu işi halletsek iyi olacak," dedi.

"Bence de öyle," dedi Daemon elinden kâğıdı kaparak. "Nedir bu?"

"Harita." dedi Blake. "İzlememiz gereken yol kırmızıyla işaretli. Yangın erişim yolu ve Weather Dağı tesislerinin arka girişine gidiyor."

Daemon haritayı sehpanın üstüne yaydı. Dawson kardeşinin omzunun üstünden baktı, parmağını eğilip bükülen kırmızı çizgi boyunca hareket ettirdi. "Yoldan çıkmak ne kadar zaman alıyor?"

"Arabayla yaklaşık yirmi dakika, ancak bir arabanın oraya fark edilmeden gitmesi mümkün değil." Dik dik bakan Dee'den sakınarak, öne doğru ürkek bir adım attı. Blake'in yanağında kıpkırmızı bir iz kalmıştı. Orası moraracaktı. "Yaya olarak, hızla gideceğiz."

"Ne kadar hızlı?" diye sordu yemek odasının kapısında ayakta duran Matthew.

"İnsanlar için mümkün olmayacak kadar hızlı," diye yanıt

verdi Blake. "Işık hızıyla hareket etmemiz lazım. Luc bu iş için bize on beş dakika sağlayacak ve saatin dokuz olmasını Weather Dağı'nda bekleyemeyiz. Oraya dokuza beş kala gitmeli ve bu yolu olabildiğince hızlı tırmanmalıyız."

Geriye yaslandım. Sözünü ettikleri şey için gereken hıza bir kez, Blake'i kovalarken erişmiştim.

Daemon başını kaldırdı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Bu koşullar altında yapabileceğimden emindim. Umarım.

Başını ıkı yana sallayan Dee ayağa kalktı. "Ne kadar hızlı koşabilirler?"

"Gerektiğinde çok hızlı," dedi Blake. "Üstüme tekrar saldırırsan ne kadar hızlı kaçabildiğimi görürsün."

Dee kıs kıs güldü. "Yine de seni yakalayacağıma bahse girerim."

"Belki," diye mırıldandı, sonra "Yarın bütün gün antrenman yapmanız lazım. Hatta belki bu gece. Hiç kimsenin bizi yavaşlatmasını göze alamayız."

Beni kastettiğini anlamam için bir saniye geçmesi gerekti. "Ben hiç kimseyi yavaşlatmayacağım."

"Ben işi sağlama alayım da." Bana bakan gözleri alev alevdi.

Hemen gözlerimi kaçırdım. Belli ki bu işteki en zayıf halka olmak beni kahrediyordu. Dee ya da Ash daha iyi bir seçim olurdu ancak yapabileceğimden emindim.

"Onun için endişelenmek sana düşmez," diye çıkıştı Daemon.

Matthew geldi, Daemon ile Blake'in arasına girdi. "Tamam. Bu yoldan yukarı çıkılacağını biliyoruz ama bizim nerede beklememizi istiyorsun?"

Daemon kollarını kavuşturdu, gözlerini kıstı. "Erişim yolunun en altında. Bu, bir şeyler yolunda gitmezse size kaçma fırsatı tanıyacak."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Ash, gözünü Daemon'dan ayırmadan. "Orada sizi bekleyeceğiz."

Baldırımı çımdıkledim. *Daemon onu istemiyor. Daemon onu istemiyor. Daemon onu istemiyor.* Bunun biraz faydası olmuştu.

"Sana güveniyorum," dedi Ash. Daemon'a tapar gibi bakıyordu. Sanki Daemon'ı ermiş yerine falan koyuyordu.

Daha da şiddetli çımdıkledim bacağımı. *Ona bir tane patlatacağım. Ona bir tane patlatacağım. Ona bir tane patlatacağım.* Bunun hiç faydası dokunmamıştı.

Blake gırtlağını temizledi. "Neyse, Luc erişim yolunun aşağısında eski bir çiftlik var demişti. Arabaları oraya park edebilirsiniz."

"Güzel." Dawson geri çekildi, ellerini kalçalarına dayadı. Bir tutam saçı öne düştü. "Oraya varınca on beş dakikamız var, değil mi?"

Daemon başıyla onayladı. "Genç mafya lideri Luc'a göre öyle."

"Çocuk güvenilir mi peki?" diye sordu Matthew.

"Ben ona kefilim."

Blake'e baktım. "Şıracının şahidi bozacı."

Yanakları kıpkırmızı kesildi. "Luc güvenilir biridir."

"Bu kadar zaman yetecek mi bari?" diye sordu Dawson erkek kardeşine. "İçeri girmeye, Beth ile Chris'i alıp çıkmaya yetecek mi?"

"Yetmeli." Daemon haritayı katlayıp arka cebine koydu. "Sen Beth'i alacaksın, şu geri zekâlı da Chris'i."

Blake gözlerini devirdi.

"Andrew, Kat ve ben ise onları koruyacağız. On beş dakika bile sürmemeli." Daemon yanıma oturdu. Blake'e dövecekmiş gibi baktı. "Sonra Chris'i alıp tabanları yağlayacaksın. Buraya geri dönmen için hiçbir neden yok."

"Ya dönerse?" diye sordu Dee. "Ya yardımınızı istemek için başka konuda şantaj yaparsa?"

"Yapmam," dedi Blake ve bakışlarını üstümde hissettim. "Dönmem için hiçbir neden yok."

Daemon gerildi. "Eğer dönersen, yapmak istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalacağım. Muhtemelen yaparken hoşuma gidecek ama istemiyorum."

Blake başını salladı. "Seni anladım."

"İyi o zaman," dedi Matthew odadaki herkese hitap ederek. "Yarın burada akşam altı buçukta buluşuyoruz. Sen her şeyi hallettin mi Katy?"

Başımla onayladım. "Annem Lesa'lara kalmaya gideceğimi sanıyor. Zaten gece çalışıyor olacak."

"Hep çalışıyor ya," dedi Ash, bakışlarını tırnaklarından ayırmadan. "Eve gelmeyi sevmiyor mu yoksa?"

Bana taş atıp atmadığından emin olamamıştım, sınırlerime hâkim olmaya çalıştım. "Ev kredisini, yiyecek içeceği, faturaları ve okul masraflarımı tek başına ödüyor. Çok çalışması gerekiyor."

"Kendine bir iş bulsan iyi edersin," diye önerdi bakışlarını hızla kaldırıp. "Okuldan sonra hayatının yirmi saatini falan çalan bir iş mesela."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, dudaklarımı büzdüm. "Neden böyle bir tavsiyede bulunduğunu sorabilir miyim?"

Dikkatini yanımdaki Daemon'a kaydırırken yüzünde kedilere has bir gülümseme belirdi. "Annenin ay sonunu ucu ucuna getirdiğinden endişe ediyorsan yardım etmen iyi olur diye düşündüm," dedi.

"Eminim ondandır." Daemon elini sırtıma koyunca rahatladım.

Ash de bu hareketi gördü ve yüzünü ekşitti.

Al bakalım.

"Dikkate almamız gereken bir şey daha var," dedi sanki

Ertesi gün saat öğleden sonra biri gösterirken her yanım çamura bulanmıştı ve sucuk gibi terlemiştim. Korktuğum kadar kötü durumda değildim, kolayca Dawson'a ayak uydurabiliyordum ve taş çatlasa... dört defa düşmüştüm. Arazi insanın gözünün yaşına bakmıyordu.

Daemon'ın yanından geçtim, beni yakalamak için uzandı. Ona ters ters baktım, bakışıma haylaz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yanağında çamur var," dedi. "Ne tatlı."

Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Tanrı aşkına, terlememişti bile. "Hep böyle sinir bozucu derecede iyi midir?"

Benim gibi kir pas içinde olan Dawson başıyla onayladı. "Evet, bu tür şeyler, dövüşmek, koşmak, fiziksel etkinlikler en iyi olduğu alandır."

Spor ayakkabılarımdaki çamuru temizlerken Daemon sırıtıp duruyordu. "Çok adisin," dedim ona.

Güldü.

Dilimi çıkardım, kardeşlerin yanına döndüm. Evimizin ön bahçesine kadar uzanan ağaçların kenarındaydık. Birkaç kez derin nefes aldım, içime doluşan Kaynak'ı heyecanla karşıladım. O hız treni hissi geri dönmüş, adalelerim kilitlenmişti.

"Hazır olun," dedi Daemon ellerini iki yanına sarkıtarak. "Şimdi!"

Kalkıp ayağımı sıkıca yere bastırdım, sonra kardeşlerle birlikte koştum. Ben hızlandıkça hava kamçı gibi vuruyordu. Artık çürümüş dallara ve taşlara karşı gözümü dört açmam gerektiğini bildiğimden, bakışlarımı yerden ve çevremden ayırmadım. Rüzgâr yanaklarımı ısırıyordu ama tatlı bir acıydı bu. Hızlı olduğum anlamına geliyordu.

Alçak dalların altından, bulanıklaşan ağaçların arasından hızla geçtim. Çalıların, kayaların üstünden sıçrayıp Dawson'ı

geride bıraktım. Hız saçımı çekiştiriyor, atkuyruğumu dağıtıyordu. Gırtlağımdan bir kahkaha yükseldi. Koşarken o aptalca kıskançlığı, bitmek bilmeyen Will meselesini, hatta o akşam yapmamız gerekenleri bile unutuvermiştim.

Bu şekilde, rüzgâr kadar hızlı koşmak insanı özgürleştiriyordu.

Daemon yanımızdan hızla geçip ırmağa bizden en aşağı on saniye önce ulaştı. Yavaşlamak kolay değildi. Bu hızda öylece duramıyordu insan; durmaya kalkışırsanız yüzüstü yere kapaklanıyordunuz. O yüzden tabanlarımı yere bastım, yolun son kısmını tozu dumana katıp kayarak tamamladım.

Daemon soluğu gölde almayayım diye uzanıp belime sarıldı. Döndüm, yanağına bir buse kondurdum.

Güldü. "Gözlerin ışıldıyor."

"Gerçekten mi? Seninkiler gibi mi? Hani pırlanta gibi oluyor ya?"

Dawson durdu, alnına yapışmış saçları geriye itti. "Hayır, sadece parlak bir renk. Hoş."

"Çok güzel," diye düzeltti Daemon. "Ancak bunu insanların gözü önünde yapmamaya dikkat et." Ben başımı öne sallayınca erkek kardeşinin yanına gitti, elini sırtına koydu. "Burada bitirelim mi? İkiniz de hazırsınız, ben açlıktan ölüyorum."

Bu gecenin ne denli önemli olduğunu anımsayınca içimde bir gurur kıvılcımı çaktı. En zayıf halka olmayacaktım. "Siz gidin, ben birkaç tur daha atacağım."

"Emin misin?"

"Evet, size tur bindirmek istiyorum."

"Rüyanda görürsün Kedicik." Fıyakalı bir tavırla yanıma geldi, yanağımdan öptü beni. "İyisi mi, sen şimdiden pes et."

Oyuncu bir tavırla göğsünü ittim. "Er ya da geç tükürdüğünü yalayacaksın."

"İkimizin de o günü göreceğini sanmam." Dawson kardeşine bakıp gülümsedi.

İkisini şakalaşırken görünce kalbim duracak sandım. Yüzümden bir şey anlaşılmasın diye çabaladım, ancak Daemon biraz hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Dawson, bu şakalaşmanın önemini fark edemeden saçını geriye attı ve eve doğru yürümeye başladı.

"Yarışa var mısın birader?" diye seslendi Dawson.

Sessizce, *hadi*, dedim Daemon'a.

Bana hızla gülümsedi, sonra koşup kardeşinin yanına gitti. "Kaybedeceğini biliyorsun."

"Muhtemelen. Ama egona iyi geliyor, değil mi?"

Sanki gururunun okşanmasına ihtiyacı vardı da. Ancak onlar şakalaşıp yarışırken gülümsedim, içim sıcacık olmuştu. Biraz bekleyip kafamı boşalttım, sonra eve doğru koştum. Eğer yanlış saymadıysam, normal hızda eve gitmek beş dakika sürüyordu. Ağaçların başlangıç noktasına gelince döndüm, hazırlandım. Kaynak'ın serbest kaldığını hissedip fırladım.

İki dakika.

Aynısını tekrar yapıp zaman tuttum.

İkinci seferinde doksan saniye sürdü. Tekrar tekrar yaptım, ta ki ciğerlerim ve adalelerim cayır cayır yanana kadar. Beş dakikalık mesafeyi artık elli saniyede koşabiliyordum. Bundan daha hızlı gidebileceğimi de sanmıyordum. İşin ilginç yanı, kaslarım seğiriyordu ancak canım yanmıyordu. Sanki yılların koşucusu gibiydim. Oysa kitapçıların vitrininden yeni çıkanlar reyonuna koşmak haricinde bir şey yapmamıştım, hepsi buydu.

Gerindim; güneşin ağaçların arasından süzülüp kısmen donmuş ırmaktan yansımasını seyrettim. Baharın eli kulağındaydı. Saçımı geriye topladım bir omzumdan aşağı sarkıttım. Elbette bu gece Weather Dağı'ndan sağ çıkabilirsek baharı görecektik.

"Yanılmışım. İdmana hiç ihtiyacın yokmuş."

Blake'in sesini duyunca bir anda döndüm. Ulu bir ağacın gövdesine yaslanmıştı, elleri ceplerindeydi. Midemde bir huzursuzluk ve yanma başladı.

"Senin ne işin var burada?" diye sordum duygusuz bir sesle.

Blake omuz silkti. "İzliyordum."

"Tabii ya. Hiç sapıkça değil."

Gergince gülümsedi. "Daha farklı ifade etmeliydim. Nasıl koştuğunuzu izliyordum. Hepiniz çok iyisiniz, sen bir harikasın. Daidalos seni safına katmak için neler verirdi, kim bilir?"

Midemdeki rahatsızlık giderek büyüyordu. "Tehdit mi bu?"

"Hayır." Gözlerini kırpıştırdı, yüzü kızardı. "Tanrı aşkına, hayır, sadece çok iyi olduğunu söylemek istedim. Tam aradıkları gibi bir melezsin."

"Senin gibi mi?"

Bakışlarını yere çevirdi. "Evet, benim gibi."

Çok sinir bir durumdu, Blake'le aynı havayı solumak beni rahatsız ediyordu. Normalde kinci biri değildim ancak Blake bir istisnaydı. Dönüp eve doğru yürümeye başladım.

"Bu gece seni kaygılandırıyor mu?"

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Hemen yanıma geldi. "Neden?"

Neden mi? Ciddi miydi? *Neden olmasın?* Soruya sınırlenmiştim. Hiç düşünmeden hızla döndüm, yumruğumu tam solar pleksusuna indirdim. Ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı, yüzüme memnun bir gülümseme yayıldı.

"Tanrı aşkına!" diye inledi iki büklüm olup. "Ne oldu da bugün tüm hatunlar bana vuruyor?"

"Çok daha kötüsünü hak ediyorsun." Ona tekrar vurmamak için döndüm, yola devam ettim. "Neden mi seninle konuşmak istemiyorum? Orasını Adam'a sorsana?"

"Tamam." Kamını oynatarak bana yetişti. "Haklısın. Ama özür diledim."

"Özür dilemek böyle şeyleri telafi etmez." Derin bir nefes aldım, ağaçların arasından gelen parlak güneş ışığı yüzünden gözlerimi kıstım. Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyordum.

"Ama kendimi affettirmeye çalışıyorum."

Tüm yaptıklarını affettirebileceği gibi saçma bir fikre kapılmasına güldüm. Adam'ın öldüğü geceden bu yana neden ölüm cezası diye bir şey olduğunu, bunun neden yaratıldığını anlayabiliyordum. Tamam, kısasa kısas olmak zorunda değildi belki, ancak müebbet hapsi anlıyordum.

Durdum. "Şu anda neden buradasın, ha? Daemon'ın küplere bineceğini biliyorsun. O benden de, Dee'den de sert vurur."

"Seninle konuşmak istiyordum." Gözlerini yukarı kaydırdı. "Bir zamanlar sen de benimle konuşmaktan hoşlanırdın."

Evet, o zamanlar şeytanın ete kemiğe bürünmüş halin olduğunu bilmiyor, onu çok havalı bir çocuk sanıyordum. "Senden nefret ediyorum," dedim; ciddiydim de. Blake'e karşı duyduğum düşmanlığı ölçmek mümkün değildi.

Blake yüzünü buruşturdu ama bakışlarını kaçırmadı. Rüzgâr ağaçların arasından kükrüyor, saçımı kırbaç gibi yüzüme vuruyor, onun saçlarını ise dimdik kaldırıyordu. "Benden nefret etmeni hiç istememiştim."

Kısa bir kahkaha attım, tekrar yürümeye başladım. "Kendinden nefret ettirmeme konusunda üstüne yok doğrusu."

"Biliyorum." Bana ayak uydurdu. "Bunu değiştiremeyeceğimi de biliyorum. Tekrar bir şansım olsa aynısını yapıp yapmayacağımdan da emin değilim." Nefret dolu bir bakışla kestim sözünü. "En azından dürüstsün, değil mi? Boş versene."

Ellerini kotunun cebine soktu. "Yerimde olsan, Daemon'ın koruman gerekse sen de aynısını yapardın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, çenemi sıktım.

"Yapardın," diye sessizce ısrar etti. "Ben ne yaptıysam, sen de bir bir aynısını yapardın. Seni en çok rahatsız eden de bu. Kabullenmek istemediğin kadar benziyoruz."

"Hayır, hiç de benzemiyoruz!" Midem kasılıp kalmıştı, çünkü daha önce Daemon'a da söylediğim gibi, aslında Blake'le çok ortak yanım vardı. Elbette bunu bilmek, bilme hazzını ona yaşatacağım anlamına gelmezdi, özellikle de yaptıklarıyla beni değiştirmişken.

Hiddetle çalıları, dalları ezerek yürürken yumruklarımı sıktım. "Sen bir canavarsın Blake. Yaşayan, nefes alan, gerçek bir canavar. Ben senin gibi olmak istemiyorum."

Bir süre çıt çıkarmadı. "Sen canavar değilsin."

Dişlerimi öyle bir sıkmıştım ki çenem ağrıyordu.

"Bana çok benziyorsun Katy, gerçekten. Ama benden daha iyisin." Bir an durakladı, sonra sözün gerisini getirdi. "Tanıştığımız an senden hoşlanmıştım. Senden hoşlanmanın aptalca olduğunu bile bile hem de."

Duyduklarıma inanamıyordum. Durup ona baktım. "Ne?"

Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Senden hoşlanıyorum Katy, hem de çok. Benden nefret ettiğini, Daemon'ı sevdiğini de biliyorum. Bunu anlayabiliyorum ancak bu gece işler çığırından çıkarsa diye içimde kalmasın dedim. Kötü bir şey olacağından değil ama... Neyse, boş ver."

Söylediklerini kavrayamıyordum bile. İmkânı yoktu. Döndüm, başımı iki yana sallayıp artık ağaçların arasından görünen eve doğru yürüdüm. Benden hoşlanıyordu. *Hem de çok.* O yüzden bana ve arkadaşlarıma ihanet etmişti. Adam'ı öldürmüş, bize şantaj yapmak için dönmüştü. İçimden isterik bir kahkaha koptu, gülmeye başladıktan sonra kendimi tutamadım.

"Sağ ol be," diye homurdandı. "Ben sana içimi açıyorum, karşıma geçip gülüyorsun."

"Güldüğüme şükret sen. Diğer seçenek sana bir tane daha patlatmamdı ki, bu seçenek hâlâ geçerli..."

Blake sırtıma toslayıp beni yere devirdi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, ağırlığını üstümde hissetmek vücudumu dövüşe hazırladı.

"Sakın," diye fısıldadı elleriyle kollarımı tutarak. "Yalnız değiliz... Ziyaretçilerimiz iyi türden değil."

KAKTÜS TEAM

21

Yüreğim ağzıma gelmişti. Başımı yerden kaldırırken, bir yığın SD memurunu üstümüze yürürken göreceğimi sandım.

Hiçbir şey göremedim.

"Sen ne diyorsun ya?" diye sordum fısıltıyla. "Hiç kimseyi gör..."

"Sessiz ol."

Sinirlenmiştim ama sesimi çıkarmadım. Birkaç saniye sonra, bunun ucuz bir numara falan olduğunu düşündüm. "Eğer üstümden kalkmazsan canını gerçekten..."

Neden söz ettiğini o anda gördüm. Evimin yanında siyah takım elbiseli bir adam sinsice geziniyordu. Gözüm onu bir yerden ısırıyordu; derken nereden aşina geldiğini hatırlayıverdim.

Daemon'la birlikte, Baruck'la dövüştüğümüz açıklıktayken SD'nin çıkıp geldiği gün Nancy Husher'ın yanındaki adamdı bu.

Memur Lane.

Sonra Expedition model aracının sokağın ilerisine park edilmiş olduğunu gördüm.

Güçlükle yutkundum. "Burada ne arıyor?"

"Bilemiyorum." Blake'in yanağıma değen nefesi tatlıydı. Dişlerimi sıktım. "Ama bir şey aradığı su götürmez." Bir saniye

kadar sonra Daemon'ın evinden gelen bir hareket gözüme ilişti. Sokak kapısı açıldı. Daemon dışarı çıktı. Bir insan gözüyle bakıldığında ön verandada kaybolmuş, evimin araba yolunda, memur Lane'ın birkaç adım önünde tekrar ortaya çıkmıştı ama aslında gözün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu.

"Sana nasıl yardım edebilirim Lane?" Sesi ta buraya kadar geliyordu, düz ve duygusuzdu.

Onun ansızın ortaya çıkışı karşısında Lane bir adım geriledi, elini göğsüne götürdü. "Tanrı aşkına Daemon, bunu yapmandan nefret ediyorum."

Daemon gülümsemedi ve memur onun gözlerinde her ne gördüyse, lafı hemen sadede getirdi. "Bir soruşturma yürütüyorum."

"İyi."

Lane takım elbisesinin göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkarıp açtı. Ceketinin eteği tabancasının kılıfına takılmıştı. Bunu kasten mi yapmıştı, bilemiyordum. "Memur Brian Vaughn yılbaşından bu yana kayıp. Tüm ihtimalleri araştırıyorum."

"Hapı yuttuk," diye mırıldandım.

Daemon kollarını kavuşturdu. "Ona ne olduğunu nereden bileyim ya da neden umursayayım?"

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Rutin kontrol için gelip o iğrenç Çin yemeklerini yediğinizden beri hiç görmedim." Daemon o kadar doğal ve ikna edici konuşuyordu ki, az daha ben de inanacaktım. "Hâlâ yemeğin etkisinden kurtulamadım."

Lane gönülsüzce gülümsedi. "Haklısın, yemekler berbattı." Defterine bir şeyler yazdı, sonra cebine koydu. "Yani Vaughn'u hiç görmedin."

"Görmedim," dedi Daemon.

Diğer adam başını öne salladı. "Yıldızlarınızın pek barışmadığını biliyorum. Yetkisinin dışında seni ziyaret edeceğini sanmıyorum ama bu noktada her ihtimali sorgulamalıyız."

"Anlıyorum." Daemon'ın bakışları, ardında gizlendiğimiz ağaçlara takıldı. "Komşunun evinde ne arıyordun peki?"

"Tüm evlere bakıyorum," diye yanıtladı memur. "Yanında gördüğümüz kızla hâlâ arkadaş mısın?"

Yo, olamaz.

Daemon hiçbir şey söylemedi, ancak bulunduğum yerden bile, memura bakan gözlerini kıstığını görebiliyordum.

Lane güldü. "Daemon, ne zaman biraz rahatlayacaksın, ha?" Adam onun yanından giderken omzuna hafifçe bir şaplak vurdu. "Zamanını... kiminle geçirdiğin beni ilgilendirmez. Ben sadece işimi yapıyorum."

Daemon memurun hareketlerini takip ederek onunla birlikte döndü. "Yani özellikle insanlarla çıkmaya ve bir tanesiyle ilişki yaşamaya karar verirsem beni gammazlamaz mısın?"

"Ortada görmezden gelinemeyecek kanıtlar olmadığı sürece oralı bile olmam. Bu işin emekliliği güzel, ben de o noktaya varmayı planlıyorum." Adam aracına yöneldi, fakat durdu, Daemon'a baktı. "Kanıtlarla önseziler arasında fark var. Örneğin, içimden bir ses erkek kardeşinin, kendisiyle birlikte kaybolan insanla ciddi bir gönül ilişkisi içinde olduğunu söylüyordu ancak hiç kanıt bulunamadı."

SD'nin Beth ile Dawson'ın ilişkisini nasıl öğrendiğini biliyorduk elbette. Will sayesindeydi. Fakat bu adam, Dawson'a ilişkin hiçbir şey bilmediğini mi ima ediyordu?

Daemon, Lane'in aracına yaslandı. "Kardeşinin cesedi bulunduğunda sen de orada mıydın?"

Bir an gerginlik oldu, sonra Lane başını öne eğdi. "Onun ve kızın cesedini bulduklarını söylediklerimde orada değildim

Sadece bana söylendiği kadarını biliyorum. Altı üstü bir memurum." Başını kaldırdı. "Kimseden de aksını duymadım. Yanlış kim fazla değil, ancak kör de değilim."

Nefesimi tuttum. Blake'in de aynısını yaptığını hissettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Daemon.

Lane gergin bir şekilde güldü. "Evinde kimin olduğunu biliyorum Daemon. Bana yalan söylendiğini de... Birçoğumuza yalan söylendi ve aslında olan bitenden haberimiz yok. Sadece emir kuluyuz. İşimizi yapıyor, haddimiz olmayan şeye karışmıyoruz."

Daemon başını öne salladı. "Şimdi de haddini aşan şeylere karışmıyorsun, değil mi?"

"Benden yalnızca Vaughn'un olası yerini araştırmam istendi, hepsi bu." Başıyla arabasının kapısını işaret etti. Daemon yana kaçıldı. "Benden istenmediği sürece hiçbir şeye karışmamam gerektiğini biliyorum. O emekli ikramiyesine ihtiyacım var." Aracına bindi, kapısını kapattı. "Kendine iyi bak."

Daemon geri çekildi. "Görüşürüz Lane."

Expedition tekrar yola çıkarken çakılları savurdu, egzozundan duman püskürttü.

Ne olmuştu burada? Dahası, Blake niye hâlâ üstümdeydi?

Dirseğimi geriye savurdum, midesine isabet edince homurdandı.

Yuvarlanıp ayağa kalktı. Gözleri parıldıyordu. "Vurmayı ne kadar seviyorsun böyle."

Ters ters bakıp ayağa kalktım. "Buradan hemen git. Şimdi bir de seninle uğraşamayız."

"İyi dedin." Geriledi, yüzünden gülümsemesi kaybolmuştu. "Gece tekrar görüşürüz."

"Tamam neyse," diye mırıldandım, amba yolunda yürüyen Daemon'a döndüm. Ağaçların arasından çıkıp yanına gittim. "Her şey yolunda mı?"

Daemon başını öne salladı. "Duydun mu?"

"Evet, geri dönerken onu gördüm." Daemon, Weather Dağı'na saldırmamızdan önce Blake'in beni sapık gibi takıp etliğini öğrenmese iyi olur diye düşündüm. "Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Elini omzumdan aşağı indirdi, beni evine doğru götürdü. "Lane hep dürüst biri olmuştur ama bunlar içime sinmiyor."

Ben de kolumu beline sarıp ona yaslandım. "Hangi kısmı?"

"Hiçbiri... tüm senaryo," dedi merdivenin birinci basamağına oturup. Beni kucağına çekti, kollarını vücudumdan ayırmadı. "SD'nin, hatta Lane'in bile Dawson'ın geri dönüşünden ve yalan söylediklerini bildiğimizden haberdar olması, buna rağmen hiçbir şey yapmamaları." Gözlerini yumdu, yanağımı yanağına yasladım. "Bu gece yapacaklarımız işe yarayabilir ama öyle çılgınca ki. Bir yanım, acaba geldiğimizi biliyorlar mı, diye düşünmeden edemiyor."

Başparmağımı çenesi boyunca gezdirip yanağına bir öpücük kondurdum, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı diye hayıflandım. "Sence bile bile tuzağa mı gidiyoruz?"

"Bana kalırsa başından beri tuzağın içindeydik, sadece kapanın üstümüze kapanmasını bekliyoruz." Kirli elimi avucuna alıp sıktı.

Ürperip titredim. "Buna rağmen yapacak mıyız?"

Omuzlarının kararlı duruşu yanıtı veriyordu. "Yapmak zorunda değilsin."

"Sen de," dedim yumuşak bir şekilde. "Ama ikimiz de yapacağız."

Daemon başını geriye kaldırdı, gözlerimiz buluştu. "Öyle."

Bunu canımıza susadığımız ya da aptal olduğumuz için değil, en az hizmetkâr kadar değerli muhtemelen iki, belki de

daha çok hayat tehlikede olduğu için yapıyorduk. Belki de çabamız kendimizi feda etmekten farksızdı ancak bunu yapmazsak Beth'i, Chris'i ve Dawson'ı yitirecektik. Blake'i yitirsek de olurdu.

Bununla birlikte sanki panigin elleri uzanıp sıktı göğsümü. Korkuyordum, aklım başımdan gidecek gibiydi. Kim öyle hissetmezdi ki? Ancak bizi bu noktaya ben getirmiştim ve olaylar büyümüştü; benden de, korkumdan da büyüktü.

Sarsılarak bir nefes aldım, başımı eğip Daemon'ı dudağından öptüm. "Gitmeden önce annemle biraz zaman geçirsem iyi olur." Sesim zar zor çıkıyordu. "Birazdan uyanır."

O da beni öptü, dudakları dudaklarımdan ayrılmak bilmedi. Dokunma kısmı bir nebze çaresizlik ve teslimiyet içeriyordu. Eğer bu gece işler yolunda gitmezse, birbirimize doyacak kadar zaman ayıramamış olacaktık. Belki de bir daha hiç böyle bir zamanımız olmayacaktı.

Nihayet o da duygusal, boğuk bir sesle "İyi fikir Kedicik," dedi.

Daemon'ın arabasına doluşup Blue Ridge Dağları'na doğru yola çıktığımızda ortam gergindi. İlk defa, bunun Blake'in varlığıyla bir alakası yoktu.

Kahkahalar, küfürler birbirini kovalıyordu fakat herkes diken üstündeydi.

Ash, Matthew'nun aracının yolcu koltuğundaydı. Kapkara giyinmişti. Siyah tayt, siyah spor ayakkabı, daracık siyah bir balıkçı yakalı kazak. Ninjaya benziyordu. Onun yanında Dee pespembe kalıyordu. Belli ki Dee arabada kalması gerektiği mesajını almıştı. Ash'in arabanın iç döşemesine karışıp gitmeye niyeti yoksa neden öyle giyindiğini anlayamamıştım.

Dudak uçuklatacak kadar seksi görünmesi dışında

Ben ise koyu renk eşofman ve artık Daemon'a dar gelen siyah bir termal içlik giymiştim. Herhalde çocukluğundan kalmaydı çünkü şimdi başından bile geçmiyordu. Spor salonuna gidecek gibi görünüyordum.

Ash'in yanında berbat görünüyordum ancak Daemon kıyafetlerini giymem konusunda bana öyle bir şey söyledi ki, damarlarımdaki kan vücudumun her yerine akın etti ve Ash'in yanında hilkat garibesi gibi dursam da artık gam yemezdim.

Dawson ile Blake bizimle aynı arabadaydı, diğerleri ise Matthew ile geliyordu. Araba yolundan çıkarken gözlerimi, kaybolana dek evimizden ayıramadım. Annemle geçirdiğim saatler... harikaydı.

Yolculuğun ilk yarım saati fena değildi. Blake ağzını açmamıştı, ancak açmasıyla birlikte ortalık karıştı. Birkaç seferinde, Daemon arabadan inip onu boğacak zannettim.

Sanırım onu ne Dawson durdururdu ne de ben.

Dawson eğildi, başını avuçlarının arasına aldı. "Sen çeneni hiç kapatmaz mısın?"

"Yalnızca uyurken," diye yanıt verdi Blake.

"Bir de ölünce," diye laf attı Daemon ona. "Ölünce o çenen kapanacak."

Blake dudaklarını birbirine bastırdı. "Mesajı aldım."

"İyi." Daemon dikkatini yola verdi. "Azıcık çeneni kapalı tutmayı dene."

Dönüp arkaya bakarken tebessümümü gizledim. "Beth'i görünce ne yapacaksın?"

Dawson'ın yüz ifadesine huşu hâkim oldu. Ağır ağır başını iki yana salladı. "Ah, ne bileyim. Nefes alacağım. Nihayet nefes alacağım."

Bu lafı beni çok etkilenmişti, gözlerim dolmuştu. Ona ıslak ıslak bakıp "Eminim o da aynısını hissedecek" diye mırıldandım.

olmasını umuyordum. Beth'i son gördüğümde, birkaç tahtası eksikti. Dawson'ın bununla başa çıkabileceğini biliyordum çünkü âşıktı ona. Annemle babam arasındaki türden bir aşktı onunki.

Göz ucuyla baktığımda Daemon'ın dudaklarında hafif bir gülümseme oynaştığını gördüm. Göğsümün derinliklerinde kelebekler uçuştu.

Hafif bir nefes alıp Blake'e odaklandım. Başını arabanın camına yaslamış, gecenin karanlığına bakıyordu. "Ya sen?"

Bana baktı. Birkaç saniye yanıt vermedi. "Buradan ayrılıp batıya gideceğiz. İlk işimiz sörf yapmak olacak. Chris denize bayılırdı."

Döndüm, ellerime baktım. Bazen insanın üzülmeden nefes etmesi zordu. Blake'in arkadaşı için üzülüyordum. Hatta Blake için de üzülüyordum. "Ne güzel."

Ondan sonra hiçbirimiz konuşmadık; ilk başta ağırbaşlı binlerce acabayla, Dawson ve Blake için bu gecenin nasıl olacağına dair bir düzine senaryoyla dolu bir hava vardı. Ancak Winchester'ı geçip nehri aşınca ve Blue Ridge'in koyu tonlarını önümüzde görmeye başlayınca atmosfer bir anda değişti.

Oğlanlar gergindi, testosteron saçıyorlardı etrafa. Sabırsızlıktan yerimde duramıyordum, hazırdım. Saate baktım. Dokuza yirmi vardı.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Dawson.

"Vaktimiz var."

Daemon arazi aracı dağı tırmanmaya başlarken vites küçültü. Matthew hemen arkamızdaydı. Yol tarifini o da biliyordu. Erişim yolunun ana girişin sekiz yüz metre kadar aşağısında olması lazımdı. Daemon buranın koordinatlarını GPS'ine girmeyi denemişti ancak alet bunu reddetmişti.

Bir cep telefonu çaldı. Blake telefonunu çıkardı. "Luc arıyor. Zamanında varıp varmayacağımızı merak etmiş."

"Varacağız," diye yanıtladı Daemon.

Erkek kardeşi ön koltukların arasına başını uzattı. "Emin miyiz?"

Daemon gözlerini devirdi. "Evet, eminim."

"Sadece sorayım dedim," diye homurdanıp geriye yaslandı Dawson.

Şimdi koltukların arasından Blake çıkmıştı. "Tamam, Luc hazır. Sadece on beş dakikamız olduğunu hatırlatmak istemiş. Bir şeyler yolunda gitmezse çıkıp daha sonra tekrar deneyebiliriz."

"Tekrar denemek istemiyorum," diye itiraz etti Dawson. "İçeri bir kez girdik mi, sonuna kadar gitmemiz lazım."

Blake kaşlarını çattı. "Onları kurtarmayı ben de senin kadar istiyorum ama zamanımız kısıtlı, hepsi bu."

"Plana bağlı kalacağız." Daemon, erkek kardeşinin camdaki yansımasıyla göz göze geldi. "O kadar, Dawson. Seni tekrar kaybetmeyeceğim."

"Zaten her şey yolunda gidecek," diye araya girdim arabada kıyamet kopmadan. "Her şey tereyağından kıl çeker gibi olacak."

Yola odaklandım. Otoyol dört şeritliydi, kuzey ve güney şeritlerindeki yolların üzeri gür ağaçlarla süslüydü; bulanık gölgelerden ibaretti. Daemon'ın o yolu nereden bulacağına akıl sır erdiremiyordum ancak hız kesip sol şeride geçmeye başladı.

Varla yok arası bir yola sapınca göğsümün sıkıştığını hissettim. Orada bir yol olduğunu bile gösterecek hiçbir işaret yoktu. Bir çift far, asfaltan çok toprak ve mıcırdan oluşan daracık yolumuzu aydınlattı. Altmış metre kadar içeride, cılız ay ışığının altında, sağ tarafta eski bir çiftlik evi duruyordu. Çatısının yarısı yoktu. Önünü ve iki yanını yaban otları bürümüştü.

"Ürkütücü," diye mırıldandım. "İddiaya girerim senin hayaletçiler burayı perili derdi."

Daemon güldü. "Onlara kalırsa her yer perili. Onları o yüzden seviyorum ya."

"Değil mi," dedi Dawson, arabayı park ettiğimiz sırada. Matthew da yanımıza yanaştı.

İki araba da motorlarını stop ettirip farlarını söndürdü. Başka ışık kaynağı olmadığından gece zifiri karanlıktı. Midem kramp girdi. Dokuza beş vardı. Artık dönüş yoktu.

Blake'in cep telefonu yine çaldı. "Hazır olup olmadığımızı soruyor."

"Tanrı aşkına, amma da sinir bozucu velet," diye mırıldandı Daemon, Matthew'nun park ettiği yere dönerek. "Yapmaya hazırlanıyoruz. Andrew?"

Andrew, kız kardeşine ve Dee'ye bir şeyler söyleyip arabadan indi. Sonra döndü, çete selamına benzeyen el işaretleri yaptı. "Dünden hazırım."

"Tanrı aşkına," diye söylendi Blake.

"Plana bağlı kalacağız. *Hiçbirimiz*" –Daemon bunu kardeşine bakarak söylemişti– "plandan şaşmayacak. Bu gece hepimiz sağ salim döneceğiz."

Onaylayan mırıltılar yükseldi. Kalbim kriz geçirtecek kadar hızlı atarken kapıyı açtım.

Daemon elini koluma koydu. "Yanımdan ayrılma."

Ses tellerim çalışmayı bırakmış gibiydi, o yüzden başımla onayladım. Sonra dördümüz birden arabadan çıkıp serin dağ havasını soluduk. Her şey karanlıktı, sadece ay ışığı erişim yolunu yer yer aydınlatıyordu. Pekâlâ yanımda bir ayı da olabilirdi, hayatta farkına varmazdım.

Aracın önüne yürüdüm, Daemon'ın yanında durdum. Yanımda biri daha kımıldadı. Bunun Blake olduğunu fark ettim.

"Saat," dedi Daemon. Bir cep telefonunun ışığı parladı ve Blake, "Bir dakikamız var," dedi.

Kısa bir nefes aldım ancak boğazımdan geçmedi. Kalp atışlarını vücudumun her yanında hissedebiliyordum. Daemon karanlıkta uzanıp elimi buldu, sıktı.

Bunu yapabiliriz, dedim kendi kendime. *Yapabiliriz. Yapacağız.*

"Otuz saniye," dedi Blake.

Aynı mantrayı tekrarlamayı sürdürdüm çünkü kâinatın kurallarına dair bir şey okuduğumu anımsıyordum. İnandıklarımızın gerçekleştiğini yazıyordu. Tanrı aşkına, umarım doğru söylemişlerdi.

"On saniye."

Daemon elimi bir kez daha sıktı ve elimi bırakmayacağını anladım. Bu onu yavaşlatacaktı ama itirazın zamanı değildi. Kollarıma bir titreme yayıldı. Kaynak'ın silkinip uyandığını hissettim. Ağırlığım bir öne, bir arkaya kaydı.

Yanımda, Blake öne eğilmişti. "Üç, iki, bir, şimdi!"

Fırlayıp Kaynak'ı salıverdim, her bir hücremi ışıkla genişletmesine izin verdim. Hiçbiri parlamıyordu ancak hepımız koşuyorduk, resmen uçuyorduk. Spor ayakkabılarım yolda kayıyordu. Yolun yanından ayrılmadan, aydınlık kesimlerden sakınarak yukarı tırmandık. Onlara yetişmenin aslında hiçbir zaman sorun olmadığını fark ettim.

Sorun, nereye gittiğini görmekti.

Ancak Daemon'ın eli elimden ayrılmadı. Beni çekmek yerine, gecenin içinde önderlik ediyor, yoldaki krater boyutundaki çukurların etrafından dönüp dolambaçlı dağ yolundan yukarı çıkarıyordu.

Saydığım için biliyorum, tam yetmiş beş saniye sonra spot ışıklarının altında, altı metre yükseklikte bir tel örgü belirdi. Yavaşladık, son ağaçların arkasında tamamen durduk.

Gözlerim koca koca açılmıştı, nefes aldım. Kırmızı beyaz işaretler tel örgünün elektrikli olduğunu gösteriyordu. Örgüle-

nın ötesinde futbol sahası büyüklüğünde bir açık alan ve bir de devasa bina vardı.

"Saat kaç?" diye sordu Daemon.

"Dokuzu bir geçiyor." Blake elini çivi gibi saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ. Geçitte bir muhafız görüyorum. Başkasını görebiliyor musunuz?"

Başka nöbet tutan olup olmadığını görmek için bir dakika kadar daha bekledik ancak Luc'un dediği gibi, vardiya değişmiyordu. Sadece giriş kapısında muhafızlar vardı. Artık daha fazla bekleyemezdik.

"Bana bir saniye verin," dedi Andrew. Ağaçların arasından çıktı, siyah kıyafetli muhafıza doğru ağır ağır ilerledi.

Tam ona ne yapıtığını soracaktım ki çömelip elini yere koydu. Mavi kıvılcımlar uçuştu, muhafız tam ona doğru dönüyordu ki elektrik akımı kendisine ulaştı.

Muhafızın bedenini şiddetli bir titreme sarmaladı, adam silahını düşürdü. Bir saniye sonra kendi de silahın yanına serilmişti. Oğlanlar ilerlediler, ben de muhafıza bir bakış fırlatıp usulca peşlerinden gittim. Göğsü inip kalkıyordu ancak kendinden geçmişti.

"Başına ne geldiğini anlamadı bile." Andrew parmaklarına üflerken bir yandan sırıtıyordu. "Yirmi dakika falan baygın kalacak."

"Güzel," dedi Dawson. "Ben yapmaya kalkışsam beynini kızartırdım."

Gözlerim büyüdü.

Daemon harekete geçmiş, kapıya yaklaşmıştı. Beyaz tuş takımı tehlikesiz görünüyordu ancak ilk sınavdı. Luc'un kameraları devre dışı bırakıp bize doğru kodları verdiğini ummaktan başka bir şey gelmezdi elimizden.

"Hamuş," dedi Blake sessizce.

Daemon başını öne salladı, hızla parolayı girerken omuzları gerginleşti. Mekanik bir tıkırtı ve pes bir uğultu duyuldu, ardından kapı sarsıldı. Önümüze serilen kırmızı bir halı gibi, sıyrılarak açıldı.

Daemon ilerlememiz için işaret verdi. Açık alan boyunca hızla ilerledik. Luc ile Blake'in doğruladığı kapılara birkaç saniye içinde ulaştık. Duvarları araştırırlarken Daemon'a arkasından yaklaştım.

"Nerede şu kahrolası klavye?" diye sordu kapılar arasında volta atan Dawson.

Bir adım geriledim, bakışlarımı ağır ağır soldan sağa çevirdim. "İşte." Sağ tarafı işaret ettim. Tuş takımı küçüktü, arkada kalıyordu.

Andrew arkasına bakarak o yöne koştu. "Hazır mısın?"

Dawson önce bana, sonra önümüzdeki orta kapıya baktı. "Evet."

"Labirent," diye arkamızdan mırıldandı Daemon. "Tanrı aşkına, lütfen doğru yaz."

Andrew alaycı bir edayla güldü, kodu girdi. Yüzümüze doğrultulmuş bir düzine silahla karşılaşmaktan korkarak gözlerimi yummak istedim. Önümüzdeki kapı aralandı, arkasındaki boşluk santim santim görünür hale geldi.

Hiç silah yoktu. Hiç kimse yoktu.

Tuttuğum nefesi bırakıverdim.

Kapının ardında geniş, turuncu renkli bir koridor ve koridorun bitimindeyse asansörler vardı. Arada otuz metre bile yoktu, tek yapmamız gereken bu asansörlere binip altı kat aşağı inmekti. Blake hücreleri biliyordu.

Bu işi harbiden başaracaktık.

Kapı iki kişinin aynı anda geçebileceği kadar genişti fakat Dawson öne geçti. Gecenin sonunda ne kazanacağı düşünü-

lürse, onun önden gitmesi makuldu. Ben de peşine takıldım. Kapının eşiğinden geçerken salıverilen havanın sesine benzer küçük bir tıslama geldi.

Dawson vurulmuş gibi yere yıkıldı ancak hiç silah sesi gelmemişti. Daha bir saniye önce kapının ağzında dururken şimdi diğer tarafta, yerde kıvranıyordu, sessiz bir haykırışla aralamıştı ağzı.

"Kimse kıpırdamasın," diye uyardı Andrew.

Zaman dondu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Başımı yukarı kaldırdım. Belli belirsiz seçilen, aşağı dönük bir silah gördüm. Dehşet içinde, çok geç kaldığımızı fark ettim. Tıslama tekrar duyuldu.

Akkor bir ateş tenimi yardı, adeta binlerce küçük bıçak beni içten dışarı doğru paralıyor, her bir hücremi hedef alıyordu. İçimi kavuran bir nefes alınca vücudumun her yanı adeta patladı. Dizlerimin bağı çözüldü, düşüşümü yavaşlatamadan devrildim. Yanağımı hızla betona çarptım, ancak o acının bedenimi kasıp kavuran ateşin yanında sözü bile edilmezdi.

Beyin hücrelerim karman çorman olmuştu. Adalelerim panik ve ıstırapla kilitlenip kalmıştı. Göz kapaklarım ardına kadar açıktı. Akciğerlerim genişlemeye, hava almaya çalışıyordu ancak havada bir tuhaflık vardı. Ağzımı, boğazımı kavuruyordu. Uzaklarda bir yerde, vücudumun hâlâ işlevini sürdüren bir kısmında, bunun ne olduğunu biliyordum.

Onikti... havada dolaşan, silaha dönüştürülmüş oniks.

22

Acı dalgaları içime vurup durdukça vücudum kontrolden çıkmış bir halde kasılıp duruyordu. Uzaklardan paniklemiş sesler duyuyor, ne dediklerini anlamaya çalışıyordum. Onlardan verdiği lime lime eden, derin acı haricinde hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Güçlü eller kollarıma yapıştı, acım bir anda zirveye tırmandı. Ağzımı açtım, boğuk bir çığlık yükseldi. Sonra yerden kaldırıldım, yüzüm sert ve sıcak bir şeye yaslandı. Bu güzel kokuyu tanıyordum.

Sonra, uçtuk.

Uçuyor olmalıydık çünkü o kadar hızlı hareket ediyorduk ki rüzgâr kulaklarımda uğuldayıp kükrüyordu. Gözlerim açıktı ancak her şey karanlıktı ve ufacık iğnelerle derim yüzülüyordu adeta.

Yavaşladığımızda Dee'nin şoke olmuş çığlığını duyduğumu sandım, sonra biri *nehir* dedi. Tekrar uçmaya başladık. Dawson'ın nerede olduğunu, onu kapı eşiğinin diğer yanından alıp alamadıklarını bilmiyordum.

Tek bildiğim, damarlarımda kan yerine dolanan acı, deli gibi atan nabzım ve hızla çarpan kalbimdi.

Tekrar dünyaya kadar saatler geçmiş gibiydi ancak en fazla birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Küf kokulu, nemli ve serin bir hava esiyordu üstümüze.

"Tutun bana." Daemon'ın kulaklarımdaki sesi boğuktu. "Üşüyeceksin ancak onlar tüm elbisene ve saçına bulaşır. Sen sıkı sıkı tutun, tamam mı?"

Yanıt veremiyordum. Şayet tüm üstüm başım onlar içindeyse Daemon'ın da öyle olmalıydı. Weather Dağı'ndan nehre kadar giden kilometreler boyunca üstünde taşınmış olmalıydı. Onun da canı yanıyordu herhalde.

Daemon yürüdü, birkaç metreyi kayarak aşağı indi, sonra bir kütüğe sallandı. Biraz sonra buzlu suyun şoku bacaklarıma çarptı ve acıma rağmen kaçmak için Daemon'a tırmanmaya çalıştım. Fakat suda ilerledi, buzlu su belime kadar geldi.

"Tutun," dedi tekrar. "Sen bana tutun, yeter."

Sonra suyun altına girdik ve nefesim tekrar kesildi. Başımı hızla salladım, çamurlu suyun dibindeki taşlar kalktı ve saçlarım yüzümün önüne gelip beni kör etti. Fakat onlarsız yaşayamıyordum.

Bir çift kol beni sarmaladı, sonra yukarı çıktık. Başım sudan çıkınca ciğerlerime havayla doldurdum. Yıldızlar bulanıklaşıp parıldadı, sonra Daemon beni sudan nehrin kıyısına çıkardı.

Su birkaç adım ötemde şırıldıyordu, görüşüm netleşince Blake ile Andrew'un Dawson'ı sudan çıkarıp nehrin kenarına yatırdıklarını gördüm. Blake de Dawson'ın yanına oturmuş, ellerini sırtındaki saçlarında gezdiriyordu.

Kalbim durayazdı. Yoksa Dawson?..

Dawson bir bacağını büktü, koluyla yüzünü örttü. "Kahretsin," dedi.

Rahatlayınca bacaklarım titremez oldu. Daemon'ın ellerini

omuzlarımda hissettim, yüzümü ona döndüm. Parlak yeşil gözleriyle karşılaştım.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir şeyler söyle Kedicik. Lütfen."

Buz kesmiş dudaklarımı güçlükle oynattım. "Vay canına."

Şaşırmış bir halde başını iki yana sallarken kaşları çatılmıştı. Sonra beni bağrına bastı, öyle bir sıktı ki, çığlık attım.

"Tanrı aşkına, ne diyeceğimi bilemiyorum..." Gruptan ayrılıp sesini alçaltırken elini başımın arkasına koydu. "Korkudan ölecektim."

"Bir şeyim yok." Sesim boğuktu. "Ya sen? Senin de üstüne..."

"Üstümde hiç kalmadı. Sen orasını hiç düşünme." Birden irkildi. "Kahretsin, Kedicik..."

Beni tekrar sarmalayınca sesimi çıkarmadım; sanki kollarım, parmaklarım hâlâ yerinde duruyor mu diye kontrol ediyordu. Göz kapaklarımı öptüğünde ağlayacağımı sandım çünkü elleri titriyordu.

İki çift far üstümüze döndü, bir ses ve soru yağmuru başladı. İlk gelen Dee'ydi. Dawson'ın yanına çöküp elini tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Birisi neler olduğunu anlatsın."

Matthew ile Ash de geldiler, endişelenmiş, meraklanmışlardı. Konuşan Andrew oldu. "Bilmiyorum. Kapılar açılınca üstümüze bir şey püskürdü. Sprey gibi bir şeydi ama kokusu yoktu ve göremiyorduk."

"Feci can yakıyor." Dawson ayağa kalkıp omuzlarını ovuşturdu. "Bu kadar acı verebilecek tek bir şey vardır. Onuks."

Elbette ne olduğunu biliyordu. Ürperdim. Tanrı bilir ona karşı kaç defa kullanmışlardı.

"Fakat böylesini hiç görmemiştim." diye devam etti. Ash ile Dee'nin yardımıyla ağır ağır ayağa kalktı. "Toz halinde ve havadaydı. Akıl alır gibi değil. Sanırım birazını da yuttum."

"İyi misin pelo? Katy?" diye sordu Matthew.

Bunca de başarısızlığa uğrattık. Tenim biraz yanıyordu ama cidden büyük oranda durmuştu. "Nehrin yolunu nereden bilmiyordun?"

Daemon alnındaki ıslak bukleleri yana çekti. "Görünüşe bir para olmayınca kıyafetlerimize ve tenimize bulaşanın suda olduğunu düşündüm. Nehirden geçtiğimizi hatırlıyordum. En iyisi oraya gitmek dedim."

"İyi düşünmüşsün," dedi Matthew. "Kahretsun..."

"Daha üç kapıyı bile geçemedik." Andrew güldü. "Bunda da haç mı kaldı yoksa? Onlar Lumen'lere ve belki de meleklere karşı koruyorlar."

Daemon bana baktıktan sonra diğerlerinin yanına gitti. Blake'in arkasında durdu. "Sen daha önce de Weather Dağı'na gelmişsin, değil mi?"

Blake ağır ağır ayağa kalktı. Gömüşü mahcupça yanıktı. solgun görünüyordu. "Evet ama böyle bir şey..."

Daemon bakışmaya geçen bir kobra gibiydi. Yumruğunu hızla Blake'in çenesine indirdi. Blake geriye doğru sendeledi, kontrolü tekrar ele geçirdi. Yana eğilip ağzındaki kanı tükürdü. "Bilmiyordum. Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum!"

"İnanmakta güçlük çekiyorum." Daemon, oğlunun hareketlerini takip ediyordu.

Blake başını kaldırdı. "Bana inanmak zorundasınız! Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Aklım almıyor."

"Masal anlatma," dedi Andrew. "Bizi tuzağa düşürdün."

"Hayır! Kesinlikle hayır." Blake arkasını berrak nehre döndü. Bir ekmi çenesine götürdü. "Neden sizi tuzağa çekeyim ki? Arkadaşım."

"Arkadaşım falan umurumda değil!" diye bağırdı Andrew. "Daha önce oraya gitmeyin! Kapılarda böyle bir şey olduğunu asla bilmezsin!"

Blake bana döndü. "Bana inanmalısınız. Bunların olacağını önceden kestiremezdim. Sizleri bile bile tuzağa götürür müydüm hiç?"

Neye inanacağımı bilemeden nehre baktım. Beni bu şekilde tuzağa düşürmesi çok aptalcaydı. Hem beni tuzak kurmuş olsa şu anda beni gözaltına almış olmaz mıydı? Burada bir bütünlük vardı. "Liar bulmuyor muydu peki?"

"Bilse söylerdi. Katy."

"Sakin." Daemon öyle alçak bir sesle onu uyardı ki, dikkatimi çekti. Vücudumun dış hatları ışıldıyordu. "Sakin ol onunla konuşma. Şu an hiçbirimizle konuşmaya kalkma."

Blake ağzını açtıysa da hiçbir şey demedi. Başını iki yana sallayıp arabalara doğru yürüdü.

Bir süre sessizlik oldu, ardından Ash "Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Volta uzun kardeşini seyrederken Daemon'ın yüzünün yarısı gölgede kalıyordu. "Gerçekten bilmiyorum."

Dee doğruldu. "Bekleyen bir durum. Hem de çok bekleyen."

"Birinci kareye döndük," dedi Andrew. "Kahretsin, hatta eksi birinciye."

Dawson hızla erkek kardeşine döndü. "Pes etmeyeceğiz. Pes etmeyeceğine dair söz ver bana."

Matthew omuzlarımı bir battaniye örtene kadar, tir tir titrediğimin farkında bile değildim. Bana baktı, sonra arabaların farına verdi dikkatini. "Ne olur ne olmaz diye battaniyeyi yanımdan eksik etmem."

Dişlerim birbirine vurarak battaniyeye sarındım. "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koyarken başını öne salladı. "Gel. Seni arabaya götüreyim. sıcaktır. Bu gecelik ışınız hem."

Beni Daemon'ın arabasına götürmesine izin verdim. Açılan

kapıdan yayılan sıcaklık harikaydı, bununla beraber sevinecek bir şey yoktu. Hüsrana kapılmıştım. Oniksi atlatmanın bir yolunu bulamadığımız sürece, işimiz bitmişti.

Hapı yutmuştuk. İşimiz kesinlikle bitmişti.

Dee'nin tanımıyla, eve dönüş de çok boktandı. Araba yoluna girdiğimizde gece yarısı olmuştu neredeyse. Blake, Daemon'ın ambasından inip kendi kamyonetine giderken hiç sesini çıkarmadı. Motoru bağırtarak, lastikleri inleterek gitti.

Kendi evime yöneldim ancak Daemon önümü kesti, beni kendi evine doğru çekti. "Daha gitmiyorsun," dedi.

Bunu duyunca, gözlerindeki parıltıyı da görünce kaşlarımı kaldırdım ama tartışacak halde değildim. Saat geçti, yarın okul vardı ve bu gece her şeyi batırmıştık.

Matthew'nun battaniyesine sarılı vaziyette evlerine gittim. Nemli kıyafetlerimin altında öyle üşüyordum ki, artık hissizleşmiştim. Bitap düşmüş bacaklarım beni ayakta tutmaya çalışırken titriyordu ama herkes konuşuyordu. Dee, Andrew, Ash, Dawson. Matthew onları sakinleştirmeye çabalasa da boşunaydı. Herkes sinirden ve adrenalin patlamasının ardından iyice gerilmişti ve Dawson, bana kalırsa sırf bu gece olanlarla yüzleşmemek için konuşuyordu.

Beth hâlâ Daidalos'un elindeydi.

Elimden tutup "Sana kuru bir şeyler bulalım," dedi Daemon sessizce.

En alt basamakta beni kucağına almaya çalıştıysa da onu elimle uzaklaştırdım. "İyiyim ben."

Genzinden, huzursuz bir aslanın homurtusunu çağrıştıran bir ses çıkardıysa da, ben ağır ağır merdivenden çıkarken o da peşimden geldi. Odasına vardığımızda kapıyı kapattı. Gözeneklerinden kararlılık akıyordu adeta. İçimi çektim. Bu gece tam bir trajediye dönüşmüştü. "Bunu hak ettik aslında."

Yanıma geldi, battaniyenin kenarlarını tutup yukarı çekti. Sonra ondan ödünç aldığım termal içliği tuttu. "Nasıl oluyor o?"

"Bana kalırsa her şey ortadaydı. Bizler bir avuç ergeniz Ulusal Güvenlik'in ve SD'nin işlettiği bir tesise girebileceğimizi nasıl oldu da düşündük? Bir düşünsene? Bu işin olmayacağı başından .. Dur bir saniye!" Termal içliği karnıma kadar çekmişti bile. Donmuş parmaklarımı bileklerine doladım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni soyuyorum."

Aynı anda hem hayretten ağzım bir karış açık kaldı hem de kalbim ters parende attı. Damarlarıma baş döndürücü bir sıcaklık yayıldı. "Vay be. Hiç zaman yitirmiyorsun."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Pantolonun ve tişörtün sırılsıklam olmuş, buz gibi. Muhtemelen üzerlerinde hâlâ eser miktarda oniks vardır. Üzerindekileri çıkarmalısın."

Eline tokadı patlattım. "Kendim yaparım."

Daemon öne eğilip kulağıma "O zaman ne keyfi kalır?" diye fısıldadı. Bununla birlikte çekildi, kalkıp elbise dolabına yürüdü. "Sence gerçekten başarısız olmaya mahkûm muyuz?"

Arkasını döndüğü için hızla elbiselerimi çıkarttım. Boynumda asılı soğuk obsidiyen parçası hariç *her* şey mahvolmuştu ve çıkarılmalıydı. Kıyafetler nehir suyu gibi kokuyordu. Üşüdüm, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sakın... sakın arkana bakma."

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsılırken bana giyecek bir şeyler arıyordu. Umarım.

"Bilmiyorum," dedim nihayet sorusunu yanıtlayarak. "Eğitimli casuslar için bile hafife alınacak bir şey değil. Galiba biraz yüksekten uçtuk."

"Ama kapıya varana kadar her şey iyiydi." Bir tişört çıkardı. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama galiba Blake gerçekten de olacaklardan habersizdi. Sen ve Dawson yere düştüğümüzde yüzündeki bakış... çok sahiciydi."

"O zaman niye yumrukladın onu?"

"İçimden geldi." Döndü, bir eliyle gözlerini örterek bana tişörtü uzattı. "Al bakalım."

Tişörtü elinden alıp hızla başımdan aşağı geçirdim. Yıpranmış, yumuşak tişört bana aşırı bol gelmişti, kalçalarımın altına kadar iniyordu. Başımı kaldırdığımda parmaklarını araladığını gördüm. "Aradan bakıyordun."

"Belki." Elimi tuttu, beni yataga doğru çekti. "Gir hadi. Ben Dawson'a bir bakayım, dönerim."

Evime gidip kendi yatağıma yatmam gerekirdi ancak bu gecenin farklı olduğunu düşündüm. Hem zaten annem okul başlayana kadar gelmeyecekti ve yalnız kalmayı istemiyordum. Daemon'ın sözünü dinleyip yatağa girdim, örtüyü çeneme kadar çektim. Taze çamaşır ve Daemon kokuyordu. Gideli çok olmamıştı ama o kısacık sürede gözlerim kapanmaya başladı. Oniks amacına ulaşmış, enerjimin büyük kısmını emmişti. Muhafız kendine gelmeden sıvışabildiğimiz için şanslıydık.

Daemon geldi, odada sessizce hareket etmeye koyuldu. Gözlerimi açıp da ne yapıyor diye bakamayacak kadar tembel hissediyordum kendimi. Kıyafetlerin hışırtısını duyunca vücudum daha da bir ısındı. Bir çekmece daha kapandı, sonra örtüyü kaldırıp yatağa girdi.

Yan yattı, kolunu belime dolayıp beni çıplak göğsüne çekti. Flanel pijama altı bacaklarımı gıdıklayıp beni baştan çıkarıyordu. İçimi çektim.

"Dawson nasıl?" diye sordum, ona tamamen yapışıncaya kadar yakına sokuldum.

"İdare ediyor." Daemon yanağımdaki saçları yana itti, elini çekmedi. "Ama halinden hiç memnun değil."

Tahmin edebiliyordum. Beth'e çok yaklaşmış, sonra gerisingeri dönmek zorunda kalmıştık. Tabii Beth gerçekten oradaysa. Blake o cehenneme onlks savunma sistemini bilmiyor olabilirdi ama ona güvenmiyordum. Hiçbirimiz güvenmiyorduk.

"Bizi oradan çıkarttığın için sağ ol." Başımı geriye attım, karanlıkta yüzünü inceledim. Gözleri hafif hafif parlıyordu.

"Yalnız değildim." Dudaklarını alnıma yasladı, beni daha sıkı sarmaladı. "İyi misin?"

"İyiyim. Sen beni düşünmeyi bırak."

Gözümün içine baktı. "Bundan sonra hiçbir kapıdan ilk giren sen olmayacaksın, tamam mı? Benimle bu konuda tartışmanı ya da beni şovenlikle suçlamanı istemiyorum. Seni bir daha öyle bir acı çekerken görmeye dayanamam."

Tartışmak yerine kucağında döndüm, dudaklarımı dudaklarına yaslayıp onu hafifçe öptüm. Kirpikleri alçaldı, gözlerini örttü. Öpücüğüme karşılık verdi. O kadar tatlı, nazik ve mükemmel bir öpücüktü ki, kendimi yitirip bebek gibi ağlamamam işten bile değildi.

Bir anda öpücükler değişti. Ben sırt üstü dönünce öpücükler de daha ateşli bir hal aldı. Daemon üste çıktı. Bacaklarıma dayanan ağırlığı hoş bir duygu uyandırıyordu ve öpücüklerini tarif ederken kullanılabilecek tek sözcük tatlıydı. Beni içten içe kavuruyor, nasıl ki nehir oniksin o uğursuz yanma hissini götürdüyse, öpücükler de son birkaç saat olanları önüne katıp götürüyordu. Böyle öpmesi, vücudundaki her bir adalenin yay gibi gerilmesi mahvediyordu beni.

Eliyle tişörtü çekip bir omzumu açtı, öpmeye başladı. Havada statik elektrik birikiyordu, bedeni bir titremeyle sarsıldı. O anda, olan biten her şeyin ardından onu hiçbir engel olmadan

hissetmek istedim. Kollarımı kaldırıp tişörtü çıkardım. Daemon da bir an olsun duraksamadı. Kendisine sunulanı aldı. Arada hiçbir engel kalmadığından elleri her yerdeydi, ince obsidiyen parçasını parmağıyla takip ediyor, karnımın kavsinde, kalçalarımda dolaşıyordu; hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir an yaşamadığımdan emindim.

Acaba bu gece her şeyi yitirmeye bu kadar yaklaşmak mıydı bizi böyle tetikleyen? Bilmiyordum, bu noktaya nasıl geldiğimizden de emin değildim, ne var ki ikimizin de burada ve hazır olmasından öte hiçbir şey yoktu. Gerçekten hazırdık. Onun elbiseleri de benimkilere katılıp yeri boyladığında, ok yaydan artık fırlamıştı.

Ne istediğime dair bir kuşkusu olmasın diye "Sakın durma," dedim ona.

Ağzı kulaklarına vardı, sonra beni tekrar öptü ve aramızda biriken duyguların şiddetinde boğuldum. Elektrik tenimizde gezinıyor, duvarlarda dans eden gölgeler oluşturuyordu. Daemon doğruldu, yatağın yanındaki küçük komodine uzandı.

Ne aradığını anlayınca kıpkırmızı kesildim. Daemon oturdu, onunla göz göze gelip kıkırdamaya başladım. Yüzüne kocaman, ışıl ışıl bir gülümseme yayıldı, sert bir güzelliğe sahip yüz hatlarını yumuşattı.

Daemon anadilinde konuştu benimle. Söylediklerini anlamıyordum, ancak çok güzeldi, uzaylı yarımı dansa davet eden bir müzik gibiydi.

"Ne dedin?" diye sordum.

Yaldızlı paket avucunda, gür kirpiklerinin arasından baktı. "Çevirisini yapmak mümkün değil," dedi, "ama insanların sözcüklerine en yakın hali, benim için çok güzelsin."

Hızla bir nefes aldım, bakışlarımız kilitlendi. Gözlerime yaşlar doluştu. Ona uzandım, parmaklarımı ipeksi saçlarının

arasına daldırdım. Kalbim hızla çarpıyordu, onunkinin de öyle çarptığını biliyordum.

İşte buydu. Doğruydu. Akşam yemeği, sinema ve çiçek olmadan da mükemmeldi çünkü böyle bir şeyi insan nasıl planlayabilirdi? Planlayamazdı.

Daemon geriye yaslandı...

Kapıya bir yumruk indi ve Andrew'nun sesi içeri girdi. "Daemon, uyanık mısın?"

İnanamayarak birbirimize baktık. "Onu duymazdan gelirsem," diye fısıldadı, "gider mi sence?"

Ellerimi iki yanıma indirdim. "Belki."

Kapı tekrar çalındı. "Daemon, alt kata inmen lazım. Dawson tekrar Weather Dağı'na gitmeye kalkışıyor. Dee'yle söylediklerime kulak asmıyor. Canına susamış bir Energizer tavşanı gibi."

Daemon gözlerini sımsıkı kapadı. "Piç kurusu..."

"Sorun değil." Ben de doğruldum. "Sana ihtiyacı var."

Sarsılarak nefesini verdi. "Burada kal, biraz dinlen. Ben onunla konuşur, gerekirse vura vura kafasına biraz akıl sokarım." Beni hızla öptü, sonra kibarca geriye itti. "Döneceğim."

Yatağa uzanıp ona güldüm. "Onu öldürmemeye dikkat et."

"Söz vermiyorum." Ayağa kalktı, pijamasının altını giydi, kapıya yürüdü. Sonra dönüp bana baktı. Yoğun bakışları kemiklerimi eritecek gibiydi. "Kahretsin."

Koridora çıkıp kapıyı kapamasının ardından, ete inen tokat sesi geldi, ardından Andrew "Ah, durup dururken bunu niye yaptın?" diye bağırdı.

"Zamanlaman çok berbat," diye öfkeyle çıkıştı Daemon ona.

Uykulu uykulu gülümsedim, yan döndüm, kendime uyanık kalmak için telkinde bulundum. Ancak nefesim normale dönünce uyku beni ele geçirdi. Bir süre sonra kapının aralandı-

gını duydum. Daemon yanıma uzanıp beni kendine çekti. Çok geçmeden düzgünce inip kalkan göğsü beni tekrar uykunun ritmine çekti. Arada bir uyanıyor, bana dolaşımımı kesecek kadar sıkı sarıldığını görüyordum. Beni kaybetme korkusuyla uykusunda bile sımsıkı bağrına basıyordu sanki.

KAKTÜS TEAM

23

Pazartesi okula Daemon'la birlikte gittik. Arabada hâlâ ıslak, küflü bir koku vardı. Operasyonumuzun nehirde bittiğinin acı bir hatırasıydı. Daemon erkek kardeşinin Weather Dağı'na bodoslama saldırmaktan vazgeçirdiğine inanıyordu ancak Beth'le Chris'e ulaşmanın bir başka yolunu bulmamız gerektiğini biliyordum. Dawson sonsuza dek bekleyemezdi, bunu anlayışla karşılıyordum. Kilit altında tuttukları Daemon olsa beni hiç kimse durduramazdı.

Arabadan iner inmez, bizden birkaç araba uzakta Blake'in kamyonetine yaslanmış durduğunu gördüm. Bizi görür görmez araçtan uzaklaşıp yanımıza geldi.

Daemon homurdandı. "Okula adımımı basar basmaz görmek istediğim kişi bu değildi."

"Al benden de o kadar," dedim Daemon'ın elini tutarak. "Kalabalığın içindeyiz, ona göre."

"Hiç eğlenceli değil."

Blake bize yaklaşırken yavaşladı, bakışları önce birleşmiş ellerimize kaydı, sonra hızla yükseldi. "Konuşmamız lazım."

Yürümeye devam ettik... en azından Daemon öyle yaptı. "Seninle konuşmak hayatta istediğim son şey."

"Hak veriyorum." Bize yetişti. "Ancak kapıdaki oniks kalkanından cidden haberim yoktu. Hiç bilmiyordum."

"Sana inanıyorum," dedi Daemon.

Blake yerine çakılıp kaldı. "Beni yumrukladın."

"Çünkü içinden gelmiş," diye yanıtladım Daemon'ın yerine. O da bana göz kırptı. "Bak, sana güvenmiyorum ama belki de kalkana dair bir şey bilmiyordun. Bu, oraya giremeyeceğimiz gerçeğini değiştirmiyor."

"Dün gece Luc'la konuştum. Onun da kalkanlardan haberi yok." Blake ellerini ceplerine sokup önümüzde durdu. Daemon onu oraya iki seksen uzatmadığı için şanslıydı. "Tekrar yapmak istiyor. Yine kameraları vesaire devre dışı bırakacak."

Daemon oflayıp pufladı. "Bunun bize ne faydası olacak peki? Kapıları geçemiyoruz ki."

"Eğer tüm kapılar onun gibiyse," diye de ekledim ürpererek. Bu işkenceye üç dört kez maruz kalmayı hayal bile edemiyordum. Doğru, o kafeste daha uzun süre kalmıştım ancak havadaki oniks her şeyi kaplıyordu.

Koşu pistini çevreleyen çitin yanında birbirimize sokulduk. Diğer öğrenciler kulak misafiri olup da merak etmesin diye sesimizi alçalttık.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Blake, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip. "Ben Daidalos'tayken bizi her gün o taşa maruz bırakırlardı. Çatal ve kaşıklarımız onunla kaplıydı. Sadece o da değil, dokunduğumuz neredeyse her şey. Dokununca feci can yakıyordu ama başka çaremiz yoktu. Ben o kapılardan daha önce de geçtim, yakın zamanda da. Hiçbir şey olmadı."

Daemon gülüp bakışlarını Blake'ten uzaklaştırdı. "Bunu *şimdi* mi aklına geldi?"

"Ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk." Blake'in

bakışları adeta yalvarıyordu bana. "Hiç kafa yormamıştım."

Şaşkınlıkla, Blake'i onikse alıştırdıklarının farkına vardım. Muhtemelen onu ve diğerlerini dün geceki gibi, ardı ardına onikse maruz bırakmışlardı. Neden böyle bir şey yapmışlardı ki? Dayanıklılık geliştirsinler diye mi? Yoksa sapıkça bir cezalandırma yöntemi miydi? Peki, Luxen'leri ya da melezleri, kendilerine karşı kullanılabilecek tek silaha karşı bağışık hale getirmenin onlara ne faydası vardı ki?"

"Onikse ve neler yapabileceklerine dair hiç bilgin olmadığını söyleme sakın," dedim.

Benimle göz göze geldi. "Bizi güçsüz kıldığını biliyordum."

Dudaklarımı sımsıkı bastırdım. "Birçok konuda güvenimizi kazanman gerekiyor. Daidalos için değil de onlara karşı çalıştığına, Chris ile Beth'in söylediğin yerde olduğuna ve şimdi de onikseten hiç haberin olmadığına inandırmalısın bizi."

"Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedi Daemon, kalçasını çite yaslayıp elini bırakarak. "Sana güvenmemiz için hiçbir neden yok."

"Sana yardım etmemiz için bize şantaj yaptın üstelik," diye de ekledim.

Blake nefesini verdi. "Tamam. Çok parlak bir geçmişim yok, ancak hayatta en çok istediğim şey arkadaşımı oradan kurtarmak. O yüzden buradayım."

"Peki, şu saniye neden buradasın?" diye sordu Daemon. Belli ki canına tak etmişti.

"Bence onikseten kurtulabiliriz," dedi ellerini cebinden çıkarıp uzatarak. "Şimdi beni dinleyin. Kulağa biraz delice geliyor ama."

"Bir bu eksikti," diye mırıldandı Daemon.

"Bence biraz tolerans kazanmamız gerekiyor. Eğer Daidalos'un amacı bu idiyse, o zaman mantıklı. Melezlerin bu kapılardan girip

çıkabilmesi lazım. Eğer biz de kendimizi onikse maruz bırakırsak."

"Sen kafayı mı yedin?" Daemon döndü, elini saçlarının arasından geçirdi, ensesini tuttu. "Kendimizi onikse mi maruz bırakalım?"

"Başka seçenek görüyor musun?"

Evet, bir seçenek daha vardı, o da geri gitmemek. Ama seçenekten sayılır mıydı bu? Daemon volta atmaya başlamıştı. İyiye işaret değildi. "Bunu daha sonra konuşsak olur mu? Geç kalıyoruz da."

"Tabii." Daemon'ın önünden çekildi. "Okuldan sonra?"

"Belki," dedim dikkatimi Daemon'a verip. "Sonra konuşuruz."

Blake mesajı alıp oradan uzaklaştı. Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Onikse maruz kalmak ha?"

Daemon içini çekti. "Aklını peynir ekmekle yemiş."

Öyleydi. "Sence işe yarar mı?"

"Sakın bunu?"

"Bilemiyorum." Sırt çantamı diğer omzuma geçirdim, okula doğru yürümeye başladık. "Gerçekten bilmiyorum. Pes edemeyiz ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

"İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz."

"Ancak Blake'in bir tür bağışıklığı varsa onun üzerinde deneyebiliriz."

Daemon'ın yüzü güldü. "Bak bunu sevdim işte."

Güldüm. "Nedense hiç şaşırmadım. Ciddiyim, onun bağışıklığı varsa biz neden yapamayalım? Bu da bir seydir. Nereden onikse bulabileceğimize bir bakalım." Daemon bir süre sesini çıkarmadı. "Ne oldu?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Galiba onikse kısmı tamam."

"Ne demek istiyorsun?" Kafamda hafifçe çalan ikaz çanlarını duymazdan gelip tekrar durdum.

"Will'in seni kaçırmasından ve Dawson'ın geri dönmesinden birkaç gün sonra o ambara gidip dışarıdaki oniks taşlarının büyük kısmını söktüm."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Nee?"

"Evet, neden yaptım bilmiyorum. Galiba onlara kazık atmış olmak için." Güldü. "Gidip de hiç oniks kalmadığını görünce suratları ne hale gelmiştir bir düşün."

Nutkum tutulmuştu.

Burnuma dokundu. Vurup elini uzaklaştırdım. "Sen keçilerin mi kaçırdın? Yakalanabilirdin!"

"Ama yaptığım yanıma kâr kaldı."

Ona tekrar vurdum, bu defa daha sert. "Delisin sen."

"Delilliğime bayılıyorsun ama." Eğildi, dudağımın kenarından öptü beni. "Hadi gel, geç kalıyoruz. En son ihtiyacımız olan şey geç kaldığımız için açıklama yapmak."

Burnumdan soludum. "Tabii ya, sanki en büyük sorunumuz buymuş gibi."

Carissa pazartesi günü de okula gelmedi. Grip onu paçavraya çevirmiş olmalıydı. Lesa bunu biraz kıskanmış gibiydi. "Hedefime ulaşmama iki buçuk kilo kaldı," dedi trigonometri dersinden önce. "Neden bana da bir hastalık bulaşmıyor ki? Şu işe bak."

Kıkırdadım, biraz dedikodu yaptık. Kısacık bir süre için her şeyi unuttum. Okulda olduğumuz halde mutluydum; çok ihtiyaç duyduğum bir şeydi bu. Sabah göz açıp kapayana kadar geçti ve Blake biyoloji dersine geldiğinde, onun keyfini kaçırmasına izin vermedim.

Derken ağzını açtı ve baklayı çıkardı. "Sana ormanda söylediğim şeyden, senden hoşlandığımdan Daemon'a söz etmedin, değil mi?"

Yapar mıydım hiç? "Şey, hayır. Yoksa seni öldürür."

Blake güldü.

Ben ise yüzümü astım. "Ciddiyim."

"Ya." Gülümsemesi yüzünden silindi, rengi kâğıt gibi oldu. Herhalde kafasında şu senaryoyu kurmuştu. Onun küçük sırrını vermeyip içmeyip Daemon'a yetiştirecektim, o da küplere binecekti. O da benimle aynı sonuca varmıştı. "Evet, iyi etmişsin."

"Neyse," deyip devam ettim. "Bu sabah dediğimi."

"Şimdi olmaz." Defterimi açtım. "Şu anda konuşmak istemiyorum."

Lesa yerine oturunca, şansıma, Blake de ricama saygı gösterince güldüm. Lesa'yla havadan sudan sohbet ettiler. Rol yapmada üstüne yoktu.

Ona ters ters bakarken midemde bir yumru peydahlandı. Lesa'ya farklı sörf tekniklerini anlatmaya koyulmuştu. Lesa'nın onu dinlemediğinden emindim çünkü gözleri Blake'in tişörtünü geren pazılarındaydı.

Blake hiç zahmet göstermeksizin herkesle kaynaşabiliyordu. İyi bir casus olmanın gerektirdikleriydi bunlar ve önceki deneyimlerimden Blake'in numara yapmayı iyi becerdiğini biliyordum. Aslında hangi tarafı tuttuğunu bilmek mümkün değildi, tahmin bile etmek insanı yanıltabilirdi.

Sınıfın ön kısmında Matthew yoklama defterini çıkardı. Gözleri benimkilerle kısa bir an için buluştu, sonra yanımdaki oğlana kaydı. Matthew'un nasıl hep bu kadar sakin olabildiğine şaşıyordum. Herkesi birbirine bağlayan çimento gibiydi.

Günün sonunda dolabımın başında durdum, ABD tarihi ders kitabımı çıkardım. Yarın sürpriz bir sınav olması ihtimali büyüktü. Bayan Kerns ders programını önceden dağıttığı için aslında sınav çok da sürpriz sayılmazdı. Dolabımı kapatıp döndüm, kitabı çantama tıktım. Herkes okuldan çıkmak için

kapılara hücum ettiğinden ortalık ıssızlaşmıştı. Blake bana beden eğitimi dersi sırasında, oniks meselesini konuşmak için herkesi bir arayı getirmem amacıyla mesaj atmıştı ama bunu istemiyordum.

Tek istediğim eve gitmek ve hiçbir şey yapmamaktı: ne bir şiir ne de uzaylıların maskaralıklarıyla boğuşmak. Okunmayı, tanıtım yazısı yazılmasını bekleyen kitaplar vardı ve zavallı Meg'umun çehresini biraz değiştirme zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Pazartesi gününü bitirmenin en güzel yolu buydu.

Fakat muhtemelen bu saydıklarım olmayacaktı.

Dışarı çıktım, otoparka yönelen son öğrenci grubunun peşine takıldım. Öndeki Kimmy'nin tiz sesi durduğum yere kadar geliyordu.

"Babam diyor ki Simon'ın babası FBI'a başvurmuş. Kapsamlı bir soruşturma yapılmasını istiyormuş ve Simon eve dönene kadar da pes etmeyecekmiş."

FBI'ın uzaylılardan haberi var mı acaba, diye düşündüm. *Bilinmeyen Dosyalar* dizisinden sahneler gözümün önünde canlandı.

"Televizyonda duyduğuma göre kişi ne kadar uzun süredir kayıpsa sağ çıkma ihtimali o kadar azalıyormuş," dedi arkadaşlarından biri.

"Dawson'a ne buyrulur peki? Bir yıldan uzun süredir kayıptı, şimdi döndü," dedi bir diğeri.

Tommy Cruz tombul elini ensesinde gezdirdi. "Tuhaf değil mi? Ne kadar uzun zamandır yoktu. Sonra Thompson kardeşlerden biri öldü, ölmesiyle Dawson tekrar sahneye çıktı. Bu işte bir acayiplik var."

Duyduklarım bana yeterdi. Arabaların arasına girdim, grupla aram açılsın diye bekledim. Şüphelerimin bir yere çıkacağını sanmıyordum fakat kendime yeni dert de aramıyordum. Başımızda yeteri kadarı vardı zaten.

Daemon arabasının yanında bekliyordu. Uzun bacaklarını bileklerin çaprazlamıştı. Beni görünce güldü, arabanın yanından aşağı kaydı. "Okulda yatıya kalacağını düşünmeye başlamıştım."

"Kusura bakma." Yolcu kapısını açıp eğildi. Gülüp arabaya bindim. Daemon direksiyona geçene kadar bekledim. "Blake bu gece konuşmak istiyor."

"Evet, haberim var. Belli ki Dawson'ı yakalayıp ona onikse dayanma meselesinden söz etmiş." Eli vites kolunda, geri geri çıktı. Gözleri hiddetten çakmak çakmaktı. "Elbette Dawson da denemeye can atıyor. Sanki eline büyük ikramiye vurmuş bileti vermişler gibi sevinıyor."

"Haklıka." Başımı koltuğa yasladım. Dawson gerçekten de intihara meyilli bir Energizer tavşanıydı.

Ansızın kafama dank etti. Tüm bu saçmalık yaşamımdı benim. İnişiyle çıkışıyla, ölüme ve ölümden beterine ramak kaldığı anlarıyla, yalanlarıyla ve bundan böyle, casus olduklarından kuşkulanmaksızın arkadaş edinemeyeceğim gerçeğiyle, benim yaşamım. Tanrı aşkına, bundan sonra nasıl normal arkadaşlarım olabilirdi? Tıpkı ilk başta Daemon'ın yaptığı gibi. Beni de kendi dünyalarına çekmemek için Daemon benden uzak durmuş. Dee'nin de uzak durmasını istemişti.

Kiminle tanışsam aynı şey geçerli olacaktı.

Hayatım artık benim değildi. Her saniyem iğne üstünde oturmakla geçecekti. Koltuğa iyice yaslandım, boynumu büktüm, içimi çektim. "Yorum yazma ve kitap okuma planlarıma elveda."

"Önce okuma, onun ardından yorum yazma gelmiyor muydu?"

"Neyse işte," diye mırıldandım.

Daemon, arazi aracını yola çıkardı. "Niye yapamayasın ki?"

"Eğer Blake bu gece konuşmak istiyorsa tüm zamanım harcanacak demektir." Dudak büzmek, hatta tekme atmak istiyordum.

Bir eli direksiyonda, diğeri koltuğumun arkasında, bana şöyle bir gülümsedi. "Senin gelmen gerekmiyor ki Kedicik. Sensiz de konuşuruz onunla."

"Tabii, tabii." Güldüm. "Ben olmazsam Blake'in oradan sağ çıkma olasılığı düşük."

"Buna üzülür müsün peki?"

Yüzümü buruşturdum. "Şeyy..."

Daemon güldü.

"Ancak Blake'in zamansız ölümü üzerine Nancy Husher'a iletilecek bir mektup var. O yüzden sağ kalması gerekiyor."

"Doğru," dedi bir perçemimi iki parmağı arasına alıp. "Ama toplantıyı kısa kesebiliriz. Pazartesi gecen dünya dışı değil de her zamanki sıkıcı şeylerle geçebilir."

Dudağımı ısırırken yanaklarım utançtan kızardı. Her şey acayip olmasına acayipti ama itiraf etmeliyim ki daha beteri de olabilirdi. "Bencillik ettim."

"Ne?" Saçımı hafifçe çekiştirdi. "Bencillik değil Kedicik. Tüm yaşamın bu saçmalığın etrafında dönecek değil ya. Olmaz öyle şey."

Parmaklarımı düzeltip güldüm. "Çok azimli görüyorum seni."

"Azmettiğim zaman neler olduğunu bilirsin."

"Amacına ulaşırsın." Kaşlarını kaldırdı, ben de güldüm. "Peki ya sen? Senin hayatının da odak noktasında duramaz bu saçmalık."

Elini geri çekti, bacağına koydu. "Ben bunun içinde doğdum. Alışkınım, hem her şey gelip zaman yönetiminde bitiyor. Tıpkı dün gecekı gibi. Görevimizi yapmak için çıktık..."

"Ama beceremedik."

"Orası tamam ama ya sonrası?" Dudağının bir yanı kıvrıldı, yanaklarımın tümüyle farklı bir nedenden ötürü ısındığını

hissettim. "Kötü, yani normal olmayan şey vardı. Ardından iyi, yani normal olan. Tamam, kötü iyiyi kesintiye uğratmış olabilir ancak zaman yönetiminin iyi bir örneğiydi."

"Sen söyleyince kulağa kolay geliyor." Bacaklarımı uzatıp rahatladım.

"Çok kolay Kat. Tek yapman gereken, canına tak ettiğinde çizgiyi ne zaman çekeceğini bilmek." Yavaşladı, evimize giden ıssız yola saptı. "Bugünlük buraya kadar dediysen bitmiştir. Pişman olacak ya da endişe edecek hiçbir şey yok."

Daemon arabayı evin önüne çekip motoru stop ettirdi. "Bill'i hiç kimse öldürmeyecek."

Emniyet kemerimi çözerken hafifçe güldüm. "Blake. Onun adı Blake."

Daemon kontak anahtarını çıkardı, gözlerinden neşe pırıltıları saçarak arkasına yaslandı. "Ben ona ne dersem, adı o."

"Korkunçsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıp öptüm onu. Geri çekildiğimde bana uzandı, kıkırdayarak kapıyı açtım. "Bu arada, bugünlük olanlar bana yetmedi. Sadece biraz teşvike ihtiyacım vardı. Ama saat en geç yedide evde olmak zorundayım."

Arabanın kapısını kapatıp döndüm. Daemon karşımda duruyordu. Bir adım attı. Artık isteseydim de gidecek yerim yoktu. Ben de gitmedim.

"Daha yetmedi mi?" diye sordu.

Sesinin tonundan kemiklerim adeta suya dönüştü. "Hayır, yetmedi."

"İyi." Ellerini kalçalarıma koyup beni öne çekti. "Ben de bunu duymak istiyordum."

Ellerimi göğsüne dayayıp başımı geri yatırdım. Tam bir zaman yönetimi egzersiziydi. Dudaklarımız değince içimde bir sıcaklık çağladı. Gerçekten de çok eğlenceli bir egzersizdi.

Parmak uçlarımda yükselip ellerimi sert göğsünde gezdirdim, göğsünün düzensiz biçimde inip kalkmasına şaşırdım.

Daemon bir şey fısıldadı, sonra bir kelebeğin dokunuşu kadar yumuşak öpücüğüyle bana güç verdi, kendisi ise çözüldü. Kollarını bana sardı, kalbinin benimkiyle eşzamanlı attığını hissettim.

"Hey!" diye seslendi Dawson kapıdan. "Galiba Dee mikrodalga fırını tutuşturdu. Yine. Ben de ellerimle mısır patlatayım dedim ama işler yolunda gitmedi. Hem de hiç."

Daemon alnını alnıma yaslayıp homurdandı. "*Kahretsin.*"

Elimde olmadan güldüm. "Zaman yönetimi, değil mi?"

"Zaman yönetimi," diye mırıldandı.

Ne ilginçtir ki herkes oniks meselesine sıcak bakıyordu. Vücut isilacıları falan saldırmış olmalıydı, çünkü Matthew bile dayanılmaz bir acı veren onikse kendini maruz bırakmak iyi bir şeymiş gibi başını öne sallıyordu.

İçimden bir ses, fikrinin oniksle ilk temas anında değişeceğini söylüyordu.

"Bu çok saçma," dedi Dee. Onunla hemfikirdim. "Kendine zarar vermekten ne farkı var?"

Bu konuda da hakkı vardı.

Dawson başını geriye atıp içini çekti. "Bu biraz ağır oldu."

"Seni dağdan indirdiklerinde nasıl göründüğünü daha unutmadım." Dee, saçını parmağına doluyordu. "Katy ise haykırmaktan bir süre konuşamadı. Buna kim rıza gösterir?"

"Kaçıklar," deyip içini çekti Daemon. "Dee, bunu yapmanı istemiyorum."

Dee'nin yüzünde tartışmasız bir şaka yapıyorsun herhalde ifadesi vardı. "Üstüne alınma Dawson, seni seviyor, Beth'i görüp ona sarılmanı her şeyden çok istiyorum, çünkü dileğim..."

Sesi çatladı, ancak Dee doğruldu. "Fakat bunu yapmak istemiyorum."

Dawson öne fırladı, elini derhal Dee'nin koluna koydu. "Sorun değil. Ben de yapmanı beklemiyorum zaten."

"Yardım etmek istiyorum." Dee'nin sesi titriyordu. "Ama bunu..."

"Önemli değil." Dawson gülümsedi ve sırf bu hareketle, iki kardeş arasında sözlerden fazlası söylendi. Her ne olduysa işe yaramıştı çünkü Dee rahatlamış görünüyordu. "Hepimizin bunu yapması gerekmiyor."

"O zaman kimler gönüllü?" Blake'in gözleri hepimizi taradı. "Bu işi yapacaksak yarından tezi yok başlamamız lazım, çünkü bağışıklık geliştirmemizin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Huzursuzlanan Dawson ayağa kalktı. "O kadar uzun süremez."

Blake şaşkınlıkla güldü. "Ben yıllarca Daidalos'la çalıştım, o yüzden hangi noktada bağışıklık geliştirdiğimi... ya da gerçekten geliştirip geliştirmediğimi söylemem mümkün değil."

"O zaman bunu test etmeliyiz." Sırıttım.

Kaşlarını çattı. "Vay be. Iple mi çekiyorsun bunu?"

Başımla onayladım.

Dee dönüp Blake'e baktı. "Üstünde ben de deneyebilir miyim?"

"Eminim herkese sıra gelecektir." Daemon'ın dudaklarındaki kötücül ifade gerçekten korkutucuydu. "Neyse, sadede gelelim. Kimler denemek istiyor?"

Matthew elini kaldırdı. "Ben bu işte yer almak istiyorum. Sakın yanlış anlama Andrew ama bu sefer yerini ben almak isterim."

Andrew başını evet anlamında salladı. "Sorun değil. Ben Dee ve Ash'le beklerim."

Taş çatlasa iki sözcük etmiş olan Ash, başını öne sallamakla yetindi. Odanın yarısının gözünü üstüme diktiğini fark ettim. "Şey," dedim. "Evet, ben de varım." Yanımda, Daemon bana *sen ilkini kaçırmışsın* der gibi baktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yine başlamayalım. Ben de varım. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez."

Bir sonraki bakışını, *bu mesleyi seninle tartışacağız ama özel olarak*, şeklinde çevirmek mümkündü. Blake beni tasvip ederek bakıyordu, istemediğim, ihtiyaç duymadığım bir destekti bu. Işın doğrusu, tüylerimi ürpertiyordu çünkü neredeyse üstüme attığı Arum'u öldürdüğüm zamanı anımsatıyordu bana.

Tanrı aşkına, ona bir tane daha patlatmak istiyordum.

Okuldan sonra buluşma planı yapıldı. Hava şartları izin verirse, kendimize akıllara zarar bir acı vermek üzere göle gidecektik. Aman ne eğlenceli.

Yatmama birkaç saat daha vardı, o yüzden herkese iyi geceler diledim, biraz ders çalışmak, belki de bir kitap eleştirisi yazmak üzere eve döndüm.

Daemon beni geçirmek üzere kalktı. Bunu centilmenlikten yapmadığını biliyordum ama onu içeri aldım, en favori içeceğini ikram ettim: süt.

Sütünü beş saniye içinde dikip bitirdi. "Bu konuyu konuşabilir miyiz?"

Mutfak tezgâhının üstüne sıçrayıp sırt çantamı açtım, tarih kitabımı çıkardım. "Olmaz."

"Kat."

"Hım?" Okulda okuduğumuz bölümü açtım.

Yanıma geldi, bağdaş kurmuş bacaklarımın iki yanına ellerini koydu. "Tekrar tekrar canının yandığını görmeye dayanamam."

Çantadan bir fosforlu kalem çıkardım.

"Dün gece olanları ve Will sana oniks kelepçeler taktığında olanları gördükten sonra onda öylece durup... Sen beni dinliyor musun?"

Fosforlu kalemle işaretlediğim cümlenin yarısında durdum. "Dinliyorum."

"O zaman yüzüme bak."

Bakışımı kaldırdım. "Bakıyorum."

Daemon yüzünü astı.

İçimi çekip fosforlu kalemin kapağını kapattım. "Tamam. Seni acı çekerken görmek istemiyorum."

"Kat."

"Hayır. Sözümü sakın kesme. Seni acı çekerken görmek istemiyorum ve neler yaşadığını, neler hissettiğini düşünmek bile içimi kaldırıyor."

"Bununla başa çıkabilirim."

Bakışlarımız kilitlendi. "Çıkabileceğini biliyorum ancak senin yaşadıklarını görmenin ne kadar korkunç olduğunu değiştirmeyecek. Buna rağmen sana yapma demiyorum."

Uzaklaştı, sonra fırıldak gibi döndü, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Gerilim ve hüsran, eski bir battaniye gibi kaplamıştı mutfağı.

Elimdekileri tezgâha bırakıp aşağı atladım. "Seninle tartışmak istemiyorum Daemon ama bunu ben izleyebilirim sen izleyemezsin diyemezsin."

Yanına gittim, beline doladım kollarımı. Kaskatı oldu. "İyiliğimi istediğini biliyorum ancak sırf işler sarpa sarıyor diye çekilemem. Sen de çekilmeyeceksin, biliyorsun. Doğru olan bu."

"Mantığından nefret ediyorum." Öyle dediği halde ellerini ellerimin üzerine koydu, ben de gülümseyerek sırtına yaslandım. "Bu hiç hoşuma gitmeyecek."

Onu en sevdiğim oyuncak ayıymışçasına kucaklarken,

buna rıza göstermesinin onun için ne kadar *zor* olduğunu biliyordum. Aslında eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Kollarımda dondu, başını eğdi. *Vay canına, işte yetişkinler meseleleri böyle çözümlüyor,* diye düşündüm. Her konuda her zaman hemfikir olmayabilir, tartışabilirlerdi, ancak sonunda işleri yoluna koyar, birbirlerini sevmeye devam ederlerdi.

Tıpkı annemle babam gibi.

Boğazım düğümlendi. Şu anda ağlamak hiç doğru bir hareket olmazdı fakat gözyaşlarıma söz geçirmek de güçtü.

"Işın tek güzel yanı, Buff'ı tutup ona oniksleri ardı ardına optürmek olacak," dedi.

Boğuk bir kahkaha savurdum. "Sadistsin tekisin."

"Senin de ders çalışman gerekiyor, değil mi? Daemon usulü zaman yönetimi değil okul zamanı yönetimi bu. Çok kötü, çünkü yalnızız ve buradayken bize engel olmaları için epey bir uğraşmaları gerekir."

Hayal kırıklığına uğramış halde kendimi çekip kurtardım. "Evet, ders çalışmam lazım."

Dudağını büktü, bu onu inanılmaz derecede seksi kılıyordu. Yanlıştı. "Tamam, gidiyorum."

Onu kapıya kadar geçirdim. "Işım bittiğinde sana mesaj atarım, sen de gelip beni yatırırsın."

"Anlaştık," dedi başımın tepesini öperek. "Bekleyeceğim."

Bunu bilmek içimi ısıtıyordu. Ona el sallayıp kapıyı kapattım, mutfağa gittim, eşyalarımı ve bir bardak da meyve suyu aldım. Daemon'la aramda büyük bir olay çıkmasını engellediğime sevinerek üst kata çıktım, odamın kapısına vurup açtım.

Yerime adeta çakıldım.

Yatağımda bir kız oturuyordu, ellerini ağırbaşlı bir tavırla kucağında birleştirmişti. Onu hemen tanıyamadım çünkü saçları, soluk benizli çehresinin etrafında gevşek tutamlar halinde

uzanıyordu ve badem biçimli gözleri pembe ya da mor gözlüklerin ardında gizlenmemişti.

"Carissa," dedim sersemleyip. "Sen... nasıl girdin içeri?"

Tek kelime etmeden duruyordu. Kollarını uzattı. Odanın ışığı, tanıdığım bir bilezikten, içinde ateş olan kara bir taştan geri yansıdı.

Neler oluyordu?.. Luc'ta da bu taştan vardı. Ama neden?..

Havada statik elektrik çatırdadı ve yanık ozon kokusu duyuldu, bir saniye sonra Carissa'nın ellerinden beyazımsı mavi bir ışık fışkırdı. Artık bilezik önemli değildi.

Şoke olmuş, gördüklerime inanamayarak arkadaşıma bakıyordum. "Yok artık."

Carissa saldırdı.

24

Enerji ışını tarih kitabıma çarptı, delip arkasından çıktı. Bana dokunamadan önce kayboldu, ancak mahvolan kitap, bilmem gerekeni söylüyordu bana.

Carissa dost falan değildi.

Kaynak'la yaptığı bu küçük gösteri de uyarı niteliğinde değildi.

Carissa üstüme fırlayınca kitabı bırakıp sola kaçıldım. Portakal suyu bardaktan dökülüp parmaklarıma bulaştı. Hâlâ neden tutuyordum ki bardağı? Beynim olaylara yetişmekte zorlanıyordu.

Üstüme atılınca o anda aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Bardağı suratına fırlatıverdim. Bardak yüzünde kırılınca geriledi, ellerini gözlerine götürdü. Yapış yapış portakal suyu ve cam parçacıkları, küçücük kan damlacıklarıyla karışmış halde yanaklarından aşağı süzüldü.

Feci acıdığından emindim.

"Carissa," dedim gerileyerek. "Bu nasıl oldu bilemiyorum ama ben arkadaşınım... Sana yardım edebilirim! Sakin ol yeter. Tamam mı?"

Gözlerini eliyle sildi, portakal suyu duvarlara damladı. Yü-

zûme baktığında, gözlerinde beni tanıdığına dair en ufak bir iz yoktu. Gözleri, insanın ödünü koparacak kadar büyük ve boştu. Sanki onca ay silinip gitmişti ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Bu gözlerin ardında uçsuz bucaksız bir boşluk vardı.

Ya gözlerim beni aldatıyordu ya da rüya görüyordum, çünkü Carissa'nın da melez olduğu ortadaydı ve bu olacak şey değildi. Carissa'nın uzaylılardan haberi yoktu. Sıradan bir kızdı işte. Sessiz, belki de biraz utangaç.

Ama *gribe* yakalanmıştı...

Ah, yavru kedicikler aşkına... Mutasyona uğramıştı.

Başını yana eğdi, gözlerini kıstı.

"Carissa, lûtfen, benim. Katy. Beni tanıyorsun," diye dil döktüm ona. Arkasındaki açık kapıyı kollarken sırtım çalışma masama çarptı. "Biz dostuz. Böyle şeyler yapmak istemiyorsun."

John Connor'ın peşine düşen o korkunç, dişi terminator gibi üstüme gelmeye başladı.

Ben de tam John Connor gibiydim.

Bir nefes alayım dedim, o da boğazımda kaldı. "Aynı okula gidiyoruz... trigonometri dersine birlikte giriyor, beraber yemek yiyoruz. Gözlük takıyorsun... çok da acayip gözlükler." Ne diyeceğimi bilmiyor, bir şekilde ona ulaşmak umuduyla abuk sabuk konuşuyordum. Ona zarar vermek, yapmak istediğim en son şeydi. "Carissa, *lûtfen*."

Belli ki bana zarar verme konusunda onun hiçbir kaygısı yoktu.

Hava tekrar statik elektrikle yüklendi. Carissa Kaynak'ı tekrar salıverince kendimi yana fırlattım. Enerjinin son kısmı kazağımı yaktı. Çalışma masama doğru dönerken yanık yün ve pamuk kokusu havaya yayıldı. Masanın üstünden alçak sesli bir uğultu geldi, sonra kapalı dizüstü bilgisayarımdan duman yükseldi.

Dehşet içinde kaldım.

Çocuğum gibi baktığım, üstüne titrediğim, daha jelatini açılmamış dizüstü bilgisayarım.

Seni onun bunun çocuğu...

Arkadaşım olsun ya da olmasın, bardağı taşırmıştı.

Carissa'nın üstüne çullanıp onu yere yatırdım. Saçına yapışıp kafasını kaldırdım. Kapkara saçları dalga dalga yayıldı, sonra kafasını tutup yere vurdum. İçimi okşayan bir *güm* sesi duyuldu, Carissa acıyla ciyakladı.

"Seni geri zekâlı..." Carissa doğruldu, bacaklarını kalçalarıma dolayıp yuvarlandı ve birkaç saniye içinde avantajlı konuma geçti. Kahrolası bir ninja gibi dövüşüyordu, kim bilebilirdi böyle olacağını? Bu sefer o benim kafamı tuttu, çok daha sert bir şekilde yere vurdu. Tanrı biliyor ya, rövanşı fecî almıştı. Gözümün önünde yıldızlar uçuştu, çenemde keskin bir acı patlayarak bir an için beni korkuttu.

Derken içimde bir şey koptu.

Köpüren bir hiddet içimde birikti, tenimi kapladı, vücudumdaki her bir hücreyi ateşe verdi. Göğsümün orta yerinde sarhoş edici bir güç akımı vardı. Damarlarımda lav misali akıyor, parmak uçlarıma erişiyordu. Gözlerimin önüne kırmızı beyaz bir perde örtülmüştü.

Zaman yavaşlamış, sürünürcesine akmaya başlamıştı. Havalandırmadan gelen ısı perdeleri içeri savurdu ve incecik kumaş bize gelince durdu, havada asılı kaldı. Küçük gri ve beyaz duman bulutları öylece donmuştu. Zihnimin ücra bir köşesinde aslında durmadıklarını, ancak her şeyin donmuş görüneceği kadar hızlı hareket etmekte olduğumu fark ettim.

Canını yakmak istemiyordum ama onu durduracaktım.

Sırtımı geriye bükûp iki elimle birden göğsüne vurdum. Carissa tuvalet masama doğru uçtu. Losyon şişeleri tangırdayıp yere döküldü, kafasına düştü.

Nefes nefese ayağa fırladım. Kaynak içimde kabarıyor, tekrar kullanılmak istiyordu. Ona söz geçirmek, nefes almamaya çalışmak gibi bir şeydi.

"Tamam," dedim soluk soluğa. "Bir saniye durup sakinleşelim. Bu konuyu konuşarak halledebilir, neler olduğunu çözebiliriz."

Carissa ıstırap içinde, ağır ağır doğruldu. Yine göz göze geldik ve bakışlarındaki dalgınlık ta içime korku saldı.

"Sakın yapma," diye ikaz ettim onu. "Canını yakmak istemem."

Elini yılan gibi uzatıp beni yanağımdan tuttu, sonra döndürdü. Kalçamı yatağa vurup yere kaydım. Ağzıma metalik bir tat geldi. Dudağım acıyor, kulaklarım çınlıyordu.

Carissa elini saçıma doladığı gibi çekip beni ayağa kaldırdı. Kafa derim cayır cayır yanıyordu, boğuk bir sesle feryat ettim. Beni zorla yere yatırdı, gırtlağıma sarıldı. İncecik parmaklarını soluk borumu bastırıp hava akışını kesiyordu. Nefes alamadığım anda, bir Arum'la ilk karşılaşmamı anımsadım, ciğerlerim oksijene hasret kalırken o çaresizlik hissi içimde yeniden canlandı.

Kavga etmekten çekinen o kız değildim artık.

Boş versene.

Kaynak'ın içimde birikmesine izin verdim, sonra saldım. Odamda yıldızlar göz alıcı bir biçimde patlayıp Carissa'yı duvara çarptı. Duvarın alçısı çatladı ancak Carissa hâlâ ayaktaydı. Kömürleşmiş kazağından duman bulutları yükseliyordu.

Tanrı aşkına, bu hatun pes etmek nedir bilmiyordu.

Ayağa kalktım, bir kez daha ona ulaşmaya çalıştım. "Carissa, biz dostuz. Bunu yapmak istemiyorsun. Lütfen beni dinle. *Lütfen.*"

Enerji, onun parmak eklemlerinde çatırdayarak bir top halini aldı. Başka durumda olsam bu becerileri bir nanosaniyede nasıl bu kadar ustaca kullanır hale geldiğini kıskanırdım çün-

ki daha geçen hafta... Carissa normal bir kızdı.

Şimdiyse önümde duranın kim ya da ne olduğunu bilmiyordum.

Karnım adeta buz kesmiş, iç organlarımın arasında sarkıt ve dikitler oluşmuştu. Carissa'ya laf anlatmak olanaksızdı. Hiç şansım yoktu ve bunun farkına varmanın bedelini de ödedim. Dikkatim dağıldığından, enerji topunu fırlattığında yeteri kadar atik davranamadım.

Ellerimi kaldırıp "Dur!" diye bağırdım. Sahip olduğum her şeyi tek bir sözcükte topladım, havadaki küçük ışık parçacıklarının çağrıma uyduğunu, bir engel oluşturduğunu hayal ettim.

Hava, etrafımda, kusursuz bir çizgi halinde dökülmüş bir kutu sim gibi parıldıyordu. Her bir tanecik bin güneşin gücüne sahipti. Zihnimin bir yerlerinde bunun her neyse enerji topunu durdurmaya yeterli olduğunu biliyordum.

Fakat top ışıldayan duvarı kırıp geçti; duvar onu yavaşlatmış ancak durduramamıştı.

Enerji topu omzuma çarpınca müthiş bir acı duydum, bir an için gözüm görmez, kulağım duymaz oldu ve tepetaklak oldum. Yatağa *güm* diye yüzüstü düştüm. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı ancak acıyı sindirecek zamanım olmadığını biliyordum.

Başımı kaldırıp karmakarışık olmuş saçlarımın arasından baktım.

Carissa üstüme geliyordu, hareketleri akıcıydı. Derken.. birden çevikliğini yitirdi. Sol bacağı önce titremeye, sonra zangır zangır sarsılmaya başladı. Sarsıntı vücudunun sol tarafından yükseldi ve *sadece* sol tarafla sınırlı kaldı. Kolu çırpınıyor, yüzünün yarısı kasılıp duruyordu.

Mecalsiz kollarımın üzerinde doğruldum, yatakta ilerleyip yandan aşağı indim. "Carissa?"

Tüm bedeni öyle bir sarsılıyordu ki, sadece onun ayağının

altında zelzele oluyor gibiydi. Nöbet falan geçirdiğini düşünüp kalktım. Teninden etrafa kıvılcımlar fışkırdı. Yanan kumaşın ve etin kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Titremeye devam ediyor, başı gevşek boynundan aşağı devriliyordu.

Ona doğru bir adım atarken elimle ağzımı kapattım. Ona yardım etmeliydim ama nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Carissa, ben..."

Kızın etrafındaki hava içe doğru çöktü.

Odamda bir şok dalgası oluştu. Bilgisayar koltuğum ters döndü, yatak ayağa dikilip öylece kaldı ve dalga ilerlemeye devam etti. Cardiotoplumdaki elbiseler uçuştu. Kâğıtlar girdaplanmaya, kar tanesi gibi yağmaya başladı.

Dalga bana ulaştığında ayağımı yerden kesti, tıpkı havadaki o kâğıtlardan birymışım gibi beni yerimden kaldırdı. Yatağımın başucundaki komodinin yanında duvara çarptım ve şok dalgası büyürken orada asılı kaldım.

Ne kıpırdayabiliyordum ne de nefes alabiliyordum.

Carissa'ya gelince... Aman Tanrım, Carissa...

Sanki birisi sırtına elektrikli süpürge saplayıp çalıştırmış gibiydi. Teni ve kemikleri içe çökeyordu. Milim milim küçüldü, en son güneş fırtınası kuvvetinde bir ışık patlaması odayı, tüm evi, belki de tüm sokağı aydınlatarak beni kör etti.

Işık ve şok dalgası kaybolurken kulakları sağır eden bir patlama oldu. Yerdeki kâğıt ve kıyafet yığının arasına çuval gibi serilip zar zor nefes aldım. Oda boşaldığından yeteri kadar alacak yoktu. Carissa'nın bir zamanlar durduğu noktaya baktım. Orada, tıpkı Barack öldüğünde geride kalan türden kararmış bir noktа kalmıştı.

Kızdan, arkadaşımdan geriye kesinlikle ama kesinlikle en ufak bir iz kalmamıştı.

Hiçbir şey.

25

Uyuşuk haldeyken ensemdeki ılık karıncalanmayı hissettim, sonra kapıda Daemon belirdi. Kaşlarını kaldırdı, hayretten ağzı bir karış açık içeri baktı.

"Seni de ıkı saniye bırakmaya gelmiyor Kedicik."

Elbise yığınının ortasından fırlayıp kollarına attım. Tüm hikâyeyi elle tutulacak yanı olmayan kırık dökük cümlelerle ona aktardım. Birkaç kez beni durdurup bazı şeyleri tekrarlattı. Sonunda olan bitenlere ilişkin kabaca bir fikri oluşmuştu.

Beni alt kata indirdi, kanepede yanına oturdu. Dikkatini yoğunlaştırıp yüzünü kızardı, parmaklarını alt dudağımda gezdirdi. İyileştirici sıcaklığı dudağıma ve ağrıyan yanaklarıma yayıldı.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedim yaptıklarını gözümle takip ederek. "Daha geçen hafta normaldi. Onu sen de gördün Daemon. Nasıl oldu da anlamadık?"

Dişlerini sıktı. "Daha da önemlisi, neden sana saldırdı?"

Midemdeki yumru yukarı hareket etti, göğsüme yerleşip nefes almamı güçleştirdi. "Bilmiyorum."

Artık hiçbir şey bilmiyordum. Carissa'yla ilk tanışmamdan "grup" olup okula gelmediği güne kadar tüm konuşmalarımızı

kafamda geriye sarıp dinliyordum. Neredeydi o ipuçları, yanıltıcı işaretler falan? Bir tane bile bulamıyordum.

Daemon kaşlarını çattı. "Belki de bir Luxen tanıyor, gerçeği biliyordu ama hiç kimseye söylememişti. Mesela kolonide hiç kimse senin gerçeği bildiğinin farkında değil."

"Ama bizim yaşımızda başka Luxen yok ki," dedim.

Bakışlarını kaldırdı. "Koloni dışında yok ancak *kolonide* bizden bir iki yaş büyük ya da küçük olanlar var."

Belki de Carissa başından beri biliyordu ama biz habersizdik. Lesa'ya ya da ona hiçbir şey söylememiştim, o yüzden pekâlâ Carissa da bir şeyler öğrenmiş fakat kimseye söylememiş olabilirdi. İyi ama neden canıma kastetmişti?

Bu civarlarda, insanların arasında yaşayan uzaylılardan haberdar olan tek kişi olmama olasılığım vardı fakat Tanrı aşkına, yolunda gitmeyen ne olmuştu? Acaba Lesa yaralanmıştı da bir Luxen mi onu iyileştirmeye çalışmıştı? "Sence..." Soruyu tamamlayamadım. Çok rahatsız ediciydi ancak Daemon lafı nereye götürdüğümü anlamıştı.

"Daidalos onu alıp, Dawson'a da yaptığı gibi, bir Luxen'i onu iyileştirmeye mi zorladı?" Gözünün yeşili öfkeden koyulaştı. "Cidden böyle olmaması için dua ediyorum. Eğer öyleyse, bu..."

"İğrenç," dedim boğuk sesle. Ellerim öyle titriyordu ki, dizlerimin arasına sokmak zorunda kaldım. "Sanki o yoktu. Kendi kişiliğinden tek bir zerre bile kalmamıştı. Zombi gibiydi, anlıyor musun? Kafayı yemişti. Dengesizleşme insanı bu hale mi getiriyor?"

Daemon ellerini uzaklaştırdı, iyileştirici sıcaklık azalıp kayboldu. Sıcaklıkla birlikte olanların gerçekliğinin serbest kalıp beni boğmasını önleyen engel de gitmişti. "Tanrım, o... o öldü. Yani bu?.." Yutkundum fakat yumru yukarı tırmanmayı sürdürüyordu.

Daemon'ın kolları beni daha da sıkı sarmaladı. "Buradaki

Luxen'lerden biri olsa duyardım. Ancak mutasyonun kalıcı olup olmadığını bilmiyoruz. Blake bazen mutasyonun dengesiz olduğunu söylüyor, senin anlattığın da buna tıpatıp uyuyor. Luxen ile insan arasındaki bağ, ancak başarılı bir mutasyonda oluyor sanırım."

"Blake'le konuşmamız lazım," dedim ve birden titremeye başladım. Gözlerimi kırpıştırdıysam da, görüşüm daha da bulanıklaşmıştı. Bir nefes aldım, boğazımdan geçmedi. "Ah... Tanrı aşkına, Daemon... O Carissa'ydı. O Carissa'ydı ve bu olanlar hiç adil değil."

Omuzlarım tekrar sarsıldı, bir anda ne olduğunu anlayamadan ağlamaya başladım. İnsanın nefesini kesen koca koca hıçkırıklarla hem de. Belli belirsiz, Daemon'ın beni kendine çekip başımı göğsüne dayadığını hissettim.

Ne kadar ağladım bilmiyorum ancak vücudumun her bir yanı Daemon'ın tedavi edemeyeceği biçimde sızlıyordu. Carissa tümüyle masumdu ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum. İşleri daha berbat kılan da buydu işte. Carissa'nın bu olayların ne kadar içinde olduğunu bilmiyordum, nasıl öğrenecektim peki?

Gözyaşlarım şırıl şırıl akıyordu. Daemon'ın tişörtü resmen sırılsıklam olmuştu ancak geri çekilmedi. Hatta beni daha da sıkı kendine bastırdı ve asla anlamayacağım fakat beni kendine çeken o lirik anadilinde bir şeyler söyledi. Bilinmeyen sözcükler beni teselli edip yatıştırdı. Acaba bundan uzun süre önce, belki de ebeveynlerden biri onu tutup aynı sözcükleri fısıldamış mıydı diye merak ettim. Acaba Daemon bu sözcükleri kardeşlerine kaç kez söylemişti? Dışarıdan ne kadar kaba saba gözükse de, bu onun doğal bir parçasıydı sanki.

Karanlık ve dipsiz uçurumu sakinleştiriyor, şiddetli darbeyi yumuşatıyordu.

Carissa... Carissa gitmişti ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Ya da son hareketinin beni öldürmeye çalışmak olduğu gerçeğiyle, ki bu ondan hiç beklenmeyen bir şeydi.

Gözyaşlarım nihayet dindiğinde burnumu çektim, yüzümü elbisemin koluna sildim. Sağ kolun kumaşı enerji patlamasında kavrulmuştu, yanağıma batıyordu. Batma hissiyle bir anı serbest kaldı zihnimde.

Başımı kaldırdım. "Daha önce taktığını hiç görmediğim bir bilezığı vardı. Luc'un taktığının aynısından."

"Emin misin?" Başımla onaylayınca kanepede geriye yaslandı, beni kucağından bırakmadı. "Bu daha da şüpheli işte."

"Evet."

"Öncelikle, arada istenmeyen dostumuz olmadan Luc'la konuşmalıyız." Başını kaldırdı, derin derin iç geçirdi. Yüzünden kaygı akıyordu, sesi kalınlaşmıştı. "Ben diğerlerine anlatırım." Konuşmaya çalıştım ama başını iki yana salladı. "Olan biteni tekrar anlatmanı istemiyorum."

Yanağımı omzuna yasladım. "Sağ ol."

"Odanı da ben hallederim. Temizleriz."

Yüreğime soğuk sular serpilmişti. Odanın o halini, yerdeki izi görmek hayatta istediğim son şeydi. "Mükemmel olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Bazen," diye mırıldanıp çenesini yanağıma sürdü. "Üzgünüm Kat. Carissa için çok üzüldüm. İyi bir kızdı, bunları hak etmiyordu."

Dudaklarım titredi. "Evet, hak etmiyordu."

"Sen de onunla bunları yaşamayı hak etmiyordun."

Buna bir şey söylemedim çünkü neyi hak edip etmediğimi artık kendim de bilmiyordum. Bazen, Daemon'ı bile hak etmediğimi düşünüyordum.

Çarşamba günü Martinsburg'a gitme planı yaptık. Bu da

anlıks eğitimimizin ikinci gününü kaçıracağımız anlamına geliyordu ama şu an buna kafa yoracak halde değildim. Carissa'nın nasıl bir meleze dönüştüğünü ve Luc'un kolundaki tür bir bilekliğe sahip olduğunu öğrenmek en önemli şeydi. Eğer ona neler olduğunu öğrenebilirsem o zaman bir tür adalet sağlanabilirdi.

Carissa okula dönmeyince, kaçınılmaz sorular sorulmaya başlayınca ne diyeceğimi bilemiyordum. Haberim yokmuş gibi yapıp yalan söylemeyi becerebileceğimi sanmıyordum. Bir çocuk daha kaybolmuştu...

Ah, Tanrım, Lesa... Lesa ne yapacaktı? İkisi ilkokuldan beri arkadaştı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, Daemon'ın göğsüne kıvrılıp yattım. Dövüşün ağrı sızısı geçeli çok olmuştu ancak parmağımı kaldıracak halim yoktu, zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiştim. Ne ironiktir ki son bir aydır salondan kaçınıyordum, bundan sonra ise orada yatıp kalkacaktım. Kaçabileceğim odaların sayısı giderek azalıyordu.

Daemon kendi güzel dilinde konuştu, ben kollarında sızana kadar su gibi akan bir melodiyi tekrarladı. Beni kanepenin üstüne yatırıp örtüyü üstüme çekti.

Saatler sonra uyandığımda Dee'yi koltuğa uzanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, kitaplarımdan birini okurken buldum. Favori genç yetişkin romanlarımdan biriydi, Atlanta'da yaşayan, iblis avlayan bir kızı anlatıyordu.

İyi de, Dee'nin ne işi vardı burada?

Doğruldum, saçımı yüzümden çektim. Televizyonun altında duran, annemin bayıldığı kurmalı saat gece yarısına on beş dakika olduğunu gösteriyordu.

Dee kitabı kapattı. "Daemon, Moorefield'daki Walmart mağazasına gitti. Orası çok uzak ama küçük halı satan yerlerden bu saatte bir tek orası açıktır."

"Küçük halı mı?"

Yüzü gergin bir hal aldı. "Yatak odan için... Evde hiç fazla halı yoktu. Daemon annen odanın ortasındaki izi görür de evi yakmaya kalkıştığını zanneder diye düşündü."

İz mi?.. Uyku mahmurluğunu üstümden atınca son birkaç saat yaşananlar yeniden açığa çıkmıştı. Odamın zemînindeki iz, Carissa'nın kendini imha ettiği yerdeydi.

"Aman Tanrım..." Bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıttım ancak öyle titriyorlardı ki, üzerlerinde duramıyordum. Gözlerime yaşlar doluştu. "Onu... onu ben öldürmedim."

Neden öyle dediğimi bilmiyordum. Belki de içten içe, Carissa'ya olanlardan Dee'nin otomatikman beni sorumlu tutacağını farz ediyordum.

"Biliyorum. Daemon her şeyi anlattı." Bacaklarını düzeltti. Kirpikleri iyice aşağı inmiş, yanaklarına yayılmıştı. "Buna bir türlü..."

"İnanamıyor musun?" Başını öne salladı, bacaklarımı toplayıp kollarımla sardım. "Ben de. Aklım bir türlü almıyor."

Dee bir süre sessiz kaldı. "Onunla... şey, olan bitenlerden bu yana konuşmamıştım." Başını yana eğdi, saçı omuzlarından kayıp yüzünü örttü. "Carissa'yı severdım ama ona berbat davrandım."

Öyle davranmadığını söylemeye kalkıştım ama Dee dudaklarında acı bir gülümsemeyle bana baktı. "Kendimi daha iyi hissedeyim diye yalan söyleme bana. Takdir ediyorum ama gerçekleri değiştirmiyor. Adam'ın... ölümünden bu yana ona bir çift laf etmemişimdir, oysa şimdi..."

Şimdi Carissa da ölmüştü.

Dee'yi teselli etmek istiyordum ama aramızda hem uçurum hem de tepesine dikenli tel gerilmiş üç metrelik duvar vardı. Duvarı çevreleyen elektrikli tel ortadan kalkmış olabilirdi ama

aramız düzelmemişti ve şu anda bana en çok batan da buydu.

Boynumu ovuşturup gözlerimi yumdum. Beynim pelte gibiydi, şu anda ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Tek yapmak istediğim arkadaşımın yasını tutmaktı, ancak öldüğünü dış dünyada kimsenin bilmediği birinin yası nasıl tutulurdu?

Dee genzini temizledi. "Daemon'la odanı temizledik. Şey, bazı şeyleri kurtarmak mümkün olmadı. Yırtılmış, yanmış kıyafetleri attım. Duvardaki çatlağın önüne ise resim astım." Sanki tepkimi ölçmek istercesine bana kaçamak bir bakış fırlattı. "Dizüstü bilgisayarın... çalışır durumda... değil."

Omuzlarım çöktü. Dizüstü bilgisayar bu geceki kayıpların en küçüğüydü ancak bunu anneme nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Sağ ol," dedim boğuk bir sesle. "Ben yapamazdım herhalde."

Dee saçının bir tutamını parmağına doladı. Sessizce dakikalar geçti, sonra bana "İyi misin, Katy?" diye sordu. "Gerçekten söyle ama."

Şok yüzünden birkaç saniye yanıt veremedim. "Hayır, değilim," dedim gerçeği dile getirerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Durdu, eliyle gözlerinin yaşını sildi. "Carissa'yı severdim."

"Ben de," diye fısıldadım. Söylenecek başka şey yoktu.

Bu geceden önceki her şey ve şu an odaklandığımız konular neredeyse önemsiz gibi geliyordu, halbuki değildiler. Ancak bir arkadaşımız... daha ölmüştü. Carissa'nın ölümü ve yaşamı bir gizemdi. Onu altı aydır tanıyordum ama aslında hiç tanımamıştım.

26

Salı günü hasta numarası yapıp evde kaldım ve kanepede kök saldım. Okula gidemezdim. Lesa'yı görüp en iyi arkadaşının öldüğünü bile bile hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranamazdım. Bunu henüz yapamazdım.

Arada bir Carissa'nın yüzünü görüyordum. İki farklı versiyonu vardı: dün geceden öncesi ve sonrası. Anılarımda onu ve acayip gözlüklerini görünce içim acıyordu ve o uçsuz bucaksız boş gözleri gördüğümde yeniden ağlamak isteğiyle doluyordum.

Öyle de yaptım.

Annem üstüme gelmedi. Bir kere, okula gitmediğim nadirdi. İkincisi, berbat gözüküyordum. Hasta olduğuma inandırmak için çok numara yapmama gerek yoktu. Sabahın büyük kısmını üstüme titreyerek geçirdi ve anneme onun bilemeyeceği kadar çok ihtiyaç duyduğumdan, sunduğu tüm şefkati sünger gibi emdim.

Daha sonra annem biraz uyumak için yukarı çıkınca Daemon beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Başında yüzüne indirdiği siyah bir kasketle içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Burada ne işin var?" Saat daha öğleden sonra birdi.

Elimi tuttu ve beni oturma odasına çekti. "Güzel pijama."

Bunu duymazdan geldim. "Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Şu anda yalnız olmamalısın." Kasketini arkaya çevirdi "Ben iyiyim."

Daemon bana bilmiş bir bakış fırlattı. İtiraf etmek gerekirse onun burada olmasına seviniyordum çünkü gerçekten neler olduğunu bilen birine ihtiyacım vardı. Bütün gün paralanıp durmuştum, pişmanlıkla şaşkınlık arasında kalmış, aslında kavrayamadığım bir kederin pençesinde oradan oraya savrulmuştum.

Hiçbir şey söylemeden beni kanepeye götürüp yatırdı, yanına çekti. Belimin etrafındaki güçlü kolunun rahatlatıcı bir ağırlığı vardı. Sesimizi yükseltmeden normal konulardan, onu ya da beni yaralamayan şeylerden konuştuk.

Bir süre sonra kollarında döndüm ve burunlarımız birbirine sürtündü. Aramızda hiç samimiyetsizlik yoktu. Birbirimize sarıldık, bu, yapabileceğimiz diğer her şeyden daha içtendi. Daemon'ın varlığı beni yatıştırıyordu. Bir ara, nefeslerimiz birbirine karışarak uykuya dalmışız.

Annem bir ara aşağıya inmiş ve bizi kanepede, uyandığımda tam olduğumuz halde görmüş olmalıydı: Daemon'ın başı başımın üstüne yaslıydı, elim tişörtünü tutuyordu. Tam beş civarında beni kaldıran şey kahvenin kokusuydu.

Gönülsüzce Daemon'ın kucağından çekildim ve ellerimle saçlarımı düzelttim. Annem bir bacağını bileğinin üzerinden geçirmiş, kapıya yaslanmış duruyordu. Ellerinde dumanı tüten bir kahve vardı.

Annemin üstünde dört yapraklı yoncalar bulunan bir pijama vardı.

Ah, kutsal Houdini. "Nereden buldun bunu?" diye sordum.

"Neyi?" Kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu... korkunç pijamayı," dedim.

Omuz silkti. "Ben seviyorum."

"Güzelmiş," dedi Daemon, şapkasını çıkarıp elini dağınık saçlarında gezdirdi. Ona dirsek attım ve bana arsız arsız sırıttı. "Üzgünüm, Bayan Swartz, niyetim Katy'yle uyuyakalmak değildi..."

"Sorun değil." Daemon'a doğru elini salladı. "Katy kendini iyi hissetmiyordu ve onun yanında olmana sevindim ama umarım sana da bulaşmaz."

Daemon bana yan yan baktı. "Umarım bana bit bulaştırmazsın."

Burnumdan soludum. Burada uzaylı biti bulaştıran biri varsa o da Daemon'dı.

Annemin cep telefonu çaldı ve pijamasının cebinden telefonunu çıkarırken yere kahve döktü. Yüzü, Will onu aradığında olduğu gibi aydınlandı. Annem dönüp mutfağa gittiğinde yüreğim ağzıma geldi.

"Will," diye fısıldadım, farkına varmadan ayağa kalktım.

Daemon tam arkamdaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Ben bilirim. Gözlerinden okunuyor, ayakları yerden kesiliyor." Kusmak istiyordum, cidden. Aniden annemi Carissa gibi yatak odasında, yerde cansız bir şekilde gördüm. "Will'in neden ona yaklaştığını söylemeliyim."

"Ne diyeceksin?" Daemon önüme geçti. "Sana yaklaşmak için burada olduğunu, onu kullandığını mı? Acısını hafifletmeyeceğini hiç sanmam."

Ağzımı açtım ama hakkı vardı.

Ellerini omuzlarıma koydu. "Arayanın o olup olmadığını ya da ona ne olduğunu bilmiyoruz. Carissa'ya baksana," dedi, sesini alçaltarak. "Mutasyonu dengesizdi. Dengesiz mutasyonunun yaptığını... yapması uzun sürmedi."

"O zaman Will'in mutasyonu kalıcı olmuş demektir." Dae-

mon şu anda hiçbir konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamıyordu.

"Ya da geçip gittiği anlamına geliyordur." Tekrar denedi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden hiçbir şey yapamayız."

Omzunun üzerinden bakarak ağırlığımı huzursuz bir şekilde diğer ayağıma verdim. Sanki omuzlarıma yedi tonluk bir gülle yüklenmiş gibi, strese girmiştim. İlgilenilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

"Teker teker," dedi Daemon, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Her şeyle teker teker ilgileneceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Başımı öne sallayarak derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Kalbim hâlâ hızla atıyordu. "Arayan o mu bir bakayım."

"Senin pijamanı daha çok sevdim," dedi ve döndüm. Daemon kahkaha habercisi çarpık gülümsemesiyle bana gülümsedi.

Pijamam anneminkinden daha iyi değildi. Üzerinde bin tane falan pembe ve mor puantiye vardı. "Kapa çeneni," dedim.

Daemon kanepeye döndü. "Burada bekliyorum."

Tam annem telefonu kapatırken mutfağa girdim; yüzünü buruşturmuştu. Omuzlarımdaki yük arttı. "Sorun ne?"

Gözlerini kırpıştırdı ve zorla gülümsedi. "Ah, yok bir şey, canım."

Bir havlu alıp dökülen şekeri sildim. "Bir şey yokmuş gibi görünmüyor." Aslında, çok şey varmış gibi görünüyordu.

Annem yüzünü buruşturdu. "Will aradı. Hâlâ batıdaymış. Gribe yakalanmış. Kendini daha iyi hissedene kadar orada kalacakmış."

Donakaldım. *Yalancı*, diye çığlık atmak istiyordum.

Kahvesini boşaltıp ve fincanını çalkaladı. "Bunu sana söy-

lemedim tatlım, çünkü kötü anıları canlandırmak istemedim, ama Will... şey, o da bir zamanlar hastaymış, baban gibi."

Hayretten ağzım bir karış açık kaldı.

Şaşkınlığımı yanlış şeye bağlayarak şöyle dedi: "Biliyorum. Kozmik açıdan adaletsiz gözüküyor, değil mi? Ama Will'in hastalığı iyileşiyor. Kanserinin düzelmesi tamamen mümkünmüş."

Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Tek kelime bile. Will, anneme hasta olduğunu söylemişti.

"Ama tabii ki endişeleniyorum." Annem fincanı bulaşık makinesine koydu ama kapısını tamamen kapatmadı. Alışkanlıktan kapıyı ben kapattım. "Böyle bir şey için endişelenmenin yararsız olduğunu biliyorum." Önümde durdu, elini alnıma koydu. "Sıcak değilsin. Daha mı iyisin?"

Konunun değişmesi beni gafil avlamıştı. "Evet, iyiyim."

"Güzel." Annem o zaman gülümsedi ve bu defaki zorlama değildi. "Will için endişelenme tatlım. İyi olacak ve göz açıp kapayana kadar geri dönecek. Her şey yoluna girecek."

Kalbim tekledi. "Anne?"

"Evet?"

Ona her şeyi anlatmaya o kadar yaklaşmıştım ki ama donup kaldım. Daemon haklıydı. Ne diyebilirdim ki? Başımı iki yana salladım. "Eminim... Will iyidir."

Hemen eğilip yanağımı öptü. "Endişelendiğini bilse mutlu olurdu."

İsterik bir kahkaha boğazımdan yukarı tırmandı. Eminim olurdu.

O gün daha geç saatlerde, annem işe gittikten sonra gölün yanında durup bir grup ışıldayan oniksi izledim.

Matthew'la Daemon, geldiğimizden beri pek bir şey söy-

kmemişlerdi ve Blake bile anormal bir şekilde sessizdi. Dün gece Carissa'yla olanları hepsi biliyordu. Daemon gün içinde Blake'le konuşmuştu; bütün konuşma yumruklar savrulmadan ikisi arasında geçmişti ve ben bunu kaçırmıştım. Görünüşe göre, Blake daha önce hiç kendi gözleriyle dengesiz bir melez görmemişti. Sadece duymuştu.

Ama Dawson görmüştü.

Ona getirilen insanları, mutasyondan önce normal olan ama günler sonra deliren insanları görmüştü. Kendini yok etme moduna geçmeden hemen önce şiddetli patlamalar yaygındı. Hepsine bana verilen serumdan verilmişti. Blake'e göre, o serum olmadan mutasyon kalıcı olabilirdi ama bu nadiren oluyor, mutasyonlar etkisini yitiriyordu.

Göle geldiğimden beri Dawson yanımdan ayrılmıyordu, Daemon'la Matthew ise onikisi dikkatli bir şekilde taşıyordu.

"Bir keresinde bunu yapmak zorunda kalmıştım," dedi Dawson sessizce, bulutlu gökyüzüne odaklanmış bir şekilde.

"Neyi yapmak?"

"Bir melezin o şekilde ölmesini izlemek." Gözlerini kısarak nefes aldı. "Adam deliriverdi ve hiç kimse onu durduramadı. Memurlardan birini çıkardı ve bir ışık çakması oldu. Kendiliğinden tutuşma gibi bir şeydi, çünkü ışık söndüğünde adam yok olmuştu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. O kadar hızlı olmuştu ki hiçbir şey hissetmiş olamaz."

Carissa'nın nasıl titrediğini hatırladım ve olanları *hissettiğini* anladım. İçimi bir bulantı kaplayarak Daemon'a odaklandım. Onikisi bir deliğin içindeydi ve Daemon deliğin önüne eğilmiş, sessizce Matthew'yla konuşuyordu. Grubun geri kalanının orada olmadığına memnundum.

"Sana getirdiklerin insanlar neden orada olduklarını biliyorlar mıydı?" diye sordum.

"Bazıları biliyordu, kaydolmuş falan gibiydiler. Diğerlerine sakinleştirici verilmişti. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Galiba evsiz insanlardı."

Bu iğrençti. Yerimde duramayarak gölün kıyısına gittim. Suyun üstü artık buzlu değildi ama kıpırtısız ve sakindi. İçimdeki duygularla taban tabana zıttı yani.

Dawson peşimden geldi. "Carissa iyi biriydi. Bunu hak etmemişti. Onu neden seçtiklerini biliyor muyuz bari?"

Başımı ıkı yana salladım. Günün büyük bölümünü her şeyi düşünerek geçirdim. Carissa, Luxenleri öğrenmiş ve içlerinden biri tarafından iyileştirilmiş olsa bile Daidalos olaya dâhildi. Bunu biliyordum. Ama nasıl ve niçinler sırdı. Carissa'nın bileğinin etrafında gördüğüm taş da öyle.

"Oradaki melezlerin üzerinde bir şey gördün mü? Mesela, içinde ateş varmış gibi görünen tuhaf, siyah bir taş?"

Kaşlarını çattı. "Beth dışında benimkilerden hiçbirisi hayatta kalmadı. Hiçbirinde öyle bir şey yoktu. Diğerlerini hiç görmedim." Korkunçtu... Gerçekten korkunçtu.

Güçlükle yutkundum, boğazım düğümlenmişti. Hafif bir esinti gölü dalgalandırdı ve bir dalga bir kenardan diğerine gitti. Bir şok dalgası gibi...

"Millet?" diye seslendi Daemon, biz de döndük. "Hazır mısınız?" Acı evine girmeye hazır mıydık? Şey, hayır. Ama yanlarına gittik. Daemon orada durmuş, eldivenli elinde yuvarlak bir oniks tutuyordu.

Blake'e döndü. "Bu senin gösterin."

Blake derin bir nefes aldı ve başını öne salladı. "Galiba test edilmesi gereken ilk şey onikse toleransımın olup olmadığı. Eğer varsa, o zaman bu bize bir başlangıç noktası verecektir, değil mi? En azından o zaman bir tolerans oluşturabileceğimizi bileceğiz."

Karşısında duran Daemon elinde tuttuğu onikse başını eğip

baktı ve omuz silkti. Hiçbir şey söylemeden hızla öne atıldı ve oniksi Blake'in yanağına koydu.

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Matthew geri çekildi. "Tanrım."

Yanımda Dawson sessizce güldü.

Ama birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sonunda Blake burnundan soluyarak oniksi itip uzaklaştırdı. "Bu da ne ya?"

Hayal kırıklığına uğrayan Daemon kayayı diğerlerinin yanına fırlattı. "Eh, anlaşılan onikse toleransın var. Ben olmamasını umuyordum."

Elimle ağzımı kapattım ve kıkırdamamı bastırdım. Daemon tam bir pislikti ve onu seviyordum.

Blake bakakaldı. "Ya toleransım olmasaydı? Yüce Tanrım, kendimi buna hazırlamak istiyordum."

"Biliyorum." Daemon pişmiş kelle gibi sırıttı.

Matthew başını iki yana salladı. "Tamam, işimize geri dönelim, çocuklar. Bunu nasıl yapmamızı önerirsin?"

Oniks yığınının yanına giden Blake taşlardan birini aldı. Bu kez hafif bir huzursuzluk dalgalanması oldu ama Blake dayandı. "Daemon'ın ilk olmasını öneriyorum. Sen düşene kadar oniksi tenimde tutacağız. Daha fazla değil."

"Ah, yüce Tanrım," diye mırıldandım.

Daemon eldivenlerini çıkarıp kollarını uzattı. "Getir şunu."

Blake bir an bile tereddüt etmedi. Öne adım attı ve oniksi Daemon'ın avucuna bastırdı. Daemon'ın yüzü anında buruştu, geriye adım atmaya çalışıyormuş gibiydi ama oniks onu olduğu yerde tutuyordu. Kolunda bir titreme başladı, vücuduna yayıldı.

Dawson'la ben öne doğru hamle yaptık. İkimiz de elimizde olmadan yapmıştık bunu. Orada durup, acının onun o güzel yüzünü çarpıtmasını izlemeye dayanamıyorduk. İçimi büyük bir panik kapladı.

Ama sonra Blake geri çekildi ve Daemon dizlerinin üzerine düştü, ondan önce elleri yere çarptı. "Lanet..."

Hızla öne atılıp omuzlarına dokundum. "İyi misin?"

"Bir şeyi yok," dedi Blake, oniksi yere koyarak. Göz göze geldiğimizde sağ eli titriyordu. "Yakmaya başladı. Benim toleransımın da bir sınırı var demek ki..."

Daemon dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve ben onu takip ettim. "İyiyim." Sonra Blake'i bir pencereden fırlatmak ister gibi gözünü dikip bakan kardeşine, "Ben iyiyim, Dawson," dedi.

"Bunun işe yarayacağını nereden bileceğiz?" diye sordu Matthew. "Onikse dokunmak, her yerine oniks tozu püskürtmekten farklı bir şey."

"Daha önce o kapılardan dışarıya çıktım ve hiçbir şey olmadı. Demek ki yarıyormuş."

Dokunduğu her şeyin bu parlak mücevherle kaplanmış olduğunu söylediğini hatırladım. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

Daemon ağzını açtı ama ters ters bakarak lafı ağzına tıkadım. Beni bundan vazgeçiremeyecekti.

Bir eldiven alan Blake oniksi şu anda farklı tutuyordu. Bana değil de Matthew'ya gitti. Yaşça daha büyük olan Luxende de durum aynıydı. Dizlerinin üzerinde güçlükle nefes alıyordu, sonra da sıra Dawson'a geldi.

Onda doğal olarak bu daha uzun sürdü. O da benim gibi spreye maruz kalmıştı ve zaman zaman onunla işkence yapılmıştı. Ama yaklaşık on saniye sonra aşağıya düştü ve İngilizceyi katletti.

Derken sıra bana geldi.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı öne salladım. Bunun için hazırdım, değil mi? Hadi oradan. Kimi kandırıyordum ben? Bu *canımı yakacaktı*.

Blake yüzünü buruşturdu ve öne yürüdü ama Daemon onu

durdurdu. Eldiveni kullanarak oniksi ondan aldı ve önümde durdu.

"Hayır," dedim. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Kararlı bir şekilde dişlerini sıkması, beni illet ediyordu. "Bunu onun yapmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman bırak başkası yapsın." Üzerime oniksi koyan kişi hayatta o olamazdı. "Lütfen." Daemon başını iki yana salladı, yüzüne yumruğu yapıştırmak istedim. "Bu doğru değil."

"Ya ben yaparım ya da hiç kimse yapamaz."

Derken jetonum düştü. İlla kendi dediği olacaktı. Nefes alarak dosdoğru karşısına dikildim. "Yap hadi."

Şişe yeşili gözlerinde şaşkınlık belirdi, sonra da öfkeyle göz rengi koyulaştı. "Bundan nefret ediyorum," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Ben de." İyiden iyiye kaygılanmıştım. "Hadi, yap şunu."

Bakışlarını kaçırmadı ama bunu istediğini biliyordum. Hissetmek üzere olduğum acının aynısını onun da hissedeceğini biliyordum; fiziksel olarak değil ama ıstırap kendininmiş gibi ona da geçecekti. Daemon acı çekerken aynısı bana da oluyordu.

Yardımı olacağını düşünerek gözlerimi kapattım. Olmuş gibiydi çünkü belki on saniye sonra oniksin serinliğini ve eldiveninin sertliğini elimde hissettim. Hemen bir şey olmadı ama ardından. .

Gittikçe büyüyen bir yanma elimde dolaştı, sonra da hızla kolumdan yukarıya yayıldı. Binlerce iğne batması vücuduma yayıldı. Dudağımı ısırıp çığlığımı bastırdım. Ondan sonra yere düşmem uzun sürmedi; yanmanın geçmesini beklerken ağzımı açıp kapatarak nefes almaya çalışıyordum.

Vücudum titredi. "Pekâlâ... Tamam... O kadar da kötü değilmiş."

"Saçmalama," dedi Daemon, beni ayağa kaldırırken. "Kal..."

Kendimi çekip serbest kaldım ve daha derin nefesler aldım. "Gerçekten, iyiyim ben. Devam etmemiz lazım."

Daemon beni mağara adamı gibi omzuna atıp kaçıracak gibi gözüküyordu ama devam ettik. Sürekli her birimiz onikse dokunduk ve vücutlarımız işbirliği yapmayı reddedene kadar tutmaya devam ettik. Hiçbirimizin dayanma süresi artmıyordu ama daha işin başındaydık.

"Şok tabancasıyla vurulmak gibi bir şey," dedi Matthew, oniksin üzerine kontrplak levha koydu, sonra da üstüne iki ağır kaya yerleştirdi. Saat geç olmuştu ve hepimiz gergindik. Blake bile. "Şok tabancasıyla hiç vurulmadım ama galiba verdiği his bu."

Acaba bunun uzun vadeli etkileri olacak mı diye merak ettim. Mesela berbat olmuş kalp ritimleri ya da travma sonrası stres. Bundan çıkan tek iyi şey akıllara durgunluk veren acı varken ve diğer insanların buna direnememesini izlerken başka bir şey düşünemiyordum.

Bitirdiğimizde ve aksayarak eve geri dönerken Blake yanımda durana dek yavaşladı. "Üzgünüm," dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Ellerini kotunun cebine soktu. "Carissa'yı severdim. Keşke..."

"Keşkeleri ekmişler bitmemiş, değil mi? Öyle demezler mi?" Ses tonumda öfke vardı.

"Evet, öyle derler." Durakladı. "Okulda işler çığırından çıkacak."

"Neden umursuyorsun ki? Chris'i alır almaz buradan gideceksin. Buharlaşıp uçan o çocuklardan biri olacaksın işte."

Durdu, başını yana yatırdı. "Kalabilsem kalırdım. Ama bunu yapamam."

Kaşlarımı çatarak ileriye baktım. Daemon yavaşlamıştı. Blake'le aramdaki mesafeyi açmak için elinden geleni yaptığı or-

cadaydı. Bir saniye için Blake'e taşı sormayı düşündüm. Bilmesi gerekirdi çünkü Daidalos için çalışmıştı, hâlâ da çalışıyordu. Ama bu çok hassas bir durumdu. Blake iki taraflı çalışan casus rolü yaptığını iddia etmişti. Anahtar sözcük: *iddia etmişti*.

Kollarımı belime doladım. Yukarıda dallar alçak sesli, tekdüze davullar gibi birbirlerine çarpıyordu.

"Kalırdım," dedi tekrar, elini omzuma koyarak. "Ben..."

Daemon anında yanımıza gelip Blake'in parmaklarını omzumdan çekti. "Ona dokunma."

Blake'in rengi kireç gibi oldu; elini çekip kurtardı ve geriye adım attı. "Ahbap, bir şey yapmıyordum. Aşırı koruyucu davranmıyor musun?"

Kendisini aramıza sokan Daemon, "Anlaştığımızı sanıyordum. Buradasın çünkü başka seçeneğimiz yok. Hâlâ hayattasın çünkü o benden daha iyi biri. Onu tesellî etmek için burada değilsin. Anladın mı?" dedi.

Blake'in çenesi seğirdi. "Her neyse. Sonra görüşürüz."

Blake'in Matthew'yla Dawson'ın yanından geçişini izledim. "Bu biraz abartılı oldu."

"Onun sana dokunması hoşuma gitmiyor," diye gürledi. Gözleri tekrar ışık saçan kürelere dönüşmeye başladı. "Seninle aynı bölgede olması bile hoşuma gitmiyor. Ona güvenmiyorum."

Yükselip Daemon'ı yanağından öptüm. "Ona hiç kimse güvenmiyor ama onu beş dakikada bir tehdit edemezsin."

"Evet, edebilirim."

Güldüm ve yaklaşıp kollarımı beline doladım. Elleri sırtımdan aşağıya kaydı ve başını eğip başıma yaklaştırdı. "Gerçekten böyle başka günlerin olsun istiyor musun?" diye sordu. "Acıyla dolu, bitmek bilmeyen günler mi?"

Yapılacaklar listemin tepesinde değildi bu. "Kafamı dağı-

mak için çok işe yarıyor ve şu anda ihtiyacım olan bu."

Karşı çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Onun yerine, başımın üstünü öptü. Kısa bir süre öylece durduk. Ayrıldığımızda Dawson'la Matthew gitmişti. Ay ışığı dalların arasından süzülmeye başlamıştı. El ele tutuşarak evlerimize geri döndük ve o temizlenmeye gitti.

Evim karanlık ve sessizdi ve basamakların aşağısında dururken nefes almaya çabaladım. Yatak odamdan korkuyor olamazdım. Bu çok aptalcaydı. Elimi tırabzana koydum ve bir adım attım.

Kaslarım kilitlendi.

Sadece bir yatak odasıydı. Sonsuza dek kanepede uyuyamazdım ve peşimden Arumlar kovalıyormuş gibi yatak odama koşarak girip çıkamazdım.

Çıktığım her basamak bir mücadeleydi çünkü doğal tepkim dönüp aksi yöne kaçmaktı ama ellerim çenemin altında kenetlenmiş vaziyette kapıda durana kadar devam ettim.

Daemon'la Dee söyledikleri gibi her şeyi temizlemişlerdi. Yatağım yapılmıştı. Giysiler kaldırılmış ve bütün kâğıtlar masanın üzerine dizilmişti. Mahvolmuş dizüstüm gitmişti. Carissa'nın durduğu noktadaysa düzgün, küçük, daire şeklinde bir kilim vardı. Pastel, açık kahverengi bir kilimdi bu. Daemon, Dee'nin aksine parlak renkleri sevmediğimi biliyordu. Onun dışında oda normal gözüküyordu.

Nefesimi tutarak kendimi içeri girmeye zorladım. Etrafta dolaştım, kitapları toplayıp eski yerlerine koydum ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Bir süre sonra eski bir tişört ve diz boyu çoraplarımı giyip battaniyenin altına girdim ve yan döndüm.

Yatak odamın penceresinin ötesinde sağa sola saçılmış yıldızlar koyu mavi gökyüzünde ortaya çıktı. İçlerinden biri ardında kısacık bir iz bırakarak kaydı. Dünya'ya düştü. Par-

maklarımla battaniyeyi kavrayarak bunun kayan bir yıldız mı yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ettim. Bütün Luxenler buradaydı, değil mi?

Kendimi gözlerimi kapatmaya zorladım ve yarına odaklandım. Okuldan sonra Daemon'la ben, Luc'u bulma amacıyla Martinsburg'e gidecektik. Diğerleriyse gece öylesine dışarı çıktığımızı sanıyordu. Ziyaretimizden sonra Carissa'ya olanlar hakkında biraz daha bilgi sahibi olmayı umuyorduk.

O gece çok huzursuzdu uykum. Daemon'ın yanıma yerleştiğini ve elini belime sıkıca doladığını hissettiğimde saat geç olmalıydı. Yarı uykulu bir halde, onun daha dikkatli olması gerektiğine karar verdim. Annem onu yine yatağımda yakalarsa işler çirkinleştirdi. Ama kollarında mutluydum ve ona doğru yaslanıp ensemdeki ılık nefesiyle uykuya daldım.

"Seni seviyorum," dedim galiba. Belki de bir rüyaydı bu ama belimi daha sıkı kavradı ve bacağını bacağıma doladı. Belki de sadece bir rüyaydı çünkü gerçekdışı bir yanı da vardı. Öyleyse bile bana yetiyordu.

27

Ertesi gün okula adımımı attığım anda Lesa beni resmen sımsıkı yakaladı. Daha dolabıma bile varmamıştım. Kolumu tuttu ve beni ödüllerin sergilendiği camekânın yanındaki kuytu köşeye götürdü.

Onu görür görmez her nasılsa kötü bir şeyler olduğunu bildiğini anladım. Yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında mor halkalar vardı ve alt dudağı titriyordu. Onu hiç bu kadar alt üst olmuş görmemiştim.

"Sorun ne?" Sesimin ifadesiz olmasına çabalıyordum.

Parmaklarını koluma gömdü. "Carissa kayıp."

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim ve çatlak sesle, "Ne?" dedim.

Parlayan gözlerle başını öne salladı. "Grupu ya hani? Görünüşe göre geçen birkaç günde çok hastalanmış ve ateşi yükselmiş. Annesiyle babası onu hastaneye götürmüş. Menenjit falan var diye düşünmüşler."

Titrek bir nefes verdi. "Bu sabah ailesi arayıp da Carissa'yı gördüm mü ya da onunla konuştum mu diye sorana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Ben de, 'Hayır. Neden? Telefonda konuşamayacak kadar hastaydı,' falan dedim. Onlar da bana

hastane odasından iki gece önce kaybolduğunu söylediler. Ailesi onu arıyormuş ve birinin kaybolmasının üzerinden kırk sekiz saat geçmeden polis o kişinin dosyasını işleme sokmuyormuş."

İçimi kamçılayan korku sahte değildi. Birkaç şey söyledim ve ne söylediğimi cidden bilmiyordum. Zaten Lesa da söylediklerimi duymuyordu.

"Carissa'nın hastaneden çıktığını düşünmüyorlar. çok hastaydı ve belki de zihni bulanık bir halde bir yerlerde kaybolmuştur diyorlar." Sesi titredi. "Nasıl oldu da birileri onu görüp durdurmadı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Lesa kollarını kendine doladı. "Bunlar gerçek değil, değil mi? Olamaz. Carissa'ya olamaz."

Kalbim ikiye ayrılmış gibiydi. Çoğu zaman Lesa'ya gerçeği söyleyip içimi dökmek istiyordum ama dünyadaki hiçbir şeyin bu haberi veren kişi olmamı sağlayamayacağı anlardan biriydi bu.

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ama ona sarıldım ve ilk zil çalana kadar öyle kaldık. Ders kitaplarımız olmadan doğruca sınıfa gittik. Bunun bir önemi yoktu. Carissa'nın ortadan kaybolduğu haberi yayılmaya başlamıştı ve hiç kimse dikkatini derse vermiyordu.

Kimmy dersin sonunda polisin bir arama grubu organize ettiğini duyurdu. O ve Carissa arkadaş değillerdi ama bunun önemli olmadığını fark ettim. Çok fazla çocuk ortadan kaybolmuştu ve bu herkesin hayatına dokunuyordu. Omzumun üzerinden Daemon'a baktım ve bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi ama beni pek rahatlatamadı. Sınır kütüphane dönmüştüm. Ders bittiğinde Lesa beni bekliyordu.

"Galiba eve gideceğim," dedi, hızla gözlerini kırpıştırarak. "Ben... ben şu anda burada olamam."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum; birine ihtiyaç olduğunu hissederse onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Lesa başını iki yana salladı. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

Onu çabucak kucakladım, sonra da içim parçalanarak acıyla sırtımı çevirip uzaklaştım.

Daemon şakağıma bir öpücük kondurdu. Söyleyecek hiçbir şey olmadığını biliyordu. "Sence gitmeden önce arama girebina kaldırılacak zamanımız var mı?" diye sordum.

Birimiz de burnun anlamsız olduğunu biliyorduk ama onu bir saygı gösterisinden çok umursuyduk çünkü onun sonunun da Sence gün olması imkânsız görünüyordu.

İçimde suçlulukla öfke savaşıyordu ve gün boyunca iki uç arasında gidip geldim. Her şey bu kadar muallakta iken sınıfta oturmak anlamsız geliyordu. Bu insanların, bu çocukların evlerinde olup bitenden haberleri yoktu. Mutlu bir cehalet balonunun içinde yaşıyorlardı ve ortadan kaybolmalar bile bu balonu patlatamıyordu. Her bir ortadan kayboluş, sadece küçük bir delik açıyordu ve ben nihayet balonun patlamasını bekliyordum.

Öğle yemeğinde ilk defa hep birlikte oturduk. Blake bile bize katıldı. İştahsızlığımın tabağımı işgal eden gizemli yiyeceklik bir ilgisi yoktu.

"Arama girebina kaldırılacak mısın?" diye sordu Andrew.

Başımla onayladım. "Ama sonra yine kendi işimizi yapacağız."

Blake kaşlarını çattı. "Bence ciddiden beklemeniyorsun."

"Neden?" diye sordum. Daemon başını omuzlarından kısa süre sonra.

"Tolerans oluşturma konusunda çalışman gerekiyor, çünkü eğlenmeyi değil!" Karşısında oturan Asıl başıyla onayladı. "Şu anda önemli olan bu değil."

Daemon, Blake'e baktı. "Kapa çeneni."

Yumukları kapkarmızı kesilen Blake masaya eğildi. "Bunu yakında gerçekleştirmeyi düşünmüyorsak, her saniyeye ihtiyacımız var."

Daemon'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Bir günden bir şey olmaz. Siz ister çalışın, ister çalışmayın. Umurumda değil."

Blake karşı çıkmaya başlamışı ki Dawson araya girdi. "Bırak gezsinler. Buna ihtiyaçları var. Bize bir şey olmaz."

Yumuklarının kuzardığını hissederek çatalımı aldım. Herkes anlaşmam, hiçbir şey yapmadan biraz zaman geçirmem gerektiğini düşünüyordu ve ben onların benim için üzülmesini ya da kaygılanmasını istemiyordum. Ama bu gece dışarı eğlenmeye çıkmıyorduk. Daemon'la yapmamız gereken şey onlarla yemek kadar önemliydi.

Daemon, karanlık düşüncelerimi sezinlemiş gibi yan döndü ve masanın altından elimi tuttu. Elimi sıktı ve nedense ağlamak istedim. Tam bir korkağa dönüşüyordum ve bunun suçlusu oydu.

Dün gece rüya görmüş olmalıydım çünkü sabah olduğunda Daemon gitmişti ve yanımdaki yastıkta nerede olsa tanıyacağım kokusu yoktu. Ama gerçek olduğunu düşünmek boşuna gidiyordu. Bana sımsıkı sarılmasının, sımsıcak ellerinin kulaklarımda olmasının ya da dudaklarının boynumda gezinmesine rüya olmadığını düşünmek güzeldi.

Eğer bunu hayal ettiysem... Vay canına, rüyalarım ama

gerçekçiydi. Daemon'a soramazdım çünkü bu çok utanç verici olurdu, onu rüyamda gördüğümü söyleyip de egosunu okşamanın âlemi yoktu.

Vereceği tepkiyi düşündüm, kesin masadakilere caka satacaktı. Hafifçe güldüm. Daemon bunu gördü ve kalbim tekledi çünkü önce onun kalbi hop etmişti.

Bazen bütün bu tuhaf uzaylı bağının gariplikleri oluyordu. Mesela, Daemon'ın beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyordum ve böylesi günlerde beni canlandıracak her şeye ihtiyacım vardı.

KAKTÜS TEAM

28

Arama grubu aynı televizyonda ve filmlerde gördüğüm gibiydi. İnsanlar, polislerin ve arama köpeklerinin arkasında düz, yatay bir çizgi halinde yollarda yürüyorlardı. Deneyimsiz olanlar için her şey bir ipucuydu: üstüne basılmış yapraklar, eski ve yırtık bir kumaş parçası, belli belirsiz ayak izleri.

Acıklı bir durumdu bu.

Bunun temel nedeni herkesin çok umutlu olmasıydı. Carissa'nın bulunacağına, biraz hırpalanmış da olsa iyi olduğuna ve her şeyin normale döneceğine inanıyorlardı. Bir kayıp vakası olmayacaktı o çünkü onun durumu farklıydı. Görünüşe göre hastaneden çıkıp gitmişti.

Ama ben buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Will yerel tıp merkezinde casustu ve onun tek kişi olmadığını bilmek için dedektif olmaya gerek yoktu. Tahminimce Carissa hastaneden çıkma konusunda *yardım* almıştı.

Daemon'la saat beşten sonra ayrılıp evlerimize gittik. "O geceki randevumuz" için üstümü değiştirmek amacıyla içeri girdim. Geçen seferki gibi yarı çıplak gitmeyecektim. Streç kot, topuklu ayakkabılar ve Lesa'nın onayladığı, göbeğimin birazını gösteren, üste yapışan bir kazakta karar kıldım.

Annem mutfakta omlet yapıyordu. Kazağımın ucunu aşağıya çekerken gözlerim şaşkınlıktan yerinden fırladı. Annem omzunun üzerinden bakarken omleti çevirmek için havaya fırlattı ve çoğunu denk getiremedi.

Cehennem Mutfağı'na yepyeni bir anlam katmıştı.

"Bu gece Daemon'la mı çıkıyorsun?"

"Evet," dedim, kâğıt havluyu alırken. Yanık kokusu kusma refleksimi harekete geçirmeden önce yumurtaları topladım. "Akşam yemeğine, sonra da sinemaya gideceğiz."

"Saat konusundaki kısıtlamaları unutma. Yarın okul var."

"Biliyorum." Havluyu fırlattım ve tek elimle kazağımın ucunu tuttum. "Carissa'yı duydun mu?"

Annem başını öne salladı. "Hastaneye yattığında ve son iki gündür Grant'ta çalışmıyordum ama hastane polis kaynıyor ve yöneticiler de kendi soruşturmalarını yapıyorlar."

O günlerde annem Winchester'daki vardiyasındaydı. "Ee, oradan öylece çıkıp gittiğini mi düşünüyorlar?"

"Duyduğuma göre, menenjit tedavisi görüyormuş ve menenjit yüksek ateşle gelebilir. İnsanlar o kadar hastayken garip şeyler yaparlar. Kasım'da hastalandığında o yüzden senin için o kadar endişelenmiştim." Ocağı kapattı. "Ama olanların özrü yok. Zavallı kızı birileri durdurmalıydı. O gece vardiyası hemşirelerinin açıklamaları gereken çok şey var. İlaçlar olmadan Carissa..." Durdu, dikkatini toplayıp yumurtaları tabağına döktü. Birkaç parça yere saçıldı. İç çektim. "Tatlım, Carissa'yı bulacaklar."

Hayır, bulmayacaklar, diye bağırmak istiyordum öfkeyle.

"Çok uzaklaşmış olamaz," diye devam etti, ben biber ve soğanla doldurulmuş sarı parçaları yerden alırken. "Hem o hemşireler bir daha bu kadar dikkatsizce bir şeyin olmasına izin vermeyeceklerdir."

Bunun dikkatsizlik sonucu olduğundan şüpheliydim. Muhtemelen ya görmezden geldiler ya da yardım ettiler. Bunun acısını çıkarma ya da en azından hastaneye gidip bir grup insanın suratına yumruk atma isteğini görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Anneme hoşça kal deyip saatı geçirmeden evde olacağıma söz verdikten sonra onu yanağından öptüm, sonra da ceketimi ve el çantamı aldım. Daemon evde yalnızdı. Herkes göl kenarındaydı ya kendilerini tarifsiz acılara maruz bırakıyor ya da diğerlerinin öyle yapmasını seyrediyorlardı.

Bana doğru yürürken gözlerini azıcık görünen tenime indirdi ve yüzünden bir şey geçti. "Bunu diğer kıyafetinden daha çok beğendim."

"Gerçekten mi?" Bana sanki sadece onun için sipariş verilmiş bir sanat eseriymişim gibi bakarken kendimi çıplak hissediyordum. "Eteği sevdiğini sanıyordum."

"Sevmiştim ama bu?.." Kemerimin halkasını çekti ve gerinden gür bir ses çıkardı. "Bunu çok sevdim."

İçimi baş döndürücü bir sıcaklık kapladı ve dizlerimin bağı çözüldü.

Başını iki yana sallayarak elini indirdi ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Gitmemiz gerek. Aç mısın? Öğle yemeğinde bir şey yemedin."

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. "Çocuk mönüsü yiyebilirim."

Dışarı çıkarken güldü. "Çocuk mönüsü mü?"

"Nesi varmış?" Ceketimi giydim. "Çok güzel."

"Oyuncak veriyorlar diye, değil mi?"

Yolcu tarafında durunca sırıttım. "Oğlanlara daha güzel oyuncaklar veriyorlar."

Daemon ansızın döndü, ellerini kalçalarıma koydu ve beni kendine doğru çekip havaya kaldırdı.

"Ne?"

Beni, derinlerde bir yere ulaşan bir öpücükle susturdu. Bu beni hem heyecanlandırdı, hem korkuttu. Beni öptüğünde sanki ruhuma uzanıyordu.

Komik olansa, hem ruhum hem de kalbim zaten ellerindeydi.

Yavaşça beni aşağıya kaydırdı, sonra da ayaklarımın üzerine indirdi. Sersemlemiş bir halde başımı kaldırıp ona baktım. "Ne içindi bu?"

"Gülümsedin." Parmaklarını yanağımda gezdirdi, sonra da boğazımdan aşağıya kaydırdı. Kazağımın düğmelerini çabucak açtı. "Pek fazla gülümsemiyordum. Bunu özlemiştim, o yüzden bunun için seni ödüllendirmeye karar verdim."

"Beni ödüllendirdin mi?" Güldüm. "Tanrım, sadece sen bana öpmenin ödül olduğunu düşünürsün."

"Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Dudaklarım hayatları değiştirir, bebeğim." Daemon eğildi ve el çantamı yerden aldı. "Hazır mısın?"

El çantamı alarak titreyen dizlerimle arabasına bindim. Yanıma oturunca motora hız verdi ve kasabaya doğru yola çıktık. Çocuk menüsü yiyebilmem için yerel bir fast food restoranına uğradık.

O da oğlanlar için bir tane aldı.

Onun akşam yemeğinde üç hamburger ve iki patates vardı. Bu kalorilerin nereye gittiğini hiç bilmiyordum. Egosuna mı gidiyordu acaba? Dudaklarıyla ilgili son yorumundan sonra bu olası görülmüyordu. Muayeneden sonra ben de daha sık acıkıyordum ama Daemon kadar değildi.

Maruinsburg'e giderken onunla kehribar oyunu oynamaya başladık ama Daemon hile yaptı ve ben artık oynamak istemedim.

Gür bir kahkaha attı ve kahkahasının sesi hoşuma gitti. "Bu oyunda nasıl hile yapabilirim ki?"

"Bu dünyadaki hiçbir insanın göremeyeceği şeyleri seçip duruyorsun!" Alınmış ifadesini görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ya da g harfini seçiyorsun, durmadan g harfini seçiyorsun. G ile başlayan bir şey görüyorum!"

"Gözlük," dedi gülümseyerek. "Girdap. Günlük. Gül." Durakladı, bana muzır bir yan bakış fırlattı. "Göğüs."

"Kapa çeneni." Koluna vurdum. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra başka bir oyun bulmak için yanıp tutuşuyordum. Bu saçmalık bir şey düşünmemi engelliyordu. Araç plakası oyununa geçtik ve yemin ederim, hep plakalarını göremeyeceğim arabaları seçti. Hiç rekabete gelmiyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar çıkışa gelmiştik ve ikimiz de artık oyun oynama havasında değildik. "Sence bizi içeri alacaklar mı?"

"Evet."

Ona bir bakış fırlattım. "O fedai gerçekten miydi."

Dudakları bükülüdü. "Yapma Kedıcık, kötü şeyler söylememeye çalışıyorum, görüyorsun."

"Ne?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Boyutunun önemi yok diyecektim ama var. Bilirim." Göz kırptı ve ben öğrenmiş bir şekilde inledim. "Üzgünüm, kendin kaşındın. Ama cidden fedai sorun olmayacak. Bence benden hoşlandı."

"N-n-ne?"

Kaşları döndü. "Bence benden hoşlandı, yani gerçek anlamda hoşlandı."

"Egonun limiti yok, biliyor musun?"

"Görürsün. Böyle şeyleri bilirim ben."

Hatırladığım kadarıyla fedai, Daemon'ı öldürmek istiyor

gibiydi. Başımı iki yana sallayarak arkama yaslandım ve başparmağımın tırnağını yemeye başladım. İğrenç bir alışkanlıktı ama sinirlerime yenik düşmüştüm.

Terk edilmiş benzin istasyonu ilerde gözüktü. Araba girmiş çıkmış yoldan geçti ve ben araba kolunu tuttum. Arabalar beklendiği gibi kulübün önündeki alanda sıralanmışlardı. Daemon yine Dolly'yi diğer arabalardan uzağa park etti.

Bu sefer kazağımı çıkarmam gerektiğini biliyordum. Elimi tişörtümün etrafına sardım ve arabanın zeminine koydum. Arabaların etrafından dolaştık. İlk sırada durup eğildim, saçlarımı öne saldım ve sıkıştırdım.

"Bu bana bir Whitesnake klipini hatırlattı," dedi Daemon.

"Hı?" Ellerimi saçlarımda gezdirdim, seksi görünmeyi umuyordum. "Yol boyu arabadan başımı uzatırım" derecesine görünmeyi değil.

"Arabaların üstüne tırmanmaya başlarsan seninle evlenebilirim."

Göğüslerimi devirdim ve saçlarımı tekrar salladım. "Ben."

Bana baktı. "Çok hoşsun."

"Sen de acayipsin." Yukarı uzandım ve yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da diz yüksekliğindeki çimlerin arasından geçtim. Yüksek topuklu ayakkabı hiç de iyi fikir değildi.

Cam yarısına kadar açılan önden çıkageldi. Üstünde hâlâ o takım vardı. Vanilî boyutundaki kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bence burayı araştırmanızı söylediğimi sanıyordum?"

Daemon önüme geçti. "Luc'u görmemiz lazım."

"Benim için de hayatta çok şey lazım. Mesela keşke parmağımın yarısını kaybetmeyecek bir borsa simsarım olsa."

Offedi. Boğazımı temizledim. "Uzun kalmayacağız ama bir şeyi gerçekten görmemiz lazım."

"Üzgünüm," dedi Ieda.

Daemon başını yana yatırdı. "Seni ikna etmek için yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Aman Tanrım, lütfen bana onun ..

Fedai tek kaşını kaldırıp bekledi. Daemon gülümsedi.. şeytanın tüm kızları kendinden geçiren o seksi tebessümünü gösterdi ve ben.. sürünerek bir arabanın altına girmek istedim

Ben utançtan ölmeden önce fedainin cep telefonu çaldı ve telefonu cebinden çıkardı. "Ne var?"

Fırsat bulmuşken Daemon'a dirsek attım.

"Ne?" dedi. "İşe yarıyordu."

Fedai güldü. "Pek bir şey yapmıyorum. Sadece hayatın boyunca en güzel bir hanımla konuşuyorum."

"Pardon?" dedi Daemon, şaşkın bir şekilde

Gülmemek için kendimi zor tuttum

Fedai dişlerini göstererek güldü sonra da iç çekti. "Evet, sen için gelmişler." Durakladı. "Tabii."

Telefonu kapattı. "Luc sizi görecek. İçeri girin ve doğruca ileri gidin. Bu gece dans etmek ya da geçen seferki gibi yapmak yok."

Rezalet. Başımı eğdim ve fedainin yanından geçtim. Fedai kapıda Daemon'ı durdurdu. Dönüp geriye baktım

Fedai, Daemon'a kartvizite benzeyen bir şey verirken göz kırptı. "Normalde tipim değilsin ama bir istisna yapabilirim."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı

Daemon gülümseyerek kartı aldı, sonra da kapıyı açtı. "Sana teşekkürler," dedi bana.

Ona yanıt verme lütfunda bulunmadım, onun yerine dikkatimi kulübe verdim. Geçen seferden bu yana hiçbir şey değişmemişti. Dans pisti yine tıklım tıklımdı. Dolu kafesler tavandan sarkıyor içlerindeki hareket yüzünden sağa sola salınıyordu. İnsanlar ağır bir ritimle birbirine sürtünüyorlardı.

Normalliğin merkezinde farklı, tuhaf bir dünyaydı burası. Hâlâ bana garip bir şekilde çekici geliyordu.

Gölgeli koridorda bizi uzun boylu bir adam bekliyordu. Geçen defa tanıştığımız sarışın Luxen, Paris'ti bu. Başıyla Daemon'ı selamladı, kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Luc'u geçen defaki gibi kanepeye yayılmış DS oynarken görmeyi bekliyordum, o yüzden onu çalışma masasının başında, pür dikkat dizüstü bilgisayarına bakıp bir şeyler yazarken gördüğüme şaşırdım.

Yüzlük banknotlar gitmişti.

Luc başını kaldırıp bakmadı. "Lütfen oturun." Tam bir işadamı edasıyla yakındaki kanepeyi işaret etti.

Daemon'a göz atarak onunla birlikte kanepeye gittim ve oturdum. Köşede uzun, sarı bir mumdan odaya şeftali kokusu yayılıyordu. Bütün dekorasyon bundan ibaretti. Masanın arkasındaki kapı başka bir odaya mı açılıyordu? Luc burada mı yaşıyordu?

"Geçen defa Weather Dağı'nda pek ilerleyemediğinizi duydum." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ellerini çenesinin altında kenetledi.

"Yeri gelmişken," dedi Daemon, öne eğilerek. "Oniks kalkanlarından haberin yok muydu?"

Çocuk, küçük mafya babası, elebaşı ya da her ne idiyse hareketsizleşti. Odayı gerilim kapladı. Bir şeylerin patlamasını bekledim. Patlayan şeyin bizlerden birisi olmamasını umuyordum.

"Bilmediğim şeyler olabileceği konusunda sizi uyarmıştım," dedi. "Ben bile Daidalos hakkındaki her şeyi bilmiyorum. Ama bence Blake doğru yolda. Her şeyin parlak, siyahımsı kırmızı bir materyalle kaplı olduğu konusunda haklı. Belki de biz toleransı geliştirdik ve bu yüzden oniks kalkanlarından etkilenmedik."

"Peki ya olay bu değilse?" diye sordum, kanımı donduran o duygudan nefret ederek.

Luc'un ametist rengi bakışları yoğundu. "Ya olay bu değilse? İçimde bunun sizi yeniden denemekten alıkoyamayacağına dair bir his var. Bu bir risk; her şeyin riski vardır. Geçen defa hiç kimse olanları fark etmeden oradan çıktığınız için şanslısınız. Bir şans daha elde ettiniz. Çoğu insana kısmet olmaz bu."

Bu çocukla konuşmak tuhaftı çünkü iyi eğitimli bir yetişkinin tavırları ve konuşma üslubu vardı. "Haklısın," dedim. "Yine de deneyeceğiz."

"Ama önünüzdeki bütün tehlikeleri bilmek haksızlık gibi mi gözüküyor?" Bir tutam kahverengi saçını geriye attı, meleksi yüzü ifadesizdi. "Hayat adil değil bebeğim."

Daemon yanımda kaskatı kesildi. "Neden içimde bize söylemediğin çok şey olduğuna dair bir his var?"

Luc'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Her neyse, oniks kalkanlarından farklı bir nedenden ötürü buradasınız. Sadede gelelim."

Daemon'ın yüzünde kızgınlık belirdi. "Dengesiz bir melez, Kat'e saldırdı."

"Melez olsun olmasın, dengesiz insanlar böyle yapar."

Kötü bir laf etmemek için kendimi tuttum. "Evet, o kadarını biz de biliyoruz ama o kız benim arkadaşımdı. Luxenler hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir belirti yoktu. İyiydi, hastalandı, sonra da evime geldi ve çıldırdı."

"Sen de ET'nin eve telefon etmediğini bildiğine dair hiç ipucu vermedin."

Tam bir veletti. Derin bir nefes aldım. "Bunu anlıyorum ama her şey birden bire oldu."

Luc sandalyede arkasına yaslandı ve bacaklarını masaya uzattı. Bacaklarını bilek hizasından çaprazladı. "Sana bu konuda ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Luxenleri öğrenmiş, sonra da yaralanmış olabilir ve zavallı bir ahmak onu iyileştirmeyi

deneyip çuvallamıştır. Ya da ara sıra yaptıkları gibi birileri onu sokaktan alıp kaçırmıştır. Çok iyi işkence teknikleri bilmiyor ve bunları bir Daidalos görevlisi üzerinde uygulamayı istemiyorsan, bunu öğrenmen mümkün değil."

"Bunu kabul edemem," diye fısıldadım. Bilmek, adalet duygusu ve bir şeylerin bitmesi anlamına geliyordu.

Omuz silkti. "Ona ne oldu peki?" Sesinde merak vardı.

Ellerimi yumruk yaparken nefesim kesildi. "O artık..."

"Ya," diye mırıldandı Luc. "Kendiliğinden yanma olayını mı yaptı?" Yüz ifadem yeterli olmuş olmalıydı çünkü kederle iç çekti. "İğrenç. Üzüldüm. Size sapkın bir tarih dersi: Tarih boyunca gerçekleşen, açıklanamayan kendiliğinden yanma vakalarını biliyor musunuz?"

Daemon yüzünü buruşturdu. "Sormaya korkuyorum."

"Bilinen fazla vaka olmaması garip ama oluyor işte." Ofisinin dışındaki dünyayı belirtmek için kollarını iki yana açtı. "Melezler, yani en azından benim teorim bu ve düşünürseniz mantıklı gelecektir, kendini yok etme işini iç mekânlarda yapıyorlar ama bir kısmının başına dışarıda geliyor. Bu yüzden insanlar bundan nadiren haberdar oluyorlar."

Bunların hepsini düşünmek iyi ve biraz da rahatsız ediciydi ama burada olma nedenimiz bu değildi. "Arkadaşım bir bilezik takıyordu..."

"Tiffany bilekliği mi?" diye sordu ve pişmiş kelle gibi sırıttı.

"Hayır." Gergin bir şekilde gülümsedim. "Tıpkı senin taktığın bileklik gibiydi."

Şaşkınlık Luc'un yüzüne bir dalga gibi yayıldı. Küçük gangster bacaklarını yere indirdi ve doğruldu. "Bu hiç iyi değil."

Daemon Luc'a doğru dönerken içimi bir ürperti kapladı. "Neden iyi değil?"

Bu konuda konuşup konuşmamak konusunda kararsız gi-

bırdı. Sonra şöyle dedi: "Aman neyse canım. Bana borçlanacaksınız, umarım farkındasınızdır bunun. Burada ne görüyorsunuz?" Luc, taşa hafif bir fiske attı. "Bu siyah opal, o kadar az bulunuyor ki bu bebekleri sadece birkaç maden çıkartabiliyor. Opalin de sadece *bu* türü işe yarıyor."

"İçlerinde ateş varmış gibi görünenler mi?" diye sordum, daha iyi görebilmek için öne eğilerek baktım. Cidden de içinde ateş olan siyah bir küreye benziyordu. "Nerede çıkartılıyor bunlar?"

"Çoğunlukla Avustralya'da. Siyah opalin oluşumunda güç arttırıcı gibi bir şey var. Bilirsin, hani Mario'nun mantara vurunca aldığı gibi. Sesi hayal edin. Siyah opal böyle yapar."

"Ne tür bir oluşum?" diye sordu Daemon, gözleri ilgiyle parladı.

Luc bilekliğini açtı ve loş ışıkta havaya kaldırdı. "Opallerin belli ışık dalga boylarını kırıp yansıtma gibi harika bir yetenekleri var."

"Hadi canım," diye nefes aldı Daemon ve görünüşe göre bu süper havalıydı. Ben ise hâlâ taş ve ışık olayında takılı kalmıştım.

"Evet." Luc taşa, bir babanın hovarda oğluna gülümsediği gibi gülümsedi. "Bunu kimin keşfettiğini bilmiyorum. Eminim Daidalos'tan bırıdır. Neler yapabileceğini anlayınca taşı Luxenlerden ve bizim gibilerden uzak tuttular."

"Neden?" Sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim çünkü ikisi de bana öyleymişim gibi baktılar. "Ne? Uzaylı mineralojisi diplomam yok benim. Şunlara bak."

Daemon baldırıma hafifçe vurdu. "Sorun değil. Işık dalga boylarının kırılması ve yansıtılması bizi etkiler, obsidiyenin Arumları, oniksin de bizi etkilediği gibi."

"Tamam," dedim yavaşça.

Luc'un mor gözleri parladı. "Işığın kırılması yönü ve hızı

değiştirir. Bizim dost canlısı komşu uzaylılarımız ışıktan meydana gelmişler... şey, bundan daha fazlasından meydana gelmişler ama şu şekilde açıklayayım: Diyelim ki DNA'ları ışık ve diyelim ki insanlar mutasyona uğradığında DNA'ları artık ışık dalga boylarıyla sarmalanmış durumda."

Daemon'ın bunu daha önce açıklamaya çalıştığını hatırladım. "Onıks de bu ışık dalga boylarını alt üst ediyor, değil mi? Yani onları zıplatıp çıldırtıyor."

Luc başıyla onayladı. "Opalin ışığı kırma özelliği Luxen'lere ya da melezlere daha güçlü olma fırsatını verir; ışığı kırma yeteneğimizi arttırır."

"Bir de yansıtma kısmı var, vay canına." Daemon huşuyla gülümsedi.

Işığı kırma olayını anlamıştım. Evet, Süper hız, Kaynak'ı daha kolay bir şekilde kullanma yeteneği ve muhtemelen başka bir sürü yararı vardı ama ya yansıtma? Bekledim.

Daemon beni dirseğiyle dürttü. "Bazen titreşiyor ya da sönüyoruz çünkü hızlı hareket ediyoruz. Bazen de bir görünüp bir kaybolduğumuzu görüyorsun ya, o sadece bir yansıma. Gençken hepimizin kontrol etmeyi öğrenmesi gereken bir şey."

"Heyecanlandığınızda ya da moraliniz bozukken bunu yapmak zor, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Başka şeyler de var ama yansımayı kontrol etmek mi?" Dikkatini Luc'a verdi. "Yapabileceğini düşündüğüm şeyi yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Luc gülerek bileklığı bileğine taktı ve arkasına yaslanıp bacaklarını tekrar masanın üzerine koydu. "Melezler iyidir. İnsanlardan daha hızlı hareket edebiliriz ama günümüzdeki obezlik oranları düşünülürse, kaplumbağalar çoğu insandan daha hızlı hareket edebiliyor. Konu Kaynak olduğunda bazen ortalama bir Luxen'den bile daha güçlüyüz; insan ve uzaylı

DNA'ları karışınca ortaya böyle güçlü bir şey çıkıyor ama bu sandan değil." Kibirli bir gülümseme Luc'un yüzüne yayıldı. "Ama bir Luxen'e bunlardan birini verirsen ışığı tamamen yansıtabilirler."

Kalbim tekledi. "Yani... görünmez olmak gibi mi?"

"Çok süper," dedi Daemon, gözlerini taşa dikerek. "Görünüşümüzü değiştirebiliyoruz ama görünmez olmak? Evet, bu yeni bir şey."

Afallamış bir halde başımı iki yana salladım. "Biz görünmez olabilir miyiz?"

"Hayır. Bizim insan DNA'mız buna engel ama bu bizi en güçlü Luxen kadar güçlü kılar." Koltuğunda hafifçe kıpırdandı. "Yani hiçbirimizin bunlara... özellikle de dengeli olduğu kanıtlanmamış bir şeye sahip olmamızı istemezler, tabii eğer..."

Soğuk bir esinti boynuma değdi. "Tabii eğer ne?"

Yüzündeki coşkunun birazı kayboldu. "Tabii eğer melezin ne tür bir zarar vereceği umurlarında değilse o başka. Belki de arkadaşın daha büyük bir olay için yapılmış bir testti."

"Ne?" Daemon gerildi. "Sence bunu kasten mi yaptılar? Dengesiz bir melezi ne olacak görmek için ortalığa mı salıverdiler?"

Paris benim hafiften paranoyak şizofren bir komplo teorisyeni olduğumu düşünüyor." Omuz silkti. "Ama Daidalos'un gerçekleştirmek istediği büyük bir planı olmadığını bana söyleyemezsiniz. Onlardan her şeyi beklerim."

"Ama Carissa neden benim peşimden gelsin ki? Blake, mutasyonun kalıcı olduğunu bilmediklerini söylüyor. Yani onu benim peşimden göndermemişlerdir." Durakladım. "Tabii eğer Blake doğruyu söylüyorsa."

"Mutasyon konusunda doğruyu söylediğinden eminim," diye cevap verdi Luc. "Söylemeseydi burada oturuyor olmazdın. Görüyorsunuz işte, Daidalos'un bu taşın yapabildiği her

şeyi ve bizi nasıl etkilediğini bilip bilmediğinden bile emin değilim. Hâlâ öğreniyorum."

"Peki şu ana kadar ne öğrendin?" diye sordu Daemon.

"Başlangıç olarak, kirli pençelerimi bunlardan birine sürmeden önce bir melez gelip önümde dans etse bile onun farkına varmazdım. Oysa Blake'le seni daha Martinsburg'e vardığınız an anlamıştım, Katy. Çok tuhaftı, sanki bir nefes bütün vücudumu kaplamıştı. Arkadaşın muhtemelen seni sezinledi. Bu en az korkutucu ihtimal."

Daemon uzun bir soluk verdi, sonra da bir an için başını çevirdi. "Arumların da yeteneklerini geliştirip geliştiremediğini biliyor musun?"

"Tahminimce, eğer bir Luxen'in güçlerini emmişlerse, geliştirebilir."

Duyduklarım fazla gelmişti, arkama yaslandım, sonra da hızla öne atıldım. "Sence opal, oniksi etkisiz hale getirebilir mi?"

"Bu mümkün ama bilmiyorum. Son zamanlarda hiç oniks tutmadım."

Alaycı tonu anlamazdan geldim. "Nereden biraz opal bulabiliriz?"

Luc güldü ve ben bacaklarını tekmeleyip masan aşağıya indirmek istedim. "Bir yerlerde otuz bin doların yoksa ve opal çıkaran birilerini tanımıyorsan ya da Daidalos'tan biraz rica etmek istemiyorsan şansın yok. Ben de benimkini sana vermem."

Omuzlarım çöktü. Yaşasın, bir çıkmaz sokak daha. Dur durak yoktu.

"Her neyse, yola çıkma vaktiniz geldi." Başını arkaya atıp gözlerini kapattı. "Weather Dağı'na gitmeye hazır olana kadar ikinizden tekrar haber almayacağımı düşünüyorum."

Bir güzel kapı dışarı edilmiştik. Ayağa kalkarken Luc'a sal-

dırıp bilekliğini almayı düşündüm. Gözlerini kısışı bu fikri unutmamı sağladı.

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye üsteledi Daemon.

"Tabii, bir şey daha var." Luc o uzun kirpiklerini kaldırdı. "Bu oyunda hiç kimseye güvenmemelisiniz. Herkesin kazanacak ya da kaybedecek bir şeyleri varken bunu yapamazsınız."

KAKTÜS TEAM

29

Takip eden haftalar boyunca yerel kolluk kuvvetleriyle yapılan röportajlar ve Carissa'nın gözü yaşlı anne babasının yakarışları her gece televizyonda yinelendi, insanlar mum yakıp nöbet tuttular, hastalıklı bir meraka sahip muhabirler ülkenin dört bir yanından geldiler. Avuç içi kadar kasabada nasıl olur da bu kadar çok çocuk kaybolurdu? Bazıları, Batı Virginia'nın bu uyuşuk kasabasına bir seri katilin dadandığını bile söylüyordu.

Okulda olmak, herkesin Carissa, Simon, hatta Adam ve Beth hakkında konuşup durması dayanılacak gibi değildi. Sadece benim için de değil; gerçeği bilen hepimiz için.

O çocuklar öylece ortadan kaybolmamıştı.

Adam ile Carissa ölmüştü, büyük olasılıkla Simon da. Beth ise rızası dışında bir hükümet tesisinde tutuluyordu.

Kasvetli, karanlık bir ruh hali çökmüş, her yanımıza sızmıştı ve üstümüzden bir türlü atamıyorduk. Elbette okulda bahar çimenlerinin, tomurcukların yanı sıra şüphe de uyanıyordu çünkü bu çocuklar arasından sadece biri geri dönmüştü, o da Dawson'dı. Fakat onun ortaya çıkmasıyla diğerlerinin kaybolması bir olmuştu.

Ne zaman Dawson ya da Daemon koridordan geçecek olsa

insanlar uzun uzadıya bakıp arkalarından fısıldaşıyordu. Muhtemelen pek azının onları ayırt edebilmesinin de etkisi vardı fakat iki kardeş de duymazlıktan geliyordu. Umursamıyorlardı belki de.

Lesa bile değişmişti. Dostunu kaybetmek insana bunu yapıyordu, tıpkı kötü olayların sonunun gelmemesi gibi. Lesa'ya sorulacak olursa, Carissa'nın sırra kadem basması için hiçbir neden yoktu. Birçokları gibi o da ömrünü bunun neden ve nasıl olduğuna şaşarak geçirecekti. Bilmemek, insanda yoluna devam etmesini sağlayacak güç bırakmıyordu. Mevsimler değişiyor, bahar geliyordu ancak Lesa, en yakın dostunun kaybolmasından bir gün öncesinde ve bir gün sonrasında takılıp kalmıştı. Bazı bakımlardan yine aynı kızdı; bazen olmadık bir laf edip gülüyor, sonra bakmadığımı sandığı bir anda gözleri bulutlanıyordu.

Haberlere konu olan tek kişi Carissa değildi elbette.

Dr. William Michaels, bir diğer deyişle annemin erkek arkadaşı ve domuzun önde gideni için, Carissa'nın yer yarılıp da içine girmesinden üç hafta sonra, kız kardeşi tarafından kayıp başvurusunda bulunulmuştu. Tekrar ortalık birbirine girmişti. Annemin ifade vermesi gerekmişti ve resmen yıkılmıştı. Özellikle de Will'in ülkenin batısında hiçbir konferansa kayıt yaptırmadığını, Petersburg'dan gitti gideli ne gören ne de duyan olduğunu öğrenince.

Yetkililer işin içinde kanunsuz bir şeyler olabileceğini düşünüyordu. Başkalarıysa bunun Carissa ile Simon'a olanlarla bağlantılı olduğu fikrindeydi. Tanınmış bir doktor öylece yeryüzünden silinmezdi ya.

Fakat Daemon ve ben hâlâ sağdık, o yüzden de hepimiz evakuasyonun kalıcı olduğunu, Will'in de hedefine ulaştığı için herkesten saklandığını düşünüyorduk. En kötü senaryoda Da-

idalos onu ele geçirmiş olmalıydı. Böyle bir şey olduysa bizim için hayra alamet değildi ancak *onu* bir yerlerde kafese tıkılarsa, hak ettiğini bulmuş demekti.

Şu anda bunu kafama takacak değildim. Will önemli değildi. Fakat annemin tekrar aynı şeyleri yaşadığını görmekten nefret ediyordum. Ona bunları yaşattığı için Will'i elime geçirsem bir kaşık suda boğacaktım. Annem yas tutma sürecinin tüm aşamalarından teker teker geçmişti: inanmama, keder, o korkunç ve bitmek bilmeyen kayıp hissi, ardından da öfke.

Onun için ne yapacağımı bilmiyordum. Elimden tek gelen izin günlerinde, oniksle işim bittikten sonra akşamları ona eşlik etmekti. Yalnızlığını paylaşmak ve dikkatini dağıtmak işe yarıyor gibiydi.

Haftalar geçtikçe, Carissa'dan ve küçük kasabayı esir alan kişilerden bir ses çıkmayınca nihayet kaçınılmaz gerçekleşti. İnsanlar unutmamışlardı ancak önce muhabirler gitti, ardından gece haberlerinde başka şeyler anlatılır oldu. Nisan ayının ortasına gelindiğinde herkes artık kendi işine bakar olmuştu.

Bir akşam, havanın ısınmasını fırsat bilip gölden eve yürürken Daemon'a insanların nasıl olup da bu denli kolay unutabildiğini sordum. Karnımda rahatsızlık veren bir his vardı. Ya Weather Dağı'ndan dönemezsek ne olacaktı? İnsanlar bunu da unutur muydu?

Daemon elimi sıktı. "İnsanlığın durumu bu Kedicik. İnsan tabiatı bilinmeyeni hoş karşılamaz. Onu kendinden uzaklaştırır. Tamamen değil ama her düşüncesine ve hareketine gölge düşürmeyecek kadar."

"Bu iyi mi sence?"

"Öyle olduğunu iddia etmiyorum." Durdu, ellerini kollarının üst kısmına koydu. "Ancak bir şeyin yanıtını bilmemek korkutucu olabilir. İnsan dikkatini sonsuza kadar buna vere-

mez. Tıpkı babanın neden hastalanıp öldüğüne kafa yoramayışın gibi. Büyük bir bilinmeyen. Eninde sonunda vaz geçmen gerekiyor."

Başımı kaldırdım. Çarpıcı yüz hatları solan gün ışığında iyice ortaya çıkmıştı. "Bu kadar olgun konuşabildiğine inanamıyorum."

Daemon bunun üzerine güldü, elini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Hemen tüylerim ürperdi. "Göründüğüm gibi biri değilim Kedicik. Bunu öğrenmiş olman lazım."

Öğrenmiştim de. Daemon çoğu zaman akıl almayacak kadar destek oluyordu bana. Oniks eğitimine katılmamdan hâlâ nefret ediyordu ancak ısrar etmiyordu, ben de anlayışla karşılıyordum bunu.

Kendimi iyice oniks eğitimine kaptırmıştım. Bu da okula gitmek haricinde hemen hiçbir şeye zaman bırakmıyordu. Her seferinde oniks enerjimizi emiyordu ve antrenmanların ardından bayılacak gibi oluyorduk. Bağışıklık kazanma meselesine, memurlara ve casuslara karşı gözümüzü dört açmaya kendimizi öylesine kaptırmıştık ki, Sevgililer Günü'nü onun bana aldığı bir buket çiçek ve benim ona verdiğim bir kartpostal ile geçiştirmiştik.

Telafi planları yapıyor, akşam yemeğine çıkmayı düşünüyorduk ancak ya zaman bulamıyorduk ya da aramıza biri giriyordu. Ya Dawson'ın Beth'i kurtarma telaşıyla Weather Dağı'nı basmasına ramak kalıyordu, ya Dee birilerinin canını almaya niyetleniyordu ya da Blake neredeyse oniksle yatıp kalkmamızı istiyordu. Daemon'la yalnız kalmanın neye benzediğini unutmaya başlamıştım.

Ara sıra yaptığı gece ziyaretlerinin aşırı hevesli hayal gücümün bir mahsulü olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü gecenin sonunda o da en az benim kadar mecalsizdi. Her sabah

capcanlı bir rüya gibiydi ve Daemon hiç sözünü etmediğinden ben de bu ziyaretleri unutmaya, bir yandan da ıple çekmeye başladım. Düşlerimdeki Daemon hiç Daemon olmamasından iyiydi sanırım.

Mayıs ayının başında beşimiz de oniksi kas işlevlerimizin denetimini yitirmeden elli saniye tutabilir hale gelmiştik. Başkalarının gözüne çok gelmeyebilir ama bizim için bir ilerlemeydi.

Bugünkü antrenmanın yarısında Ash ile Dee bizi izlemeye geldi. Son günlerde aralarından su sızmıyordu, ben ise Lesa'nın iyi günleri haricinde düpedüz arkadaşsızdım.

Kötü günlerde, yani Carissa'yı özlediğinde hiç kimse o kayıp dostun yerini dolduramıyordu.

Ash'i gülünç topukların tepesinde dolanırken görünce, Dee'yle nasıl anlaştıklarını merak ettim doğrusu. İkisinin de moda tutkusu dışında ortak bir yanları yoktu.

Derken, onları neyin bir araya getirmiş olabileceği kafama dank etti. Kederleri. Ben ise burada, onlara bunu çok görüyordum. Bazen odunun teki olup çıkıyordum.

Ash kaşlarını çatıp onikse yaklaştığında Matthew kendini yerden kaldırmaya çabalıyordu. "O kadar da kötü olamaz. Ben bir deneyeceğim," dedi Ash.

Otuz iki dişimi gösterip gülmemek için kendimi zor dizginledim. Onu durdurmaya *hiç ama hiç* kalkışmayacaktım.

"Şey, Ash, bunu hiç tavsiye etmem," dedi Daemon.

Oyunbozan, diye düşündüm ama Ash kararlı, küçük bir uzaylıydı. O yüzden oturdum, bacaklarımı uzattım, gösterinin başlamasını bekledim.

Çok beklemem gerekmedi.

Zarif bir şekilde eğildi, parlak, siyaha çalan kırmızı mücevherlerden birini aldı. Nefesimi tuttum. Bir saniye bile geçmeden çığlığı bastı, elindeki oniksi sanki yılanmışçasına fırlatıp

altı, geriye doğru sendeleyip kıçının üstüne oturuverdi.

"Hiç fena değil," dedi Dawson duygusuzca.

Ash'in gözleri yuvasından fırlamıştı, ağzını balık misali açıp kapatıyordu. "Ne... neydi o öyle?"

"Oniks," dedim sırt üstü uzanıp. Masmavi gökyüzü ve azıcık güneş havayı ısıtıyordu. Bugün daha şimdiden üç tur denemiştim. Parmaklarımı hissedemiyordum. "Berbat bir şey."

"Sanki... sanki tenim lime lime oluyordu," dedi. Şoktan sesi boğuklaşmıştı. "Deli misiniz de aylardır kendinize bu işkenceyi çektiriyorsunuz?"

Dawson genzini temizledi. "Sebebini biliyorsun Ash."

"Ama o..."

Yo, hayır.

"Ne olmuş ona?" Dawson ayağa fırladı. "O benim kız arkadaşım."

"Kötü bir şey demedim." Ash yardım istercesine etrafına bakındı ama yapayalnız kalmıştı. Dikkatlice ayağa kalktı, Dawson'a doğru kararsızca bir adım attı. "Özür dilerim. Canım... çok yandı da, ondan."

Dawson hiçbir şey demedi, Daemon'a sürtünüp geçti, sık çalıların arasında gözden kayboldu. Daemon benimle göz göze geldi, sonra içini çekip erkek kardeşinin peşine düştü.

"Azıcık düşünceli olmayı öğrenmelisin Ash," dedi Matthew, kot pantolonundaki toz toprağı silkeleyerek.

Ash'in yüzü düştü, paramparça oldu. "Özür dilerim. Bir şey hissetmemiştim."

Kulaklarıma inanamıyordum. Ash'in şirretlikten başka duygu gösterebildiğini görmek şaşılacak şeydi doğrusu. Dee onun yanına gitti, ikisi birden uzaklaştılar. Matthew da arkalarından yürüdü. İyi bir tatile ya da bir şişe viskiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Böylece Blake'le baş başa kaldım.

Dilimin ucuna bir sürü ağır laf asker misali dizilmişti ama tek söylediğim "Yorgunum," lafı oldu.

Beklenti dolu bir sessizlik oldu, ardından ayak seslerinin yaklaştığını işittim. Blake yanıma oturdu. "Oniks feci bir şey, değil mi? Sonradan düşündükçe aklıma geliyor ama Daidalos'a ilk *alındığımda* sürekli bitkindim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum o yüzden bir süre sustum, o da sustu. Blake, yanında durması en güç kişiydi. Çünkü derinlerde bir yerlerde korkunç bir insan, hatta bir canavar değildi. Çaresizdi ve çaresizlik insanlara çılgınca şeyler yaptırabilir.

Bende karmaşık duygular uyandırıyordu. Son birkaç ayda diğerleri gibi ben de ona katlanmaya başlamıştım, fakat Luc'un ayrılırken söylediklerini anımsadığım için ona güvenmiyordum. *Bu oyunda hiç kimseye güvenmemelisiniz. Herkesin kazanacak ya da kaybedecek bir şeyi varken.* Elimde olmadan Luc acaba Blake'i mi kastetti diye düşünüyordum. Adam'a yaptığından ötürü ona hiç acımıyor, şefkat göstermek de istemiyordum. Ne var ki bazen gösteriyordum. Onu çevresi bu hale getirmişti. Yaptıklarını haklı çıkarmazdı ama Blake her şeyi kendi başına yapmış değildi. Birkaç faktör vardı. Bunlardan en ilginci onu öğle yemeğinde, öldürdüğü çocuğun kardeşleriyle görmekti.

Cidden, hiç kimse Blake'le ne yapacağını bilemiyordu.

Nihayet, "Aklından geçeni biliyorum," dedi.

"Diğer melezlerin zihnini okuyamıyorsun sanıyordum."

Güldü. "Okuyamıyorum ama ne düşündüğün bariz. Burada, benimle olmaktan rahatsızlık duyuyorsun. Ancak çok da yorgunsun ve yatmak hoş geliyor."

Blake hepsini tuttурmuştu. "Sen de hâlâ buradasın."

"Evet, oraya gelince... Burada uyumak çok güvenli değil

bence. Ayıları, kır kurtlarını saymazsak SD ya da Daidalos her an oraya çıkabilir."

Gözlerimi açıp içimi çektim. "Burada olmamın şüphe uyandırıcı bir yanı var mı?"

"Daha Mayıs'ın başı, güneşlenmek için de saat geç... Seninle hâlâ konuştuğumu biliyorlar. Arada bir görünüyorlar."

Başımı ona doğru eğdim. Biz antrenman yaparken diğer Luxenler de yörede devriye geziyor, birilerinin gizlice izlemesini önlüyordu. Blake'in şimdi bu konuda endişelenmesi manidardı. "Gerçekten mi?" dedim.

Dizlerini büküp çömeldi, kollarını dizlerine dayadı ve dingin göle baktı. Yine bir sessizlik oldu, sonra "Şubat ayında Daemon'la Luc'u görmeye gittiğinizi biliyorum," dedi.

Ağzımı açtım, sonra başımı iki yana salladım. Sebebini ona açıklamaya mecbur değildim.

Blake içini çekti. "Bana güvenmediğinizi, hiçbir zaman da güvenmeyeceğinizi biliyorum ama sizi oraya kadar gitme zahmetinden alıkoyabilirdim. Siyah opalin ne yaptığını biliyorum. Luc'un o sayede akıllara durgunluk verici şeyler yaptığını gördüm."

Kızmıştım. "Bize bundan söz etmek hiç aklına gelmedi mi?"

"Önemi yok diye düşünmüştüm," dedi. "O tür opali bulmak olanaksız gibi bir şey ve Daidalos'un melezleri opalle donatması en son beklediğim şeydi. Tanrı aşkına, aklımın ucundan bile geçmemişti."

İşte, Blake'le her zamanki pozisyonda kalmıştım. Ona inanacak mıydım, inanmayacak mıydım? Bacaklarımı bilek hizasından çaprazladım, pamuk gibi, şişman bir bulutun gökte ilerlemesini izledim.

"Tamam," dedim. Çünkü gerçekten de yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek mümkün değildi. Onu yalan makinesine

bağlasak bile bir sonuç elde edebileceğimizi sanmıyordum.

Blake şaşırmış gibiydi. "Keşke her şey farklı olsaydı Katy."

Burnumdan soludum. "Bence de. Yüzlerce insan aynısını söylüyordur."

"Biliyorum." Toprağı eşeleyip bir çakıl taşı buldu. Eline alıp yavaşça döndürdü. "Bir süredir, tüm bunlar sona erdiğinde ne yapacağımı düşünüyorum. Chris büyük ihtimalle... eskisi gibi olmayacak, anlıyor musun? Başka bir yere gidip gözlerden kaybolmamız gerekecek ama ya ayak uyduramazsa? Ya o... değişmişse?"

Beth gibi, aklı başında değilse. "Deniz kıyısına bayılır demiştin. Sen de seviyorsun. Oralara gitmelisiniz."

"İyi bir plan gibi geliyor..." Bana baktı. "Ya siz Beth'le ne yapacaksınız? Tanrı aşkına, onu geri getirdikten sonra ne olacak? Daidalos onun peşine düşecektir."

"Biliyorum." İçimi çektim, yere batıp kaybolmak istiyordum. "Galiba onu saklamamız gerekecek. Nasıl olduğuna bakarız. Orasını başımıza geldiğinde düşünürüz artık. Ancak hepimiz bir arada olduğu sürece illaki bir yolunu buluruz."

"Evet..." Durdu, dudakları incecik oldu. Kolunu savurup çakıl taşını göle fırlattı. Taş üç kez sekti, sonra battı. Blake ayağa kalktı. "Seni yalnız bırakayım ama buralarda olacağım."

Ben daha yanıt veremeden kalkıp gitti. Kaşlarımı çattım, onu görebilmek için başımı uzattım. Gölün kıyısı boştu, sadece yakınlarda bir ağacın altında birkaç kızılgerdan hoplayıp sekiyordu.

Tuhaf bir sohbet olmuştu.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım, zihnimi boşalttım. Yalnız başıma kaldığım ve etraf sessizleştiği anda her yandan bin bir türlü şey üstüme çullandı. Uykuya dalmakta güçlük çektiğimde babamın Florida'da gitmeyi sevdiği kumsalı düş-

kmek gibi bir huyum vardı. Alçalıp yükseldikçe mavi yeşil bir köpükle kıyıya vuran köpüklü dalgaları gözümün önünde canlandırıp bir döngüye dönüştürdüm. Düşüncelerimde o görüntüden başka hiçbir şey kalmadı. Burada sızmayı planlamadığım halde, o derece bitkindim ki kaşla göz arasında uyuyakalmışım.

Beni neyin uyandırdığından emin olamadım ama gözlerimi kırpıştırınca kendimi bir çift yeşil göze bakarken buldum. Güldüm. "Selam," diye mırıldandım.

Dolgun dudaklarının bir tarafı kalktı. "Selam, uyuyan güzel..."

Arkasında, gökyüzü koyu mavisine dönmüştü. "Öpücüğünle mi uyandırdın beni?"

"Evet." Daemon yere dirseğini dayamış, başını eliyle destekliyordu. Diğer elini karnıma koydu, buna tepki olarak göğsümde kelebekler uçuştu. "Sana dudaklarımın gizemli güçleri olduğunu söylemiştim."

Omuzlarım sessiz bir gülüşle hareket etti. "Ne kadardır buradasın?"

"Çok olmadı." Gözleri gözlerimi araştırdı. "Blake'i civarda dolaşırken buldum. Seni burada bırakıp gitmek istememiş."

Gözlerimi devirdim.

"Sinirimi bozuyor ama iyi ki seni burada bırakmamış."

"Aman Daimon, hangi dağda kurt öldü?" Gözlerini kısınca elimi kaldırdım, parmaklarımı alnına dökülen yumuşacık, dalgalı saçlarında gezdirdim. Gözlerini yumdu, nefesim kesildi. "Dawson nasıl?"

"Sakinleşti. Kedicik nasıl?"

"Uykulu."

"Ve?"

Yavaşça parmaklarımı yüzünün yanından aşağı, geniş yanağı boyunca, sonra da köşeli çenesinden aşağıya indirdim.

Avucuma doğru döndü, elimi öptü. "Burada olduğuna çok sevindim."

Üstümdeki ince hırkanın önünü hemen araladı, eklemleri altımdaki atletime değdi. "Ve?"

"Ayılara ya da kurtlara yem olmadığım için şanslıyım."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

Sırıttım. "Duydum ki buralarda böyle bir sorun varmış."

Daemon başını iki yana salladı. "Benim hakkımdaki konuşmaya geri dönelim."

Anlatmak yerine, ona gösterdim. Daemon'ın deyimiyle, içimdeki kitap âşığı açığa çıkmıştı. Göstermek, anlatmaktan çok daha iyiydi. Parmağımla alt dudağını okşadım, sonra elimi göğsüne götürdüm. Başımı kaldırdım, yarı yolda onunla buluştuk.

Öpücük çekingen ve yumuşak bir şekilde başladı. Bu kadifemsi öpücükler, artık çok aşina olduğum bir arzu uyandırıyordu bende. Dudaklarıma değen dudakları, ne istediğimi bilmek içimizde bir kıvılcım uyandırıyor, kalplerimiz birlikte, hızla ve şiddetle çarpıyordu. Kendimi o öpücüğe teslim ettim, içinde boğuldum, o öpücük oldum. Içımde kabaran hislerle başa çıkmakta güçlük çekiyordum. Aynı anda hem coşku verici hem de korkunçtu. Hazırdım, hep hazırdım ama şimdi korktuğumu biliyordum. Çünkü Daemon'ın daha önce söylediği gibiydi, insanlık bilinmeyenden korkuyordu. Daemon'la ben de bir süredir bilinmeyenin kıyısında asılı duruyorduk.

Beni itip sırt üstü yatırdı, çıldırtıcı ve mükemmel ağırlığıyla üstüme çıktı. Elini yukarı kaldırıp kumaşı topladı, parmakları adeta vücudumu dağlıyordu. Dokunuşu hem fazla geliyordu hem de doyamıyordum. Bacağı bacağımın üstünde, arasında hareket ettikçe göğsüm hızla inip kalkıyordu. Benden uzaklaştığında nefes almaya çabaladım, kontrolümü yitirmek üzereydim.

Boğuk bir sesle "Durmam gerekiyor," dedi gözlerini sımsıkı kapatarak. Kirpikleri yanaklarının ucuna kadar yayıldı. "Hem de şimdi."

Parmaklarımı ensesindeki kıvırcık saçlarına geçirdim, elimin ne kadar titrediğini fark etmemesini diledim. "Evet, durmalıyız."

Başıyla onayladı ama ardından başını eğip beni bir daha öptü. Onun da iradesinin benimki gibi, yani sıfır olduğunu görmek güzeldi. Elimi sırtından aşağı indirdim, giydiği tişörtü tuttum, kumaşın altına sokup sıcacık tenini avuçladım. Bacağımı bacağına doladım. Öyle yakındık ki kalplerimiz zaten bir çarpıyor olmasaydı da fark etmezdi çünkü birbirlerini bulur, birlikte çarpmaya başlarlardı.

Nefeslerimiz hızlanmıştı. Delilikti bu. Mükemmeldi. Eli tişörtümün altındaydı, giderek yukarı tırmanıyor, vücudumun her bir yanı önce dünyayı durdurma düğmesine, sonra da aynı şeyi ardı ardına hissedebilmem için tekrarla düğmesine basmak için yanıp kavruluyordu.

Daemon birden kaskatı kesildi.

"Ah, Tanrım, bebek İsa aşkına, gözlerim!" diye feryadı bastı Dee. "Gözlerim!"

Gözlerimi bir çırpıda açtım. Daemon gözlerinden ışık saçarak başını kaldırdı. Sonra ellerimin hâlâ tişörtünün içinde olduğunu fark ettim. Hızla çekip çıkardım.

"Aman Tanrım," dedim dehşet içinde.

Daemon öyle bir küfür etti ki inanamadım. "Hiçbir şey görmedin Dee." Sonra çok daha alçak bir sesle, "Çünkü zamanlaman kusursuz," diye ekledi.

"Sen... onun üstüne çıkmıştın ve ağızlarınız aynen böyleydi." Dee'nin el işaretlerini tahmin edebiliyordum. Devam etti. "Bundan fazlasını görmek istemiyorum. Hayatım boyunca."

Daemon'ın göğsünü ittim, yana devrildi. Ayağa kalkıp döndüm, saçım alev alev yanan yanaklarımı örtsün diye başımı kaldırmadım. Dee'ye şöyle bir baktım. Gören de bizi sevişirken değil, anadan doğma ve merceği fırına verirken basıp zannederdi ama ağzı kulaklarına varıyordu.

"Ne istiyorsun Dee?" diye sordu Daemon.

Dee iki elini beline dayadı, oflayıp puflayarak. "*Senden* hiçbir şey istemiyorum. Ben Katy ile konuşacaktım," dedi.

Utancı falan bir kenara atıp başımı hızla kaldırdım. "Benimle mi konuşacaktın?"

Şaşkın bakışlarım arasında, "Ash ve ben Cumartesi günü öğleden sonra, Moorefield'da açılan yeni, küçük butiğe gideceğiz. Eski tarz kıyafetler satıyorlar. Okul balosu için," dedi.

"Okul balosu mu?" Kavrayamıyordum.

"Evet, okul balosu ay sonunda." Dee, kızaran yanaklarla erkek kardeşine baktı. "Çoğu kıyafet şimdiden satılmıştır. Güzel bir şeyler var mı bilemiyorum ama Ash buranın methini duymuş. Elbise dendi mi nasıldır bilirsin. Birkaç gün önce oradan çok güzel, kısa bir süveter almış ve..."

"Dee," dedi Daemon, dudaklarını çekiştiren küçük bir tebessümle.

"Ne oldu? Seninle konuşan mı var?" Bana döndü, kızmıştı. "Neyse, bizimle gelir misin? Yoksa baloya kıyafetin var mı? Varsa o zaman gezimiz anlamsız ama hiç değilse..."

"Hayır, kıyafetim yok." Beraber bir şeyler yapmayı teklif ettiğine inanamıyordum. Sersemledim, umutlandım, tekrar sersemledim.

"Harika!" deyip güldü. "O zaman ver elini cumartesi. Lesa'ya da gelir mi diye sormak istiyordum..."

Bu bir rüyaydı herhalde. Lesa'ya da mı gel diyecekti? Bir şeyler olmuştu da ben mi kaçırmıştım? Kız kardeşi heyecanla

şakırken Daemon'a baktım, bana güldü. "Dur bir saniye," dedim. "Ben baloya gelmeyi düşünmüyordum."

"Ne?" Dee'nin ağzı açık kalmıştı. "Son sınıf balosu bu."

"Biliyorum ama bunlar olup biterken... Hiç aklıma gelmedi." Yalandı bu çünkü okulda flamaları, bayrakları görmeden iki adım atmak mümkün değildi.

Dee'nin inanmakta güçlük çeken ifadesi daha da ciddi bir hal aldı. "*Son sınıf* balosu dedim."

"Ama..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp Daemon'a baktım. "Gitme teklifinde bulunmadın bile."

Güldü. "Sormam gerektiği aklıma gelmemişti. Zaten gideceğimizi farz etmiştim."

"Her şeyi farz edenler için ne dersler bilirsin," dedi Dee, topukları üstünde geriye sallanıp.

Daemon onu duymazdan geldi. Yüzünden gülümsemesi silinmişti. "Ne oldu Kedicik?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunca şeye rağmen nasıl olur da hâlâ baloya gidebiliriz? Weather Dağı'na dönebileceğimiz kadar dayanıklılık kazandık sayılır ve..."

"Ve okul balosu cumartesi günü," dedi elini saçımdan çekerek. "Yani, iki hafta sonra hazır olursak, Pazar günü harekete geçeceğiz."

Dee öne fırladı, yanmış gibi ayağını önce bir ayağına sonra diğerine verdi. "Sadece birkaç saat sürecek. Birkaç saat kendinize zarar vermeseniz de olur."

Sorun zaman, hatta oniks bile değildi. Her şeyden, Carissa'dan sonra baloya gitmek bana doğru görünmüyordu...

Daemon uzanırken kolunu belime doladı, alçak sesle konuştu. "Bu yanlış değil Kat. Gitmeyi hak ettin."

Gözlerimi kapadım. "O kutlayamıyorken biz neden kutlayalım ki?"

Yanağını yanağıma dayadı. "Hâlâ buradayız ve kırk yılın başında da olsa, normal şeyler yapmayı hak ediyoruz."

Ediyor muyduk?

"Senin suçun değil," diye fısıldayıp şakağımı öptü. Geri çekildi, gözüme baktı. "Okul balosuna benimle gelir misin Kat?"

Dee yine huzursuzca kımıldandı. "Ne olur evet de, o zaman birlikte kıyafet bakmaya gidebiliriz ve erkek kardeşimi reddetmen gibi acayip bir görüntüye tanık olmam. Burnu yere sürtülmeyi hak ettiği halde."

Gülüp ona baktım. Dee bana çekingen bir tavırla gülümsedi, yüreğimde bir umut filizlendi. "Tamam." Derin bir nefes aldım. "Baloya gideceğim çünkü bu konuşmanın daha acayip bir hal almasını istemiyorum."

Daemon burnumu çekiştirdi. "Ne alabiliyorsam yanıma kâr kalır."

Güneşin önünden geçen bir bulut orada durmuştu sanki. Hava bir anda hissedilir derecede soğudu.

İliklerime kadar üşürken tebessümüm de yüzümden kayboldu. Bu mutlu bir andı... iyi bir andı. Dee'yle ilişkimde hâlâ bir umut vardı. Okul balosu da yabana atılacak şey değildi. Daemon'ı smokinli görmek muhteşem bir manzara olacaktı. O gecelik sıradan ergenler gibi davranacaktık ama üstümüzdeki gölge nasıl olduysa içime sızmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Daemon kaygılı bir sesle.

"Hiç," dedim ama bir şey olmuştu. Sadece, ne olduğunu bilmiyordum.

30

Ertesi gün ilk yaptığım şeylerden biri, Lesa'yı davet etmekti. Kulakları dikilip de kabul edince nasıl sevindim anlatamam. Gitme kararı vermem çok daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Carissa'nın en iyi arkadaşının onay vermesi benim için büyük önem taşıyordu.

Benim gibi o da Ash'le alışverişe çıkma konusunda biraz şüpheliydi ve arada taş fırlatırken eski kişiliği yer yer ortaya çıkıyordu.

"İddiaya girerim acayip dar ve kısa bir şey giyecek, bizler de çirkin Oompa Loompa'lar gibi kalacağız yanında." Esefle içini çekti. "Yo, bence öyle de yapmayacak. Muhtemelen dükkâna gideceğiz ve o ayna önünde çıplak dolaşacak."

Güldüm. "Hiç şüphem yok ama Dee'nin bizi çağırmasına sevindim."

"Ben de," dedi ciddi bir tavırla. "Onu özledim, özellikle de şeyden sonra... Evet, özledim onu."

Gülümsemem biraz zorakiydi. Laf ne zaman Carissa'ya gelse ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki bugünlük şansımız vardı çünkü Daemon, altı yaşında bir velet gibi atkuyruğumu çekmeye karar vermişti.

Arkamdaki sıraya oturdu, sonra emektar kalemiyle sırtımı dürttü.

Lesa'ya bakıp gözlerimi devirdim, arkama baktım. "Sen ve o kahrolası kalemin."

"Bayılıyorsun." Sırasının üstünden uzandı, kalemi çeneme vurdu. "Neyse, okuldan sonra beraber döneriz. Yapmamız gereken şey bir saat ertelendi. Annen de o sırada Winchester'da olacak, değil mi?"

Damarlarımda coşku dolu pes bir uğultu oldu. Bu işin sonunun nereye çıkacağını biliyordum. Annem yoktu. Birlikte ve kesintiye uğramadan yaklaşık bir saat... umarım.

Dayanamayıp hülyalı bir şekilde içimi çektim. "Mükemmel olur."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kalemini aldı, arkasına yaslanıp beni süzdü. "Sabırsızlanıyorum."

Kan her yere hücum edince beynimden oksijen çekilivermişti. Kendimi bayılacakmış gibi hissedip başımı öne salladım, önüme döndüm. Lesa'nın yüzündeki bakış, konuştuklarımızı kulak misafiri olduğunu gösteriyordu.

Kaşlarını imalı biçimde oynatınca yüzüm utançtan mosmor kesildi. Ah, ulu Tanrım...

Trigonometri dersinin ardından, sabahın geri kalanı geçmek bilmedi. Kâinat beni karşısına almıştı. Sanki enerji ve heyecanla hop oturup hop kalktığımı biliyordu. Bir yanım gergindi. Kim gerilmezdi ki? Eğer baş başa zamanımız olursa, bölünmezsek ve taşlar yerine otururs a...

Taşlar yerine otururs a mı?

Kıkırdamamak için kendimi tuttum.

Blake biyoloji ders kitabından başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim ağzım kulaklarımda. "Bir şey olmadı."

Tek kaşını kaldırdı. "Matthew'nun okuldan sonra bir öğrencinin ailesiyle görüşmesi varmış. Daemon sana söyledi mi?"

Tekrar kıkırdadım, bana tuhaf tuhaf baktı. "Evet, söyledi."

Blake bana bir saniye baktı, sonra kalemini sıraya bıraktı. Hiç uyarıda bulunmadan uzandı, saçıma takılmış bir toz zerresini aldı. O kolunu geri çekerken ben de geriye sıçradım, o sayede burnum, bileğinin kokusunu alacak mükemmel açıya geldi.

O taze, limon kokusu içimde garip, tedirgin edici bir hış uyandırmıştı. Hani bir salaklık eder de herkese rezil olacağınızı anlarsınız ya. Tenim karıncalandı.

Bir anı sallanıp kurtuldu. O kokuyu... daha önce de duymuştum.

"İyi misin?" diye sordu.

Koku alma becerimi iyileştirecekmiş gibi, başımı yana eğdim. Nereden tanıyordum bu kokuyu? Belli ki daha önce Blake'in üstünde koklamıştım. Şu pahalı kolonyalardan biri olduğuna şüphe yoktu ama sadece o kadarla kalmıyordu.

Bir aktörün sesini duymak ama yüzünü görmemek gibiydi. Yanıt dilimin ucundaydı ve o rahatsızlığı üstümden atamıyordum.

Koku bana neden bu denli tanıdık geliyordu? Kafamda Daemon'ın yüzü belirdi ancak bu doğru değildi. Daemon kırlar ve rüzgâr gibi toprak kokuyordu. Kokusu o gittikten sonra kıyafetlerime, yastığıma uzun süre siniyordu...

Yastığım...

Kalbim önce durdu, sonra tekledi. Sonra birden düştü, beraberinde ben de oturduğum yerden düşüyordum az daha. Önce bir şok, ardından öyle bir öfke içimi bürüdü ki, öne fırladım.

Daha fazla oturamazdım. Nefes alamıyordum.

Gömleğimin altında statik elektrik çatırdamaya başlamış-

11 Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Havayı yanmış ozon kokusu sardı. Sınıfın önündeki Matthew başını kaldırdı. Önce Dawson'a baktı, çünkü birisi kontrolünü yitirse bu ben değil de o olacaktı. Ancak Dawson da sınıfta gözlerini gezdiriyor, havadaki bir anda artan statik elektriğin ve sürtünmenin kaynağını araştırıyordu.

Benden geliyordu hepsi.

Patlayacaktım.

Harekete geçip kitabımı kapadım, postacı çantamın içine tıktım. Hiç zaman yitirmeden, titreyen bacaklarımla kalktım. Tenim uğulduyordu adeta. Belki de düşük frekansla. Üstümden şiddetli bir enerji yayılıyordu. Daha önce sadece bir defa böyle hissetmiştim, o da Blake'leydi...

Meraklı bakışları görmezden geldim, kaygı dolu bakışlarını yanıtlayamadan Matthew'nun yanından geçip gittim. Sınıftan fırlayınca sakinleşmek için birkaç defa derin derin nefes aldım. Gri dolaplar etrafımda bulanıklaştı. Konuşmaların sesi alçaldı, hepsi uzaktan gelmeye başladı.

Nereye gidiyordum? Ne yapacaktım? Daemon'a gitmek ihtimal dışıydı çünkü şu anda, bunca olayın üstüne, bize gereken son şeydi bu.

Çantamın kayışını sımsıkı kavrayıp ilerlemeye başladım. Kusacak gibiydim. Öfke ve mide bulantısı içimi kasıp kavuruyordu. Koridorun sonundaki kızlar tuvaletine yürüdüm.

"Katy! İyi misin? Bekler misin beni?"

Yer altımdan çekiliyordu ama yürümeye devam ettim.

Blake bana yetişti, kolumu tuttu. "Katy..."

"Sakın bana dokunma!" Dehşet içinde kolumu çekip kurtardım.. dehşete düşmüştüm. "Sakın bir daha dokunayım deme!"

Bana bakakaldı, yüz hatları öfkeyle gerildi. "Senin sorunun ne?"

Korkunç, pis bir his içimi tırmalıyordu. "Biliyorum Blake. Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" Şaşırmış gibiydi. "Katy, gözlerin parlamaya başladı. Sakinleşmen lazım."

Bir adım attım, sonra kendimi zorla durdurdum. Kontrolümü yitirmeme ramak kalmıştı. "Sen... ucubenin tekisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Tamam, bana daha ayrıntılı bir açıklama borçlusun çünkü seni bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum."

Koridor şu anda boştu ancak burası bu tarz bir konuşmaya müsait değildi. Dönüp merdiven boşluğuna yöneldim. Blake de peşimden geldi ve kapıyı ardımızdan kapatır kapatmaz döndüm.

Ona çarpan yumruğum değildi.

Bir şok silahından çıkana benzer bir enerji patlaması göğsüne isabet etti. Blake sendeleyip kapıya çarptı, kol ve bacakları seğirdi, ağzı açık kaldı.

"Bu," diye soludu, "ne içindi?"

Parmaklarımda statik elektrik gezinıyordu. Tekrar yapmak istiyordum. "Sen yatağımda yatıyordun."

Blake doğruldu, elini göğsünde gezdirdi. Sahanlığın penceresinden gelen hafif ışık yüzünde dans ediyordu. "Katy, ben..."

"Sakın yalan söyleme. Yatağımda yattığını biliyorum. Kolonyanın kokusunu aldım. Yastığımda da var aynısı." Safra tadı genzimi doldurmuştu ve vurma isteğiyle mücadele ediyordum. "Bunu nasıl yapabildin? Bu kadar tiksinti verici, sapıkça bir şeyi nasıl yapabildin?"

Gözlerinde bir şey belirdi. Öfke miydi? Kırgınlık mı? Bilmiyordum, umursamıyordum da. Yaptığı şey o denli yanlıştı ki, normalde uzak durma kararı çıkartılırdı.

Blake ellerini saçlarında gezdirdi. "Sandığın gibi değil."

"Değilmiş." Kısa bir kahkaha attım. "Başka ne olabilirdi ki. Evime, yatak odama davet edilmeden geldin ve... ve benimle yatağa girdin, seni adi..."

"Sandığın gibi değil!" diye bağırdı ve içimdeki Kaynak buna tepki vererek daha da kabardı. Hocaların merdiven boşluğuna koşmasını bekledim ama olmadı. "Daidalos yüzünden geceleri nöbet tutuyorum. Tıpkı Daemon ve diğer Luxen'ler gibi yöreyi kolaçan ediyorum."

Alay ettim onunla. "Ama onlar yatağıma girmiyor Blake."

Bana hiç çekinmeden öyle bir baktı ki, onu dövmek istedim. "Biliyorum. Dediğim gibi, niyetim bu değildi. Bir kazaydı."

Apışıp kalmıştım. "Ayağın kaydı da yatağıma mı düştün? Çünkü başkasının yatağına kazayla nasıl girilir bilemiyorum."

Yanakları al al olmuştu. "Önce dışarıyı, sonra ne olur ne olmaz diye içeriyi kontrol ediyorum. Senin de bildiğin gibi, melezler evine girebilir Katy. İstese Daidalos da girebilir." Ya Daemon içerdeyken gelecek olsa? Sonra jetonum düştü, kendimi yine berbat hissettim. "Geceleri beni ne kadar izliyorsun?"

Omuz silkti. "Belki birkaç saat."

Yani çoğu zaman Daemon'ın geldiğini fark edebilirdi ve gerisi de sırf şanstı. Bir yanım keşke Daemon oradayken denseydi diyordu. Öyle bir şey olsa Blake aylar boyu düzgün yürüyemezdi.

Bu merdiven boşluğundan da topal çıkma ihtimali büyüktü.

Blake düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibiydi. "Evin içini kontrol ettikten sonra, ben... neler oldu bilmiyorum. Kâbus görüyordun."

Neden acaba? Yatağımda benimle uyuyan sapıklar olduğu için.

"Seni rahatlatmak istemiştim, o kadar." Pencerenin altında duvara yaslandı, gözlerini kapattı. "Sanırım uyuyakalmışım."

"Bir seferlik bir şey değildi. Öylesini bile kabul etmezdim. Anlıyor musun beni?"

"Anlıyorum." Gözleri incecik birer çizgiden ibaretti. "Daemon'a söyleyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. Bunu kendim halledebilirdim. *Edecektim de.* "Seni anında öldürür, sonra kendimizi Daidalos'un pençesinde buluruz."

Rahatladı, vücudu gevşedi. "Özür dilerim Katy. Göründüğü kadar sapıkça..."

"Değil mi diyecektin? Sen ciddi misin? Yo, sakın yanıt verme. Umurumda bile değil." Yürüdüm, sesim titriyordu. "Beni merak etmiş, bana göz kulak olmak istemiş olman umurumda değil. Evim yansa bile umurumda değil. Bir daha ayak basmayacaksın oraya. Kesinlikle yatağımda uyumayacaksın. Öptün bile..." Hızla bir nefes aldım. O boğucu, çirkin, kapkara his yeniden ortaya çıkmış, boğazıma yerleşmişti. "Umurumda değil. Gereğinden fazla yanıma yaklaşmanı istemiyorum. Tamam mı? Benden uzak dur. Ne beni seyret ne de başka bir şey yap."

Çalkantılı gözlerinde kırgınlığını gördüm. Uzunca bir süre, itiraz edecekmiş gibi durdu. "Tamam."

Kapıya döndüm, tüm vücudum titriyordu. Sonra dönüp ona baktım. Opak pencerelerin altında, boynunu bükmüş duruyordu. Bir elini diken diken saçlarında gezdirdi, ensesini tuttu.

"Yaptığın şeyi bir defa daha yaparsan canını yakarım." Boğazım düğümlenmişti. "Ne olacağı umurumda değil. Canını yakarım senin."

Bu keşfin etkisini üstümden atmam kolay değildi. Günün geri kalanında kaynar suyla duş yapma isteğiyle, tadı ağzımdan gitmeyen bir hiddet arasında kaldım. Neyse ki Matthew'yu Blake'in her zamanki Blake'liğini yaparak beni sinirlendirdi.

gine ikna edebildim. Bu da gayet inanılırdı ve Blake'in neden peşimden geldiğini açıklıyordu. Lesa'ya kendimi iyi hissetmediğim için dersten çıktığımı söyledim, o da bunun öğleden sonraki planlarımı altüst edeceğine dikkati çekti.

O planlar çoktan mahvolmuştu.

Konuyu Daemon'a açmaya hiç niyetim yoktu. Zıvanadan çıkardı ve her ne kadar nefret etsem de, Blake'e muhtaçtık. Yazdığı bir mektup yüzünden Daidalos'un eline düşemeyecek kadar çok yol almıştık. Beth'i kurtarmamayı da göze alamıyordum.

Gün boyu düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Bunca zamandır ya rüya gördüğümü ya da yanımda yatanın Daemon olduğunu sanmıştım ama anlamam gerekirdi. Daemon ne zaman yaklaşsa aramızdaki bağlantının verdiği o sıcaklığı bir kez olsun hissetmemiştim.

Blake'in hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir ucube olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

Dönüş yolunda postaneye uğradım. Daemon arabadan inip peşimden geldi. Kapıya üç adım kala beni arkamdan, belimden tutup kaldırdı. Beni öyle bir döndürdü ki, bacaklarım küçük birer yel değirmeni gibi oldu.

Postaneden çocuğuyla çıkan bir kadın az daha bacaklarımı hedef alıyordu. Güldü, bunun Daemon'ın yüzündeki gülümsemeyle bir alakası olduğunu düşündüm.

Beni yere indirip bırakınca kapıya doğru sallanarak yürüdüm. Güldü. "Sarhoş gibi gidiyorsun."

"Sayende."

Bir elini omuzuma attı, keyfi yerindeydi. Annemin posta kutusunun önünde durduk, paketleri çıkardım. Birkaçı kitapevlerinden geliyordu, çoğu reklamdı.

Daemon sarı paketleri elimden kaptı. "Aa! Kitap! Burada kitap var!"

Sırada bekleyen birkaç kişi bakıp güldü. "Onları hemen bana ver."

Kitapları göğsüne bastırdı, baygın gözlerle beni süzdü. "Artık hayatım anlam kazandı."

"Benim hayatım da, okulun kütüphanesindeki bilgisayarlardan başka bir yerden tanıtım yazısı yazabildiğimde anlam kazanacak."

Haftada iki kez yapıyordum bunu çünkü yepyeni dizüstü bilgisayarım gökteki büyük bilgisayar cennetine uçmuştu. Daemon da her seferinde benimle geliyordu. Ona sorulursa, yazdıklarımı "düzeltmek" için yapıyordu bunu. Yani, dikkatimi dağıtıp duruyordu.

Postaların geri kalanını elimden alıp yanağımı öptü. "Güzel olurdu değil mi? Ama sanırım annenin dizüstü kotasını doldurdun."

"İkisi de benim suçum değildi." Kısa süre önce mahvolan bilgisayarımı ondan köşe bucak saklıyordum. Eğer bulursa, hapı yuttuğumun resmiydi.

"Doğru." Kapıyı minyon, yaşlı bir kadın için açık tuttu, sonra salına salına yanından geçmeme izin verdi. "İddiaya girerim her gece rüyalarında yepyeni bir dizüstü bilgisayar görüyorsundur."

Arabamın yanında durduğumda ılık bir meltem bir tutam saçımı yüzüme yapıştırdı. "Rüyamda seni görmenin haricinde mi?"

"Beni gördüğün rüyaların arasında," diye düzeltti, paketleri arka koltuğa bıraktı. "Yeni bir bilgisayarın olsa yapacağın ilk iş ne olurdu?"

Anahtarı ona verip yolcu koltuğuna geçtim, düşündüm. "Bilmiyorum ki. Muhtemelen ona sarılır, başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğimi söylerdim."

Tekrar güldü, gözleri ışıl ışıldı. "Başka?"

"Bir vlog hazırlar, dizüstü tanrılarına bu dizüstü bilgisayarı bana bahşettikleri için şükrederdim." İçimi çektim, çünkü başka türlü bilgisayar almama olanak yoktu. "İşe girmem lazım."

"Senin üniversite başvurusu yapman lazım."

"Sen de başvurmadın ama," diye dikkatini çektim.

Bana yan yan baktı. "Seni bekliyordum."

"Colorado," dedim, onaylayınca annemin dehşet içindeki ifadesi aklıma geldi. "Annem keçileri kaçırır."

"Bence üniversiteye gideceğine sevinir."

Haklı vardı ama üniversite meselesi şu an bana çok mualakta gözüküyordu. Birkaç ay sonrası şöyle dursun, önümüzdeki haftanın ne getireceğini bile bilmiyordum. Fakat notlarım iyiydi ve önümüzdeki yıl bahar dönemi için burslara bakıyordum.

Colorado'da... Daemon'ın üniversiteden gelen broşürü gördüğünü biliyordum. Sıradan ergenler gibi üniversiteye Daemon'la birlikte gitmek çok cazipti. Tek sorun, hayallerimi yüksek tutup bunu başaramazsam çok acı olacağıydı.

Evim sessiz, biraz da sıcaktı. Daemon kendine bir bardak süt alırken ben de oturma odasının penceresini açtım. Mutfağa girdiğimde ağzını elinin tersiyle siliyordu, saçları karmakarışıktı ve gözleri çimen yeşiliydi. Yaptığı hareketle tişörtü pazılarının ve göğsünün üstünde gerilmişti.

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Süt, vücut için yararlıydı.

Daemon'ın gülümsemesinin de vücudundan aşağı kalır yanı yoktu. Bardağı tezgâha bıraktı, öyle hızlı hareket etti ki, karşıma dikilip yanaklarımı avuçlarına alana kadar onu göremedim. Yanımda doğal davranmasına bayılıyordum. İlk başta bu acayip hızlı uzaylı numaralarını beni kızdırmak için yaptığını sanmışım oysa onun doğal haliydi bu. Aslında, insanlar

için normal sayılan hıza inmek daha çok enerji harcamasına yol açıyordu.

Ansızın beni öptü. Sütün yanı sıra daha zengin, gür ve yumuşak bir koku daha vardı onda. Beni genlettiğini ve basamakların farkına vardığımızı şimdi anlıyordum.

Blake'le aramda geçenlerin tüm güne gölge düşüreceğini sanmıştım ama belli ki Daemon'ın ve öpücüklerinin ne denli çekici olduğunu unutmuştum. Bacaklarımı beline doladım, elimin altındaki kaslarını hissetmek bana büyük keyif verdi.

Merdivenin başında durmadı. İlerlemeye ve öpmeye devam etti. Kalbim küt küt atıyordu. Döndü, odamın kapısını hafifçe tekmeyle açtı ve kalbim adeta yerinden sıçradı, çünkü artık yatak odamdaydık ve bizi bölebilecek hiç kimse yoktu. Gergin bir coşku sarmalamıştı beni.

Daemon başını kaldırdı. Dudaklarında çarpık bir gülümseme şekillendi ve hızla soluyarak aşağı kaydım. Geriye gidip yatağımın kenarına oturmasını, parmaklarının yavaşça parmaklarımı bırakıp avucumda gezinmesini şaşkınlıkla izledim. Kolumdan yukarı bir karıncalanma yayılıyordu.

Sonra çalışma masamın üstüne baktı.

Bakışlarını takip edip gözlerimi kırpıştırdım. Odamda bir serap belirdi sanmıştım çünkü gördüğüm şey gerçek olamazdı.

Masamda, kiraz kırmızısı kılıfının içinde bir MacBook Air duruyordu.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Beynim boşalmıştı. Doğru eve mi gelmiştik acaba? Tanıdık gelen eşyalara bakıp öyle olduğunu düşündüm.

Masaya doğru bir adım atıp durdum. "Benim için mi?"

Hoş bir tebessüm yüzüne ağır ağır yayıldı, gözlerinin içi güldü. "Senin masanda olduğuna göre..."

Kalbim duracak gibi oldu. "Anlayamadım."

"Bak, Apple Store diye bir yer var. Oraya gittim, bir tane beğendim ama ellerinde yoktu." Söylediklerini takip edebiliyor muyum diye görmek için durdu çünkü öylece bakıyordum. "O yüzden sipariş verdim. O arada bir de kılıf ısmarladım. Seçimde özgür davrandım çünkü kırmızıyı yeğlerim."

"Peki neden?"

Hafifçe güldü. "Keşke şu yüzünü bir görebilseydin."

Ellerimi yanaklarıma koydum. "Neden peki?"

"Bilgisayarın yoktu, blog tutmayı ne kadar sevdiğini, ne kadar önem verdiğini biliyorum. Hep okul bilgisayarını kullanacak halin yoktu ya." Omuz silkti. "Hem sevgililer gününü de geçiştirmiştik. İşte öyle."

Derin bir nefes aldım. Tam bir Daemon hayranı olmama beş saniye kalmıştı. "Bana mı aldın bunu? Hem de MacBook Air ha? Bunlar çok pahalıdır."

"Vergisini ödeyen yurttaşlara teşekkür et. Ödedikleri para SD'ye gidiyor, onlar da parayı bize veriyor." Yüz ifademi görünce güldü. "Ben de tasarrufu severim. Küçük bir servet biriktirdim."

"Daemon bu çok pahalı bir hediye."

"Senin."

Bakışlarımı Mac'ten ayıramıyordum. Kaç defa aklıma *dizüstü* sözcüğünü getirdiğimde aklımda MacBook canlanmıştı kim bilir?

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Tekrar omuz silkti. "Hak ediyorsun."

İçimde bir şey koptu. Daemon'a sarıldım, güldü, kollarını belime doladı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," deyip durdum onu öpücük sağanağına tutarak.

Başını tekrar yorgana yasladı, güldü. "Vay be. Heyecanlanınca amma kuvvetli oluyormuşsun."

Oturdum, ona gülümsedim. Yüzü biraz bulanıklaşmıştı. "Benim için bunu yaptığına inanamıyorum."

Yüzünden şımarıklık akıyordu. "Hiç aklına gelmemişti, değil mi?"

"Hayır. Demek o yüzden blog lafını dilinden düşürmüyordun." Oyuncu bir tavırla göğsüne vurdum. "Sen..."

Kollarını başının altına yastık yaptı. "Neymişim ben?"

"Akıl almazsın." Öne eğilip öptüm onu. "Akıl almaz."

"Yıllardır hep demiyor muyum?"

Dudağım dudaklarında, güldüm. "Ciddiyim, bunu yapmana gerek yoktu."

"İçimden geldi."

Avazım çıktığınca bağırmak haricinde ne yapacağımı bilmiyordum. Hediye olarak MacBook almak Noel ile Cadılar Bayramı'nın bir arada kutlanması gibiydi.

Kirpikleri alçaldı. "Tamam, tamam. Ne yapmak istediğini biliyorum. Hadi, kurcala biraz."

"Emin misin?" Parmaklarım keşif için sabırsızlanıyordu.

"Evet."

Tiz bir çığlık atıp onu yine öptüm, sonra yuvarlanıp dizüstü bilgisayarın üstüne atladım. Süper hafif bilgisayarı yatağıma götürüp Daemon'ın yanına oturdum, bilgisayarı kucağıma koydum. Bir saatte bütün programları hatmettim, bir Mac Book Air sahibi olmaktan ötürü kendimi inanılmaz derecede havalı ve akıllı hissetmenin çeşitli aşamalarından geçtim.

Daemon da arkamdan uzanıp bilgisayarın çeşitli özelliklerini tanıtıyordu. "Web kamerası da şurada."

Yüzlerimiz ekranda belirince çığlığı bastım, sonra da güldüm. "İlk vlog'unu bence hemen, şimdi yapmalısın," dedi.

Neşeyle kayıt düğmesine basıp "Bir MacBook Air'im var!" diye haykırdım.

Daemon gülerek yüzünü saçlarıma gömdü. "Maskara seni."

Durdurma düğmesine bastım ve saatin kaç olduğunun farkına vardım. Bilgisayarı kapattım, yanımıza koydum, Daemon'a bir daha sarıldım. "Teşekkür ederim."

Beni aşağı çekti, elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elini çekmedi. "Sevinmen çok hoşuma gidiyor. Seni sevindirebilmek için küçük bir şey yapabildiysem ne mutlu bana."

"Küçük bir şey mi?" Şaşkınlıktan sesimi yükseltmiştim. "Küçük bir şey değil bu. Eminim ki bir sürü..."

"Fark etmez. Sen mutluysan ben de mutluyum."

İçim sıcacık oldu. "Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Şımarık bir tavırla güldü. "Biliyorum."

Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Gözlerimi devirip yatağın diğer ucunda oturdum, ayakkabılarımı ayağımdan attım. Yatak odasının penceresinden baktığımda masmavi, harika bir gökyüzü haricinde hiçbir şey görünmüyordu. Parmak arası terlik giyilecek zaman gelmişti artık. Parmak arası!

"Hiç söylemeyeceksin, değil mi?"

"Neyi?" Ellerini kalçalarıma koyup doğrulurken yatak sallandı.

Dönüp baktım. Gür kirpikleri gözlerini örtüyordu. "Neyi olduğunu biliyorsun."

"Hımm?" Ellerini belimin iki yanından yukarı kaydırdı, her zamanki gibi dikkat dağıtıcıydı.

Kimi kızlar, erkek arkadaşlarının o malum sözcüğü ağızlarına almamasından rahatsız olur. Doğruya doğru, karşımdaki başka biri olsa ben de alınırdım belki ama Daemon söz konusuysa, eh, onun hislerini sergilemekte hiçbir çekincesi yoktu ama dile getirmekte güçlük çekiyordu.

Bundan rahatsız değildim. Ama bu konuda takılmayacağım anlamına da gelmiyordu.

Yanağımdan öptü, sonra yataktan kayıp indi. "Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek ne kelime, *bayıldım*."

Daemon tek kaşını kaldırdı.

"Ciddiyim, resmen âşık oldum. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Aynı kaşını oynattı. "Bence teşekkür edebilirsin."

Ayağa kalktım, onu hafifçe itip odamın zemininde parmak arası terliklerimi aradım. Carissa'nın geldiği geceden beri burada pek bir şey aramamıştım. Eşyalarım hâlâ en olmadık yerlerden çıkıyordu. Eğildim, benekli yatak örtümü kaldırıp yatağın altındaki sahipsiz bölgeye baktım.

Yerde birkaç kâğıt vardı. Bir sürü de top haline gelmiş çorap. Spor ayakkabımın bir teki, birkaç derginin yanında duruyordu. Diğer teki de çorapların yarısına katılmıştı herhalde çünkü çoraplardan hiçbiri birbirini tutmuyordu.

Parmak arası terliklerim ortalarda bir yerdeydi. Yere yatıp uzandım, avucumu yere vurdum.

"Sen ne yapıyorsun orada?" diye seslendi Daemon.

"Terliklerimi almaya çalışıyorum."

"O kadar mı zor?"

Duymazdan gelip terliklerime yoğunlaştım, irademi kullanarak bana gelmelerini istedim. Bir saniye sonra önce biri elime çarptı, ikincisi geldiğinde ise yumuşak ve pürüzsüz bir şey avucuma değdi.

"Bu da nesi?."

Terlikleri bir kenara atıp el yordamıyla o nesneyi aradım. Yatağın altından çıkarıp oturdum, avucumu açtım.

"Yüce Tanrım," dedim.

"Hayrola?" Daemon da yanıma çömeldi, bir anda nefesini tuttu. "Sandığım şey mi o?"

Avucumda duran şey, ortasında canlı, kızıl bir ateş gibi kırmızı renk bulunan parlak, siyah bir taştı. Carissa'nın olmalıydı. Bilezik kısmı yoktu, heralde vücuduyla birlikte yok olmuştu ancak geriye bu kalmıştı.

Elimde bir opal parçası tutuyordum.

KAKTÜS TEAM

31

Salak salak birbirimize bakıp hemen işe koyulduk. Bozuk paradan biraz daha büyük olan taşı alarak aşağıya indik. Kalbimiz deli gibi atıyordu.

Taşı Daemon'a verdim. "Bir şey dene, şu yansıtma olayı gibi bir şey."

Opallerin yapabileceklerini öğrendiğinden beri muhtemelen bir parça opal için yanıp tutuşan Daemon reddetmedi. Elini kapattı ve dişlerini sıkıp konsantre oldu.

İlk başta hiçbir şey olmadı, sonra hafif bir ışıltı vücudunun çevresini kapladı. Dee heyecanlandığında kolunun ışıldayıp kaybolması gibiydi, ancak sonra ışıltı tüm vücuduna yayıldı ve Daemon ortadan yok oldu

Buhar olup uçtu.

"Daemon?" Kanepenin yakınlarından hafif bir kıkırdama geldi. Gözlerimi kıstım. "Seni hiç göremiyorum."

"Hiç mi?"

Başımı iki yana salladım. Bu tuhaftı. Buradaydı ama onu göremiyordum. Geri adım atarak kendimi kanepeye odaklanmaya zorladım. Sonra farkı anladım. Kanepenin önündeki ve sehpanın arkasındaki boşluk normal değildi. Dalgalıydı, hani

suya camdan bakarsınız ya, onun gibi ve Daemon'ın orada durduğunu ve bukalemun gibi kamufle olduğunu anladım.

"Aman Tanrım, tıpkı Predator gibisin."

Bir duraklama oldu, sonra da "Acayip güzel," dedi. Saniyeler sonra, ilk video oyununu alan çocuk gibi ağzı kulaklarında yeniden ortaya çıktı. "Tanrım, Görünmez Adam gibi banyona gizlice girebileceğim."

Gözlerimi devirdim. "Opali bana ver."

Gülerek opali bana verdi. Taş vücut sıcaklığındaydı ve bu bana garip gelmişti. "Tamamen görünmez olmamdan daha çılgınca bir şey duymak ister misin? Neredeyse hiç enerjim eksilmedi. Gayet iyiyim."

"Vay canına." Taşı ters çevirdim. "Bunu test etmemiz lazım."

Daemon'la ben taşı alarak göle gittik. Diğerleri gelmeden önce yaklaşık on beş dakikamız vardı.

"Sen dene," dedi Daemon.

Opali elimde tuttum; ne deneyeceğimden emin değildim. En zor olan ve gücümün çoğunu harcayan şey Kaynak'ı silah olarak kullanmaktı. O yüzden bunu seçmeye karar verdim. Enerji akımına yoğunlaştım ve bu kez farklı geldi; kuvvetli ve şiddetliydi. Kaynak'a erişmek daha hızlı, daha kolay oldu ve saniyeler içinde boş elimde kırmızı beyaz bir ışık topu ortaya çıktı.

"Vay canına," dedim gülümseyerek. "Bu... farklı."

Daemon başıyla onayladı. "Kendini yorgun falan hissediyor musun?"

"Hayır." Normalde bu beni hemen yorardı, yani opalin gerçekten bir etkisi vardı. Sonra aklıma bir şey geldi. Kaynağın sönmesine izin vererek yeri araştırdım ve küçük bir dal buldum.

Dalı gölün kıyısına götürdükten sonra tek elimle opali sıktım. "Şu tutuşturma olayını hiç beceremedim. En son denediğimde parmaklarımı feci yakmıştım."

"Peki şimdi denemen şart mı?"

Ah, iyi bir noktaya parmak basmıştı. "Ama beni iyileştirmek için sen varsın."

Daemon kaşlarını çattı. "Duyduğum en saçma şey, Kedicik."

Sırıttım ve dikkatimi dala verdim. Kaynak tekrar alevlendi, incecik, eğri büğrü dal boyunca ilerleyip onu tamamen kapladı. Bir saniye sonra dal küle döndü, parçalara ayrıldı ve kırmızı beyaz ışık ortadan kayboldu

"Of," dedim

"Bu ateş değildi ama çok yakındı."

Bunu hayatımda daha önce hiç yapmamıştım. Opalle geliştirilmiş uzaylı gücüm yüzünden olmalıydı çünkü az önce bir dalı Pompeii'ye döndürmüştüm.

"Bırak ben alayım," dedi Daemon. "Oniksin üzerinde bir etkisi var mı diye bakmak istiyorum."

Taşı ona verdim ve parmaklarımdaki külü temizleyerek peşinden oniks yığınına gittim. Daemon tek eliyle opali tuttu, taşların üzerini açtı ve dişlerini sıkarak bir tanesini aldı.

Hiçbir şey olmadı. Hepimizin bu taşlara toleransı gelişmişti ama genellikle irkilir ya da acı duyardık.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Daemon başını kaldırdı. "Hiçbir şey, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ben de deneyeyim." Yer değiştirdik. Haklıydı. Oniksin verdiği acının yerinde yeller esiyordu. Birbirimize baktık. "Vay canına."

Açıklığa ayak sesleri ve konuşmalar geldi. Daemon opalı alıp cebine attı. "Bence Blake bunu görmemeli."

"Kesinlikle," diye onayladım.

Arkamızı döndük ve Matthew, Dawson ve Blake ormanın kenarından ortaya çıktılar. Opalin Daemon'in cebindeyken de

bir etkisi olacak mı, yoksa ona fiziksel olarak dokunmamız mı gerekiyor göreceğiz ve bunu öğrenmek bir hayli ilginç olacak."

"Luc'la konuştum," dedi Blake, hepimiz oniksin etrafında dururken. "Bu Pazar için uygunmuş ve bence o zamana kadar biz de hazır oluruz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Blake başıyla onayladı. "Ya işe yarayacak ya da yaramayacak."

Başarısızlık söz konusu bile olamazdı.

"Mezuniyet balosuna gidiyor musunuz?" diye sordu Blake, kaşlarını çatarak.

"Neden gitmeyelim ki?" dedim savunmaya geçerek.

Blake'in göz rengi koyulaştı. "Bir gece öncesinde bunu yapmak aptalca geliyor. Cumartesi gününü çalışarak geçirmemiz lazım."

"Sana soran olmadı," dedi Daemon, ellerini yumruk yaparak.

Dawson, erkek kardeşine yaklaştı. "Bir gece çalışmamakla bir şey olmaz."

"Hem ben balода görevliyim," dedi Matthew, bu düşünceden tamamen iğrenmiş gibiydi.

Destek bulamayan Blake hoşnutsuz bir şekilde homurdandı. "Iyi. Her neyse."

Sonra çalışmaya koyulduk ve sıra Daemon'a gelince gözleri ondan hiç ayırmadım. Daemon onikse dokununca anında irkildi ama devam etti. Numara yapmıyorsa opalin tene dokunması gerekiyordu. Bunu öğrendiğimiz iyi olmuştu.

Birkaç saat içinde herkes oniksle bir tur çalışmıştı. Ciddi ciddi parmaklarımın ve kas kontrolümün bir daha asla eskisi gibi olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Blake gerekli olan on adımlık mesafeyi korumuş ve benimle konuşmaya çalışma-

mıştı. Onu doğruluk yoluna davet eden konuşmamın işe yaradığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Yaramadıysa... o zaman, şey, kendimi kontrol edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Gece evlerimize dağılırken eve Daemon'la birlikte yürüdüm. "Cebindeyken işe yaramadı, değil mi?"

"Hayır." Taşı cebinden çıkardı. "Bunu bir yere saklayacağım. Şu anda bence birilerinin bunu ele geçirmeye çalışması ya da yanlış ellere geçmesi son isteyeceğimiz şey."

Ona hak verdim. "Sence bu Pazar için hazır mıyız?" Her ne kadar uzun zamandır bu günün gelip çatacağını bilsem de bunu düşününce yüreğim ağzıma geldi.

Daemon opali geri cebine koydu, sonra da beni kollarına aldı. Bana her sarıldığında, bu bana inanılmaz derecede hoş geliyordu ve bunca zamandır nasıl reddedebildiğimi aklım almıyordu.

"Hiçbir zaman bundan daha hazır olamayacağız ki." Yanağına yanağımı sürdü ve titreyerek gözlerimi kapattım. "Hem Dawson'ı daha fazla tutabileceğimizi sanmıyorum."

Başımla onayladım ve kollarımı beline doladım. Ya şimdi ya da hiç. O anda garip bir şekilde aylardır çalışmamıza karşın yeterince zamanımızın olmadığını düşündüm. Belki de hissettiğim bu değildi.

Belki de sadece birlikte yeterince zaman geçiremediğimizi düşünüyordum.

Cumartesi günü Lesa'yla birlikte Dee'nin Jetta'sının arka koltuğuna bindik. Pencereleri açıp mevsimin gerektirdiği güzel havanın tadını çıkardık. Dee bugün de farklı görünüyordu. Siyah bir hırka ve bantlı sandaletlerle birlikte giydiği güzel, pembe yaz elbisesi yüzünden değildi bu. Saçlarını gevşek bir atkuy-

rugu yapmıştı. Gür saçları sırtından aşağı dökülüyor, hoş bir tebessüm taşıyan kusursuz simetriye sahip yüzünü iyice ortaya çıkarıyordu. Dee'nin yüzündeki, alışkın olduğum ve umutsuzca özlediğim şey değildi ama *ona çok yakındı*. Bir şekilde daha rahattı, omuzları daha az gergindi.

Şu anda radyodaki bir rock şarkısına mırıldanarak eşlik ediyor, bir Nascar sürücüsü gibi hızla arabaları sollıyordu.

Bugün bir dönüm noktasıydı.

Rengi kireç gibi olan Lesa, Ash'in koltuğunun arkasına yapıştı. "Şey, Dee, burada geçilmez levhası olduğunun farkında mısın acaba?"

Dikiz aynasından Dee'nin ağzının kulaklarına vardığını gördüm. "Bence o bir tavsiye, kural değil."

"Bence kural," dedi Lesa.

Ash alaycı bir şekilde güldü. "Dee'ye göre yol ver levhaları da sadece tavsiye." Dee'nin araba kullanışının dehşet verici olduğunu nasıl olur da unuturum diye düşünerek güldüm. Normalde benim de koltuğa ya da kapı koluna falan yapışmam gerekirdi ama bugün bizi tek parça halinde alışverişe götürdüğü sürece umurumda değildi.

Öyle de yaptı.

Bu arada neredeyse dört kişilik bir aileyi ve dini bir tur otobüsünü yok ediyorduk.

Dükkan kasabanın merkezindeydi, birbirine bitişik binalardan birinin alt katını kaplıyordu. Ash, topukları, üzerine park ettiğimiz çakıllara değer değmez küstah, küçük burnunu kırıştırdı. "Dışarıdan pek hoş gözükmediğini biliyorum ama cidden o kadar kötü değil. Güzel elbiseleri var."

Lesa şüpheyle eski tuğla binayı süzdü. "Emin misin?" Ash, zarif bir şekilde yürüyerek Lesa'nın yanından geçti ve omzunun üzerinden hınzır bir şekilde gülümsedi. "Mesele giyim

kuşam olunca sizi asla yanlış yönlendirmem." Sonra kaşlarını çatıp uzandı, yeşil ojeli tırnaklarıyla Lesa'nın tişörtüne fiske attı. "Bir gün seninle alışverişe çıkmamız lazım."

Lesa'nın ağzı bir karış açık kaldı ve Ash arkasını dönüp zarif bir kaligrafiyle yazılmış AÇIK levhası olan arka kapıya yöneldi.

"Ona bir tane patlatacağım," dedi Lesa sessizce. "Bak da gör. Onun o güzel burnunu kıracağım."

"Yerinde olsam o dürtüye direnirdim."

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Onun hakkından gelebilirim."

Ah, hayır, gelemezdi.

Elbise bulmak çok uzun sürmedi. Ash, kıçını zar zor örten bir elbise seçti, bense Daemon'ın bayılacağını bildiğim gerçekten çok güzel kırmızı bir elbise buldum. Ondan sonra, Smoke Hole restoranına gittik.

Lesa'yla yemeğe çıkmak iyi gelmişti, Dee'nin orada olması da pastanın üzerindeki dillere destan şekerli krema gibiydi. Ash mı? O kısımdan pek o kadar emin değildim.

Ash'le Dee neredeyse mönüdeki her şeyi ısmarlarlarken ben bir hamburger söyledim. Lesa ızgara peynirli sandviç ve tamamen iğrenç bulduğum bir şeyde karar kıldı. "Şu soğuk kahveyi ne diye içersin ki. Normal kahve ısmarlayıp soğumasını bekleyebilirsin."

"Hiç de aynı şey değil," diye cevap verdi Dee, garson kız sodalarımızı servis ederken. "Onlara söylesene Ash."

Sarışın Luxen akıl almaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından baktı. "Soğutulmuş kahve daha sofistike."

Yüzümü buruşturdum. "Ben sıcak kahvemle ve kültürsüzlüğümle gayet iyiyim."

"Neden şaşırmadım acaba?" Ash tek kaşını kaldırdı, sonra da dikkatini tekrar cep telefonuna verdi.

Ona dil çıkardım ve Lesa bana dirsek atarken kükürdama-

mı basıyordum. "Hâlâ elbisem için saydam kanatları almalıydım diye düşünüyorum."

Dee gülümsedi. "Güzellerdi."

Daemon'ın hoşuna gideceğini düşünerek başımla onayladım.

Lesa bukleleriyle yüzünden çekti. "Bu kadar kısa sürede elbise bulduğunuz için şanslısınız."

O ve Chad aylar öncesinden sıradan insanlar gibi gitmeye karar verdikleri için elbisesini Virginia'daki bir dükkândan almıştı. Laf olsun diye bizle gelmişti.

Konuşma hararetlenince ve Dee kendi elbisesiyle ilgili konuşmaya başlayınca bölmeye yaslandım. İçimi bir keder kapladı ve peşinden acı tatlı anılar geldi. Carissa'yı tanıdığımı sanıyordum ama aslında tanıyamamıştım. Bir Luxen'le hiç tanışmış mıydı? Ya da Daidalos tarafından seçilip kullanılmış mıydı? Aradan aylar geçmişti ama bunların cevabı yoktu; hatırlatıcı tek şey yatağımın altında bulduğum bir opal parçasıydı.

Bazı günler öfkeden başka bir şey hissetmiyordum ama bugün derin bir nefes alıp bunu üzerimden attım. Carissa'nın dönüştüğü şey onun anısını sonsuza dek lekeleyemezdi.

Ash gülümsedi. "Bence benim elbisem bir numara olacak."

Lesa iç çekti. "Neden çıplak gitmiyorsun ki? O aldığın mini siyah elbiseyi ha giymişsin ha giymemişsin."

"Onu yoldan çıkarma," dedi Dee, ağzı kulaklarında. Bu arada yemeğimiz de servis ediliyordu.

"Çıplak mı?" dedi alaycı bir şekilde. "Bu mallar bedavaya gösterilmez."

"Şaşırtıcı," diye mırıldandı Lesa sessizce.

Ona dirsek atma sırası bendeydi.

"Ee, baloya biriyle mi gidiyorsun?" diye sordu Lesa, beni kale almayarak; ızgara peynirli sandviçini Dee'ye doğru salladı.

"Yoksa yalnız mı gidiyorsun?"

Dee tek omzunu silkti. "Biliyorsunuz. Adam yüzünden baloya gitmeyecektim ama bu son senem, o yüzden... gitmek istedim." Durakladı ve kutudaki tavuk parçacıklarıyla oynadı. "Andrew'la gidiyorum."

Lokmam neredeyse boğazımda kaldı. Lesa küçük bir çığlık attı, sonra da birbirimize baktık.

Dee kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Andrew'la... çıkmıyorsun, değil mi?" Lesa'nın yanakları kıpkırmızı oldu... *Lesa*'nın. "Yani, çıkıyorsan yine kendin birsin ama."

Dee güldü. "Hayır... Tanrım, hayır. Bu ikimiz için de çok acayip olurdu. Biz arkadaşız."

"Andrew pisliğin teki," dedi Lesa, içimden geçenleri dile getirerek.

Ash küçümseyerek kahkaha attı. "Andrew zevklidir. Sen tabii ki onun pislik olduğunu düşünürsün."

"Andrew çok değişti."

Benim yanımdaydı, ben de onun." Dee haklıydı. Andrew bir parça sakinleşmişti. Herkes değişmişti. "Sadece arkadaş olarak gidiyoruz."

Tanrı'ya şükür, çünkü her ne kadar yargılamak istemesem de Dee'nin, Adam'ın kardeşiyle takılması çok acayip olurdu. Sonra ben kalın bir patates kızartmasını çiğnerken Ash yılın bombasını patlattı. "Bir randevum var," dedi.

Bence işitme sorunu yaşıyor olabilirdim. "Kiminle?"

Güzel kaşlarından tekini kaldırdı. "Tanıdığınız biri değil."

"O..." Kendimi durdurdum. "Buralı mı?"

Dee dudağını ısırdı. "Frostburg'de birinci sınıf öğrencisi. Ash onunla birkaç hafta önce Cumberland'de bir alışveriş merkezinde tanıştı."

Ama bu, savmak için yanıp tutuştuğum soruya cevap vermiyordu. Oğlan insan mıydı? Dee bilmek için öldüğüm şeyi gözlerimden okumuş olmalıydı çünkü başını öne sallayıp sırıttı.

Neredeyse içeceğimi düşürüyordum.

Tanrım, aklıma sahip çık, çünkü Ash baloya bir insanla, vasatın altı, sıradan bir insanla gidiyorsa, alternatif bir gerçeklikte yaşıyoruz demektir.

Ash gök mavisi gözlerini devirdi. "Bana niye öyle bakıyorsunuz anlamıyorum. Tuhaf bir şey mi var?" Ağzına bir patates daha attı. "Baloya asla yalnız gitmem. Mesela..."

"Ash," dedi Dee, gözlerini kısarak.

"Geçen sene baloya Daemon'la gitmiştim," diye devam etti ve mideme kramp girdi; kramplar, dolgun dudakları şereflendiren gizemli gülümsemesiyle daha çok şiddetlendi. "Asla unutamayacağım bir geceydi."

Ona yumruk atmak istiyordum.

Derin bir nefes alarak zoraki gülümsedim. "Tuhaf çünkü bana o geceden hiç söz etmedi."

Ash'in gözleri tehditkâr bir şekilde parladı. "Özel hayatını anlatan biri değildir o."

Gevrek gevrek gülümsedim. "*Bilmez miyim.*"

Mesajımı aldı ve neyse ki konu kapandı ve Dee izlediği bir televizyon dizisinden bahsetmeye başladı; bu da, Ash'le Lesa arasında dizideki en seksi erkeğin kım olduğu konusunda yeni bir tartışma başlattı. Bu ikisinin gökyüzünün rengi konusunda bile tartışacaklarından emindim.

Tartışmada Lesa'nın tarafını tuttum.

Arabayla eve dönerken Lesa bana döndü. "Ee, Daemon'la otel odası falan tutacak mısınız?"

"Şey, hayır. İnsanlar cidden bunu yapıyor mu?"

Lesa yolcu koltuğunda arkasına oturdu ve güldü. "Evet.

Chad'le ben, Fort Hill'da bir oda tutacağız."

Ön koltuktaki Ash kıs kıs güldü.

"Sen ne yapacaksın, Ash?" diye sordu Lesa, ona buz gibi bakarak. "Balodan kalıp balo kraliçesini mi pataklayacaksın?"

Ash oturduğu yerden güldü ve bir şey söylemedi.

"Her neyse," dedi sözcükleri uzatarak. "Daemon'la sen daha o işi yapmadınız, değil mi? Mezuniyet balosunda..."

"Hey!" diye cıyakladı Dee, bizi ürkütterek. "Ben burada oturuyorum, hatırladın mı? Bunu duymak istemiyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Ash.

Onlara aldırmayan Lesa gözlerini bana dikip bekledi. Bu soruya cevap vermemin imkânı yoktu. Yalan söyleyip evet dersem Dee'de ömür boyu kalacak bir iz bırakacaktım, doğruyu söylersem de Ash geçmiş cinsel aktivitelerinin detaylı bir özetini verecekti.

Sonunda Lesa konuyu kapattı ama onun sayesinde tek düşündüğüm bu oldu. İç çekerek pencereden dışarıya baktım. Kendimizi hazır hissetmiyor değildik. Galiba. Yani, gerçekten hazır olduğunu nasıl bilebilirdin ki? Bence kimsenin kendini ciddi bir şekilde hazır hissettiğini sanmıyordum. Seks planlayabileceğim bir şey değildi. Olurdu ya da olmazdı.

Seks için bir otel odası tutmak mı? Oteller çok... ama çok iğrençti.

Bir yanım bir mağarada falan mı yaşadım ben, diye düşünüyordu ama öyle değildi. Okulda, ders aralarında diğer kızların balodan sonra umdukları ve olmasını planladıkları şeyler hakkında konuştuklarını duymuştum. Erkeklerin de konuşmalarını duymuştum. Ama aklım başka şeylerdeydi galiba.

Hem ben kimdim ki yargılayacaktım? Birkaç gün önce Daemon'ın okuldan sonra evime gelmek istemesinin nedeninin ciddi o işi... yapmak olduğuna inanmıştım. Ama kahretsin,

biz bu hızla ancak elli yaşımızda bir şeyler yapardık.

Eve vardığımızda bu konuyu zihnimden atmıştım. Lesa'ya, hatta Asli'e bile hoşça kal dedim. O insan üniversiteli oğlanı görmek için sabırsızlanıyordum.

Dee'yle ben yalnız kaldık.

Dee evine doğru gitmeye başladı, bense orada ahmak gibi durmuş, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama durdu, sonra da arkasını döndü. Saçlarının uçlarıyla oynarken kirpiklerini aşağıya indirdi. "Bugün iyi vakit geçirdim. Gelmene sevindim."

"Ben de."

Ağırlığını diğer ayağına verdi. "Daemon o elbiseyi beğenecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elbise çantasını havaya kaldırdım.

"*Kırmızı.*" Gülümsedi, bir adım geriledi. "Belki balodan önce bir araya gelip hazırlanabiliriz... Hoş geldiniz partisindeki gibi hani?"

"Ne güzel olur." Yüzümdeki gülümseme o kadar hızlı yayıldı ki bahse varım hafif kaçık gibi gözüküyordum.

Dee başını öne salladı ve ben koşup ona sarılmak istedim ama henüz o noktaya geldiğimizden emin değildim. Hafifçe elini sallayarak hızla arkasını döndü ve verandaya doğru yöneldi. Bir an için elbisemle arada durup mutlulukla içimi çektim.

Bu bir aşamaydı. Belki işler asla eskisi gibi olmayacaktı ama bu gerçekten iyiydi.

İçeriye girip elbiseme sıkıca sarıldım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. Annem işe gitmişti, o yüzden elbisemi yukarıya çıkardım ve dolabımın kapısına astım. Akşam yemeği için kendime ne hazırlayacağımı düşündüm.

Cep telefonumu çıkarıp hemen Daemon'a mesaj attım. *Ne yapıyorsun?*

Birkaç dakika sonra cevap verdi. *Andrew ve Matthew'la yemek yiyoruz. Bir şey ister misin?*

Elbisenin ne kadar flörtöz olduğunu hatırlayarak elbise çantasına göz attım. Ona mesaj yazdım. *Seni.*

Yanıt ışık hızında geldi, güldüm. *Gerçekten mi?* Sonra ardından. *Tabii, bunu zaten biliyordum*, yanıtı geldi. Ben daha cevap veremeden telefonum çaldı. Arayan Daemon'dı.

Bir ahmak gibi ağzım kulaklarımda cevap verdim. "Selam."

"Keşke evde olsaydım," dedi ve bir araba kornası duydum. "Saniyeler içinde orada olabilirim."

Basamakları inerken durup duvara yaslandım. "Hayır. Erkek erkeğe pek zaman geçiremiyorsunuz. Onlarla kal."

"Erkek erkeğe değil, Kedicik'le zaman geçirmeye ihtiyacım var."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Şey, eve geldiğinde Kedicik'le zaman geçirebilirsin.Homurdandı ve sonra, "Elbise aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Hoşuma gidecek mi?"

Gülümsedim ve saçlarımla oynadığımı fark edince gözlerimi devirdim. "Elbise kırmızı renk, o yüzden bence beğeneceksin."

"Çok seksi." Birisi ismini seslendi –Andrew'dı galiba– ve Daemon iç çekti. "Tamam. Tekrar içeri giriyorum. Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Andrew, Dawson ve ben Smoke Hole'e gidiyoruz."

Daha yeni yediğim hamburgeri düşündüm. Daha sonra acıkacaktım. "Şnitzelleri var mı?"

"Evet."

"Ev yapımı et sosuyla mı?" diye sordum. basamakları tekrar inmeye başlayarak.

Daemon kıs kıs güldü. "Buralardaki en iyi sos hem de."

"Mükemmel. Onu istiyorum."

Eve en büyük porsiyondan getirmeye söz verdi, sonra da telefonu kapattı. Önce oturma odasına gittim ve telefonumu sehpanın üzerine bıraktım. Sonra inceleme yazmak için geçen hafta aldığım kitabı kaptım, bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdim.

Kitabın sayfalarını karıştırırken tanıtıcı yazıyı okudum ve yavaşlamak zorunda kaldım çünkü az daha duvara tosluyordum. Kendime gülerek kapıdan geçtim ve başımı kaldırıp baktım.

Will mutfak masasında oturuyordu.

32

Kitap cansız parmaklarımdan kayıp yere düştü. *Pat* sesi içimde, etrafımda yankılandı. Almaya çabaladığım nefes kaburgalarımı içten döven kalbimin civarında takılıp kaldı.

Gözlerim bana oyun oynuyor olmalıydı. Burada olamazdı. Böyle görünüyor da olamazdı. Karşımdaki Will'di... Ama aynı zamanda, değildi de. Adamda yolunda olmayan korkunç bir şeyler vardı.

Sırtını buzdolabına dönmüş, masanın üstüne çökmüştü. Onu son gördüğümde koyu kumral saçları gür ve dalgalıydı, hafifçe şakaklardan kırlaşmıştı. Şimdiyse incecik, fare tüyü gibi bir tutam cılız saçının altından kafa derisi parlıyordu.

Will... Will yakışıklıydı ancak karşımdaki adam akıllara durgunluk verecek kadar yaşlanmıştı. Benzi sararmış, derisi yüzünde sımsıkı gerilmişti. Vücudunda bir dirhem yağ kalmamıştı. Cadılar Bayramı'nda çoluk çocuğu korkutmak için kullanılan iskelet dekorasyonlarını anımsatıyordu bana. Bir tür deri hastalığına yakalandığından olacak, alnında ahududu rengi bir leke vardı. Dudakları kâğıt inceliğindeydi, omuzları ve kolları da.

Hatırladıklarıma uyan tek şey gözleriydi. Azim ve kuvvetle

dolup taşan açık mavi gözleri şimdi gözlerime dikilmişti. Başka bir şey daha vardı bakışlarını etkili kılan. Kararlılık mıydı bu? Kin mi yoksa? Emin olamıyordum, ancak bu gözlerde parıldayan şey her neyse öyle korkunçtu ki, bir Arum ordusuyla bakışmayı yeğlerdim.

Will kupkuru, ıstırap dolu bir kahkaha attı. "Beni gören cennetlik, değil mi?"

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Burada olması fecî korkunçtu ama bana bir şey yapabilecek durumda da değildi. Bu yüzden içime biraz güven gelmişti.

İskemleye sırtını yasladı. Şu kadarcık hareket ona ıstırap vermiş, onu soluk soluğa bırakmıştı.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

Will uzunca bir süre bana baktı, sonra elini masaya koydu. "Bunu sormayacak denli akıllısın Katy. Ortada değil mi? Mutasyon kalıcı olmadı."

O kadarını anlamıştım ama neden mezarlık bekçisine benzediğini açıklamıyordu.

"Niyetim birkaç hafta geçince buraya dönmekti. Hastalık evresinin zor geçeceğini, mutasyona hâkim olmam için zaman gerektiğini biliyordum. Sonra buraya dönecektim ve büyük, kocaman bir aile olacaktık.

Boğulur gibi oldum. "Öyle bir şeye hayatta izin vermezdim."

"Annen öyle olsun istiyordu."

Yumruklarımı sıktım.

"İlk başta mutasyon işe yaramış gibiydi." Zayıf gövdesi bir öksürükle sarsıldı, her an yere düşecek diye bekledim. "Haftalar geçti, öyle şeyler yapabiliyordum ki..." Kupkuru dudakları güçsüz, kırılgan bir gülümsemeyle aralandı. "Sırf elimi sallayarak nesneleri kıpırdatabilmek, bir damla ter dökmeden kilometrelerce koşabilmek... Kendimi hiç bu kadar iyi hisset-

memıştım. Her şey tıpkı planladığım gibiydi, *bedelini* ödediğim gibiydi."

Korku dolu bakışlarım çökmüş göğüs kafesine doğruldu. "O zaman ne oldu sana?"

Sol kolu seğirdi. "Mutasyon kalıcı olmadı ama bu beni hücresel düzeyde değiştirmediği anlamına gelmiyor. Engellemek istediğim bir şey... mutasyonla harekete geçti. Kanser hastalığım," dedi dudaklarını bükerek. "Kanserim gerileme sürecindeydi. Tümüyle iyileşme olasılığım yüksekti ancak mutasyon geçince, işte bu..." Sıska elini havada şöyle bir salladı. "Bu oldu."

Şaşırmıştım, gözlerimi kırpıştırdım. "Kanserin tekrar mı ortaya çıktı?"

"Hem de çok daha şiddetli," dedi o korkunç ve kırılgan kahkahasını tekrar atarak. "Yapılabilecek hiçbir şey yok artık. Kanım toksin gibi. Organlarım anormal bir hızla çöküntüye uğruyor. Kanserin DNA'yla ilgili olduğu teorisinde biraz gerçeklik payı varmış anlaşılan."

Söylediği her şey onu daha da tüketiyor gibiydi, tek ayağının çukurda olduğu tartışmasız bir gerçekti. Her şeyi sağlığını güvenceye almak için yapmış olması ama ölümünün bundan kaynaklanacak olması ne kadar da tuhaftı."

Başımı iki yana salladım. Kaderin cilvesiydi işte. "Hiçbir şey yapmamış olsan iyileşecektin."

Gözümün içine baktı. "Kafama mı kakıyorsun?"

"Hayır." Gerçekten öyle bir niyetim yoktu. Sadece üzülmüştüm. "Çok ama çok üzücü."

Kaşları kesildi. "Bana acımanı istemiyorum."

Peki. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne istiyorsun o zaman?"

"İntikam." Kaşlarımı kaldırdım. "Neyin intikamı be? Kendi başını yaktın."

"Her şeyi doğru yaptım!" Yumruğunu masaya vurunca şaşırdım, masa sarsılmıştı. Göründüğünden daha güçlüydü demek. "Her şeyi doğru yaptım. Sorun Daemon'dı. Yapması gerekeni yapmadı."

"Istediğin gibi seni iyileştirdi."

"Evet! İyileştirdi beni! Ama bu sadece geçici bir mutasyon sağladı." Bir öksürük nöbetine daha tutulunca söyleyecekleri uçup gitti. "O... beni mutasyona uğratmadı. Yaptığı şey... bana istediği kadarını verip zaman kazanmaktı, bunun yanına kalacağını sanıyordu."

Ona hayret içinde baktım. "İyileştirme ve mutasyon meseleleri sınırları bilinen bir bilim değil."

"Haklısın. SD'nin başarılı melezlerin nasıl yaratılacağını keşfetmeye adanmış koca koca örgütleri var." Bilmediğim bir şeyi söylemiyordu. "Ama Daemon Luxen'lerin en güçlüsü. Mutasyonun başarısız olması için hiçbir neden yoktu."

"Neler olduğunu bilmek mümkün değil."

"Bilmiyormuşsun gibi yapma," diye azarladı beni. "O serseri ne yaptığını biliyordu. Gözlerinden anladım. Fakat o sırada ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Önce yüzümü kaçırdım, sonra ona baktım. "İyileştirmenin işe yaraması için, iyileştirenin bunu tüm kalbiyle istemesi lazım. Yoksa işe yaramıyor... en azından benim öğrendiğim bu."

"Söylediğin aslı astarı olmayan bir saçmalık."

"Öyle mi?" Onu tepeden tırnağa süzdüm. Evet, yaptığım adilikti ama beni kafese tıkmış, işkence etmiş, hatta hedefine ulaşmak için annemle yatmıştı. Ona acımasına acıyordum, ne var ki layığını bulmuştu. "Hiç de öyle görünmüyor ama."

"Çok kibirlisin Katy. Seni son gördüğümde ses tellerini koparana kadar bağırıyordun." Tekrar güldü, başı boynunun üstünde sallandı.

Al işte, acımanın sonu budur. "Ne istiyorsun Will?"

"Söyledim ya." Güç bela ayağa kalktı, masanın sol tarafına doğru yalpaladı. "İntikam."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu halinle nasıl becereceğini merak ediyorum doğrusu."

Bir elini tezgâha koyup dengesini sağladı. "Bu senin suçun... Daemon'ın suçu. Bir anlaşma yapmıştık. Ben sözüme sadık kaldım."

"Dawson söylediğin yerde değildi."

"Hayır, onu ofis binasından serbest bıraktırmıştım." Kendini beğenmiş gülümsemesi, kaş çatışa benziyordu. "Biraz zaman kazanmalıydım. Daemon'ın peşime düşeceğini biliyordum çünkü."

"Hayır. Peşinden gelmeyecekti çünkü mutasyonun işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Yaradıysa..." Sustum.

"Birbirimize bağlanacaktık ve hiçbir şey yapamayacaktı, değil mi?" diye tamamladı cümleyi. "Ben de öyle olmasını umuyordum."

Bir elini kemikten farksız kalçasına koymasını izledim. Annemin onu asla böyle görmeyeceğine seviniyordum. Will bu haliyle ona babamı anımsatırdı. Bir yanım Will'ın oturmasına yardım falan etmek istiyordu.

Sapsarı dişlerini gösterdi. "Ama siz ikiniz birleştiniz, değil mi? İkiye bölünmüş tek bir yaşam. Biriniz ölürse diğeri de ölür."

Bir anda dikkatimi üzerine çekmişti. Midem kasıldı.

Tepkim gözünden kaçmamıştı. "Ona ne yapacağımı seçme şansım olsa, önce acı çektirir, en çok değer verdiği şey olmadan yaşamasını görmek isterdim ama... anında ölmez zaten, değil mi? Senin öldüğünü bilecek ve o saniyeleri bilerek geçirmesi..."

Niyeti birden kafama dank etti. Kulaklarım uğuldamaya başladı, ağzım kurudu. Bizi öldürmek istiyordu. Neyle peki? Ters bakışlarıyla mı?

Bel gömleğinin altından bir tabanca çıkardı.

Bununla öldürmüştü işte.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim başımı iki yana sallayıp.

"Hiç bu kadar ciddi olmamışımdır." Derin bir nefes aldı, göğsünden ölümcül bir takırtı geldi. "Sonra burada oturup güzel anneciğimin eve dönmesini bekleyeceğim. İlk gördüğü ceset olacak, ikincisi ise silahımın namlusu."

Kalbim tekledi. Tenim buz kesmişti sanki. Uğultu kükremeye dönüşmüştü artık. Sanki içimde bir şalter atmıştı, bir başkası yerime geçmişti. Artık onun peşinden arabaya binen sat, dişi Katy değildim. Daha biraz önce mutfakta durup ona acıyan ben değildim.

Bu, Vaughn'un başına dikilip can çekişmesini seyreden kızdı.

Bu değişimin ne kadar çabuk gerçekleştiğine daha sonra kafa yoracaktım. Mezuniyet balosu kıyafetimi daha yeni almış, erkek arkadaşıyla flört eden kızdan nasıl olup da şu an vücudumu işgal eden, sevdiklerini korumak için her şeye hazır bu yabancıya dönüştüğüme sonra bakacaktım.

Ama şu anda, umurumda bile değildi.

"Daemon'a zarar veremeyeceksin. Bana zarar veremeyeceksin," dedim. "Anneme de kesinlikle zarar veremeyeceksin."

Will silahı doğrultu. Metal parçası, zayıf elimin kaldıramayacağı kadar ağır görünüyordu. "Ne yapacaksın Katy?"

"Sence?" Öne doğru cesurca bir adım attım. Beynimi ve ağzımı bu yabancı kontrol ediyordu. "Hadi Will. Kendi başına düşünecek kadar akıllı adamsın."

"Senin içinde yok."

Üstüme bir dinginlik çöktü, dudaklarımın kıvrıldığını, güldüğümü hissettim. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

O ana kadar ne yapabileceğimi aslında kendim de bilmiyordum, fakat Will'i görünce, o silahın namlusuna bakınca ve

yapabileceğimi tam olarak anlamıştım. Yanlış bile olsa, yapmak zorunda kalacağım şey vicdanımı hiç rahatsız etmiyordu.

Tümüyle kabullenmiyordum.

Bir yanım ne kadar çabuk kabul ettiğimi görüp korkuyor ve eski Katy'den vazgeçmek istemiyordu; çünkü o da buna itiraz ederdi. Bundan ve söylediğim sözlerden rahatsızlık duyardı.

"Seni pek iyi görmedim Will. Bir doktora görünsene. Ha, pardon." Gözlerimi masum bir tavırla koca koca açtım. "Sıradan bir doktora gidemezsin, çünkü mutasyonun işe yaramadığı *bal gibi ortada* ama eminim ki seni değiştirmiştir. SD'ye de gidemiyorsun çünkü bunun intihardan farksız."

Silahı tutan eli titredi. "Kendini çok akıllı, çok da zeki sanıyorsun, değil mi küçük kız?"

Omuz silktim. "Belki ama en azından sağlığımın yerinde olduğunu biliyorum. Ya sen, Will?"

"Kapa çeneni," diye tısladı.

Mutfak masasına yaklaşıp gözümü silaha diktim. Dikkatini bir dağıtsam onu alt edebilirdim. Kurşunu durdurma teorisini test etmek istemiyordum.

"Ödediğin onca paraya bak, eline geçene bak," dedim. "Her şeyini de yitirdin üstelik. Kariyerin, paran, annem, şimdi de sağlığın. Karma nasıl da aldatıcı, değil mi?"

"Seni salak sürtük." Yarılmış dudaklarından tükürük fışkırdı. "Seni geberteceğim, o kıymetli ucubenin de öleceğini bile bile gebereceksin. Sonra da başına dikilip annenin gelişini bekleyeceğim."

İçimdeki insanlık yok oldu. Bardağı taşıran son damlaydı bu.

Will güldü. "Ne oldu, çenen düşmüştü?"

Bakışlarımı silaha çevirdim. Kaynak'ın kükremesini tenimde hissettim. Parmaklarımı açmıştım, parmak uçlarım karıncalanıyordu. Gücü toplayıp silaha odaklandım. Eli tekrar sarsıldı.

Silahın namlusu sola kaydı. Tetikteki parmağı seğirdi.

Yutkununcа Will'ın gırtlağına bir spazm girdi. "Sen... ne yapıyorsun öyle?"

Bakışlarımı kaldırıp güldüm.

Kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü. "Seni..."

Elimi sola salladım ve birden çok şey aynı anda gerçekleşti. Öncelikle şampanya şişesinin mantarından çıkan türden bir pat sesi geldi fakat ses ve her şey hücum eden elektriğin gürültüsünde boğulup gitti. Ardından tabanca Will'in elinden fırladı.

Tam bir yıldırım gibiydi. Saf ve güçlü.

Beyazımsı kırmızı ışık odanın içinde bir kavis çizerek Will'in göğsüne çarptı. Bu kadar hasta olmasa belki çok etkilenmezdi ama o zayıftı, ben ise güçlüydüm.

Will geriye uçtu, buzdolabının yanında duvara çarptı, başı boynunun üstünde bir bez bebeğinki gibi sallandı. Kemiksiz bir yığın halinde yere yığılırken hiç ses çıkarmadı. Artık Will'i, nerede olduğunu, ne yaptığını düşünmemize gerek yoktu. Hayatımızın bu sayfası bundan böyle kapanmıştı.

Evim mezarlığa döndü, diye düşündüm.

Nefesimi salıverdim... Ama bir acayiplik vardı. Hava genzimde, ciğerlerimde tıkanıp kalmıştı. Güçlükle bir nefes aldığımda, daha önce farkına varmadığım bir yanma hissi oldu. Ancak Kaynak içime geri çekilirken yanma hissi göğsüme, karnıma yayıldı.

Aşağı baktım.

Açık mavi gömleğimde kırmızı bir mürekkep lekesi vardı ve yayılıyordu... Düzensiz bir daire halinde, giderek büyüyordu.

Ellerimi o daireye bastırdım. Nemli, sıcak ve yapış yapıştı. Kan. Kandı bu... Benim kanım. Başım dönmeye başladı.

"Daemon," diye fısıldadım.

33

Ne zaman düştüğümü anımsamıyordum ama tavanı seyrediyor, elimi kurşun yarasına bastırmaya çalışıyordum çünkü televizyonda insanların böyle yaptığını görmüştüm, fakat ellerimi hissedemediğimden, ellerim yanımda mı, yaranın üstünde mi, onu da bilemiyordum.

Yüzüm sırılsıklamdı.

Birkaç dakika içinde ölecektim, belki daha bile çabuk. Hem Daemon'ın hem annemin yüzünü kara çıkarmıştım. Onları hüsrana uğratmıştım çünkü Daemon da ölecek ve annem... ah, Tanrım, eve geldiğinde bu manzarayla karşılaşacaktı. Babama olanlardan sonra, bundan sağ çıkamazdı.

Bir ürperti bedenimi sarstı ve göğsüm nefes almak için çırpındı. Soğuk, sert zemininde yapayalnız ölmek istemiyordum. Ölmeyi hiç istemiyordum. Gözlerimi kırpıştırdım, tekrar açtığımda tavan bulanıktı.

Ama canım çok da yanmıyordu. Kitaplar bu konuda haklıydı. Ya acı çok fazla olduğunda vücudun bunu hissedemediği bir nokta vardı ya da ışım bitmişti. Muhtemelen ikincisi...

Sokak kapısı açıldı ve tanıdık bir ses, "Katy? Neredesin? Daemon'a bir şeyler oldu..." diye bağırdı.

Dudaklarımı kıpırdattım ama ses çıkmadı. Tekrar denedim. "Dee?"

Ayak sesleri yakına geldi, sonra, "Aman Tanrım... aman Tanrım," dedi biri.

Dee ansızın görüş alanıma girdi. Yüzünün kenarları hafifçe bulanıklaşmıştı. "Katy, Tanrı aşkına, Katy, dayan." Kanlı ellerimi göğsümden uzaklaştırdı, yaraya kendi elleriyle bastırdı. Bakışlarını kaldırınca, buzdolabının yanında kıvrılıp kalmış Will'i gördü. "Tanrım..."

Tek bir sözcük söylemeyi başarabildim. "Daemon..."

Gözlerini hızla kırpıştırdı. Vücudu bir saniye silikleşti, sonra yüzü çok yakınıma geldi. Gözleri elmas gibi parıldıyordu ve bakışlarımı kaçıramıyordum. Gözleri, sözleri, beni yakıp tüketiyordu adeta. "Andrew onu buraya getiriyor. Bir şeyi yok. Ona bir şey olmayacak çünkü sana da bir şey olmayacak. Anladın mı?"

Öksürerek yanıt verdim, ıslak ve sıcak bir şey dudaklarıma bulaştı. Kan. Durum kötü olmalıydı çünkü rengi daha da solan Dee, iki elini de yaramın üstüne koyup gözlerini kapattı.

Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı. Dee'nin gözlerinden yayılan ani sıcaklık gelgit dalgası gibi içimde dolaşmaya başladı. Vücudu soldu, gerçek halini aldı. Bir melek gibi parlaktı, ışık saçıyordu. Öleceksem bile, ölmeden önce bu denli güzel bir şey gördüğüm için gam yemem, diye düşündüm.

Bununla beraber, dayanmalıydım, çünkü söz konusu olan tek şey benim yaşamım değildi. Daemon'inki de tehlikedeydi. O yüzden gözlerimi zorla açtım, Dee'ye baktım, onun ışığının duvarlarda titreşip odayı yıkamasını seyrettim. Dee beni iyileştirirse birbirimize bağlanır mıydık? Üçümüz birden? Aklım almıyordu. Dee'ye haksızlık olurdu bu.

Sonra başka sesler duydum. Andrew ile Dawson'ın sesini tanıdım. Yanı başımdan bir *güm* sesi geldi, sonra güzel yüzü

solmuş ve acı dolu halde, o da oradaydı. Onu hiç bu kadar solgun görmemiştim, dikkatimi toplayabilsem, onun kalbinin de benimki gibi güçlükle attığını hissedebilirdim. Yanaklarıma dokunan, aralanmış dudaklarıma yumuşacık dokunan elleri titriyordu.

"Daemon..."

"Şşşt," dedi gülümseyip. "Konuşma. Bir şeyin yok. Her şey yolunda."

Kız kardeşine döndü, onun kan revan içindeki ellerini hafifçe çekti. "Artık durabilirsin."

Dee doğrudan ona yanıt vermiş olmalıydı çünkü Daemon elini iki yana salladı. "Bu riske girmeni göze alamayız. Durman gerekiyor."

Birisi, "Bunu yapamayacak kadar zayıfsın," dedi. Andrew'nun sesine benziyordu. Konuşanın gerçekten o olduğunu anladım, diğer yanımdaydı. Sanırım elimi tutuyordu. Hayal görüyor da olabilirim çünkü Daemon'dan iki tane vardı.

Dur bir dakika. İkincisi Dawson'dı. Daemon'a sarılmış, onu dik tutuyordu. Daemon asla yardıma ihtiyaç duymazdı. O en güçlüleriydi, en güçlüydü. İçime bir panik yayıldı.

"Bırak Dee yapsın," diye uyardı Andrew onu.

Daemon başını iki yana salladı ve bana bitmek bilmezmiş gibi gelen bir sürenin ardından Dee geri çekilip insan biçimine büründü. Önlerinden çekildi, kolları titriyordu.

"Aklını kaçırmış," dedi Dee. "Aklını tamamen kaçırmış."

Daemon gerçek halini alıp ellerini göğsüme koyduğunda ondan başkası yoktu. Odanın geri kalanı kaybolmuştu. Zaten zayıftı, o yüzden beni iyileştirmesini istemiyordum ama neden Dee'nin yapmasını istemediğini anlıyordum. Bunun üçümüzü birbirine bağlayıp bağlamayacağını, bağlayacaksa nasıl olduğunu bilmeden kalkışılmayacak kadar risklıydı.

İçime sıcaklık dolunca düşünmeyi bıraktım. Daemon'ın sesi düşüncelerimdeydi, beni teselli etmek için mırıldanıp duruyordu. Kendimi hava kadar hafif, eksiksiz hissediyordum.

Daemon... İsmini defalarca tekrarladım. Nedenini bilmiyorum ama sırf adını duymak bile beni bu dünyaya bağlıyordu.

Gözlerimi kapadım, tekrar açılmadılar. Yenileyen sıcaklık her hücremdeydi, damarlarımda ilerliyor, adalelerime, kemiklerime yerleşiyordu. Isı ve güvenlik hissi beni kendine çekti, son duyduğum şey Daemon'ın sesi oldu.

Artık kendini bırakabilirsin.

Öyle de yaptım.

Gözlerimi tekrar açtığımda odada bir yerlerde bir mum yanıyor, karanlığın içinde dans ediyordu. Kollarımı kıpırdatamıyordum, bir an için nerede olduğumu da anlayamadım ama derin bir nefes alınca toprak kokusu beni sarmaladı.

"Daemon?" Sesim panik yüzünden boğuk ve kupkuruydu.

Yattığım yatak –bir yataktaydım– sarsıldı, karanlığın içinden Daemon çıktı. Yüzünün yarısı gölgelerle kaplıydı. Gözleri elmas misali parlıyordu.

"Buradayım," dedi. "Hemen yanındayım."

Yutkundum, gözlerimi ondan ayırmadım. "Kollarımı kıpırdatamıyorum."

Genizden gelen gür bir sesle güldü, ben kollarımı kıpırdatamazken karşıma geçip gülmesine çok bozulmuştum. "Dur da düzelteyim."

Daemon'ın elleri beni yoklayıp battaniyenin kenarını buldu, gevşetti. "Tamam işte."

"Hah." Parmaklarımı oynattım, sonra kollarımı örtünün dışına çıkardım. Bir an sonra çıplak olduğumun farkına vardım. Battaniyenin altında anadan doğma çıplaktım. Yüzüm ve boy-

num kıpkırmızı oldu. Yoksa biz?.. Hatırlamadığım başka neler olmuştu?

Battaniyenin kenarını tuttum, göğsümdeki deri gerilince acıyla yüzümü buruşturdum. "Niye çıplağım ben?"

Daemon bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. Bir saniye geçti, derken iki, üç. "Hatırlamıyor musun?"

Beynimin her şeyi kavraması biraz zaman aldı, kavrayınca yerimden fırlayıp battaniyeyi üstümden atmaya çalıştım. Daemon beni eliyle durdurdu. "İyisin, bir şeyin yok. Sadece küçücük bir iz kaldı. Hafif bir yara izi ama belli belirsiz," dedi koca eliyle elimi tutarak. "Bana sorarsan, çok yakından bakmadıkça kimse farkına bile varmaz ve birisi o kadar yakından bakarsa da bozulurum doğrusu."

Konuşmaya çalıştıysam da ağzımdan ses çıkmadı. Mum, etrafımıza gölgeler düşürüyordu. Daemon'ın odasıydı burası, çünkü benim yatağım ne bu kadar rahattı ne de bu denli büyük.

Will geri dönmüştü. Vurmuştu beni, tam da göğsümün ortasından *vurmuştu* ve ben... Bu düşünceyi tamamlayamadım.

"Dee temizlenmene yardım etti. Ash de öyle." Gözleri yüzümde dolandı. "Sonra seni yatağa yatırdılar. Ben onlara... yardım etmedim."

Ash beni çırılçıplak mı görmüştü? Onca şey dururken bu yüzden utanıp yerin dibine girmek istedim. Tanrım, önceliklerimi iyi belirlemeliydim.

"İyi olduğundan emin misin?" Bana elini uzattı, ancak yanağıma bir iki santim kala durdu.

Başımla onayladım. Göğsümden vurulmuştum. Bu düşünce kafamda takılıp kalmıştı. Daha önce de ölümle yüz yüze gelmiştim; Baruck'la dövüştüğümüzde, ancak vurulmak apayrı bir şeydi. Bunu tümüyle sindirmem biraz zaman alacaktı, özellikle de olanlar bana hiç gerçek gibi gelmezken.

Kirpiklerimin arasından bakıp, "Oturup seninle konuşmamam gerekir aslında," dedim aptal gibi. "Bu çok..."

"Biliyorum. Çok şey yaşadın." Bunun üzerine bana dokundu, parmak uçlarını kibarca dudaklarımda gezdirdi. Sarsılarak nefesini verdi. "Hem de çok."

Gözlerimi bir an kapattım, dokunuşunun yol açtığı pes uğultuyu ve sıcaklığı içime çektim. "Nereden anladın?"

"Ansızın nefesim kesildi," dedi elini indirip bana yaklaşarak. "Sonra göğsümde kızgın demirle dağlanmışçasına bir acı duydum. Kaslarım doğru düzgün çalışmıyordu. Bir şeyler olduğunu anladım. Neyse ki Andrew ile Dawson ortalığı ayağa kaldırmadan dışarı çıkarabildiler. O yüzden şnitzel falan yok."

Bir daha yemek yiyebileceğimi zannetmiyordum.

Dudaklarında bir gülücük belirdi. "Hayatımda hiç bu denli korkmamıştım. Dee buraya gelip seni kontrol etsin diye Dawson'a telefon ettirdim. Kendim gelip de... bakamayacak kadar bitap düşmüştüm."

Ne kadar solgun göründüğünü, Dawson'ın ona destek olduğunu anımsadım. "Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Mükemmel." Başını yana eğdi. "Ya sen?"

"İyiyim." Sadece hafif bir sızı kalmıştı ama belli belirsizdi. "Hayatımı... hayatımızı kurtardın."

"Önemi yok."

Şaşırıp kaldım. Sadece Daemon böyle bir şeyi önemsiz bulabilirdi. Sonra yeni bir endişe kapladı içimi. Karanlıkta döndüm, yatağın yanındaki saati aradım. Dijital yeşil ışıklar saatin sabahın birini biraz geçtiğini gösterdi. Yaklaşık altı saat uyumuştum.

Battaniyeye sarınıp "Eve gitmem lazım," dedim. "Her yer kan olmuştur, annem sabah eve geldiğinde bunları..."

"Hepsinin icabına bakıldı." Beni yatıştırdı. "Will'in icabına

bakıılar, ev de düzgün. Annen eve gelince hiçbir şeyin farkına varmayacak."

Rahatlama hissi çok güçlüydü, ferahlamıştım da; ama uzun sürmedi. Onu mutfakta durmuş, Will'e gülüp kışkırtırken hayal edince birden titredim. O akşam olanları kafamda tekrar tekrar oynatırken gözümü karanlığa diktim, konuşmadık. Ne kadar sakin olduğumu, Will'i... öldürmem gerektiğine karar verdiğimde bir yanımın ne kadar soğukkanlı hissettiğini aklımdan çıkaramıyordum.

Öldürmüştüm de.

Genzimde acı bir tat hissettim. Bir insanı öldürmüştüm, Arum'ları saymadan. Daemon, yaşam yaşamdır demişti. Kaç tanesini öldürmüştüm onların? Üç mü? Yani dört canlının hayatına son vermiştim.

Aldığım nefes, genzimde hızla yükselen yumruya takılıp kaldı. Birilerini öldürdüğümü bilmekten beteri, bunu kabullenmemdi. Yaptıklarımdan, yaptığım sırada hiç pişman olmamıştım. Bu ben değildim... olamazdım.

"Kat," dedi sessizce. "Ne düşünüyorsun Kedıcık?"

"Onu öldürdüm." Gözyaşları birikti, ben engelleyemeden yanaklarımdan aşağı indi. "Onu öldürdüm ve oralı bile olmadım."

Ellerini çıplak omuzlarıma koydu. "Sen yapman gerekeni yaptın Kat."

"Hayır, anlamıyorsun." Boğazım düğümlendi, nefes almak için uğraştım. "*Umurumda* bile olmadı. Oysa bu tür şeyleri umursamam gerekir." Boğuk bir sesle güldüm. "Aman Tanrım..."

Parlak bakışlarında acı belirdi. "Kat..."

"Neyim var benim? Bir şeyler *yanlış*. Silahını elinden alıp onu durdurabilirdim! Öldürmeme gerek..."

"Kat, Will seni öldürmeye kalkıştı. Seni vurdu. Nefsi müdafaaydı."

Ona mantıklı geliyordu. Peki, kendimi mi savunmuştum gerçekten? Adam zayıf ve kötü haldeydi. Kışkırtmak yerine silahını elinden düşürebilirdim, bu da yeterdi. Fakat onu öldürmüştüm.

Kontrolüm kayıp gitti. İçim karman çormandı. O kadar çok düğüm vardı ki, asla çözülmeyeceğinden korkuyordum. Bunca zamandır gerekeni yapabileceğime, gözümü kırpmadan öldürebileceğime inanmış, sırası geldiğinde öldürmüştüm de ama Daemon haklı çıkmıştı. İşin zor yanı öldürmek değildi. Ardından gelen şey, yani pişmanlıktı. Dayanılır gibi değildi. Elimle öldürdüklerimin ve ölümü benimle ilişkili olanların hayaletleri belirmiş, etrafımı almış, beni boğuyorlardı. Öyle ki, çıkarabildiğim tek ses kaba bir çığlıktı.

Daemon yatıştırıcı bir mırıltıyla beni battaniyeyle birlikte kollarına aldı. Gözyaşlarım dur durak bilmiyordu. Beni göğsüne sıkı sıkı bastırmış, sallanıyordu Daemon. Beni avutması doğru ve adil gözükmüyordu bana. O şalterin indirmemin, bir başkasına dönüşmemin nasıl kolay olduğunu bilmiyordu. O eski kız değildim ben. Onu değiştiren, farklı olması için ilham veren kız değildim.

O ben değildim.

Ondan kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Nefret ediyordum bundan, gördüğümü görememesinden. "Ben bir canavarım. Blake gibiyim."

"Ne?" Şaşkınlıktan sesi kalınlaşmıştı. "Onunla uzaktan yakından alakan yok Kat. Nasıl söylersin bunu?"

Yanaklarımdan gözyaşları nehir gibi akıyordu. "Öyleyim. Blake çaresiz kaldığı için öldürdü. Benim yaptığımın nesi farklı? Farksız işte!"

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil."

Zorla nefes aldım. "Yine olsa yaparım. Yemin ediyorum ki

yaparım. Eğer birisi seni ya da annemi tehdit edecek olursa yine yaparım. Blake ve Adam'la olan her şeyin ardından biliyordum bunu. İnsanlar böyle tepki vermez... normal değil bu."

"Sevdiklerini korumanın nesi yanlış?" diye itiraz etti. "Sence ben, keyif aldığım için mi öldürdüm? Hayır. Ama geçmişe dönüp olanları değiştiremem."

Omuzlarım sarsılırken yanaklarımı sildim. "Bu farklı, Daemon."

"Nesi farklı?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, sırılsıklam kirpiklerimin arasından ona bakmaya zorladı. "Ambarda o iki SD memurunu öldürdüğüm zamanı hatırladın mı? Bizi gördüklerini rapor etseler her şey sona erecekti, seni almalarına izin veremezdim."

Parmakları gözyaşlarımı takip etti ve başını öne eğdi, bakışlarımı kaçırmaya çalışsam da benimle göz göze geldi. "Yaptığımdan nefret ettim... Karşımdaki ister Arum olsun ister insan, her can alışımdan nefret ettim ama kimi zaman başka şansın yoktur. Sen bunu kabullenmek istemiyorsun. Rıza göstermezsin ama eninde sonunda anlayışla karşılarsın."

Bileklerine yapıştım. Bilekleri o denli kalındı ki parmaklarım kavuşmuyordu neredeyse. "Peki.. ya rıza gösteriyorsam?"

"Göstermiyorsun Kat." Bu söylediğine ve bana olan inancı sesinden anlaşılıyordu ve böyle körü körüne bir inancı anlayamıyordum. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye fısıldadım.

Daemon hafifçe güldü. O nefes kesici gülümsemelerinden değildi ama yine de içime işlemiş, yüreğimi sarmalamıştı. "İçinin iyi olduğunu biliyorum. Sen sıcaklıksın, ışıksın, hak etmediğim her şeysin ama... seni hak ettiğime inanıyorsun. Geçmişte başkalarına ve sana yaptığım onca şeyi biliyor yine de seni hak ettiğimi düşünüyorsun."

"Ben..."

"İçin iyi olduğu için böyle yapıyorsun. İçin hep öyleydi ve öyle de kalacak." Elleri boynumdan aşağı, omuzlarımın kıvrımına indi. "Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey bunu değiştiremez. O yüzden, yas tutman *gerekiyorsa* tut. Üzülmen gerekiyorsa üzül, ancak elinde olmayan şeyler için kendini asla ve asla suçlama."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Gülümsemesi, beni hem sinirlendirip hem de heyecanlandıran o kendini beğenmiş sırıtışa dönüştü. "Şimdi bu saçmalıkları kafandan çıkarıp at, çünkü bunu yapmayacak kadar iyisin."

Söyledikleri her şeyi silip atmamış, içimdeki, onun sandığı kadar mükemmel olmayan kısmı değiştirmemişti ancak rahat bir yorgan gibi sarmalamıştı beni. O an, yaptığım şeyi... anlamam için yeterliydiler ve bu da benim için önemliydi ve bu kadarından fazlasını aramıyordum. Söylediklerini, yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi anlatmaya sözler yetmezdi. Teşekkür etmek yeterli değildi.

Hâlâ titriyordum, ellerim yumruk halindeydi. Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Göğsü hızla şişti, omuzlarımı tutan parmakları kasıldı. Dudaklarında kendi tuzlu gözyaşlarımın kokusunu, öpücük giderek ateşli bir hal aldıkça da kendi korkumun tadını aldım.

Ama bu kadarla kalmıyordu.

Aşkımız... bu işlerden ortak bir gelecekle kurtulup gideceğimiz umudu da vardı. Birbirimizi iyisiyle, kötüsüyle, hatta düpedüz berbatıyla, olduğu gibi kabullenişimiz de. Binlerce arzular vardı. İndirdiği yumrukla hem benim, hem onun ruhunu gafil avlayan sayısız duygu vardı; biliyordum, çünkü onun da kalbinin hızlandığını hissedebiliyordum. Kalbimin atışları onunkiyle eşzamanlıydı... onun için yaratılmıştı. Tüm

bunlar basit bir öpücüğün içindeydi. Hem aşırı hem yetersiz ama kusursuzdu.

Hızla bir nefes alıp geriye çekildim. Gözlerimiz kilitlendi. Parlak yeşil gözlerinde duygular birbirini kovalıyordu. Bir eliyle nazikçe yanağımı tuttu, o güzel anadilinde konuştu. Kulağa hoş gelen üç sözcük söylemiş gibiydi, kısacık, harika bir şiir gibi.

Örtüyü tutan parmaklarımı gevşetip "Ne dedin?" diye sordum ona.

Gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Sonra dudakları tekrar dudaklarımın üstündeydi. Gözlerim kapandı. Battaniyeyi bıraktım, vücudumdan aşağı kayıp kalçalarımın etrafına yayıldığını hissettim ve Daemon bir an nefesini tuttu.

Beni arkaya yatırdı, kollarımı ona doladım. Sonsuza dek öpüşmüş gibiydik ama yetmiyordu. Sonsuza kadar devam edebilir, asla durmayabilirdim çünkü o anda bizden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir dünya yaratmıştık. Kendimizi bir süreliğine birbirimizde yitirmiştik, zaman aynı anda hem hızlanıyor hem de geçmek bilmiyordu. Nefesim kesilene kadar öpüştük, sadece birbirimizi keşfetmek için mola verdik. Sımsıcaktık, aramızda hiç boşluk yoktu, kıvranıyorduk. Onunkine yaslanan bedenim gerildi ve ben inlediğimde o sustu.

Başını kaldırdı ama hiçbir şey demedi. O kadar uzun süre, öyle bir dikkatle baktı ki, vücudumun her yanı gerilmiş gibiydi. Göğsüm sıkışıyordu. Uzandım, titreyen elimi yanağına koydum.

Başını yanağıma doğru eğdi, sesi sert ve boğuktu. "Durmamı söylersen dururum."

Söylemeyecektim. Artık olmazdı. Hele bunca şeyin ardından, hiç. Artık saklayacak hiçbir şey yoktu ve ona yanıtım söz söylemeden öpmek oldu; yanıtı almıştı.

Bana dokunmadan üstüme çıktı. Aramızdaki elektrik patlıyor, bazı birbirimize çekiyordu. Vahşi bir his nabız gibi çağlı-

yordu içimde. Ellerimi kaldırdım, saçlarını tutup onu kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarına sürdüğümde bütün vücudu titredi. Başparmağımı alt dudağında gezinince, ateş saçan gözleri kapandı. Ellerim hareket ediyor, boynundaki ve sırtındaki kalın kırışların üstünde, göğsünde ve aşağısında dolaşıyordu. Aşağılarda, sert karın adalelerinin üstünde. Hızla nefes alıp tuttu.

Vücudunun kenarları parlamaya, odayı hafifçe aydınlatmaya başlamıştı. Etrafa ısı saçıyordu. Daemon gözlerini ansızın açıp oturdu, beni kucağına çekti. Gözleri artık yeşil değil, saf ışık küreleriydi. Kalbim tökezledi. Karnımda başlayan yangın, bir lav dalgası gibi içime yayıldı.

Kalçalarımdaki elleri titriyordu ve içime ansızın dolan o taze, engellenemeyen gücün hücumu dizginlerimi eline almıştı. Ateşe dokunmak ya da binlerce volt elektriğe çarpılmak gibiydi. Coşku vericiydi.

Hayatımda hiç bu kadar istekli, bu denli hazır olmamıştım.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, bin türlü duygu içimden fışkırdı. Daemon'in tadı enfesti ve bağımlılık yapıyordu. Ona yapıştım, öpücüklerimiz giderek ateşlendi, ta ki bedenimin her bir gözeneğine çarpan sarhoş edici duygular içinde yüzmeye başlayana dek. Dokunduğumuz her yerde, tenim canlanıyordu. Dudakları, dudaklarımdan boynuma uzanan ateşli bir hat bırakmıştı. Daemon'in ışığı etrafımızda titreşiyor, duvarları binlerce yıldız halinde aydınlatıyor, bir sönüp bir yanıyordu.

Ellerimiz dur durak bilmiyordu. Parmakları karnımdaydı, yukarıya, kaburgalarımın arasına tırmanıyordu. Sanki bu kısmı daha bir ağırdan alıyorduk. Her dokunuş ölçülü ve isabetliydi. Keşiflerimiz arttıkça soluk alıp vermek de güçleşmişti. Bunları ilk yapışı olmadığı kesindi ancak acele etmiyor, benim kadar da titremiyordu.

Pantolonu fırlayıp bir yerlere düştü ve bedenlerimiz arasın-

da hiç mesafe kalmadı. Ellerini giderek daha aşağılara indirdi. Ben onu hızlanması için dürttüğümde bile Daemon işini aceleye getirmedi. Yavaşladı, sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissetmemi sağladı; ta ki artık ikimizin de daha fazla bekleyemeyeceği bir noktaya gelene kadar. Dee'nin ilk seferiyle ilgili söylediklerini anımsadım. Beceriksizlikten eser yoktu. Çoğu şeyi bekliyordum. Daemon korunuyordu ve *rahatsızlık* sadece ilk başta vardı. Tamam. Canım yanmıştı ama Daemon... *Daha* iyi hissetmemi sağlamıştı. Sonra, karşılıklı hareket etmeye başladık.

Onunla bu şekilde olmak Kaynak'ı kullanmak gibiydi ama daha güçlüydü. Hız treni hissi yine vardı fakat daha farklı, daha derindi ve Daemon yanı başımdaydı. Mükemmel ve güzel demek az kalırdı.

Saatler gibi gelen, gerçekten de öyle olabilecek bir sürenin ardından Daemon beni yumuşak ama ateşli bir şekilde öptü. "İyi misin?" diye sordu.

Kemiklerim unufak olmuştu ama iyi anlamda. "Harikayım." Sonra, tam yüzüne karşı esnedim. Ne kadar da romantikti.

Daemon kahkaha attı, ben de yüzümü yastığa dönüp saklanmaya çalıştım. İzin vermedi. Başka ne bekliyorduysam. Yan döndü, beni kendine çekti, başını kendi başına doğru eğdi.

Göz göze geldik. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Kollarının beni sarmasını, yumuşak vücudumun onun sert bedenine uymasını çok seviyordum.

Parmaklarını kollarımda dolaştırdı, bunun beni nasıl ürpertebildiğine şaşırıp kaldım. "Her şey için," dedi.

Göğsüm sevinçle doldu ve kesik kesik soluyarak, sarmaş dolaş vaziyette kucak kucağa yatarken bile birbirimize doyamamıştık. Öpüşüyorduk. Konuşuyorduk. Yaşıyorduk.

34

Daemon Pazar sabahı erkenden evden çıktığımda, annemin arabasının yaklaştığını duyana kadar beni yalnız bırakmadı. Sonra o acayip süper hızlı uzaylı numarasını yapıp fark edilmeden tüydü. Ancak yataktayken, Will'le olanların ardından beni yalnız bırakmak istemediği ortadaydı; kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Seksin bununla hiç ilgisi yoktu, ancak akşamüzeri geldiğinde, kendimize ve anneme yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktığımızda, küçük bakışmalarımız ve birbirimize dokunuşumuz eskisinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Daha önceki gibi şefkat dolu ve imalıydı ama daha kuvvetlenmişti.

Görünüşümde bir değişiklik yoktu. Bir yanım bunun alnıma yazılacağını falan bekliyordu herhalde. Annemin her nasılsa bunu anlayacağından, sonra insanı rezil kepaze eden o leylek, bebek muhabbetine gireceğimizden korkuyordum ama öyle bir şey olmadı.

Hayat eskisi gibi devam ediyordu. Hiçbir fark yoktu - bazı konularda daha iyiydi sadece ama takip eden hafta Daemon'la çok az zaman geçirebildik. İyi olup olmadığımı sormak hariç hiç kimse Will konusunu açmamıştı. Andrew bile bunu

sormuştu ve samimi görünüyordu. Onun dışında, bu olay sanki hiç olmamış gibiydi. Bunda Daemon'ın parmağı olması olasılığı yüksekti.

Dawson, Matthew ve Blake'le antrenmanlarımız sıklaşmıştı ve ekibin geri kalanı da bunlara katılıyordu. Herkes kendine düşeni biliyordu. Herkes Pazar günü de başaramazsak bir başka şansımız olmayacağının farkındaydı.

Daha şimdiden şansımızı zorluyorduk.

Blake grubun geri kalanından ayrı duruyordu. O tüyler ürperten, sapıkça davranışını yüzüne vurduğumdan beri böyle uzaktı... Tanrı'ya şükür. "Zamanımız hâlâ aynı. İçeri girmek ve onları alıp çıkmak için on beş dakikamız var."

"Ya bir şeyler yolunda gitmezse?" diye sordu Dee, solup kaybolan parmaklarına saçlarını dolayarak.

Daemon bir parça oniks aldı. Şu noktada, hepimiz oniksi elimizde bir dakika yirmi saniye tutabilecek hale gelmiştik. Küçük opal parçası elimizdeyken Daemon'la beni hiç etkilemiyordu bile.

"Oniks kalkanları bizi durdurmayacak." Taşı diğerlerinin yanına fırlattı. "Hepimiz yeteri kadar dayanabiliriz."

Gözlerini koca koca açarak, "Ama suratınıza püskürtülmesi aynı şey değil," diye itiraz etti Dee. "Sadece elinizde tutuyorsunuz."

Blake yaklaştı. "Benim de suratıma hiç püskürtülmedi. Tek yaptığım, sürekli elime almaktı. Tek mantıklı açıklaması bu."

"Hayır, değil." Saçını bıraktı, erkek kardeşlerine döndü. "Oniksi elinize almak ve buna dayanmak farklı şey; yüzünüze püskürtülmesi farklı."

Dee'nin hakkı vardı ama elimizden gelen de buydu.

Dawson ona gülümsedi. Dawson'ın gülümsemesi gerçekten bana garip geliyordu çünkü içten gülümsemesi çok nadirdi ve tüm yüzünü değiştiriyordu. "Bir şey olmayacak Dee, sana söz veriyorum."

"Lazerler... lazerlere de dikkat etmeniz gerekiyor," dedi Andrew yüzünü buruşturarak.

"Ona ne şüphe," dedi Blake. "Ama sorun çıkarmayacaklar. Acil durum kapıları sadece alarm çalarsa etkinleşir. Eğer her şey plana uygun giderse başımız derde girmeyecek."

"Bu büyük bir 'eğer,'" diye mırıldandı Dee.

Tanrı biliyor ya, gerçekten büyük bir "eğer"di ancak sonuna kadar bu işin içindeydik. Sırf Dawson'a şöyle bir bakmak bile neden hayatımızı tekrar tehlikeye atmak üzere olduğumuzu açıklamaya yetiyordu. Çünkü hiç şüphesiz biliyordum ki, Weather Dağı'nda tutsak olan Daemon olsaydı, onu serbest bırakmak için her türlü riski göze alırdım.

Dawson'ın diğer yarısı eksikti, o yarının adı da Beth'ti. Hiçbirimiz onun bundan vazgeçmesini beklemiyorduk. Hiçbirimiz de sevdiklerimiz uğruna dünyanın sonuna kadar gitmekten çekinmiyorduk. Oniksle geçen bir diğer zorlu antrenmanın ardından o gecelik ayrılıp evlerimize döndük. Matthew ile Thompson kardeşler gittiler, Blake de. Dee içeri girince üçümüz kaldık, son olarak da Dawson evin yan tarafında bir yerlerde kayboldu.

Daemon elimi tutup üçüncü basamağa oturdu, bacaklarını açıp beni kendine çekti, sırtımı göğsüne yasladı. "İyi misin?"

"Evet," dedim. Her antrenmanın ardından soruyordu bu soruyu. Evet, bu yüzden de seviyordum onu. "Ya sen?"

"Sen beni merak etme."

Gözlerimi devirdim ama geriye yaslandım, kollarının beni sarmalayışını, göğsünün verdiği hissi seviyordum. Başını öne eğdi, dudaklarını nabzımın attığı yere bastırdı. Aklının nereye gittiğini biliyordum ve ben de onunla aynı trendeydim.

Dawson tekrar ortaya çıktı. Batan güneş etrafını bir haleyle çevirmişti. Tren, kazaya ramak kala durmuştu. Ellerini cebine soktu, tek kelime etmeden topuklarının üstünde sallandı.

Daemon içini çekip doğruldu. "Ne var?"

"Hiç," dedi Dawson, gözlerini hızla kararan göğe dikip. "Öylesine düşünüyordum."

Sessizce bekledik çünkü ikimiz de biliyorduk ki Dawson'ı aceleye getirmek mümkün değildi. Söyleyeceği her ne ise, hazır olduğunda söyleyecekti. Yine de bu korkunç olaylar başına gelmeden önce nasıl biri olduğunu merak ediyordum.

Nihayet Dawson konuştu. "Pazar günü bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Daemon'ın kolları aşağı düştü. "Ne dedin sen?"

"Bunu yapmanız gerekmiyor. Dee haklı. Risk çok büyük. Oniks kalkanlarını geçip geçemeyeceğimizi bile bilmiyoruz. Blake'in sözüne sadık olduğu ne malum? Hepinizin buna bulaşması gerekmiyor."

Dawson içten bir edayla bize baktı. "Bunu yapmamalısınız. Bırakın Blake'le ben girelim içeri. Bu riski almak bize düşer."

Daemon bir süre sessiz kaldı. "Biz kardeşiz Dawson. O yüzden senin riskin benim riskim demektir."

Gülümseyip başımı geriye yasladım. "Daemon'ın riski de benim riskim demektir."

"*Buna* itiraz ediyorum ama mesajı aldın, değil mi?" Daemon ellerini omuzlarıma koydu. "Bu işte beraberiz, ister iyi olsun ister kötü."

Dawson'ın kirpikleri iyice aşağı inmişti. "İkinizin de canının yandığını görmek istemiyorum. Bununla yaşayabileceğimi hiç sanmam."

"Saçımızın teline bile zarar gelmeyecek," dedi Daemon. Öyle bir şiddetle söylemişti ki, bunun doğruluğuna inandığına ilişkin en ufak şüphem yoktu. Ellerini omuzlarıma koydu, gergin adalelerimi ağır ağır ovmaya başladı. "Beth'i ve Chris'i alıp sağ salim çıkacağız oradan."

Dawson ellerini cebinden çıkarıp saçlarında gezdirdi. "Sağ olun." Ellerini indirirken dudakları seğirdi. "Biliyorsunuz, değil mi? Bunun ardından... gitmem gerekecek. Belki dönemi bitiririm ama Beth'le beraber buradan ayrılmaya mecburuz."

Daemon'ın elleri durdu, kalbinin bir an duracak gibi olduğunu hissettim, sonra elleri tekrar yukarı hareket etmeye başladı. "Biliyorum kardeşim. Sen gitmeye hazır olana kadar Beth'i saklayacağız. Çok berbat ama... böyle yapmaya mecbur olduğunu biliyorum."

Kardeşi başını öne salladı. "Bağlantıyı koparmayacağız."

"Elbette," dedi Daemon.

Gözlerimi yere dikip dudaklarımı ısırdım. Tanrı aşkına, top gibi kıvrılıp ağlamak istiyordum. Ailelerinin bir kez daha dağılmaması lazımdı. Bu, oldukları şey yüzündendi ve hiçbiri bunu istememişti. Adil değildi.

En beteri, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmamasıydı.

Perşembe akşamı tenimizi hissizleştiren bir diğer antrenmanın ardından Daemon'la tatlı krizimize yenik düşüp yerel fast food dükkânına koştuk. Bol şekerli buzlu çay içecektik. Ancak içeri girmek yerine arabasının bagaj kapağını açtı, oturup sohbet ettik.

Gökyüzü berraktı, ışıl ışıl yıldızlar göğü doldurmaya başlamıştı. Nereye baksam Daemon'ı ve türünü anımsıyordum.

Neşeli bir tavırla dirsek attı. "Neler geçiyor aklından?

Pipeti bırakıp güldüm. "Bazen senin ne olduğunu unutuyor, yıldızları görünce anımsıyorum."

"Kendinin ne olduğunu unutuyor musun?"

Gülümseyerek fincanımı indirdim. "Evet, sanırım."

"Güzel."

Bacaklarını öne arkaya salladım. "Ciddiyim, gerçekten. Bana kalırsa, kamuoyu sizlerden haberdar olsa, Luxen'lere alışabilirlerdi."

"Gerçekten mi?" Şoke olmuş gibiydi.

Omuz silktim. "Bizden bir farkınız yok ki?"

"Şu ateşböceği numarası haricinde," diye takıldı.

"Evet, onun haricinde."

Gülümseyip öne yaslandı, çenesini koca bir kedi gibi omzuma sürttü. Aslana ya da benzer bir şeye benzetilmesi düşüncesinden hoşlanacağını düşünüp sırıttım. "Pazar günü opalı üstünde taşımanı istiyorum," dedi

"Ne?" Uzaklaşıp döndüm, ona baktım. "Neden? Sen en güçlümüzsün."

Kendini beğenmiş bir tavırla güldü. "O yüzden opale ihtiyacım yok ya."

"Daemon," deyip içimi çektim, çayın geri kalanını bırakıp. Aldı. "Mantığın hatalı. Güçlü olduğun için, opal sana hepimizden daha çok fayda sağlayacak."

Çayını yudumladı, gözleri resmen parlıyordu. "Bir şey olursa diye, opalı üstünde taşımanı istiyorum. Tartışmaya açık değil."

"Neyse." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Eğer kabul etmezsen seni bağlarım –eğlenceli şekilde değil ama– ve yatak odana kilitlerim. "

Ağzım bir karış açık kaldı.

"Tamam, belki de eğlenceli şekilde bağlarım. Her şey bittikten sonra da yanına gelir..."

Sözünü kestim. "Sıkıysa bağla da göreyim."

Kaşını kaldırdı. "İddiaya girerim görürsün."

"Kes sesini," diye gürledim. "Ciddiyim ben."

"Ben de ciddiyim. Opalı sen alacaksın."

Yüzümü buruşturdum. "Bu çok saçma."

"Bence hiç saçma değil." Yanağımı öptü. "Çünkü ben kusursuzum."

"Off aman Tanrım." Ona dirsek attım, güldü. Bakışlarımı tekrar yıldızlarla dolu gökyüzüne çevirdim, sonra bir fikir, ansızın çimento kamyonu gibi çarptı bana. Nasıl olmuştu da daha önce akıl edememiştim bunu? "Bir şey geldi aklıma!"

"Soyunmamı gerektiriyor mu?"

Daemon'a tekrar dirsek attım. "Tanrım. Hayır. Amma da sapıksın. Opalle ilgili. Opali parçalarına ayırıp bölüşemez miyiz?"

Düşünüp taşınırken kaşlarını çattı. "İşe yarayabilir ama büyük risk. Ya tuzla buz olursa? Toz halinde işe yarayacağını sanmam. Hem parçalarına ayırdık diyelim, etkisini koruyacak mı?"

Hepsi de mantıklı sorulardı. "Bilmiyorum ama en azından deneyemez miyiz? O zaman hiç değilse herkes bir derece korunmuş olur."

Uzunca bir süre ağzını açmadı. "Çok büyük risk. Senin güvende olduğunu ummaktansa, güvende olduğunu bilmeyi yeğlerim. Biliyorum, bencilce geliyor kulağa ama öyleyim. Sen söz konusu olduğunda *inanılmaz derecede* bencilim."

"Peki ya Dawson?.."

Daemon bana baktı. "Dediğim gibi, sen söz konusu olduğunda inanılmaz derecede bencilim."

Gerçekten söyleyecek söz bulamıyordum.

Avucunu çenesine sürterken göğüs geçirdi. "Eğer opali böleyim derken paramparça edersek içeriye hiçbir destek olmadan girmek zorunda kalırsın. Matthew, Dawson ve ben, Luxen'iz. Sizden daha güçlüyüz. Sizin kadar çabuk yorulmayız. Senin aksine, opal taşına ihtiyacımız yok."

"Ama..."

"Bu riski göze almak istemiyorum. Eğer bölünmesi opali zayıflatıyorsa, sana ne faydası olacak ki zaten?" Başını iki yana salladı. "Ekstra güce ihtiyacı olan sensin, biz değil."

Sözlerindeki kesinlik karşısında havlu attım. Hüsrana uğramıştım. Söylediklerini anlamıyor değildim, sadece anlaşamıyorduk.

Daha sonra, bizim evin verandasındayken Daemon opali zulasından çıkarıp avucuma bastırdı, sonra elimi tuttu. Gececi kuşlar etrafımızda şarkılarını söylüyor, gök kubbeyi şakımalarla, cıvıltılarla dolduruyordu. Geçen hafta okuldan sonra diktiğim bahar gülleri havaya temiz, berrak bir koku katıyordu.

Daemon'ın suratına yumruğu yapıştırmamak için kendimi zor tutmasam romantik sayılabilirdi.

"Kızdığımı biliyorum." Gözümün içine baktı. "Ama böyle olursa kendimi her konuda daha iyi hissederim. Tamam mı?"

"Birkaç gün önce Dawson'a her şeyin yolunda gideceğini söylüyordun ama."

"Söyledim ama her olasılığa karşı... senin ne olursa olsun dışarı çıkabilmeni istiyorum."

Kalbim tekledi. "Ne... neyi ima ediyorsun sen?"

Güldü ama zoraki bir gülüştü bu, nefret ediyordum. "Eğer bir şeyler yolunda gitmezse senin tesisten çıkmanı istiyorum. Bu kahrolası kasabayı ya da eyaleti terk etmen gerekirse, onu da yap. Eğer herhangi bir nedenden ötürü ben oradan çıkamazsam sakın durma. Anlıyor musun?"

Nefesim acı vererek ciğerlerimi terk etti. "Seni bırakıp gitmemi mi istiyorsun?"

Daemon başını öne sallarken gözleri ışıl ışıldı. "Evet."

"Hayır," diye bağırdım sıkınıp elinden kurtularak. "Seni asla geride bırakmam Daemon."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, hareket etmemi engelledi. "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun!" Bileklerini kavradım, parmaklarımı derisine batırdım. "Bana bir şey olsa beni orada bırakır mıydın?"

"Hayır." Öfkeyle kaşlarını çattı. "Asla öyle bir şey yapmam."

"Yine, nasıl olur da aynısını benim yapmamı beklersin?" Ağlamak üzereydim, nedeni de Daemon'ın yakalanması ve erkek kardeşinin çektiklerini onun da yaşaması fikrine dayanamayışımdı. "Yapamazsın."

"Özür dilerim." Yüzündeki çizgiler yumuşadı, Daemon eğilip beni hızlıca öptü. "Haklısın. Senden bunu istememeliydim."

Gözlerimi hiddetle kırpıştırdım. "Böyle bir şey yapmamı benden nasıl istersin sen?" Şimdi onu gerçekten pataklamak istiyordum çünkü kalbim kül kül atıyor, kafamın içinde korkunç sahneler dolaşıyordu. Derken... bir şeyin farkına vardım.

"Çok çabuk pes ettin," diye fısıldadım şüpheyle.

Güldü, kollarını omuzlarıma doladı, beni kendine çekti. "Neyi kast ettiğini anlıyorum."

Şey, evet, burası biraz acayipti işte. Başımı geriye eğdim, yüzünde kendini ele veren bir ipucu aradım. Ancak tek gördüğüm şefkat ve hiç eksik olmayan kendini beğenmişlikti. Ona bir şey saklayıp saklamadığını sormadım bile, çünkü itiraf edeceğini hiç sanmıyordum ve yaptıklarındaki yanlışlığı fark ettiğine inanmak istiyordum.

Ama aptal değildim.

35

Balodan öncekı öğleden sonra Dee yatak odamda, orta boy bir maşayla saçlarımı kıvırıyordu. Konuşmamız biraz tutuk başladıysa da saç şekillendirme işleminin yarısına doğru açıldı. Bütün yeteneğini göz önüne seren, çapraşık bir şekil vererek saçlarımı topladığında sohbetimiz hoş ve neşeliydi.

Dee elleri kucağında kenetlenmiş, yatağımın ucunda otururken ben göz makyajımı yapıyordum. Yalın bir model seçmişti, atkuyruğu yapmış, saçını kalın bir topuz halinde bunun etrafına dolayarak keskin hatlı yüzünü kusursuz bir şekilde vurgulayan klasik bir görünüm elde etmişti.

Serçe parmağımla gözümün altını ovuşturarak kahverengi göz kalemimi yaydım. "Bu gece için heyecanlı mısın?"

Omuz silkti. "Baloya gitmek istiyorum, sırf son senemiz olduğu için. Muhtemelen hepimiz için bu geçerli ve ben de bunu yaşamak istiyorum. Biliyorum ki Adam da benim oraya gidip eğlenmemi isterdi."

Göz kalemimi çantama koydum, rimelimi aradım. "İsterdi," dedim, yatak odasına bakarak. "Kendi isteklerini ikinci plana atan, senin için her şeyin en iyisini isteyen birine benziyordu"

Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Öyleydi."

Kederli bir şekilde aynaya geri döndüm ve bakışlarımı altın renkli tüpe indirdim. Dee bu gece Adam'la olmalıydı. "Dee, ben..."

"Biliyorum." Bir saniye önce yatağın üzerindeyken bir de baktım ki kapıda duruyordu. Belden aşağısı kaybolmuştu ve vay canına, bunu görmek harbiden acayipti. "Üzgün olduğunu biliyorum. Niyetin asla Adam'ın ölmesi değildi."

Ona doğru döndüm, obsidiyeni parmaklarımın arasında döndürdüm. "Elimde olsa her şeyi değiştirirdim."

Bakışlarını benden kaçırıp arkama dikti. "Yarın gece seni *korkutuyor* mu?"

Bir kez daha aynaya döndüm ve gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı savuşturdum. Bir an için sanki epey yol almış gibi gelmişti ama sonra kapı yüzüme kapanmıştı. Tamam, belki de bir yerlere gelmiştik ama benim istediğim kadar ilerleyememiştik.

Bırak şu aptalca halleri, diye emrettim kendime. *Onca makyaj boşa gidecek.*

"Katy?"

"Korkutuyor," diye itiraf ettim, hafifçe gülerek. "Kim korkmaz ki? Ama düşünmemeye çalışıyorum. Geçen defa öyle yapmamıştım ve ödüm patlamıştı."

"Ben ne olursa olsun korkardım. Aslına bakarsan *korkuyorum* ve tek yaptığım arabanın orada beklemek. Bir anda kapının orada gözden kayboldu ve tekrar dolabın orada ortaya çıktı. Balo elbisemin ambalajını sevgiyle açtı. "Sadece dikkatli ol ve kardeşlerime sahip çık, anlaştık mı?"

Kalbim tekledi ve tereddüt etmedim. "Anlaştık."

Yer değiştirdik, o makyajını bitirirken de ben elbisemi giydim. Annem elinde fotoğraf makinesiyle yatak odama geldi, yine başladık. Dee'yle benim fotoğraflarımı çekti, gözleri doldu, küçükken ayakkabını nasıl giydiğimi, evde çırılçıplak koş-

turduğumu anlattı ve bütün bunlar Dee gümeden ve Daemon gelmeden önce oldu.

Buradan sonrası sarpa saracaktı.

Ama Daemon, annemin bana verdiği küçük el çantasıyla oynayarak onu beklediğim oturma odasına adım attığında nutkum tutuldu.

Daemon ne giyse yakışıyordu; kot, kazak, oduncu gömleği. Ama geniş omuzlarına ve dar kalçalarına uygun, siyah smokiniyle gerçekten inanılmazdı.

Alnına dökülen siyah bukleleri yana taranmıştı. Elinde güzel bir çiçek bilekliği tutuyordu. Papyonunu düzeltirken bakışları, ayakkabılarımın ucundan başlayıp yavaş yavaş yukarı tırmandı ve annemin fark etmediğini umduğum birkaç noktada durdu. Parmakları papyonun etrafında kaldı, bakışındaki yoğunluğu ve takdiri hissedince kıpkırmızı kesildim.

Daemon kırmızı rengi severdi.

O anda yanaklarım elbiseyle aynı rengi almış olmalıydı.

Rock yıldızı edasıyla bana doğru yürüdü, bir adım ötemde durup başını eğdi. "Güzel gözüküyorsun," diye fısıldadı.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. "Teşekkür ederim. Sen de pek fena görünmüyorsun."

Annem delibozuk, küçük bir kuş gibi etrafta koşuşturuyor, fotoğraf çekip üzerimize tıtrıyordu. Daemon'a her baktığında gözlerini masum bir tavırla koca koca açtığını görüyordum. Annem ona kesinlikle abayı yakmıştı.

Daemon'ın, çiçeği alıp bileğime takarken bir sürü fotoğrafını çekti. Bileklik, yeşil yapraklarla ve karanfille çevrelenmiş, tamamen açmış basit bir gülden oluşuyordu. Çok güzeldi. Annemin resimleri için poz verdik ve bütün süreç doğaldı; hiçbir şey Simon ve hoş geldin partisinde olduğu gibi değildi. Birkaç resim daha çektirirken düşüncelerim Simon'a kaydı; Daemon,

hazır anne-kız fotoğraflarımızı çekmek için makineyi aldı.

Simon hayatta mıydı? Blake, Simon'ı son gördüğünde, SD oğlanı arabayla götürürken sağ olduğuna yemin etmişti. Simon'a her ne olduysa Kaynak'ın kontrolünü kaybettiğimi gördüğü için olmuştu. Benimle bağlantılı bir muhtemel ölüm daha. Simon ölmüş olmalıydı çünkü SD ya da Daidalos onu sağ olarak ne yapsındı ki? O altı üstü bir insandı...

Aklıma Carissa geldi.

Daemon elini sırtıma koydu. "Nerelerdesin?"

Gözlerimi kırpıştırarak bugüne döndüm. "Burada, tam yanındayım."

"Öyle umarım."

Annem geldi ve beni kendine çekerek sarıldı. "Bebeğim, çok güzel görünüyorsun... Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Daemon uzaklaştı ve omzunun üzerinden bana gülümsedi.

"Buna inanamıyorum. Mezuniyet balon," dedi annem, geri çekilirken burnunu çekiyordu; Daemon'a döndü. "Bezini çıkarıp evde koşturmasını daha dün gibi..."

"Anne," diye çıkıştım, sonunda lafa karışıp. Bebek Katy hikâyeleri anlatması yeterince kötüydü. Bunu birilerinin duyması küçük düşürücüydü. Ama bunları Daemon'ın duyması bin kat daha utanç vericiydi.

Daemon'ın gözleri ilgiyle parladı. "O zamandan fotoğraflar var mı? *Lütfen* bana var deyin."

Annemin yüzünde güller açtı. "Aslında var!" Arkasını döndü ve köşedeki, içi tıka basa utanç verici fotoğraflarla dolu albüm dolabına doğru gitti. "Her bir resmi tarih sırasına göre..."

"Ay, bak saat kaç olmuş." Daemon'ı kolundan yakalayıp çektim. Yerinden kıpırdamadı bile. "Gerçekten, gitmemiz lazım."

"Her zaman bugünün yarını vardır," dedi anneme, göz kırparak. "Öyle değil mi?"

"Saat beşe kadar işe gitmeyeceğim." Annemin ağzı kulaklarına varmıştı.

Bu kesinlikle olanaksızdı. Dışarı çıkarken annem durdu ve bana tekrar sarıldı. "Çok güzelsin bebeğim. Gerçekten."

"Teşekkür ederim." Ben de ona sıkıca sarıldım.

Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibiydi ama bunu umursamıyordum çünkü yarın geceden sonra geri dönmeme ihtimalim vardı. O yüzden, annemin kucaklamalarına ihtiyaç duyuyordum ve bunu kabul etmeyecek kadar gururlu değildim.

"Senin adına mutluyum," diye fısıldadı. "O iyi bir çocuk."

Gözlerim dolu dolu gülümsedim. "Biliyorum."

"İyi." Geri çekilip kollarıma iki eliyle hafifçe vurdu. "Saat sınırı?"

"Ben..."

"Bu gece yok." Şoke olmuştum; annem gülümsedi. "Sadece uslu ol ve sabah pişman olacağın bir şey yapma." Omzumun üstünden baktı. "Çok abartma yani," diye mırıldandı.

"Anne!"

Gülerek beni hafifçe dürttü. "Ne olmuş yani? Yaşlıyız ama daha ölmedik. Hadi, şimdi git de güzelce eğlen."

Oradan olabildiğince hızlı ayrıldım. "Son kısmı duymadın, değil mi?"

Daemon sırıttı.

"Aman Tanrım..."

Başını geriye atarak güldü ve elimi tuttu. "Gelin leydim, arabanız sizi bekliyor."

Dolly'ye binerken güldüm ve Daemon da binince, okul yolunu yarılayana kadar radyo kanalı için tartıştık. Göz ucuyla baktı bana. "Çok güzel gözüküyorsun Kedicik. Ciddiyim."

Parmaklarımı el çantamın boncuklarının üzerinde gezdirirken gülümsedim. "Teşekkur ederim."

Bir duraklama oldu. "Hoş geldin partisinde de güzel göründüğünü düşünmüştüm."

El çantasını unutarak başımı hızla ona çevirdim. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Başka birisiyle birlikte olmandan nefret etmiştim." Yüzümdeki ifadeye güldü ve dikkatini yeniden karanlık yola verdi.

Rahat gülümseyişi kalbimi köşesinden çekiştiriyordu. "Seni Simon'la görmüştüm ya? O zaman ona temiz bir dayak atıp seni elinden almak istemiştim."

Güldüm. Bazen birbirimizi tanımakla geçen o ilk fırtınalı aylarda küçücük bir parçasının benden hoşlanmış olabileceğini unutuyordum.

"Yani evet. O zaman da seni güzel buluyordum."

Dudağımı ısırdım, sonra umarım parlatıcımı taşırmamışımdır diye düşündüm. "Ben seni hep..." *Güzel* yeterı kadar erkeksı bir tanım değildi, o yüzden "Çok yakışıklı bulmuşumdur," dedim.

"Demek istediğin, beni acayip seksi buluyor ve gözlerini üstümden alamıyordun."

"Tevazu konusunda seninle biraz çalışmalıyız." Pencerenin dışında ağaçlar bulanıklaşmıştı ve yansımada kendi sırıtışımı görebiliyordum. "Ama Tanrı biliyor ya, beni çileden çıkarıyordun."

"Cazıbemın etkisidir."

Küçümsercesine güldüm.

Mezunıyet balosu eve dönüş balosuyla aynı yerde, lisenın spor salonunda yapılıyordu. Gerçekten havalıydı. Otopark tıklım tıklımdı ve biraz geç kaldığımız için Dolly'yi otoparkın en uç kısmına park etmek zorunda kaldık.

Okula yürürken Daemon elimi tuttu. Hava sıcaktı, belli belirsiz bir serinlik vardı. Burada Mayıs geceleri bir hayli se-

rin oluyordu ancak Daemon yanımdayken şala falan ihtiyacım yoktu. Daima etrafına inanılmaz bir ısı yayıyordu.

Eve dönüş partisinde spor salonu güze özgü süslerle donatılmıştı fakat mezuniyet balosu için tavan boyunca ve kapalı tribünlerden aşağı beyaz ışıklar dizilmiş, insanı büyüleyen bir şelale etkisi elde edilmişti. Koca koca saksılarda yapraklı bitkiler getirilmiş, halı kaplı dans pistinin kıyısına dizilmiş, üstü beyaz örtülerle kaplı masaların etrafı çevrilmişti.

Müzik gürültülüydü. Daemon'ın beni çekerken söylediklerini güç bela duyabiliyordum. Lesa gökten zembille inmiş gibi çıkagelmiş, elimi tutup beni dans pistine çekmişti. Kum saatini anımsatan vücut yapısını öne çıkaran lacivert renkli, boru kesimli elbisesiyle nefes kesici görünüyordu. Pistte diğer kızlar etrafımızı kuşattı. Müziğin ritmine kahkahalar karışıyor, bana Martinsburg'daki kulübü ve kafesleri anımsatıyordu.

Tümüyle farklı dünyalardı bunlar.

Daemon tekrar ortaya çıkıp beni kızların elinden kaçırdı. Yavaş bir dansta kolu, belime kusursuz şekilde oturuyordu. Yanağımı omzuna dayadım, o ve Dee'nin iyi ki beni baloya gelmeye ikna etti, diye düşündüm. Dışarı çıkıp bunu yapmak kendimi harika hissettirmişti, sanki yedi tonluk bir ağırlık kalkmıştı omuzlarımdan.

Şarkının sonuna doğru gözlerimi açtım ve Blake'le göz göze geldim.

Birden nefesim kesildi. Onu burada görmeyi beklemiyordum, dolayısıyla küçük çaplı bir şok geçirmiştim. Yanında birisi mi vardı? Yakınlarında bir kız yoktu ama yalnız olduğu anlamına gelmezdi. Orada durup bizi seyretmesi, kabul edilebilir sapıklık kotamı aşıyordu.

Aramıza bir çift girdi, oğlan kızın kalçalarını adeta pençeleyince güldüler. Onlar gittiğinde Blake de gitmişti ama mekâna

de tuhaf, huzursuzluk veren bir his peydahlanmıştı. Ne zaman Blake'i görsem kapıldığım hıstı bu, yani onu düşünmemeye çalıştığım anlamına geliyordu.

Ancak onu görmek başka birini daha hatırlatmıştı bana. Başımı kaldırdım. "Dawson gelmedi mi?"

Daemon başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım gelse, kendini Beth'e ihanet etmiş gibi hissederdi."

"Vay be," diye fısıldadım, ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Beth'e olan bağlılığı insanda huşu uyandırıyordu. Herhalde uzaylı DNA'sında vardı bu

Daemon'ın kolu gerginleşti ve smokini omuz kısmından gerildi.

Evet, kesinlikle birçok bakımdan uzaylı DNA'sı iş başındaydı.

Yavaş dansın ardından Andrew ile Dee bize katıldı. Dee tıpkı tahmin ettiğim gibi, görüntüsü ve elbisesiyle ilahi bir güzelliğe sahipti. Dee ile Andrew'nun aralarında tedbirli bir mesafe bıraktıkları gözümden kaçmadı. Bana kalırsa, sadece arkadaş oldukları barizdi ve ortak kayıpları bunu daha da pekiştiriyordu.

Daemon içecek bir şeyler almaya gidince, Ash, insan kavalyesi ve Ash'in... kısa siyah elbisesi beni gafil avlamıştı.

Ash, koca bir kanarya ailesini midesine indirmiş bir kedi misali sırıtıyordu. "David, bu Katy. Hiç ismini hatırlamaya zahmet etme, muhtemelen unutursun."

Onu duymazdan gelip elimi uzattım. "Tanıştığımıza sevindim."

David yakışıklıydı, hem de öyle böyle değil. Yanındaki Luxen'den aşağı kalır yanı yoktu. Dalgalı kumral saçları vardı ve viski rengi gözleri dost canlısıydı.

Elimi sıcak bir şekilde tutup sıktı. "O zevk bana ait."

Kibardı da. Ash'le ne işi vardı bunun?

Düşüncelerimi okumuşçasına, "Bazı yeteneklerim var," diye

fısıldadı Ash kulağıma. Ben de ona ters ters baktım. "Daemon'a bir sor istersen. O sana anlatsın." Doğrulup gülümsedi.

Ona vurmak yerine –ki bunu yapmak için içim gidiyordu ve Kaynak, kendisini kullanmam için adeta yalvarıyordu– yanından geçerken tüm şirinliğimle gülümsedim ve elimi Ash'in ince ve çıplak beline koydum. Yüksek voltajlı elektrik elimden tenine sıçradı.

Kısa bir çığlık atan Ash yerinden sıçrayıp fırıldak gibi döndü. "Seni..."

Yanındaki David'in aklı karışmış gibiydi fakat onun da arkasındaki Dee kahkahalara boğulmuştu. Yüzümden gülücüğümü eksik etmedim, dönerken Ash'e göz kırptım. Daemon elinde iki kadeh içkiyle duruyordu, tek kaşını kaldırmıştı.

"Seni yaramaz Kedicik," diye mırıldandı.

Ağzım kulaklarımda, uzanıp onu öptüm. Masum bir öpücüktü, en azından benim tarafımda öyleydi, fakat Daemon o öpücüğü alıp *başka bir yere* taşıdı. Birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefeseydim.

Grubu geride bırakıp tekrar dans ettik. Birbirimize öyle yapışmıştık ki hocalardan biri gelip bizi ayıracak diye endişe ediyordum. Birkaç kez Lesa'yla dans ettim, bir defasında da Dee bize katıldı. Kolumuzu bacağımızı sallayıp eğlenirken çok gülünç görünüyorduk.

Daemon'ın kollarına döndüğümde, partiye geleli iki saat olmuştu bile. Çocuklardan bir kısmı daha şimdiden gitmeye başlamıştı; çiftliklerde düzenlenen, adı kötüye çıkmış tarla partilerine gidiyorlardı.

"Çıkmaya hazır mısın?" dedi bana.

"Bir planın mı var yoksa?" Alı. Tanrım, aklım bir anda çıkıp gidecek gibi olmuştu.

"Var tabii."

Zihnim o noktada çoktan çalışmayı bırakmıştı. Genellikle Daemon ile sürpriz sözcükleri aynı cümlede geçti mi, işin ucunda heyecanlı bir serüven var demekti.

"Tamam, dedim, kalbim aptal kız dansları yaparken dışarıdan vurdukın gibi ve havalı görünmeye çabalıyordum.

Lesa'yı buldum, gideceğimizi söyleyip ona sarıldım. "Otel odası mı tutturur yoksa?" diye sordu beyaz ışıklar altında ışıl ışıl parlayan gözlerle.

Kıkırdına hafif bir şaşkınlık attım. "Yo. Tanrım. Şey... Sanmıyorum. Bana bir sürprizi olduğunu söyledi."

"Kesinlikle otele götürecek seni," diye bağırdı. "Ah, Tanrım, sizler kesinlikle yapacaksınız. Hani bilirsiniz ya, o dört harfli şeyi."

Gülüdüm.

Lesa gözlerini kısıp, sonra fal taşı gibi açtı. "Dur bir saniye. Yoksa siz..."

"Gitmem gerekiyor." Kaçmaya çalıştım ama peşime düştü.

"Bana söylemelisin! Yoksa çatlarım." Arkasından Chad merakla bakıyordu.

Uzaklaşırken başımı iki yana salladım. "Gerçekten çıkmam lazım. Sonra konuşuruz. İyi eğlen."

"Tamam ama unutturmasan iyi edersin. Israr ediyorum."

Onu arayacağıma söz verdim, sonra Dee'yi aradım ama sadece Ash'i bulabildim. Onu daha önce çarptığım için intikam peşinde gibi görünüyordu. Diğer yöne gittim, dans pistinde servi boylu, kızgın saçlı bir kız arıyordum.

Tekrar Daemon'ı görünce pes ettim. "Dee'yi hiç gördün mü?"

Başını öne salladı. "Galiba Andrew'la çıktı. Restorana falan gidip bir şeyler yiyecekler herhalde."

Apışıp kaldım.

Daemon omuz silkti.

İlişkileri hakkında peşin hükümlülük etmiştim. Adam ile Dee böyle şeyler yapmalarıyla tanınırdı. Ama Luxen'ler... sürekli yemek yerdi. "Sence onlar?."

"Bilmek bile istemiyorum."

Ben de öyle, diye düşündüm. Bana uzattığı elini tuttum, saunaya dönmüş spor salonundan flamalarla süslü koridora çıktık. Dışarısı soğumuştu ama serinlik, ateş kesilmiş tenime iyi gelmişti.

"Bana sürprizin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Söylesem sürprizliği kalır mıydı?" diye yanıt verdi.

Dudak büktüm. "Ama şu anda hâlâ sürpriz."

"İyi denemeydi." Gülerek arabanın kapısını bana açtı. "Hadi, bin ve uslu ol."

"Aman, neyse." Arabaya bindim, ağırbaşlı bir tavırla bacak bacak üstüne attım. Daemon arabanın önünden geçip diğer kapıdan binerken güldü.

Bana şöyle bir bakıp başını iki yana salladı. "Öğrenmek için çatlıyorsun, değil mi?"

"Evet, hadi, söyle."

Hiçbir şey söylemediği gibi, eve gidene kadar da ağzını bıçak açmadı. İçimde gergin bir heyecan vardı. O korkunç Cumartesi gecesinden beri sadece birkaç dakika yalnız kalabilmiştik.

Bazen bu kadar güzel ve korkunç şeylerin aynı anda olabilmesi ne kadar garipti. O günün, hayatımın en güzel ve en kötü günü olduğunu fark ettim.

Will'i düşünmek istemiyordum.

Daemon arabayı evlerinin yoluna park etti. Salonun ışığı yanıyordu. "Arabada bekle, olur mu?"

Ben başımla onaylayınca dışarı çıkması ve kaybolması bir oldu. Meraklanıp koltukta döndüm ama ne onu görebildim ne bir başkasını. Neler çeviriyordu acaba?

Ansızın benim tarafımdaki kapı açıldı ve Daemon elini uzattı. "Hazır mısın?"

Yeniden ortaya çıkması beni biraz gafil avlamıştı. Elimi uzattım, beni arabadan kucaklayıp indirdi. "Sürprizim nerede?"

"Görürsün."

El ele yürümeye başladık. Beni evine götürecek sanmıştım ama götürmedi. Bizim evi de geçip yolda ilerlemeye başlayınca, ne planladığını tahmin edemez oldum. Ta ki ana yola gittiğimizi fark edene kadar. Orada durunca birkaç ay öncesine, Daemon'ın türünü ilk öğrendiğim güne döndüm.

Bir kamyonun yoluna çıkmıştım.

Evet, aptalca bir hareketti ama çok üzgündüm ve aklım başımda değildi. Suçlusu, Daemon'ın adi versiyonuydu.

Yolun karşısına geçtiğimizde nereye gittiğimize dair kafamda bir fikir oluşmuştu. Göl. Daemon'ın elini sıktım, yüzümde aptalca bir ifade belirmesin diye uğraştım.

"O topuklarla yürüyebilecek misin?" diye sordu, aklına şimdi gelmiş gibi kaşlarını çatarak.

Şüpheliydi ama gecenin tadını kaçırmak istemiyordum. "Yürürüm, sorun değil."

Ama kafa üstü çakılmayayım ya da boynumu kırmayayım diye yavaşlamıştı. Aslında çok tatlıydı, alçak dalları önümden çekiyordu. Hatta bir seferinde gerçek şekline büründü ve elini sarmalayan beyaz ışıkla engebeli yolu aydınlattı.

Yanında Daemon varken kimin cep fenerine ihtiyacı olurdu ki?

Göle ulaşmamız her zamankinden biraz uzun sürmüştü ama yoldan ve yoldaşlığından keyif almıştım. Son ağaçların arasından çıkıp da manzara önümüze serildiğinde, gördüklerime inanamadım.

Ay ışığı durgun sulardan yansıyordu ve kıyıdan birkaç metre uzakta, açmaya yüz tutmuş beyaz kır çiçeklerinin yanında

üst üste serilmiş örtü ve battaniyelerle rahat görünen bir oturma alanı yaratılmıştı. Birkaç yastık ve bir de büyük boy soğutucu kutu duruyordu. Göle yakın, etrafı büyük taşlarla çevrili bir ateş yanıyordu.

Söyleyecek söz yoktu.

Tüm hazırlıklar son derece romantik, şirin, muazzam ve o kadar mükemmeldi ki, rüya mı görüyorum diye merak ettim. Daemon'ın beni şaşırtma potansiyeli olduğunu biliyordum, hep vardı ama ya bu?.. Öyle bir mest oldum ki, uçup gitmeme ramak kalmıştı.

"Sürpriz," dedi sırtını ateşe dönüp bir adım öne çıkarak. "Bunun partiden falan daha iyi olacağını düşündüm. Hem gölü seviyorsun. Ben de seviyorum."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tanrı aşkına, hep gözyaşlarıma hâkim olmam gerekiyordu, özellikle de bu gece, çünkü kirpiklerimde bir ton maskara vardı. "Harikulade olmuş Daemon. Aman Tanrım, muhteşem bu."

"Gerçekten mi?" Sesinde bir nebze savunmasızlık hissetmiştim. "Gerçekten hoşuna gitti mi?"

Bana bunu sormasına inanamıyordum. "Bayıldım." Sonra gülmeye başladım. En azından ağlamaktan iyiydi. "Gerçekten bayıldım."

Daemon gülümsedi.

Kendimi kucağına attım, aklını kaçırmış bir maymun gibi kol ve bacaklarımı gövdesine doladım.

Gülerek beni yakaladı ve sendelemedi bile. "Gerçekten sevdin demek," dedi geri geri yürüyerek. "Sevindim."

İçimde o kadar çok duygu birbirini kovalıyordu ki, ne hissettiğimi bilemiyordum ama hepsi de iyi şeylerdi. Beni yere indirince ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım, örtünün üstüne çıktım. Ayaklarımın altında yumuşacık ve çok rahatlardı

Bacaklarımı altıma alıp oturdum. "Soğutucuda ne var?"

"Güzel şeyler." Bir anda gözden kayboldu, diz çökmüş halde soğutucunun yanında belirdi. Kapağını açtı, bir şişe şarap ve bir çift kadeh çıkardı. "Meyveli şarap... Çilekli. En sevdiğinden."

Güldüm. "Aman Tanrım."

Şişenin mantarını bir cins acayip uzay –zihin–Kaynak– Jedi numarasıyla açıp iki kadehi de doldurdu. Kadehi alıp, köpüklü şarabı yudumladım. Meyveli şarabı seviyordum çünkü tadı alkol gibi değildi ve ben de içkiye çok dayanıklı değildim.

"Başka?" dedim eğilip.

Bir kutu çıkardı, kapağını dikkatlice açıp bana doğru eğdi. İçinde baştan çıkarıcı şekilde yuvarlanan, çikolata kaplı çilekler vardı.

Ağzımın suyu aktı. "Kendin mi yaptın?"

"Ha? Yok."

"Şey... yoksa Dee mi yaptı?"

Bunun üzerine güldü. "Kasabadaki şekerlemeciye sipariş ettim. Tadına bakmak ister misin?"

Bakım da. Ağzım ölmüş de cennete gitmiş gibiydi. O arada üstüme salyam damlamış da olabilir. "Muhteşemler."

"Dahası da var." Kraker ve dilimlenmiş peynir dolu bir kap daha çıkardı. "Bunları da dükkândan hazır aldım çünkü kesinlikle aşçı falan *değilim*."

Nereden geldiği ne fark ederdi? Sonuçta bunu o ayarlamıştı... hepsini o düşünmüştü.

Salatalıklı sandviçler ve bir de vejetaryen pizza vardı. Mükemmel abur cuburların üstüne saldırdık, ateş yavaş yavaş sönerken güle oynaya yemeye koyulduk.

Beşinci dilim pizzamı falan yerken "Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordum ona.

Bir çilek aldı, gözlerini kısarak inceledi. "Soğutucuyla yiye-

çekleri getirmiş, örtüleri bir muşambaya sarmıştım. Sen arabadayken hemen buraya gelip onları yaydım, ateşi yaktım."

Dilimimi bıtırdım. "Sen akıl almazsın."

"Anlamanın bu kadar uzun sürmeyeceğini biliyordum."

"Hayır, hep biliyordum bunu." Onun bir çilek daha aramasını seyrettim. "Belki başlarda pek değil..."

Başını kaldırdı. "Benim harika yanım, işimi belli etmeden yapmamdır."

"Öyle mi?" Hava soğumuştu Daemon'a ve sönmek üzere olan ateşe yaklaştım. Dönmeye daha hazır değildim.

"Hı hı." Güldü, çilek kutusunu kapatıp diğer yiyecekleri soğutucu kutuya geri koydu. Bana bir soda fırlattı, geri kalanları topladı. Bir süre önce şarap içmeyi bırakmıştık. "Tüm dinamik yanlarımı bir anda gösteremem."

"Tabii gösteremezsin. Gösterirsen gizemli bir yanı kalmaz, değil mi?"

Bir battaniye aldı. "Kalmaz tabii." Omuzlarıma örttü, sonra yanıma uzandı.

"Sağ ol." Yumuşak battaniyeye iyice sarındım. "Aslında ne kadar tatlı olduğun öğrenilirse kamuoyu derinden sarsılır."

Daemon gerindi, yan uzandı. "Asla bilmemeliler."

Güldüm, öne uzanıp dudağından öptüm onu. "Sırrını mezarıma götüreceğim."

"İyi edersin." Yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. "İstediğin zaman dönebiliriz."

"Dönmek istemiyorum."

"O zaman o küçük, mutlu melez kıçını kaldır da yanıma gel."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına uzandım. Daemon bir yastık çekip başımın altına koydu. Ona sokuldum. Bizi ayırmak için bir Arum ordusu gerekirdi.

Danstan, okuldan, hatta Colorado'daki üniversiteden söz

etmiştik. Konuşa konuşa gece yarısını geçirmiştik.

"Yarın seni hiç kaygılandırıyor mu?" diye sordum, parmak uçlarımı çenesinde gezdirerek.

"Kaygılanıyorum elbette... Kaygılanmamak için delirmiş olmam lazım." Parmağım dudaklarına çok yaklaşınca öptü. "Ama sandığın şey yüzünden değil."

"Neden o zaman?" Elim yakasından içeri girdi, gömleğinde gezindi. Ceketini kısa bir süre önce çıkarmıştı. İncecik kumaşın altında teni sıcak ama sertti.

Daemon daha da yaklaştı. "Beth'in Dawson'ın hatırladığı gibi olmamasından korkuyorum."

"Ben de."

"Ama bunun altından kalkabileceğini biliyorum." Elini örtünün altına sokup çıplak omuzuma koydu. "Sadece onun için en iyisini istiyorum. Hak ediyor bunu."

"Evet, ediyor." Eli aşağıya, bel çukuruma, oradan da kalçalarıma inince nefesimi tuttum. "Umarım Beth iyidir... umarım herkes iyidir, hatta Chris bile."

Başıyla onayladı, sonra beni nazikçe geriye yatırdı. Eli, elbisemin üstünden aşağı, dizime doğru kaydı. Ürperdim. Güldü. "Başka bir şey sıkıyor canını." Yarını ve geleceği düşündükçe, keyfimi kaçıran bir sürü şey vardı. "Sana bir şey olsun istemiyorum." Sesim çatladı. "Kimseye bir şey olmasın."

"Şşş." Beni hafifçe öptü. "Ne bana bir şey olacak, ne de bir başkasına."

Gömleğini kavrayıp onu tuttum, sanki ona yakın olmakla en korkunç senaryonun gerçekleşmesini önleyebilecektim. Aptalcaydı, biliyorum ama onu orada tutmak en büyük korkumu uzaklaştırıyordu.

O korkum, Weather Dağı'ndan Daemon olmadan dönmekti.

"Yarın gece başarırsak ne olacak?"

"Yani *başardığımızda* ne olacağını mı soruyorsun?" Bacağıyla bir bacağımı yana itti, bacaklarımın arasında durdu. "Pazartesi günü okula gideceğiz. Çok sıkıcı, biliyorum. Sonra derslerimizden geçeceğiz ki bundan da eminim. Sonra mezun olacağız. Ardından koca bir yaz bizim..."

Daemon'ın ağırlığı, düşüncelerime ağza alınmayacak şeyler yapıyordu. Fakat panik hissi de çok yakındaydı. "Daidalos, Beth ile Chris'i aramaya gelecektir."

"Ama onları bulamayacaklar." Dudaklarını önce şakağıma, sonra kaşlarıma dayadı. "Tabii o kadar yakına gelebilirlerse."

Midem bulanıyordu. "Daemon..."

"Her şey yoluna girecek. Sen kafana takma."

Ona inanmak istiyordum. Dahası, buna ihtiyaç duyuyordum.

"Yarını düşünmeyelim," diye fısıldadı. Dudakları önce yanağımı, sonra çenemi yaktı. "Önümüzdeki haftayı ya da yarını düşünmeyelim. Şu an birlikteyiz ya, gerisi boş."

Kalbim hızla çarparken başımı geriye yatırdım, gözlerimi kapattım. Bizi bekleyenleri unutmak imkânsız görünüyordu, ancak Daemon'ın eli dizimden yukarı çıkıp elbisemin altına girince, gerçekten de sadece biz kaldık, gerisi boştu.

36

Weather Dağı'na geçen gidişimizde olduğu gibi, Pazar gününün büyük kısmını annemle geçirdim. Geç saatte kahvaltı ettik, ona mezuniyet balosunu tüm detaylarıyla anlattım. Daemon'ın göl kenarında yaptığı sürprizi ona anlatınca gözleri doldu. Tanrı aşkına, ona anlatırken benim de gözlerim dolmuş, yüreğim pır pır etmişti.

O gece Daemon'la yıldızlar gökyüzünden silinene, gök koyu mavi bir renk alana kadar orada kalmıştık. Her şey harikaydı ve ilerleyen saatlerde yaptıklarımızı düşündükçe içim bir hoş oluyordu.

"Sen âşıksın," dedi annem, tabağındaki kavun dilimiyle oynarken. "Hiç şüphe yok. Gözlerinden anlaşılıyor."

Yanaklarım al al oldu. "Evet, âşığım."

Güldü. "Çok çabuk büyüdün bebeğim."

Bana öyle gelmiyordu ama; özellikle de bu sabah parmak arası terliğimin diğer tekini bulamayıp öfke nöbeti geçirmeme iki saniye kalmışken.

Sonra sesini öyle bir alçaltıp ki, tıklım tıklım dolu bir kilisede bile ne dediği duyulmazdı. "Dikkat ediyorsun, değil mi?"

Ne tuhaftır ki konuşmanın yön değiştirmesi beni utan-

dırmamıştı. Belki de bunun dünkü "çıplak bebek Katy, bezini çıkarırken" yorumuyla bağlantısı vardı. Öyle ya da böyle, annemin bunu sorması beni mutlu etmişti çünkü ilgilendiğini gösteriyordu. Annem çoğu bekâr ebeveyn gibi çok çalışıyor olabilirdi ancak beni asla ihmal etmezdi.

"Böyle konularda hep çok dikkatliyim anne." İçeceğimden bir yudum aldım. "Ortalıkta bebek Katy'ler dolaşsın istemem."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra tekrar doldu. Aman Tanrım.. "Büyümüşsün," dedi elini elimin üstüne koyup. "Ve seninle gurur duyuyorum."

Bunu duymak iyi gelmişti, çünkü ebeveyn gözüyle bakınca gurur duyabileceği bir şey olup olmadığından emin değildim. Tamam, okula gidiyordum, çoğu zaman beladan uzak duruyordum ve notlarım iyiydi. Ancak şu ana kadar üniversite cephesinde başarısız olmuştum ve bunun annemi huzursuz ettiğini biliyordum. Başa çıktığım, uğraştığım hiçbir şeyden haberi yoktu.

Buna rağmen benimle gurur duyuyordu ve onun yüzünü kara çıkarmak istemiyordum.

Eve döndüğümüzde Daemon şöyle bir uğradı ve annemi fotoğraf albümlerinden uzaklaştırıp birkaç saat uyumaya ikna etmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu da Daemon'la yalnız geçirebileceğim bir süre demekti. Kulağa her ne kadar hoş gelse de, saatler geçtikçe adamakıllı gerilmiştim.

Siyah eşofman takımımı giyince, Daemon benden opalı istedi. Ona verdim.

"Bana öyle bakma," dedi yatağıma oturup. Elini cebine sokup ince, beyaz bir ip çıkardı. "Cebinde taşıyacağına sana kolye yapsam daha iyi olur diye düşündüm," dedi.

"Ya. İyi fikirmiş."

Kordonu opale bağlamasını izledim. İki tarafından da boyun-

ma rahatça takabileceğim kadar boşluk bırakmıştı. Hiç kıpırdamadan oturdum, opali boynuma takıp tişörtümün altına soktu. Boynumdaki obsidiyen parçasından biraz yukarıda duruyordu.

"Sağ ol," dedim ama hâlâ taşı parçalama riskini göze almamız gerektiğini düşünüyordum.

Güldü. "Bence yarın öğleden sonra okulu ekip sinemaya gidelim."

"Ne?

"Yarın... Bence yarım gün yapalım."

Yarınki dersleri ekmek için plan yapmak öncelikler listemde yer almıyordu ve tam buna dikkati çekecektim ki, ne yaptığını anladım. Bir yarın olmayabileceği olasılığını kafamdan uzaklaştırmak, her şeyin normal olduğunu hissettirmek ve bana umut aşılamak için yapıyordu bunu.

Bakışlarımı kaldırdım, göz göze geldik. Gözlerinin yeşili sıra dışı bir canlılıktaydı ve ben dizlerimin üstünde doğrulup, yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpünce, muhtaç olduğum havaymışçasına öpünce, Daemon'ın gözleri beyaza dönüştü.

Ben arkama yaslanınca "Bu ne içindi?" diye sordu. "Şikâyetim de yok hani."

Omuz silktim. "Öylesine. Sorunu da yanıtlayayım. Bence de yarınki dersleri kırıp okuldan kaçalım."

Daemon öyle hızlı hareket etti ki, daha demin yerinde otururken bir anda üstüme çıktı. Kolları birer çelik şerit gibi başımı iki yandan sabitlemişti. Sırt üstü ona bakıyordum.

"Kötü kızlara karşı zaafım olduğunu söylemiş miydim sana?" diye mırıldandı. Vücudu kenarlardan bulanıklaşmış, yumuşak bir beyaza dönüşmüştü. Sanki birisi eline boya fırçasını geçirip vücudunun etrafına bulanık bir çizgi çekmiş gibiydi. Bir tutam saçı, insanın aklını başından alan o elmastan farksız gözlerinin önüne düştü.

Nefes alamıyordum. "Okul kaçakları da sayılır mı?"

Vücudunu alçalttı. Bedeni düşük yükle uğulduyordu ve birbirimize değdiğimiz noktada kıvılcımlar uçuştu. "*Sen* olduktan sonra."

"Hep mi?" diye fısıldadım.

Dudakları dudaklarımı sıyırıp geçti. "Daima."

Daemon bir süre sonra, Matthew ve Dawson'la buluşmak için çıkmıştı. Üçü bazı şeyleri gözden geçirmek istiyorlardı ve kılı kırk yaran bir planlamacı olan Matthew, oniksle birkaç alıştırma daha yapmaya niyetliydi.

Ben ise evde kaldım, işe gitme zamanı gelene kadar annemin başından ayrılmadım. Kendimi hiç olmadığım kadar ona muhtaç hissediyordum. Hatta evden uğurlarken dışarı çıktım, Prius'una binip uzaklaşırken ardından baktım.

Yalnız kalınca, gözüm verandayı çevreleyen çiçek tarhına gitti. Rengi açılmış malcı değiştirmek, yaban otlarını bir güzel ayıklamak gerekiyordu.

Verandadan indim, küçük gül çalılarına gidip ölü yaprakları yolmaya koyuldum. Bir yerlerden, bunun güllerin tekrar açmasını sağlayabildiğini okumuştum. Doğruluk payı olup olmadığını bilmesem de, yaprakları özenle yolmanın tekdüzeliği, sinirlerime iyi geliyordu.

Yarın Daemon'la öğleden sonra okulu kıracaktık.

Önümüzdeki hafta sonu annemi çiçek tarhının baştan aşağı yenilenmesi gerektiğine ikna edecektim.

Haziran başında ise mezun olacaktım.

O ay içinde bir ara ışı ciddiye alıp Colorado Üniversitesi'ne başvuru belgelerini dolduracak, sonra anneme bombayı patlatacaktım.

Temmuz ayının her gününü Daemon'la gölde yüzerek ve jer-

sey sahili bronzluguna kavuşana dek güneşlenerek geçirecektim.

Yaz bittiğinde Dee'yle aramdaki tüm meseleler hallolmuş olacakti.

Sonbahar geldiğinde ise tüm bunları geride bırakacaktım. Durum daha berbat olamazdı. Artık tam anlamıyla insan sayılmazdım. Erkek arkadaşım, aşık olduğum erkek bir uzaylıydı. Gelecekte, Dawson ve Blake gibi, Daemon'la benim de sırra kadem basmamız gerekebilirdi.

Ancak bir yarınımız, önümüzdeki haftamız, aylarımız, yaz mevsimimiz ve sonbaharımız vardı.

"Böyle bir zamanda bahçıvanlığı bir tek sen yaparsın zaten."

Blake'in sesini duyunca hızla döndüm. Arabama yaslanmış, bu gece için hazırlanıp simsiyah giyinmişti.

Suçunu yüzüne vurmamdan bu yana Blake'le ikinci defa yalnız kalıyordum ve uzaylı yanım buna hemen tepki göstermişti. İçimde o hız treni duygusu kabarmış, statik elektrik tenimi karıncalandırmaya başlamıştı.

Geri adım atmadım. "Ne istiyorsun Blake?"

Bakışlarını yere indirirken hafifçe güldü. "Gitmemize az kaldı, değil mi? Galiba biraz erken geldim."

Tabii ya, ben de biraz kitap kurduydum. Elbette.

Ellerimdeki toprağı silkeledim, ona ters ters bakıtım. "Buraya nasıl geldin?"

"Arabamı yolun aşağısındaki boş eve park ettim," deyip başıyla işaret etti. "Geçen sefer buraya park ettiğimde birisi arabamın kaputunun boyasını ezmiş."

Dee ile mikrodalga ellerinin ışı gibi görünüyordu. Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Dee ile Andrew içeridelerr," diye ona belirtme ihtiyacı hissettim.

"Biliyorum." Elini cebinden çıkardı, diken diken saçlarının arasından geçirdi. "Baloda çok güzel görünüyordun."

Huzursuzlanmaya başlamıştım. "Evet, seni gördüm. Tek başına mı geldin?"

Başıyla onayladı. "Birkaç dakika kaldım, o kadar. Lise dansı olayına giremedim. Biraz hayal kırıklığı oldu."

Hiçbir şey demedim.

Blake elini indirdi. "Bu gece seni endişelendiriyor mu?"

"Kimi endişelendirmez ki?"

"Akıllı kız seni," deyip hafifçe güldü. Gülmekten çok somurtmaya benziyordu. "Tanıdığım hiç kimse daha önce bu tesislerden birine girmeyi başaramadı ve bizim kadar ilerleyemedi. Ne bir Luxen ne de bir melez. Üstelik buna ilk kalkışan da biz olamayız. Iddiaya girerim daha önce bir düzine Dawson ve Beth, Blake ve Chris olmuştur."

Omuz ve boyun kaslarım kasılmıştı. "Eğer bu yaptığın motivasyon konuşmasıysa, hiç beceremiyorsun." Blake güldü.

"Öyle demek istememiştim. Sadece, bu işi kuvvetlerse biz en güçlüyüz demektir. Melezlerin ve Luxen'lerin en güçlüleri."

Belki komikti, belki de ironik, ancak Daidalos'a karşı gelebilenler sadece Daidalos'un ele geçirmeyi deli gibi istediği kişilerdi.

Elimi cebime soktum, opalin yumuşak ve sıcak hatlarını hissettim. "O zaman desene, süperiz."

Blake acı dolu bir tebessümün ardından, "Ben de ona güveniyorum ya," dedi.

Ninjalıktan reddedilmiş bir avuç çapulcuya benziyorduk. Uzun kollu siyah termal üçlüğün altında, ter içinde kalmıştım. Tenimiz ne kadar az açıkta kalırsa, onlardan o kadar az etkilenirız diye düşünmüştük.

Geçen sefer bu pek işe yaramamıştı ama bu gece riske girmeyecektik.

Opal cebimi adeta yakıyordu.

Virginia dağlarına yaptığımız yolculuk bu defa olaysızdı. Hatta Blake bile suskundu. Yanında oturan Dawson ise enerji küpü gibiydi. Hatta bir seferinde, şansımıza, yanımızda başka araba yokken gerçek kılığına bürünmüş, neredeyse hepimizi kör etmişti.

Blake'in dedikleri aklımdan çıkmıyordu. *Ben de ona güveniyorum ya.* Muhtemelen paranoyaklık yapıyordum ama içimi rahatsız ediyordu. Elbette olanaksıza yakın bu işi kotarmamız için bize güveniyordu. Onun da bu işten çıkarı vardı.

Sonra Luc'un uyarısını anımsadım. Kazanacak ya da kaybedecek bir şeyi olan kimseye güvenmeyin demişti. Fakat bu, ne Blake'e ne de kendi dostlarımıza güvenebileceğimiz anlamına geliyordu. Hepimizin kazanacak ya da kaybedecek bir şeyleri vardı.

Daemon arabanın konsolunun üstünden uzanıp huzursuzca oynattığım elimi tuttu.

Bunları tam da yolculuk sırasında düşünmek hiç akıl kârı değildi. Kendi huzurumu kaçırıyordum.

Daemon'a güldüm, öğleden sonra yaptıklarımızı düşünmeye çalıştım. Aslında pek de bir şey yapmamıştık hani. Sadece sarılıp yatmıştık, ikimiz de cin gibi uyanıktık ve bu her nasılsa, her şeyden daha samimiydi. Dün gece ve bu sabah ise ayrı hikâyeydi.

Daemon yaratıcı bir adamdı.

Yolculuğun geri kalanında yüzüm kıpkırmızıydı.

Arazi araçlarımız zifiri karanlık erişim yolunun başlangıcındaki küçük çiftliğe ulaştığında daha beş dakikamız vardı. Arabalardan inerken, Blake de Luc'tan bir onay mesajı aldı.

Her şey hazırdı.

Isınma hareketleri yapmak yerine kıpırdamadan duruyor,

enerjimizi sonraya saklıyorduk. Ash, Andrew ve Dee arabalarından çıkmamışlardı. Geri kalanımız ise otların büründüğü tarlanın kenarındaydık.

Her yerime keneler yapışmazdı umarım.

Araçtaki Luxen'lere son bir kez baktım. Artık gitme zamanı gelmişti. Kaynak'ın kanımda, kemiklerimde akmasına, cildimde dolaşmasına izin verdim ve bulutlu gecede ayın ışığı bile olmadan fırladık. Geçen seferki gibi Daemon yanımdaydı. İhtiyacımız olan son şey bir şeye takılıp tepeden aşağı gerisingeri yuvarlanmamdı.

Ağaçların kenarına vardığımızda ortam sessiz ve gergindi. Tel örgünün başında nöbet tutan tek muhafızı görmek için bekledik.

Bu sefer onu bayıltan Daemon oldu. Sonra hepimiz tel örgüye gittik, ilk kodu girdik.

Ikaros.

Açık alan boyunca hayaletler gibi hareket ederek ilerledik. Birisi bizi doğrudan baktığında değil, ancak göz ucuyla görebilirdi.

Üç adet kapının bulunduğu yere geldiğimizde, Dawson ikinci parolayı yazdı.

Labirent.

Dananın kuyruğu şimdi kopacaktı. Bunca ay uğraşıp durmuştuk, acaba oniks antrenmanlarımız işe yarayacak mıydı? Daemon bana baktı.

Elimi cebime soktum, opalı tuttum.

Oniks spreyinden geçmek diğerleri için cehennemin ateşli bağırsaklarından geçmek gibi olacaktı ama Blake haklıysa, buna dayanabileceklerdi.

Kapı hava kilitlerinin sesiyle açıldı ve içeri giren ilk kişi Daemon oldu.

Tıslama sesi gelince şöyle bir irkildi, ancak adımını atıp diğer tarafa geçti. Durdu, geri döndü, yarım yamalak gülümsedi.

Hepimiz aynı anda rahat bir nefes aldık.

Oniks kalkanlı kapıdan tek sıra halinde geçtik. Spreyden geçen herkesin yüzü şöyle bir buruşmuş, acıyla çarpılmıştı. Ben hiçbir şey hissetmedim bile.

Weather Dağı'nın içine ilk kez girince, yolun büyük kısmını bilen Blake'in öne geçti. Tünel karanlıktı, turuncu koridorda beş altı metre aralıklı ışıklar yanıyordu. O katil acil durum kapılarını aradım ama onları göremeyeceğim kadar karanlıktı.

Başımı kaldırdığımda tavanla ilgili korkunç gerçeği fark ettim. Parlıyordu, ıslak gibiydi ama sıvıya da benzemiyordu.

"Oniks," diye fısıldadı Blake. "Tüm içeriyi oniksle kaplamışlar."

Şayet içeriyi yakın zamanda yeniden dekore etmedilerse, bu Blake için yeni bir şey olamazdı. Tenime değen opali hissettim. Kaynak'tan güç çektim ve tünelden hızla koşarken o aşırı güç patlamasını yaşadım.

Varla yok arası fazladan bir enerji hissetmiştim ama Daemon'la test ettiğim zamanki gibi değildi. Uzun tünelin sonuna yaklaşırken moralim bozulmuştu. Oniks yüzünden olmalıydı, her nasılsa opal etkisiz kılıyordu.

Tünelin bitiminde yol ayrılıyordu. Asansörler ortadaydı. Matthew açıklığa doğru yavaşça yaklaşıp etrafı kolaçan etti.

"Temiz," dedi, sonra gözden kayboldu. O kadar hızlı hareket etmişti ki, asansörün düğmesine basıp tekrar yanımıza gelinceye kadar onu göremedim.

Kapılar açılınca birlikte hareket edip çelik asansöre doluştuk. Belli ki merdivenlere şifreyle erişiliyordu. İnsanlar bir acil durumda ne yapıyorlar diye merak ettim.

Asansörün içine bakındım, titreşen aydınlatmanın civarın-

da siyaha çalan birkaç kırmızı taş gördüm. Beklerken tepemize oniks yağacak diye düşündüysem de, bir şey olmadı.

Daemon'ın eli elime değdi. Başımı kaldırıp baktım.

Bana göz kırptı.

Başımı iki yana sallayıp huzursuzca ayak değiştirdim. Dünyanın en yavaş hareket eden asansörüne binmiştik herhalde. Benim trigonometri formülü çözmem bile daha hızlıydı.

Daemon tedirginliğimi hissetmiş gibi elimi sıktı.

Parmak uçlarımda yükselip Daemon'ın yanağını tuttum, aşağı, kendi başıma doğru çektim. Sonra onu hiç çekinmeden, ateşli bir biçimde öptüm.

Nefesim kesilmiş bir halde geri çekilirken, "İyi şans için," dedim.

Zümrüt rengi gözleri içinde çok farklı türden ürpertiler uyandıran vaatlerde bulunuyordu. Eve döndüğümüzde birlikte, baş başa zaman geçireceğimiz kesindi.

Nihayet asansörün kapısı açıldı, küçük bir bekleme odasına çıktık. Beyaz duvarlar. Beyaz tavan. Beyaz zemin.

Bir akıl hastanesine gelmiştik.

"Ne kadar da güzel renkler seçmişler," dedi Matthew.

Daemon alaycı bir şekilde güldü.

Erkek kardeşi ilerleyip kapıda durdu. Diğer yanda bizi neyin beklediğini bilmenin imkânı yoktu. Elimizdeki kodla, körlemesine içeri dalacaktık.

Ancak bu noktaya kadar gelebilmiştik. Heyecandan yerimde duramıyordum.

"Dikkatli ol, kardeşim," dedi Daemon. "Acele etme."

Başını öne salladı Dawson. "Buraya hiç gelmemiştim. Blake?"

Blake onun yanına gitti. "Daha kısa, daha geniş bir tünel daha olmalı. Sağ tarafına kapılar dizili. Bunlar aslında hücre. Her birinde birer yatak, televizyon ve banyo var. Yirmi [redacted]

oda var. Diğerleri boş mu, dolu mu bilemiyorum."

Başkaları mı? Başkalarını hiç düşünmemiştim. Daemon'a baktım. "Onları öylece bırakamayız."

Daemon yanıt veremeden Blake müdahale etti. "Zamanımız yok Katy. Çok kişiyi yanımıza almak bizi yavaşlatır. Hem ne durumda olduklarını da bilemiyoruz."

"Ama..."

"İlk defa Blake'le aynı fikirdeyim." Daemon, şok içindeki bakışıma karşılık verdi. "Yapamayız Kedicik. Şimdi olmaz."

Hiç içime sinmemişti ama koridor boyunca koşup herkesi serbest bırakamazdım. Bunu planlamamıştık, zamanımız da kısıtlıydı. Çok boktan bir durumdu... Korsan kitapçılardan, en sevdiğin serinin bir sonraki kitabı için bir yıl beklemekten, kitabın en olmadık yerde bitmesinden bile boktandı hem de. Buradan giderken, belki de masum insanları arkamızda bıraktığımızı bilecektik ve bu huzurumu hep kaçıracaktı.

Blake derin bir nefes alıp son parolayı yazdı.

Dædalos.

Yerine giren kilitlerin gürültüsü sessizliği bozdu ve kapının üstündeki bir ışık yeşil renkte yandı.

Blake kapıyı santim santim aralarken Daemon da önüme geçti. Ansızın Matthew da arkama geçmişti ve korumaya alınmıştım. Neler oluyordu böyle?..

"Temiz," dedi Blake rahatlamış bir şekilde.

Kapıdan geçtiğimizde bir oniks kalkanı daha keşfettik. Yanımızdakileri de geçirmemiz gereken kalkanların sayısı ikiye olmuştu. Kolay olmayacaktı.

Tünel yukarıdakine benziyordu ama bembeyaz ve Blake'in söylediği gibi, daha kısa, daha da genişti. Benim haricimde herkes hareket halindeydi. Başarmıştık... buraya kadar gelmiştik. Midem bulanıyor, tenim karıncalanıyordu.

İnanmakta güçlük çekiyordum.

Hem mutlu hem endişeliydim. Kaynak'ın buna hemen karşılık verdiğini hissettim ama önce zirveye çıktı, sonra hızla söndü. Bu binadaki oniks miktarı akıllara zarardı.

"Beth üçüncü hücrede," dedi, koridor boyunca koşup sondaki hücrelere gitti.

Hızla döndüm. Dawson'ın oniksle kaplanmış kapı tokmağını tutup çevirdiğini gördüm. Hiçbir direnişle karşılaşmadı.

Dawson odaya girdi. Bacakları sarsılıyor, tüm vücudu titriyordu. Konuşurken sesi çatallaşmıştı. "Beth?"

Arkasından baktığımda, dar bir yatakta yatan narin bir silüetin doğrulup oturduğunu gördüm. Görüş alanıma girdiğinde az daha tezahürat yapacaktım. Yapmak istiyordum çünkü bu oydu, Beth'ti... Fakat son gördüğüm haliyle hiç alakası yoktu.

Saçı ne yağlıydı ne de kır pas içinde. Güzelce atkuyruğu yapılmıştı. Birkaç tutam saçı kurtulmuş, solgun ama güzel yüzünü çevrelemişti. Bir yanım onun Dawson'ı tanımayacağından, karşılaştığım o aklını kaçırmış kız olacağından korkuyordu. Daha kötüsüne bile hazırlıklıydım. Dawson'a saldırabilirdi bile.

Fakat Beth'in koyu renk gözlerini gördüm. Vaughn'un evindeki gibi boş bakmıyordu. Carissa'nın insanı korkutan o boş bakışı da yoktu gözlerinde.

Beth, Dawson'ı tanımıştı.

Zaman o ikisi için önce durdu, sonra hızlandı. Dawson öne doğru sendeledi, dizlerinin üstüne devrilecek sandım. Elleri iki yanda açılıp kapanıyordu, onları kontrol edemiyormuş gibiydi.

Tek söyleyebildiği, "Beth," oldu

Kız yataktan fırladı, gözleri üstümüzde dolaştı, sonra ona takılıp sabitleşti. "Dawson? Bu yoksa... anlayamıyorum."

Aynı anda hareket edip aralarındaki mesafeyi kapattılar. Sarıldılar. Dawson onu kucaklayıp kaldırdı, yüzünü boynuna

gömdü. Bir şeyler söylediler ancak duygu yoğunluğu yüzünden sesleri boğuk ve kalın, konuşmaları ise duyamayacağım kadar hızlıydı. Öyle bir sarılmışlardı ki, birbirlerini hiç bırakmayacaklarını anlamıştım.

Dawson başını kaldırıp kendi dilinde bir şey söyledi. Kulağa, Daemon'ın söylediği kadar güzel geliyordu. Sonra Beth'i öptü. Onları seyrederken kendimi haddim olmayan bir şeye burnumu sokmuş gibi hissettim ama bakışlarımı da kaçıramıyordum. Yeniden birleşmelerin, Dawson'ın Beth'ın yukarı bakan yüzünü küçük öpücüklerden bir yağmura tutması, Beth'in yanaklarında biriken ıslaklık o denli güzeldi ki.

Boğazım tıkandı, gözlerim doldu. Mutluluk gözyaşları yüzünden etrafımı bulanık görüyordum. Matthew'nun elini omzuma koyup sıktığını hissettim. Burnumu çekerek başımı öne salladım.

"Dawson." Daemon'ın sesi telaşlıydı, zamanımızın tükenmek üzere olduğunu anımsatıyordu bize.

Dawson, Beth'ten ayrıldı, elini tutup döndü. Beth makinalı tüfek gibi soru soruyordu.

"Siz ne yapıyorsunuz? Hepiniz içeri nasıl girdiniz? Haberleri var mı?" Salak gibi sırıtan, onu sakinleştirmeye çalışan Dawson'a soru üstüne soru soruyordu.

"Daha sonra," dedi Dawson. "İki kapıdan geçmemiz gerekiyor ve canın acıyacak..."

"Onıks kalkanları, biliyorum," dedi.

Eh, sorunumuz çözülmüştü.

Döndüm. Blake'in siyah saçlı bir Luxen oğlanın hareketsiz bedenini yüzükoyun taşıyarak geldiğini gördüm. Çocuğun çenesinde kırmızıya çalan bir leke vardı. "İyi mi o?" diye sordum.

Blake başıyla onayladı. Dudakları gergin ve renksizdi. "Ben... o beni tanımadı. Susturmak zorunda kaldım."

Yüreğimde küçük bir sızı hissettim. Blake'in bakışları öyle umutsuz ve kasvetliydi ki... Özellikle de Dawson ile Blake'e bakarken. Kollarındaki genç uğruna her şeyi yapmıştı: Yalan söylemiş, aldatmış, hatta cinayet işlemişti. Kardeşi saydığı bu kişi uğruna. Blake'e sempati duyduğum için kendimden bir kez daha nefret ettim.

Ama duyuyordum işte.

Beth başını kaldırıp baktı amansız soru yağmuru kesintiye uğradı. "Siz buradan..."

"Gitmemiz gerekiyor." Blake onun sözünü kesip yanımızdan hızla geçti. "Zamanımız tükendi sayılır."

Dediği doğruydu. İkaz beni kendime getirmişti, kıza rahatlatıcı olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. "Gitmemiz gerekiyor. Derhal. Geri kalan her şey bekleyebilir."

Beth başını hızla iki yana sallıyordu. "Ama."

"Gitmemiz lazım Beth. Biliyoruz." Dawson'ın sözleri üzerine kız başını öne salladı ancak gözlerindeki panik büyüyordu.

Telaşla adrenalin patlaması yaşadık ve daha fazla gecikmeden beşimiz de koridorda koştuk. Daemon duvardaki panele parolayı girdi, kapı aralandı.

Bembeyaz bekleme odası boş değildi.

Simon Cutters, kaybolan, öldüğü farz edilen Simon Cutters orada duruyordu. Her zamanki gibi adaleli ve iri yarıydı. Hepimiz hazırlıksız yakalanmıştık. Daemon geriye bir adım attı. Matthew durdu. Nasıl sağ kaldığını, bizi *bekliyormuşçasına* niye orada durduğunu anlayamamıştım.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Kahretsin," dedi Daemon.

Simon gülümsedi. "Beni özlediniz mi? Ben sizleri özledim."

Sonra bir kolunu kaldırdı. Işık, metal bileklığından geri yansıdı. Orada, boynuma taktığımdan neredeyse farksız bir

opal parçası ışık saçıyordu. O kadar çok şey bir anda oldu ki. Simon elini açtı, tıpkı bir kasırganın çarpması gibiydi. Ayaklarım yerden kesildi, havada geriye doğru uçtum, en yakındaki kapıya tosladım. Kalçam metal kapı tokmağına denk geldi. Acı, bomba misali patladı, yere düştüğüm sırada tüm nefesimi kapıp götürdü.

Aman Tanrım.. Simon...

Beynim olan bitenlere yetişebilmek için var gücüyle debeleniyordu. Simon'ın opalı varsa bu, mutasyon geçirdiği anlamına geliyordu. Bizi gafil avlamış olmasa bunu asla yapamazdı. Tıpkı Carissa'daki gibi, hayatta karşıma çıkmasını beklediğim son kişiydi.

Daemon ve Matthew koridorda, birkaç metre geride toparlanıyordu. Dawson, Beth'i duvara yaslamıştı. Blake daha yakındaydı, kendi bedenini Chris'inkine siper etmişti.

Kalkmaya çalıştım ama bacağımda müthiş bir acı hissettim. Ayakta durmaya çabaladıysam da bacağım pes etti. Blake koştu, beni kucaklayarak, ikinci kez yere çarpmamı engelledi.

Simon içeri girip güldü.

Daemon sendeleyerek ayağa kalktı. "Sen öldün."

"Sanırım bu benim repliğimdi," diye yanıtladı Simon. Bir enerji patlaması elinden fırladı, o anda Daemon'ın adını bağırdım. Vurulmaktan son anda kurtuldu.

Daemon'ın gözbebekleri beyaz renkte parlamaya başlamıştı. Gerildi. Odada beyaza çalan kırmızı bir enerji kavis çizerek fırladı. Simon eğilerek kaçtı, güldü.

"Yorgun düşeceksin Luxen," diye alay etti Simon onunla.

"Senden önce değil."

Simon göz kırptı, sonra elini açıp hızla bize döndü. Blake'le geriye doğru sendeledik. Düşmeye başladığımda Blake beni yakaladı. Her nasılsa kolu, boynuma denk gelmişti. Bir şeyin beni

çektiğini hissettim. Daemon yanıma gelmiş, beni arkasına almıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Blake, Simon'a yaklaşarak. "Zamanımız tükeniyor."

"Haklısın," dedi Daemon öfkeyle.

Dawson, Simon'ın üstüne atıldı ancak Simon gülerek onu geriye itti. Dopingli bir melez gibiydi. Önce Blake'in sonra Matthew'nun üstüne enerji ışınları fırlattı. İkisi de vurulmamak için kendini yere attı. Sırıtışı suratından silinmeyen Simon hâlâ ilerliyordu. Başımı kaldırdım, göz göze geldik. Gözlerinde insansı duygulardan eser yoktu. Gerçek dışıydı. İnsanlık dışıydı.

Ve buz gibiydi.

Nasıl olmuş da mutasyona uğramıştı? Mutasyon nasıl başarılı olmuştu? Onu nasıl şu anki duygusuz canavara dönüştürmüştü? Çok fazla soru vardı ancak hiçbirinin yanıtı şimdi önemli değildi. Nefesimi kesen acı konsantre olmamı, ayakta durmamı bile önlüyordu.

Simon'ın sırıtışı iyice yayıldı, Kaynak'a erişip içimin derinliklerinde ateşlendiğini hissedince sarsıldım. Daha ben Kaynak'ı salıvermeden "Oynamak ister misin Kedicik Kat?" diye sordu bana.

"Buraya kadar," diye gürledi Daemon.

Daemon benden çok daha hızlıydı. Blake ile Matthew'nun, Dawson ile Beth'in yanından ok gibi geçti. Bunca anıks onu yavaşlatmış olmalıydı, ona rağmen Daemon şimşek kadar hızlıydı. Göz açıp kapayana dek Simon'ın önünde belirdi, başını iki yanından tuttu.

İç bulandırıcı bir çatırtı koridorda yankılandı.

Simon öne devrildi.

Daemon geri çekildi, derin derin soludu. "O serseriyi daha en başından gözüm tutmamıştı."

Sendeleyerek yanına gittim. Kaynak içimde dolandıkça tedirginleşmiştim. Gözlerimi ardına kadar açıp güçlükle yutkundum. "O... O..."

"Zamanımız yok." Dawson Beth'i koridorda çekerek bekleme odasına soktu. "Burada olduğumuzu biliyor olmalılar."

Blake de Chris'i yerden kaldırdı, yanından geçerken Simon'ın yuvarlanıp yatan bedenine baktı. Hiçbir şey demedi, diyecek ne vardı ki zaten?

Panige kapılmaya başlayınca mideme kramplar girdi. Kendimi zorladım, bacağımda hızla gidip gelen feci acıyı duymazdan geldim.

"İyi misin?" diye sordu Daemon parmaklarını parmaklarıma dolayıp. "Kötü isabet aldın."

"Bir şeyim yok." Hayattaydım, yürüyebiliyordum, iyi olmalıydım. "Ya sen?"

Bekleme odasına girerken başıyla onayladı. Asansöre binme düşüncesi beni öyle korkutuyordu ki kusacağımı sandım. Ama merdivenlere açılan bir kapı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tek çaremiz buydu.

"Hadi gel." Beti benzi atmış Matthew asansöre bindi. "Bu kapılar açıldığında her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Daemon başıyla onayladı. "Herkes nasıl?"

"Pek iyi hissetmiyorum," diye yanıt verdi Dawson. Boştaki elini açıp kapıyordu. "Kahrolası oniks yüzünden. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Simon'a ne olmuştu öyle?" Asansör hareketlenince Daemon, Blake'e döndü. "Oniksten hiç etkilenmemiş gibiydi."

Blake başını ıkı yana salladı. "Bilmiyorum, hem de hiç bilmiyorum."

Beth abuk sabuk bir şeyler sıralıyordu ancak dikkatimi verecek halde değildim. Midemde biriken dehşet hissi uzuvla-

rıma yayılıyordu. Blake nasıl olur da böyle bir şeyi bilmezdi? Daemon'ın yanımda kıpırdadığını hissettim, sonra dudaklarını alnıma değdirdi.

"Her şey yoluna girecek. Çıktık sayılır. Bu işi başardık," diye fısıldarken ikimiz de gerginlikten ölecek gibiydik. Sonra gülümsedi. Yapmacıksız, kocaman, güzel bir tebessümdü bu. Kendi dudaklarım da onunkileri taklit ederek kıvrıldı. "Sana söz veriyorum Kedicik."

Gözlerimi bir anlığına kapadım, sözlerini sindirip onlara tutundum. Onlara inanmaya ihtiyacım vardı çünkü aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Dayanmalıydım. Özgürlükle aramızda tek bir koridor kalmıştı.

"Saat?" diye sordu Blake.

Matthew kol saatine baktı. "İki dakika."

Kapı bir vantuz sesiyle açıldı ve uzun, dar tünel gözüktü. Çok şükür boştu ve insanın ödünü koparan başka bir sürpriz bizi beklemiyordu. Blake, kucağındaki Chris'le ilk inen oldu. Uzun ve hızlı adımlarla ilerliyordu. Daemon'la ben iki yana geçtik, Matthew ise bir şey olursa diye Dawson'la Beth'in önünden yürüdü.

"Arkamdan gel," dedi Daemon.

Başımı öne sallayıp gözlerimi dört açtım. O kadar hızlı koşuyorduk ki, tünel bulanıklaşmıştı. Bacağımın sancısı her adımımla artıyordu. Blake ortadaki kapıya ulaşıp Chris'i omzuna attı, sonra parolayı girdi. Kapı tangırdadı, sonra kayarak açıldı.

Blake orada durdu. Çöken gecenin karanlığı onu sarmalamıştı. Kollarındaki hareketsiz Luxen solgundu, yaşayıp yaşamadığı bile belli olmuyordu. Fakat birkaç saniye içinde özgür kalacaktı. Blake nihayet istediğini almıştı. Uzaktan göz göze geldik. Gözlerindeki yeşil beneklerde bir şey çalkalanıyordu.

İçime kötü bir şeyler olacağına dair bir his doğdu, hızla yayıldı. Hemen boynumdaki opale uzandım ama elime sadece

obsidiyenin asılı olduğu zincir geldi. Blake'in dudakları hafifçe kıvrıldı.

Kalbim tekledi. Mideme o kadar beklenmedik bir kramp girdi ki, çıkaracağım sandım. O gülüş... O gülüş, yakalandığımız gibiydi. Dizginlerinden kurtulmuş dehşet, tenimi buza çevirmişti. Ama bu olamazdı. *Hayır. Hayır. Hayır. Olamazdı.*

Blake başını yana eğip bir adım geriledi. Boştaki elini açtı. İncecik bir zincir, parmaklarının arasından sarktı. Opal taşı oradaydı, avucundaydı. Gerçekten üzgün bir sesle, "Kusura bakmayın," dedi. İnanamıyordum. "Böyle olmak zorundaydı."

"Orospu çocuğu!" diye kükredi Daemon, elimden kurtulup. Öne atıldı. Blake'in üstüne öyle bir atıldı ki, bunun sonunda kan dökülmeyeceğinden emindim.

Göğüslerimin arası buruldu yandı. Beklenmedik bir SD ordusu kadar korkunç bir şeydi bu. Uzandım, obsidiyeni çekip çıkardım. Kıpkırmızı parlıyordu.

Daemon durdu, hırladı.

Blake'in gerisindeki karanlık yoğunlaştı, uzandı ve tünelin girişinden içeri sızdı. Karanlık duvarlarda ilerledi. Lambalar kıvılcımlar saçarak söndü. Gölgeler yere indi. Blake'in etrafında toplandı. Ona dokunmamışlardı. Onu durdurmamışlardı. Önce duman sütunları oluştu, sonra bunlar insan şeklini aldı. Zifiri petrol gibi, parlak ve yapış yapıştı.

Blake'in etrafında Arum'lar şekillendi. Yedi kişiydiler. Kıyafetleri aynıydı. Siyah pantolon. Siyah gömlek. Gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Teker teker gülümsediler.

Blake'i görmezden geldiler.

Onun *gitmesine* izin verdiler.

Arum'lar öne atıldılar. Blake de gecenin karanlığında gözden yitti. Dawson Betik'i kenara itti, yaklaşan bir Arum'un üstüne atlayıp onu yere yıktı.

Matthew da eğildi, ucu inceltilip sivriltilmiş bir obsidiyen parçası çıkardı. Hızla döndü, taşı en yakındaki Arum'un karnına sapladı.

Arum alçak tünelin tavanına doğru yükselirken insan formunu yitirdi. Bir saniye orada asılı durdu, sonra kırılgan kemiklerden ibaretmişçesine dağıldı.

Kendime geldim.

Ben dâhil hiç kimsenin uzun süre Kaynak'tan faydalanamayacağını biliyordum, o yüzden göğüs göğse bir çarpışma olacaktı. Boynumdaki obsidiyeni uzanıp çektim. Arum'lardan biri tam bana eriştiği anda zincir koptu. Kül gibi olmuş yüzümün yansımasını koyu renkli güneş gözlüğünün camlarında gördüm ve içimdeki Kaynak'a eriştim.

Arum üstüme atlarken içimden fışkıran kırmızı beyaz ışık Arum'u geri fırlatıp kıçının üstüne oturttu. Oniks darbenin gücünü azaltmıştı ve Daemon kendi rakibini halletttiğinde, düşen Arum ayağa kalkmıştı bile. Koridor bir diğer kara duman patlamasıyla sarsıldı.

Yere yıktığım Arum gözlüksüz halde karşımdaydı. Gözleri olabilecek en açık mavi renkteydi, karlı gökyüzünün rengiydi. Bakışları Simon'ınkiler kadar soğuktu.

Bir adım gerileyip obsidiyen parçasına sıkı sıkı sarıldım.

Arum güldü, sonra bacağını uzatıp yana bükülü ve yaralı bacağıma vurdu. Yere düşerken çığlığı bastım ama Arum beni boynumdan yakalayıp ayaklarımı yerden kesti, beni havaya kaldırdı. İlerde Daemon'ın hızla döndüğünü, içindeki öfkenin büyüdüğünü, arkasından bir Arum'un yaklaştığını gördüm.

Obsidiyen parçasını beni tutan Arum'un göğsüne hızla saplarken "Daemon!" diye bağırdım.

Daemon dönüp Arum'un darbesinden kaçarken, diğer Arum da beni bıraktı. Kaçıncı kez yere düştüğümü bilmiyordum artık.

Arum öyle bir şiddetle patladı ki saçlarım uçuştu.

Daemon kendine en yakın hasmını omuzlarından tuttu, ben titrek bacaklarımın üstünde durmaya çalışırken onu benden birkaç metre geriye savurdu. Isınmış obsidiyen parçasını tutan elim titriyordu.

"Gidelim! Gitmemiz gerekiyor!" Dawson, Beth'i tuttu, bir Arum'dan kurtulup kapıya yöneldi. "Hemen!"

Tekrarlamasına gerek yoktu. Kazanamayacağımız bir savaştı bu. Zamanımız kalmamıştı ve Arum'lardan dördü hâlâ ayaktaydı. Oniksten etkilenmedikleri gün gibi aşikârdı.

Acıyı bir kenara itip öne doğru birkaç adım attım, ancak birisi bacağımı arkadan tutup çekti. Hızla ve sertçe yere düştüm, yüzümün betona çarpmasını önlemek için elimdeki obsidiyeni bıraktım. Arum'un dokunuşunun soğukluğu eşofmanımı geçti, bileğimi daha da sıkı kavrarken bacaklarımdan yukarı yayıldı.

Kıvranıp döndüm, sağlam bacağımla tekme savurup Arum'un yüzünün ortasına isabet ettirdim. Beni tatmin eden ıslak bir çatırtı geldi ve Arum beni bıraktı. Ayağa kalktım, Daemon'a doğru koşarken acı yüzünden dişlerimi sıkıyordum. O da dönmüş, bana geliyordu. O sırada binada alçak sesli bir uğultu başladı, giderek yükseldi ve kısa sürede, duyabildiğimiz tek şeye dönüştü. Tünel ve koridor ışık içinde kalmıştı. Otomatik kilitler yerine oturuyordu. Ardı arkası kesilmeyen *güm-güm-güm* sesleri geliyordu.

"Hayır," dedi Matthew, geldiğimiz yöne bakarak. "*Olamaz.*"

Daemon geriye bir bakış fırlattı. Döndüm, tünelde beliren, çatırdayan ve parlak mavi bir duvar oluşturan ışığı gördüm. Yaklaşık üç metre aralıkla, birbiri ardına...

Mavi ışık pek de uzağımda olmayan bir Arum'a geldi. Arum'u yakaladı ve parladı. Sinekler elektrikli tuzaklara yakalandığında çıkan türden bir çatırtı duyuldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Arum gitmişti... Öylece kaybolmuştu.

Mavi ışığın yakınına gitmeyin, demişti Blake. *Lazerler var. Sizi paramparça eder.* Daemon elini bana uzatıp öne atıldı ancak artık iş işten geçmişti. O daha bana dokunamadan, aramızda taş çatlasa otuz santim mesafe varken mavi ışıktan bir tabaka oluştu ve sıcaklığı saçımı geriye savurdu. Daemon irkilerek bir çığlık attı, ben de kendimi geriye çektim.

İnanamıyordum buna. Mümkün değildi. İnanmayı *reddediyordum*. Daemon ışığın diğer tarafında, çıkışa daha yakındı, ben ise... yanlış tarafındaydım.

Daemon'la göz göze geldik ve sıra dışı yeşil gözlerindeki korku, kalbimi bir milyon işe yaramaz parçaya ayırdı. Anlıyordu, Tanrı aşkına, neler olduğunu anlıyordu. Geriye kalan Arum'larla birlikte kapana kısılmıştım.

Boğuk çağırışlar duyuldu. Botlu ayaklar yeri dövdü. Sesler sanki her yerden geliyordu. Önümüzden, arkamızdan, tüm köşelerden. Ancak dönemiyor, arkama bakamıyor, gözümü Daemon'dan ayıramıyordum.

"Kat," diye fısıldadı, aslına bakarsanız, yalvardı.

Tiz siren sesleri çınladı.

Daemon hızla harekete geçti ancak hayatında ilk defa yeteri kadar hızlı değildi. Olamazdı. Acil durum kapıları aşağıdan ve yukarıdan kayarak kapanmaya başlamıştı. Daemon yana koşup elini küçük bir kontrol paneline vurdu. Hiçbir işe yaramamıştı. Kapılar kaymayı sürdürdü. Mavi ışık ikimizi ayıran bir yıkım nehri gibiydi. Daemon bana döndü. Kendini mavi kalkana doğru fırlatınca nefesim kesildi. Lazere çarparsa yok olacaktı!

Kaynak'tan alabildiğim kadar güç aldım, sıcağı duymazdan gelerek elimi uzattım ve Daemon'ı gücümün, irademin

sen damlasıyla geriye itiim, çırpınan bedenini mavi ışıklardan uzak tuttum. O arada Matthew devreye girdi, Daemon'ı belinden tuttu. Yere kaydım, dizlerim beni yavaşlatmadı bile. Daemon çılgına dönmüş, Matthew'yu da sürükleyerek ilerlemeye çalışıyordu. Fakat Matthew, Daemon'ı dizlerinin üstüne çöktürüp mavi ışıktan uzak tutmayı başardı.

Artık çok geçti.

"Hayır! Lütfen! Hayır!" diye kükredi, sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde çatlamıştı. "Kat!"

Sesler yaklaşıyordu, Arum'ların kan donduran soğuğu da. Arkamda bir yerde olduklarını hissedebiliyordum ancak gözlerimi Daemon'dan alamıyordum.

Göz göze geldik ama bakışlarındaki dehşeti, çaresizliği ömrüm oldukça asla unutamayacaktım. Benim tarafımda her şey gerçek dışı gibi geliyordu, sanki orada değildim. Onun için gülümsemeye çalıştıysam da, becerebildim mi bilmiyordum.

"Bir şey yok," diye fısıldadım gözüme yaşlar doluşurken. Tavandan inen ve zeminden çıkan kapılar birleşiyordu. "Her şey yoluna girecek."

Daemon'ın yeşil gözleri cam gibiydi. Parmaklarını açıp elini uzattı. Eli kapıya ya da lazere ulaşamadı. "Seni seviyorum Katy. Hep sevdim. Hep de seveceğim," dedi. Panikten sesi kalın ve boğuk geliyordu. "Seni almaya geleceğim. Seni..."

Acil durum kapıları hafif bir *gum* sesiyle mühürlendi. "Seni seviyorum," dedim ama Daemon... Daemon gitmişti. Kapıların öbür yanında kalmıştı. Ben ise Arum'lar ve Daidalos'la baş başa, tuzağa düşmüştüm. Bir an için nefes alamadım, düşünemedim. Haykırmak için ağzımı açtıysam da içime dolan dehşet sesimi alıp götürmüştü.

Ağır ağır döndüm, yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülürken başımı kaldırdım. Bir Arum durmuş, başını hafifçe bana

doğru eğmişti. Güneş gözlüklerinin ardını göremiyordum. İyi ki de göremiyordum.

Diz çöktü, onun ötesinde başka Arum'lar ve siyah üniformalı adamlar gördüm. Arum uzandı, buz gibi parmağını yanağımdan aşağı indirip gözyaşımı takip etti. Sırtımı acil durum kapılarına verdim.

"Bu canını yakacak," dedi Arum. Eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, soğuk nefesini ağzımda hissettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bir acı patlaması vücudumdaki her bir hücreyi yakıp yıktı, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Orada öylece kalakalmıştım, kımıldayamıyordum. Kollarım çalışmıyordu. Biri beni yan tarafımdan tuttu ancak hissedemiyordum. Sanki hâlâ çığlık çığlığaydım ama hiç sesim çıkmıyordu.

Daemon yoktu.

TEŞEKKÜRLER

Entangled Teen'deki harika ekibe teşekkürler... Liz Pelletier, Stacy Abrams, Stacey O'Neale ve Rebecca Mancini. Ve elbette menajerim Kevan Lyon, her zamanki gibi muhteşemsin. Arkadaşlarım ve dostlarım olmasa eminim şimdiye kadar yazı mağarasında yaşayan bir münzevi olup çıkardım, o yüzden yazma maratonuna kendimi kaptırdığımda bana katlandığınız için hepinize teşekkürler. Pepe Toth'a ve Sztella Tziotziosz'a mükemmel kapak mankeni oldukları ve Daemon İstilası turlarına katıldıkları için özel teşekkürler.

Okurlar olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sizleri seviyorum. Keşke hepinizi kucaklayabilseydim ama kucaklama işini hiç beceremem, o yüzden çok ters durumlar da olabilir. Bana inanın, bu teşekkür, kucaklaşmadan daha iyi. Söz veriyorum.